

КАТРИН КИНГСЛИ ЛЮБОВЕН ПОРИВ

Превод от английски: Мая Коцева, 1997

chitanka.info

ПРОЛОГ

6 февруари, 1808 г.

Имението Баухил, Лизестършир

Серафина се притисна назад към стената. Дребното ѝ, слабо тяло се сви на кълбо, когато видя доктора да напуска спалнята на баща ѝ. Завесите пред прозореца образуваха безопасно убежище, където той не можеше да я забележи, но тя можеше да го види достатъчно добре. От мрачното му изражение разбра, че всичките ѝ молитви бяха напразни. Нейният баща нямаше да преживее нощта.

Сковано, тя притисна лицето си към прозореца. Стъклото до бузата ѝ беше хладно и твърдо. Леля Елспет говореше на двора с един по-възрастен господин, който беше пристигнал с карета преди по-малко от десет минути, и ридаше в носната си кърпичка.

Можеше да си представи защо. Леля Елспет, която едва познаваше, щеше да бъде принудена да я отведе на място, наречено Уелс, и вече нямаше да ѝ бъде разрешено да живее в красивото имение Баухил. Сега тук щяха да се настанят ужасният братовчед Едмънд и също толкова ужасната му майка. Само толкова ѝ беше казала леля Елспет, не знаеше нищо повече и това беше причината да се спотайва зад завесите и да подслушва през ключалките.

Серафина презираше Едмънд. Той и майка му бяха пристигнали преди два дни. Двамата кръжаха около Баухил като двойка ястреби, които само чакаха баща ѝ да умре и се преструваха на опечалени. Серафина знаеше това. През първата нощ тя ги чу да разговарят след вечеря в библиотеката.

— Не се тревожете, скъпи, скоро Баухил ще бъде наш — каза госпожа Сигрейв. Гласът ѝ достигаше леко заглъхнал до скривалището на католическия свещеник, в което Серафина се беше скрила. — Това малко отвратително момиче ще бъде изгонено оттук в момента, когато тялото на баща ѝ бъде положено в ковчег. А както са тръгнали нещата, това ще се случи скоро.

— Не мога да я понасям, мамо — каза Едмънд сприхаво. В гласа му звучаха дразнещите, неравни нотки на пубертета. — Тя гледа на нас, сякаш нямаме право да сме тук, а ние имаме много по-големи права, отколкото тя. Сега аз ще бъда баронът, а тя не е нищо повече от една измет. Както и да е, тя е отвратителна.

В своето скривалище Серафина цялата се изчерви. Навярно тя наистина беше една измет, след като сега осиротяваше и я изпъждаха от дома ѝ. Едмънд ѝ заприлича на невестулка, а майка му на чакал. И двамата имаха същото продълговато, тясно лице, същите остри, малки, кръгли очички. Мисълта, че щяха да живеят в любимата ѝ къща, я поболяваше.

— Точно така, скъпи, точно така — каза госпожа Сигрейв. — Ти само почакай, заедно с титлата на чичо ти Джон идват неговото богатство, къща и социално положение, за които винаги съм мечтала. Това е всичко, за което сме чакали.

— Нали сте сигурна, че това не е лъжлива тревога? — попита Едмънд загрижено. — Мисля, че няма да мога да понеса да се върнем обратно в нашата ужасна, малка къщичка в Рийдинг, ако чичо Джон се възстанови.

— Не, любими мой — изгука майка му. — Тези дни са отминали завинаги. Чичо ти Джон е на смъртно легло, това е сигурно. Няма да издържи дълго време. Ще живеем великолепно и ти ще притежаваш всичко, което някога си искал. Заслужаваш това, любими мой.

Серафина сви здраво юмруци, с които искаше да ги размаже на стената, но осъзна, че това щеше да е безразсъдство. Стомахът ѝ се сви от презрение. Как можеха да бъдат толкова коравосърдечни, толкова безчувствени към страданието на нейния баща?

Но поне татко ѝ нямаше да страда, си мислеше тя и можеше да бъде само благодарна за това, тъй като знаеше колко трудно беше за него да се показва храбър през последните три месеца, защото болестта на белите му дробове беше взела своя дан. А знаеше също, колко много му бе липсвала нейната майка през тези последни четири години, така че в крайна сметка той щеше да бъде по-щастлив на небето.

От друга страна, пред нея стоеше само празнота. Леля ѝ Елспет беше достатъчно мила, но тя знаеше, че баща ѝ се безпокоеше, че леля ѝ нямаше да ѝ оказва „подходящото“ влияние. Серафина не беше

напълно сигурна какво трябваше да означава това, но знаеше, че баща ѝ не искаше Серафина да живее с нея в порутения ѝ замък, както го наричаше той. Скоро след като леля ѝ пристигна, тя чу добре част от този разговор през полуотворената врата.

— Осъзнавам, че съпругата ми ви обичаше много, Елспет — бе изрекъл с немощния си глас. — И въпреки, че тя уважаваше необичайното ви поведение и убеждения, не мисля, че някога си е представяла, вие да отгледате единственото ѝ дете.

— Не виждам какъв друг избор ви остава, освен да ми прехвърлите правото на попечителство върху дъщеря ви — каза Елспет. — Няма си никого друго и просто не можете да я изпратите в манастир. Тя даже не е католичка и сестрите ще ѝ оказват далеч по-лошо влияние, отколкото аз някога мога да ѝ окажа. Поверете я на мен, Джон, и аз ще се грижа за нея с голямо внимание и ще почитам вашите желаниа за религиозното ѝ възпитание, независимо от това, какво мисля. Докато навърши осемнадесет години, тя ще бъде изцяло подготвена за бъдещето, което обсъдихме. Всичко, което трябва да направите сега, е да се споразумеете с Делъуеър...

За жалост на Серафина, точно в този момент леля Елспет затвори вратата, сякаш знаеше, че Серафина подслушва отвън, и момичето не можа да чуе нищо повече. Тя се чудеше кой или какво беше Делъуеър.

Мъжът, който беше долу на двора, се появи сега в преддверието, придружен от леля ѝ, и Серафина спря върху него поглед любопитно, като се взираше в прошарените коси на слепоочията, румените бузи и яркосините му очи. Двамата влязоха в спалнята на баща ѝ и Серафина се промъкна от своето скривалище. Но въпреки, че притисна силно ухото си на масивната врата, тя можа да чуе само слабото мърморене на гласовете, което идваше иззад вратата. Загрижено се чудеше дали непознатият вътре беше тайнственият Делъуеър и ако беше така, какво споразумение можеше нейният татко да сключи с него.

Минута по-късно, тя получи отговор, тъй като вратата внезапно се отвори. Серафина се препъна назад с ръце, притиснати към устата си, и очи, разширени от ужас при съзнанието за последствията, ако бъде хваната да подслушва.

Но за нейна изненада, леля ѝ не изглеждаше ни най-малко изненадана.

— О, добре, че сте тук, скъпа. Колко навреме. Моля, направете своя реверанс пред лорд Делауеър — каза тя, като така енергично кимаше глава да я окуражи, че всеки момент фуркетите ѝ заплашваха да се изскубнат.

Мъжът, който стоеше зад леля ѝ, пристъпи напред. Бобровата му шапка висеше свободно в едната му ръка, докато я наблюдаваше. Преценяваше я със странно изражение на лицето. Спокойно и мълчаливо, Серафина срещна погледа му, като се чудеше какво трябваше този лорд Делауеър да направи с бъдещето ѝ.

Лорд Делауеър протегна ръка и я докосна по бузата.

— Тя е особена, нали? — каза той. — Въобще не прилича на майка си, Бог да даде покой на душата ѝ. Беше ангел, един истински ангел. Небесата трябва да празнуват, че тя е сред тях.

— Тя прилича на сестра ми повече, отколкото можете да си представите — каза Елспет язвително. — И тъй като вашият син е единственият човек, за когото ще има значение как изглежда Серафина, предлагам ви да запазите мнението за себе си.

— Наистина, така и ще направя — разгорещено каза лорд Делауеър. — Наистина ще го направя. Добре. Поне чувствам, че Джон се успокои.

Елспет му отвърна остро.

— Дадохте вашата дума, Делауеър. Надявам се, че ще я спазите.

— Естествено. Естествено — повтори той, като прехвърли шапката си в другата ръка. — Разбира се, човек никога не може да каже какво крие бъдещето.

— Може би не може — отговори Елспет, като сви устни. — Но едно нещо е сигурно и това е, че бъдещето много често имитира миналото. Аз, от своя страна, нямам никакво намерение да предвиждам каквото предстои да се случи.

— Не мога да проумея какво имате предвид — каза лорд Делауеър. Той изглеждаше така объркан, както се чувстваше и Серафина.

— Сега това няма значение. Просто се погрижете да спазите вашето задължение по споразумението. Племенницата ми е само на девет години, което ви предоставя още девет години да уредите всичко. Това е твърде дълго време по моя преценка. Изведнъж Елспет изглежда си спомни за присъствието на Серафина. — О, скъпо мое дете — каза

тя, като я потупа по гърба, — простете ми. Вашият баща желае да ви види. Той има нещо да ви каже. Трябва да бъдете силна, мила, защото мисля, че последният му час наближава. Не му позволявайте да се преуморява. Изслушайте го и вярвайте, че всичко е за добро.

Серафина смело кимна, като преглъщаше сълзите си. Тя изправи малките си рамена и отиде да чуе последната дума на баща си, в името, на когото, се опитваше да скрие своята огромна скръб.

ГЛАВА ПЪРВА

12 януари, 1819 г.

Замъкът Клайд, Уелс

Серафина притвори очите си, когато светът се завъртя пред нея. Главата ѝ бе отметната назад, косата ѝ се разпиляваше по гърба ѝ, а ръцете ѝ се издигаха с призив към небето, докато пееше своята песен. Тя звучеше с мелодията на „Весело, жизнерадостно, боготворим те, Боже на славата, Господи на любовта“.

Серафина беше променила текста на песента, за да я пригоди към себе си. Знаеше, че това щеше да накара пастора да облещи очи и да припадне зад амвона, но нея не я беше грижа за това. Както и да е, тъй като той беше Господ на любовта, тя не мислеше, че той щеше да има нещо против това.

— Доведи ми го, доведи ми го! Толкова дълго чакам. Бъдете благословени, Боже и Богиньо! Моля се да чуете моята песен...

Гласът ѝ отекваше ясен и чист, докато го правеше последния от кръговете. Краката ѝ танцуваха така бързо, сякаш можеха да я издигнат от земята и да я накарат да литне. Серафина не би искала нищо повече от това, но тъй като през цялото детство опитите да открие тайната на летенето ѝ причиняваха само охлузвания и възпаление в продължение на дни, се бе отказала от тези особени занимания.

Със задоволство, тя се изсмя на глас, когато внезапен порив на вятъра издигна думите на песента ѝ и ги понесе над ръба на скалата, като я издигаше нагоре в небесата, сякаш беше рееца се птица. Беше сигурна, че песента ѝ щеше да бъде чута. Но нищо не ѝ струваше всеки ден да напомня, че чака търпеливо. Чакаше много търпеливо.

Тя снижи ръцете си и се отпусна на замръзналата земя, като придърпа износеното си наметало по-здраво около себе си и подвиг краката си под него, сподавяйки тръпката, когато студеният вятър започна да брули гърба ѝ.

Когато се върна към мислите си, осъзна, че е чакала през целия си живот. Първо бе чакала майка си почти три месеца да се върне от Лондон, обещание, което ѝ остави, когато замина за сезона във водовъртеж от дипли и парфюм. Но вместо майка ѝ, беше пристигнала карета, цялата обвита в черно, която носеше ковчег и обезумелия ѝ баща. За едно дете на пет години бе трудно да разбере пропитите със скръб обяснения на бащата за подплашен кон и ужасяващото падане на майката. Толкова трудно, колкото беше опитът да проумее защо майка ѝ бе затворена в кутия и не можеше никога повече да излезе от нея.

Беше чакала четири години по-късно, когато докторите идваха и си отиваха в продължение на седмици от стаята на баща ѝ, докато един ден въобще не дойдоха и любимият ѝ баща бе положен в земята до майка ѝ. До този момент Серафина беше станала достатъчно голяма да разбере мрачния край на смъртта. Знаеше, че без значение колко сълзи щеше да изплаче, те нямаше да върнат обратно баща ѝ.

Но нейният баща я бе оставил с обещание, преди да почине, и изпълнението на това обещание беше това, което Серафина сега очакваше.

Ейдън ще бъде ваш съпруг, когато му дойде времето, Серафина, и той ще ви обича с цялото си сърце и ще се грижи за вас, точно както аз щях да го направя. Няма да бъдете сама, дете, кълна ви се. В този ден и баща му се закле в същото.

Серафина знаеше, че баща ѝ никога нямаше да я излъже. Знаеше също, че мъжът, който пристигна през този последен ден в живота на баща ѝ, любезният лорд Делауеър, който се поклони и я докосна по измъченото ѝ от нещастие и покрусено лице, също щеше да удържи думата си. Сега беше само въпрос на време, преди Ейдън да пристигне и да я понесе на блестящите криле на любовта.

Единственото забавление, което имаше, докато чакаше, беше да си мисли за него като за Мечтата. Това започна през лятото на четиринадесетата ѝ година и се случваше напоследък все по-често и по-често. Винаги беше същото: тя яздеше на гърба на кон към един малък град, заобиколена от хора, които носеха богато украсени костюми, различни от всичко, което някога беше виждала в Англия. И все пак, тези хора ѝ бяха някак си напълно познати, толкова познати, колкото и мъжът, който стоеше на хълма, с развята от вятъра руса коса и с ръка, засенчваща очите му, докато наблюдаваше далечината.

Той също носеше един от онези костюми — неговият беше бяла туника със синьо, бродирано наметало, закачено с брошка на дясното му рамо. Спокойно, лазурно море проблясваше далече на юг, а градът се издигаше по пищно обраслия със зеленина склон на хълма зад него, а над всичко гордо се извисяваше замък, който ѝ напомняше за кръстоносците.

Сърцето ѝ разтуптяваше от радост, когато виждаше мъжа и не можеше да чака и минута да попадне в обятията му. Тя пришпорваше коня си в галоп и изпреварваше свитата, като викаше и махаше с ръце. Изведнъж, той също я виждаше и извикваше към нея с глас, изпълнен с радостно приветствие. Но вместо да я нарича Серафина, той я назоваваше Сара. А тя го наричаше Адам.

— Сара, любов моя, благодаря на Бога, че най-накрая сте у дома! — Той се затичваше надолу по склона, а Сара се плъзгаше от коня и се втурваше към него с протегнати напред ръце.

— Адам! О, Адам, не мога да повярвам — струваше ми се, че ще сме разделени вечно!

Той я хващаше, издигаше я и я завъртваше в голям кръг, преди да я притегли към себе си и да я целуне пламенно.

— Никога не ме напускайте отново, любима — шепнеше той. — Не мога да живея без вас повече от ден, както тези последни четири седмици доказаха — поболях се от копнеж.

— Невероятно, изглеждате точно както величествения съпруг, когото оставих — дразнеше го тя, като прокарваше пръсти през косата му и се взираше в тъмните му очи — очи, изпълнени с любов към нея. — Мили боже, колко ми липсвахте. — Тя заравяше главата си в извивката на рамената му и го притискаше здраво към себе си, като се опияняваше от неговия топъл, любим за нея аромат.

— Кълнеш ли се, че ще ме обичаш винаги? — отправяше към нея молитва той, която двамата повтаряха отново и отново.

— Кълна се — пламенно отговаряше тя, като го обгръщаше с ръце още по-силно през стегнатия му гръб. — Кълна се. Сега и завинаги.

— Ще държа да спазите клетвата си — казваше той, докато сетивата ѝ се размиваха и краката ѝ се подкосяваха. — А аз ще подновя собственото си обещание физически в минутата, когато ви притежавам. За нещастие, родителите ми настояват да ви видят

незабавно. Мисля, че наистина мога да умра от копнеж по вас. — Той я захапва леко за ухото и лекият му смях се разнася, изпълнен с обещание за интимност, когато тя потреперва и отново повдига устните си към неговите.

За жалост, Серафина винаги се събуждаше точно в този момент. Беше ужасно досадно, защото винаги беше жадувала да узнае как точно човек се врича физически. Всяко нейно сетиво ѝ казваше, че това е величествен акт, но тя не можеше просто да попита леля си. Леля Елспет имаше толкова безкомпромисни убеждения за благоприличието, че дори забраняваше на Серафина всякакъв контакт с мъже на нейната собствена възраст, като наблягаше на дълбоките мрачни импулси, на които бяха склонни те.

Серафина подозираше, че може би щеше да хареса тези импулси, ето защо пазеше в тайна своята мечта. Леля Елспет никога нямаше да одобри това.

Тя не можеше да обясни, как знаеше със сигурност, че двамата бяха тя самата и Ейдън в друго време и на друго място. Но тя знаеше. О, тя знаеше с всяка частица от своето съществуване. А също знаеше, че се бяха вrekli един на друг, че си принадлежаха сега и завинаги.

— Е, госпожице Серафина, отново ли бяхте навън да измръзнете до кости? — Тинкърби се извърна от печката и я погледна със загриженост. — Тъкмо правя чудесен, горещ чай, а вие ми изглеждате, сякаш се нуждаете точно от чаша такъв чай. Не зная що за глупост е това, което ви кара да ходите на скалата всеки божи ден и да пеете на вятъра за някакъв дневен сън, който леля ви, ви е втъпила. — Той се протегна вдървено за друга чаша и чинийка и ги постави на подноса.

— Това не е глупост — каза Серафина, като потриваше ръцете си една в друга над пламтящия огън в кухнята. — Това е една проста практичност, Тинкърби. Ако не молиш, как предполагаш, че ще получиш нещо?

Тинкърби поклати оплешивяващата си глава, докато пълнеше чайника с вода, тъкмо престанала да ври.

— Ако не ви познавах по-добре, щях да предположа, че сте научили тази сантименталност в църквата. Но, госпожице, вие не можете да заблудите старо куче като мен. Зная всичко за езическите

идеи, с които госпожица Елспет ви възпита. Баща ви щеше да се обърне в гроба, ако знаеше за това. — Той постави подноса на кухненската маса, придърпа един стол и внимателно се настани върху него.

Усмихнатата, Серафина се извърна от огъня. Тинкърби беше в семейството, откакто се помнеше, и като верен служител я беше придружил в Клайд след смъртта на баща ѝ. И въпреки, че проявяваше неразбиране към идеите на леля Елспет, знаеше, че той държеше толкова много на Елспет, колкото и Серафина.

— О, не зная, Тинкърби. Мисля, че татко знаеше всичко за подходите на леля и въпреки това ми позволи да дойда да живея с нея. И вие самият знаете, че няма нищо лошо в това, което тя прави.

Тинкърби изсумтя.

— Не, освен ако не броим, че повреди навеса за кравите. След това дойде незначителният проблем със западното крило, поради което прекарах по-голямата част от този мразовит ден, като се опитвах да го закърпя. След това дойде моментът...

— Зная, наистина зная — сръза го Серафина. Тя седна на масата и наля чай за двамата. — Имам предвид, че тя не иска да навреди някому преднамерено, даже ако делата ѝ понякога са погрешни. Трябва да признаете, че тя може да свърши и много добрини, особено когато се наложи да използва своите билки за лечение. Погледнете колко се е подобрил вашият ревматизъм.

— Е, да, малко съм по-добре — с неохота призна той. — Но това, за което говоря, е, че ви втълпява идеи за богове и богини и божествени планове за съпрузи. Знаете какво имам предвид, така че не се опитвайте да го отречете. Просто не изглежда правилно, госпожице Серафина.

— Но, Тинкърби, това не е, сякаш самият татко е подготвил нещата.

— Не е това, което искам да кажа. Не и че младият лорд Оубри трябваше да се появи на осемнадесетия ви рожден ден, когато се очакваше да го стори, а вместо това ви остави да висите тук през всичките тези години. Говоря за всички тези глупости за прераждането и останалите дрънканици, с които чувам госпожица Елспет да ви пълни главата.

Разсеяно, Серафина сипа лъжичка захар в чая си, като се опитваше да се сети за още един подход, с който да обясни на Тинкърби защо теорията на Елспет беше най-разумната на света.

— Вижте, Тинкърби — каза тя след дълга пауза, — спомнете ли си морските чайки, които обичате да гледате от скалата, когато времето е ясно?

Неохотно, той издаде звук, който означаваше съгласие.

— Това е само защото няхаме морски чайки в Лизестършир — каза той, макар и объркан от този признак за сантименталност. — Обичам да наблюдавам начина, по който се справят с теченията на вятъра. Разбирате, че това е научен интерес, нали?

— Да, зная — каза Серафина, като сподавяше усмивката си. — Но искам да кажа, че морската чайка не се гмурва само веднъж в морето, нали така, и след това не отлита в небето и не изчезва завинаги? Тя се гмурка отново и отново.

— А как по друг начин мислите, че ще си напълни корема? — попита Тинкърби раздражително.

— Точно това е, което искам да кажа — каза Серафина, като се облегна напред, за да подсили своето твърдение. — Представете си, че морето е животът, рибата, с която се хранят морската чайка е жизненият опит, а самата морска чайка е вашата душа. Единственият начин, по който вашата душа може да натрупа опит, е да се потапя от време на време в живота.

Тинкърби се втренчи в нея с чаша в ръка, замръзнала във въздуха.

— С извинение, госпожице, но вие сте си изгубили разсъдъка. Вашата леля ви е размътила главата повече, отколкото предполагам.

Серафина се засмя.

— Не вини за това леля Елспет. Това е моя аналогия.

— Аналогия — глупости! — добави Тинкърби с презрение. — Едно добро, богобоязливо момиче не бива да дрънка глупости за морски чайки и души в морето. Вие умирайте и ако сте се държали подобаващо, отивате в рая да получите Божията благословия. И това е всичко.

— Но аз не твърдя, че вие не отивате на небето — настоя Серафина. — Казвам само, че след миг напускате рая, за да опитате отново. Честно, Тинкърби, как очаквате да не сбъркате първите

няколко живота, които живеете? Това е, сякаш да очаквате бебе да се научи да тича, след като направи само една стъпка. Необходими са много упражнения, за да се изживее правилно животът, точно както ходенето.

Тинкърби се хвана за главата.

— Луда за връзване — промърмори той.

— Мисля, че това е много смислено предложение — каза Серафина. — Не вярвам, че има нещо случайно, нито че луната случайно изпълнява своя месечен цикъл на небето, или че Земята случайно обикаля около слънцето веднъж в годината, или че сезоните се сменят случайно. Така че, защо тогава моята венчавка с Ейдън да бъде случайна — защо и за нас двамата да не е предвиден божествен план?

Той бавно вдигна главата си и се втренчи в нея със странен поглед.

— Знаех си — каза той. — Знаех, че ще засегнете този въпрос рано или късно. Винаги го правите.

— Това е, защото аз още вярвам, че той ще дойде за мен, даже и вие да не вярвате — каза тя, като завъртваше чашата си около чинийката. — Не мога да разбера защо се тормозите толкова, че той няма да дойде.

— Защото нещата не стават така — отвърна той с раздражение. — Да, слънцето може да изгрява и залязва, защото Бог го е сложил на небето и е пожелал това да стане. Но не всичко е така просто с хората. Не сте чували и дума от това семейство от деня, в който скъпият ви баща почина. А аз ви казвам, че няма и да чуете. — Той се протегна за чайника и напълни отново своята чаша. — Само защото госпожица Елспет настоява да пълни главата ви с глупави мечти, не означава, че те ще се сбъднат, както и че аз ще разперя криле и ще полетя.

— Ще видите, Тинкърби — каза Серафина. Тя замижа за момент. *Вярвай, Серафина. Трябва да вярваш с цялото си сърце и силно да държиш на любовта си към него. Той ще дойде. Той трябва да дойде.*

26 април, 1819 г.

Замъкът Таунсхенд, Рутланд

— Какво сте направили?

Ейдън, втрещен от съобщението на баща си, се приближи разярено към стола му, а лицето на маркиза, вече и без това пребледняло, побеля още повече и единственият цвят, останал по бузите му, бяха две яркочервени петна.

— Направих единственото нещо, които трябваше да направя — изпелтечи лорд Делауеър в отговор на разгневения си син. Ръцете му се бяха вкопчили с облегалките на стола. — Банките нямаше да ми дадат друг заем — вече съм затънал до гуша. — Той изпи голяма глътка вино от чашата, която стоеше винаги до него.

— И така, сега си правите труда да ме осведомите, въпреки че нещо ми подсказа, че може би имаме неприятности, когато ми отказаха кредит за натоварването на стоките, които се предполагаше, че трябва да докарам у дома от Барбадос. Аз съм просто шокиран. Но сега вие ми изтърсвате, че сте ме сгодили за някоя, за която даже и не съм чувал. Какво, за бога, ви е хрумнало?

— Аз... аз си помислих, че вие може би ще се ядосате, но нямаше никакво време да се посъветвам с вас — каза лорд Делауеър, като попи тънката струйка пот, която се стичаше по челото му. — Вие бяхте на половината път през Атлантическия океан, недостижим по време на кризата, и бракът беше единственият начин да ни осигури достатъчно пари и да ни спаси от разорение. Серафина Сигрейв притежава огромно богатство и то ще бъде ваше в деня, когато се ожените за нея. Договорите между леля й и мен са вече подписани.

— Разбирам — отвърна Ейдън с учудващо спокоен глас, като се вземе предвид съкрушителният шок, който се беше стоварил върху него. Не бяха изминали и десет минути, откакто беше пристигнал, и баща му си губеше времето да го осведоми за своята поредна и най-голяма идиотщина в един живот, целия изпълнен с безумни постъпки. Но тази беше върхът. Изглеждаше, че от тази грешка нямаше избавление.

— И така, за да спасите фериботната компания и своята собствена кожа, вие ме продадохте — студено изрече той, като сви устни презрително. — Вие ме изтъргувахте! Проклет да сте! Продадохте ме като добитък!

— Е, Ейдън, бъдете разумен — нервно отвърна бащата. Той потропваше раздражено с пръстите си по протритата тапицерия на

креслото. — Ако не реагирах бързо, какво щеше да остане от нас? Само помисли за бедната си сестра...

Ейдън то гледаше с презрение. Баща му никога не пропускаше възможност да спомене за домашните задължения на Ейдън, сякаш той никога не бе поемал отговорността си за Шарлот. Но баща му беше прав. Шарлот не заслужаваше да живее в бедност, не и при всичко, което беше изстрадала. И все пак, нямаше да остави баща си да се измъкне така лесно.

— Да бъда разумен? — попита Ейдън заплашително, като се наведе леко напред със здраво стиснати юмруци. — Обяснете ми защо трябва да бъда разумен? С един замах сте ме лишили от моята свобода, а да не говорим за пародията със свободната ми воля. И се предполага, че трябва да коленича и да ви бъда благодарен, нали така?

— Сега не трябва да губите самообладание — каза баща му, без да среща погледа му. — Сделката е вече сключена и освен, ако отгоре на всичко не искате да се изправим пред съдебен процес за неустойка, вие ще трябва да се заемете с женитбата. Вече е твърде късно нещата да бъдат върнати.

Ейдън наведе глава, впери поглед в пода, после във върха на обувките си, във всичко, което можеше да отвлече влиянието му да не сграбчи баща си за врата и да го удуши.

— За начало, може би ще благоволите да обясните как ни въвлякохте в тази финансова безизходица?

— Ами, направих няколко неуспешни инвестиции — каза той. — Мислех, че ще ги възстановя, като поема няколко риска на борсата, но сгреших. В последствие се наложи да взема заем, като ипотекирах компанията и после открих, че не мога да го изплатя. Така че вече съм ипотекирал всичко, което имаме... — Гласът му заглъхна.

Ейдън го погледна.

— Предполагам, че ако имението Таунсенд и земите му не са завещани, ние сме на прага да загубим и тях. И сега искате да призная, че сте намерили най-доброто решение за спасението ни от банкрут.

— Не можах да измисля нищо друго — поклати глава лорд Делауеър.

Ейдън стовари обувката си върху пода, сякаш можеше така да смаже своето раздражение, гняв и чувство на безпомощност. През целия си живот бе давал всичко от себе си, да компенсира грешките на

баща си и неговите безразсъдни постъпки. Но нито веднъж не му бе хрумвало, че ще свърши като изкупителна жертва. — И как успяхте да намерите толкова богата наследница при първия изгоден момент — жена, която, бих добавил, никога не ме е виждала? Мисля, че нещо нещата не си пасват.

— Това е обещание, Ейдън. — Бащата протегна умолително ръце. — Едно обещание, което дадох преди единадесет години на най-добрия си приятел.

Ейдън стрелна с поглед баща си, присвил очи.

— *Обещание?* Какво обещание?

— Ами, разбирате ли, Джон умираше и аз исках да го успокоя по отношение на дъщеря му, която си има само своята леля да се грижи за нея. Естествено, Джон бе загрижен за бъдещето на Серафина. И така, съгласих се, че когато му дойде моментът, вие... ами... ще се ожените за нея.

Невярващ, Ейдън се вторачи в баща си.

— Сам сте се наели да ме сгодявате преди единадесет години, когато съм бил на колко — едва на седемнадесет? — Той зарови ръце в косата си. — Какво, по дяволите, сте мислили? — надигна глас той. — Не може да е било за пари. Тогава имахме достатъчно свои пари!

— Както казах, опитвах се удовлетворя последното желание на един умиращ мъж — промърмори лорд Деллауеър. — Не исках да го тревожа в последния му час, като не изпълня молбата му да свържем нашите две семейства.

— Интересно, никога преди не сте споменавали името на Сигрейв или, по дяволите, вие сте направили това споразумение за сметка на дъщерята — студено каза Ейдън. — Твърде интересно е, че никога не си направихте труда да ме информирате за това. Смятам, че предстоящата ми женитба тогава щеше да представлява по-малък интерес за мен.

— Чаках само да станете готов за женитба — оправда се лорд Деллауеър. — Надявах се, че ще я ухажвате, като видите дали е подходяща за вас. Планирах леко да ви насоча в правилната посока.

— Глупости! — злобно изрече Ейдън, като го наблюдаваше. — Познавам ви много добре, за да ви повярвам веднага. Ако е това, което сте си намислили, вие щяхте да споменавате името на Серафина

Сигрейв при всеки удобен за вас случай, през последните единадесет години.

Лорд Делауеър се сви неловко под безмилостния поглед на Ейдън.

— Ами, добре. Момичето изчезна с леля си и признавам, че бях забравил за нея. Далеч от погледа, далеч от мисълта, както се казва. — Опита плахо да се засмее, но мигновено сподави смеха си при заплашителните искрици в очите на Ейдън.

— Да видим дали съм разбрал — каза Ейдън, като притисна слепоочията си с пръсти, сякаш така можеше да прогони нарастващото главоболие. — За ваше удобство сте забравили обещанието, което сте дали на един умиращ човек, точно както сте забравили неговата дъщеря, докато нуждата от значителна сума пари не ви накара отново да се сетите за тях, нали така?

— Ами всъщност, да. Преглеждах някои стари книжа с надеждата да открия изход от нашите неприятности и се натъкнах на това — продължи той, като изглеждаше силно объркан, защото сега цялата истина излизаше наяве. — Сигрейв подписа предполагаем брачен договор, преди да умре, заедно със списък на всичко, което притежава дъщеря му. По онова време не си направих труда да го прочета, но, както ви казах, само половината от авоарите ѝ са достатъчни да ни изведат от сегашната безизходица. Трябва да благодарим на Бога, че никой друг не я е грабнал преди нас.

— Чудя се защо — неуморно продължи Ейдън. — Или забравихте да ми споменете, че тя има две глави?

— Амии — пророни бащата, като избягваше погледа на Ейдън.

— Боже мой! — простена Ейдън, а сърцето му се сви ужасено от тревога. — Татко, какво друго не сте ми казали?

Лорд Делауеър се почеса по бузата.

— Предполагам, че така също бих могъл да ви подготвя, тъй като твърде скоро сам ще се убедите с очите си.

Ейдън замижа.

— Тя не е най... ами... тъъ — привлекателното момиче — продължи лорд Делауеър. — Виждате ли, само веднъж съм я виждал, но бях шокиран, тъй като и двамата и родители бяха толкова красиви, а тя, ами, за нещастие, Бог не бе я надарил с красива външност.

— Вие твърдите, че тя е отвратителна. — Ейдън се ощипа по носа, като си мислеше, че сънува кошмар. Нищо, което беше направил през своите двадесет и осем години, без значение колко ужасно беше то, не оправдаваше такава зла съдба.

— Хм, да, да, опасявам се, че е грозна. Тя е твърде бледа, мършава, с изпъкнали очи и грозни зъби и със странно тяло с подутини. Но, Ейдън, не е нужно да я гледате толкова често. Убеден съм, че можете да я настаните в източното крило или нещо подобно.

— Това ли е вашето лекарство за тази нелепа женитба? — изрече Ейдън. — Подхвърляте ми отвратителна наследница и ми предлагате да я държа заключена в източното крило до края на дните ѝ?

— Не зная какво друго бихте могли да сторите — безпомощно отвърна лорд Деллауеър. — Не мисля, че ще желаете да се показвате с нея из Лондон. Освен че е грозна, на всичко отгоре не е и много възпитана. Тя е по-скоро навъсена и в действителност подслушва през ключалките.

Ейдън покри лицето си с ръце.

— Боже мой! — изстена той. — Боже мой!

— Мога да разбера, защо леля ѝ е толкова загрижена да я види омъжена. Обзалагам се също, че и момичето е толкова нетърпеливо. Очевидно, няма други кандидати въпреки голямото си наследство — промълви лорд Деллауеър, като тъжно поклати глава. — Надявам се, че сега разбирате защо не възнамерявах да спазя това споразумение. Но, моето момче, вярвайте ми. Няма друго разрешение. Серафина Сигрейв е нашата единствена надежда.

Ейдън потърка главата си с ръце. Серафина? Всъщност какво беше това абсурдно име Серафина? Пред него изплува неприятно видение — кльощаво момиче, с мършаво лице с остри малки зъбки и изпъкнали очи. Едно момиче, което отчаяно искаше да се омъжи, за когото можеше.

Даже и сега си представяше, как госпожица Серафина Сигрейв се поздравяваше за голямата „придобивка“: Ейдън Деллауеър, граф на Оубри, наследник на древни маркизи, може би малко обеднял, но само за момента, защото госпожица Сигрейв явно беше готова да плати достатъчно добре за съпруг с титла и положение.

Очевидно, тя въобще не се интересуваше за някоя друга страна на женитбата. Едва ли щеше да си направи труда да помоли първо да

му бъде представена, преди да започнат приготовленията. Много лошо! Може би щеше да съумее по някакъв начин да я накара да се отвори от него, въпреки че се съмняваше, че с нещо, което бе извършил през живота си, можеше да постигне това, освен ако не ѝ признаеше, че беше вероломен убиец. Но той не беше такъв.

Ейдън направи усилие да преглътне буцата на отчаяние, която беше заседнала в гърлото му. По дяволите! Чест, обвързана от споразумение, за което даже не са го питали. Сгоден за жена, която никой друг не искаше въпреки огромното ѝ богатство. Това му говореше за „велика“ сделка.

Мрачно повдигна глава, като изпитваше студ, сякаш смъртта се бе настанила вътре в него.

— Много добре, татко — продума той, като знаеше, че няма изход, не и ако трябваше да спаси семейството си от сиромашия и безчестие. — Ще се ожения за вашата противна наследница, тъй като не виждам какво друго мога да направя. Но знайте, че ви пращам по дяволите заради вашите нелепи, глупави постъпки. Благодаря ви много, че съсипахте живота ми.

Бащата въздъхна от облекчение. Очевидно, съдбата на Ейдън беше най-малката му грижа.

— Благодаря ви — тихо изрече той. — Незабавно ще изпратя да повикат госпожица Сигрейв. Трябва да си извадите специално разрешение, защото сватбата ще се състои възможно най-скоро. Няма време за губене.

Ейдън кимна. После се извърна на пети и излезе, без да погледне назад. Никога през живота си не се бе чувствал толкова отпаднал.

30 април, 1819 г.

Замъкът Клайд, Уелс

— Добре ли прекарахте вечерта, лельо? — Серафина вдигна поглед от еднообразната си писмена работа, когато Елспет нахлу в стаята и захвърли наметалото си на един стол, а пълната си с джунджурии чанта — на друг.

— Божествено, детето ми, просто божествено! — трепетно отвърна Елспет. — Дарих толкова много любов, като празнувах

Белтейн с всичките му прекрасни празници на плодородието. Направихме такъв прекрасен кръг, даже посветихме мнозина в тайните на ритуала. Не мога да си представя колко дълго време е изминало от последния. Хората са толкова страхливи по отношение на сборовете на вещиците.

— И с основание — каза Серафина, като остави настрана писалката си. — Осъзнавам, че не вредите на никого с вашите дела, но не мислите ли, че наистина трябва да бъдете по-предпазлива?

— Да се пазя от какво? — надменно попита Елспет. — Ако желая да бъда вещица, ще бъда такава и не давам пет пари дали проповедникът ще открие това. Какво ще направи, ще ме изгори на кладата ли?

Серафина гордо се усмихна на своята скъпа, ексцентрична, дребна леля, която с безпределен ентусиазъм практикуваше всички древни келтски ритуали на Уелс, въпреки, че обикновено имаше още нещо да се желае от заклинанията ѝ.

— Мисля, че би го направил, при положение, че всяка неделя седите в дъното на църквата и се мръщите и сумтите на всяка негова дума.

— Ами ако казваше нещо полезно, нямаше да чувствам такова раздражение. Но той толкова обича да се грижи за грешниците, за адския огън и първоначалния грях, че наистина, Серафина, глупавите му бръщолевеници ме изкарват извън кожата ми, сякаш не е достатъчно само угнетението, което изпитвам.

Тя тръсна главата си назад толкова силно, че една от кокалените ѝ фуркети се отскубна и излетя накриво и цопна във врящия котел на печката.

— Въобще нямаше да пристъпвам прага на църквата, ако не трябваше да ви вода насам-нататък и поради глупавото обещание, което дадох на баща ви.

Опита се да улови фуркета си с черпака, но след момент се отказа.

— Не наранявай, не наранявай, прекрасна, чиста костице — накрая промърмори тя. Като си сложи престилка, цялата на петна, тя отново наклони котела и подуши отварата. — Хм, мисля, че се нуждае от още малко див пелин — каза, като бръкна в малка кутийка. — А, да, и, Серафина, скъпа, трябва ми и няколко кичура от вашата коса.

Серафина ококори очи.

— Сега пък за какво? — раздразнено попита тя. — Ще оплешивея, ако продължавате да ме скубете. Вашата коса не може ли да свърши работа?

— Разбира се, че не. Цялата ми коса е посивяла, а космите трябва да бъдат тъмни или магията няма да стане. Само вземете няколко косъма от вашия гребен, нали ще го направите, миличка? Вечеряхте ли вече?

— Изминаха векове, откакто ядохме с Тинкърби. Изядохме и последното, което беше останало от яхнията.

— А нахранихте ли моя скъп Бейсил? — хвърли строг поглед през рамото си Елспет.

— Да — отвърна Серафина безучастно, като отново разтвори книгата си. — Той разпиля по-голяма част от храната си на пода, грубо изруга и се опита да ухапе Тинкърби — нищо, различно от обикновеното. Качих го обратно на клона му, лельо — предпазливо изрече тя, като знаеше точно реакцията, която щеше да предизвика. — Преглеждам домакинските ни книги и мисля, че трябва да направим няколко поправки в нашия бюджет. Има някои рецепти, които напоследък бяхте поръчали...

— Ако отново започнете да обсъждате колко много харча за моите специални съставки, ще се разсърдя, Серафина! Знаете ли, понякога ставате голяма досадница. А кажете ми, без моите магии докъде щяхме да стигнем?

— Ами, например, още щяхме да живеем в западното крило.

— Точно така — каза Елспет с жест, който показваше, че въпросът е приключен. — Още малко сяра в сместа и това е всичко. Какво можех да направя, като се разрази силен вятър и пердетата пламнаха?

Серафина потърка челото си и въздъхна.

— А връхчетата от еленови рога? А фурмите от червен хинап? И даже, лельо, скъпоценното око от тритон? Тези неща са много скъпи, а вие знаете, че нямаме излишни пари за харчене. Наистина ли има полза от тези неща?

— Ами не можете ли просто да се сетите, госпожице Всезнайке? — изрече Елспет самодоволно. — Особено сега, когато той се е

върнал. — Тя избърса ръце в дрехата си, като остави мръсна, влажна следа по нея.

— Кой се е върнал? — попита Серафина толкова спокойно, колкото можеше. Чудеше се дали леля ѝ говори за реален човек или за някои от земните божества. Тази вечер Елспет може да се бе опитала да призове всекиго, а внезапно ѝ надменно изражение говореше, че навярно си мисли, че е успяла, и искаше Серафина да повярва в това. И, доколкото Серафина я познаваше, Елспет наистина щеше да се опитва да ѝ го внуши.

— Оубри се е завърнал — каза лелята, като постави ръце на кокалестия си ханш. — Ха! Не знаехте това, а сега знаете, нали?

— Оубри? — попита Серафина със сърце, почти спряло да бие. — Имате предвид *Ейдън*?

— Не зная да има друг Оубри. — Тя почеса с пръст главата си. — Сега... къде оставих писмото на Деллауеър? Да видим... може би под солника. — Тя измъкна тъмен лист хартия, смачкан по краищата. — Не, това е рецептата ми. О, колко съм глупава! То е точно в джоба на престилката ми. — Бръкна в него и извади нещо измачкано, което Серафина си помисли, че е писмото, въпреки че по него имаше някакви мазни петна.

Серафина погледна леля си подозрително, като с все сърце се надяваше това да не е някоя от измишльотините ѝ. Ако беше така, мислеше си, че нямаше да може да го понесе.

— Лельо, абсолютно убедена ли сте, че сте го получили? Мислите ли, че ще успее да видя писмото на лорд Деллауеър?

— Да го видите ли? Разбира се, че не. Твърде сложно е и във всеки случай, младите госпожици не бива да бъдат въвличани в правни въпроси. Просто пише, че всички приготовления за сватбата са направени и Оубри ви очаква в Таунсенд. Денят на Белтейн е най-подходящият да се научи такава новина, денят, в който се почита сватбата на Бога и Богинята. — Тя си сложи очилата и надникна по-близо към листа, като изглаждаше гънките по него.

Серафина премигна недоумяващо.

— Но... но как? Защо? Имам предвид — защо толкова внезапно след толкова дълго време и без предизвестие? — Тя бе толкова смаяна от съобщението на леля си, че не можеше да мисли свързано.

— Едва ли мога да повярвам, че Оубри е бил в чужбина през последните три години, поне така казва баща му. Но сега, след като се е върнал, иска да ускори сватбата. Ето защо толкова много писма идват и се изпращат на Делауеър през последния месец. Аз — добави величествено тя — договарях брачното ви свидетелство. Естествено, посредством моя адвокат, но той нямаше да се справи без моята помощ.

— Но вие нищо не ми казахте! — Серафина погледна износената си рокля, калните си обувки и я обзе внезапно отчаяние. Знаеше, че не притежаваше нищо по-изискано от неделната си рокля, а тя не бе в подобро състояние от тази, в която сега бе облечена. — О, защо не ми казахте, не ме предупредихте? Можех да направя нещо, за да се подготвя!

Елспет надникна към нея зад очилата си.

— Не мога и да си помисля какво щяхте да направите. Ето защо, нямаше смисъл да ви карам да се вълнувате много. — Тя затършува по бюрото за лист и писалка. — Ще пиша, че ще пристигнем следващия петък. Сватбата може да стане в събота сутринта. Е, скъпа, защо стоите като статуя? Не чакахте ли именно това през всичките тези години?

Серафина безмълвно кимна, като все още не можеше да се осъзнае.

— Да... аз, аз мисля, че съм шокирана. Нали сте напълно убедена в това?

— За каква ме взимате? Аз съм майстор по тези въпроси — изрече сърдито Елспет. На Серафина ѝ се досмя при мисълта, че леля Елспет беше майстор във всичко. Все пак, нищо друго не ѝ оставаше, освен да повярва на думите на леля си, и тъй като никога не се бе усъмнявала в добрите ѝ намерения, без значение ексцентрични или не, просто трябваше да повярва, че леля Елспет знаеше какво говори.

Не че Серафина знаеше какво се бе споразумяла Елспет. Тя не притежаваше нищо, което да донесе на сватбата, освен себе си. Навярно Елспет бе подписала някакво просто споразумение и сега се чувстваше много горда от себе си.

От своя страна, Серафина ликуваше. Ейдън бе готов да се ожени за нея и божествения план вече можеше да се състои.

Обаче имаше някои практически въпроси, които трябваше да постави пред леля си, но не беше напълно сигурна как да ги засегне.

— Лельо — колебливо поде тя. — Чудя се, смятате ли, че може би е настъпил моментът да поговорим за това, какво се случва след сватбата?

Елспет подскочи.

— О, небеса, дете! Може би е поради деня на Белтейн, но не мисля, че все още трябва да обсъждаме такива неща. Не си мислете, че няма да откриете какво става, когато му дойде времето. — Тя се извърна и отново се зае да бърка отварата си.

Като кипеше от раздразнение, Серафина подпря брадичка на ръцете си и мрачно впери поглед в домакинските сметки. Вече започваше да си мисли, че никога нямаше да узнае какво става след целувката. Доколкото бе убедена, това бе нещо чудесно, но техническите подробности ѝ убягваха. Знаеше, че мъжът слага семе в жената и от това се образуваше бебе. Но как точно мъжът поставяше семето вътре, тази мисъл просто не ѝ даваше мира. Представи си Ейдън с капкомер, подобен на тези, които Елспет използваше, когато я караше да си отвори устата.

Някак си това обаче ѝ се струваше невероятно и ни най-малко вълнуващо. Трябваше да бъде нещо наистина изключително, мислеше си тя. Иначе това, което ставаше между мъжа и жената, нямаше да бъде пазено в най-дълбока и тъмна тайна. Единственото заключение, до което логично можеше да достигне, беше, че поради различната физика на мъжа и жената, имаше нещо общо с това, как те се докосваха един друг. Поне така се надяваше. Тя харесваше начина, по който Ейдън я докосваше в Мечтата, как я караше да се чувства: цялата разгорещена, изчервена и изпълнена с любов.

Усмихна се. Порив на вълнение премина през нея при мисълта, че нямаше да ѝ се наложи да чака дълго, за да разбере всичко, което искаше да узнае. И даже нямаше да ѝ се наложи да мечтае за това.

Госпожица Елспет не можеше да търпи глупаци, а до колкото знаеше, лорд Делауеър беше един от най-големите на света. Без да храни илюзии за причините, поради които той с такова закъснение искаше ръката на Серафина за венчавка със сина си, тя внимателно бе

проучила работите на Делауеър и както и бе очаквала, откри катастрофа.

Елспет ни най-малко не се интересуваше от финансовите проблеми на Делауеър. Значителното състояние на Серафина можеше без пречки да изведе Делауеър от неговите финансови затруднения. А с категоричните ограничения, които Елспет бе поставила върху определени клаузи от споразумението, племенницата ѝ със сигурност щеше да живее охолно, независимо от действията на Делауеър.

Изпитваше много по-голям интерес към сина на Делауеър, защото се съмняваше, че той лесно щеше да се примири със съдбата си — не че Делауеър му бе оставил някакъв избор.

Тя искаше да знае какво възнамеряваше *той* по отношение на предстоящата женитба.

— Е, Бейсил — напевно се обърна към любимия си папагал, — сега, след като сме сами, мисля, че мога да надникна, нали?

Бейсил измъкна глава изпод крилото си, отвори очи и се изперчи гордо.

— Беда, нещастие, ври и кипи — промърмори той, като заглаждаше едно дълго зелено перо.

— Така е „Два пъти, два пъти, непосилен труд и беда, огън пламти и котел кипи“ — изрече тя. — Наистина искам да се опиташ да го запомниш правилно, а не виждам защо да не понадникна малко — оправдавайки се, каза тя. — Как по друг начин да узнаем какво да очакваме от момчето?

Бейсил ѝ хвърли продължителен, изпълнен с голямо подозрение, поглед с едното си малко, кръгло, оранжево око и подреди перата си на мястото им.

— Подло, подло — промърмори той.

— Ни най-малко. Просто събирам сведения. Сега млък и ме остави да се съсредоточа.

Бейсил ѝ обърна гръб, сякаш казваше на Елспет, че не иска да има нищо общо с нейните дела, и свря глава под крилото си.

Елспет потри ръце, отиде до едно чекмедже и извади голяма сфера, покрита с черно кадифе.

— Сега — изрече тя, като махна кадифето и постави кристалната топка на малкия си олтар. Тя направи кръг от камъни, после остави кадилницата да дими и запали свещите.

Като издигна високо ръцете си, започна обредната песен.

*Въздух, огън, вода, земя,
елементи с астрален произход,
призовавам ви сега, явете ми се!*

*В кръга, сега направен,
спасете ме от ураган или проклятие,
призовавам ви сега, явете ми се!
От пещера и пустиня, море и хълм,
с жезъл, стрък, чаша и петоъгълник —
призовавам ви сега, явете ми се!
Такава е моята воля и нека така да бъде!*

След това, тя се настани пред олтара с очи, втренчени в топката, и зачака нетърпеливо. Нищо не се показа.

— По дяволите! — измърмори тя. — Хайде, появи се. Не разполагаме с цял ден. — Взря се още по-внимателно в кристала. Още нищо, но тя не беше толкова добра в този вид гадаене. Беше много по-добра в правенето на магии. Елспет вдигна топката, разтърси я нетърпеливо и един мъглив образ потрепери в нея. С ликуващ глас Елспет я върна обратно на олтара. — Така, сега ще видим какво, какво е.

Като се взираше колкото можеше повече, тя се опита да разгадае размазания образ, въпреки че беше обърнат наопаки. Стана и се наведе над топката, като я гледаше под този ъгъл.

И така, това беше мъж. Много добре. Виждаше черна коса и сини очи, блестящи от гняв, когато той даде воля на порой от ругатни и запрати шалчето си през стаята.

— Проклет да бъде! Проклет да бъде, мътните го взели и отново проклет да е! — крещеше той. — Надявам се да се пържи в ада!

— Тц, тц — неодобрително каза Елспет. — Глупаво момче, не пожелавайте другиму беда, за да не ви сполети вас. Не е чудно, че вие и вашето семейство сте изпадали в толкова много неприятности с това ваше поведение.

Лицето му се смръщи от съсредоточаване, когато той се свлече на бюрото си и заразливства купчина документи, очевидно не за първи път при скоростта, с която работеше.

Навярно полици, предположи Елспет, записи на заповед, ипотеки, задължения към различни кредитори и търговци на дребно, цялата история на финансовия провал на баща му. Фериботната компания, с която семейството бе натрупало богатството си преди триста години, за жалост бе впримчена от най-лошия дълг. Е, добре, парите на Серафина щяха да оправят тези незначителни проблеми.

Елспет се усмихна щастливо, като си спомни деня, в който тази отвратителна и амбициозна Алис Сигрейв и хленчещият ѝ син Едмънд дойдоха да прочетат завещанието на Джон само за да открият за свой ужас, че докато бяха заграбвали титлата и Баухил, бяха останали с минимален доход от имението, за да поддържат в добър вид имуществото. Серафина наследяваше всичко друго. Така им се падаше на двете змии, радостно си помисли Елспет.

Тя бе особено доволна, че бе натоварена да се разпорежда с наследството на Серафина, като отказа да вземе и пени от него, а го управляваше така, че то се увеличи още повече. Заедно с това, бе доволна, че се грижеше и за самата Серафина.

Тя бе непорочно момиче, което уважаваше земята и нейните създания, грижеше се за Богинята даже след като Елспет трябваше да я води всяка неделя на църква. Тя изпълняваше точно задълженията си и бе невинна за тъмните страни на света. Накратко, Серафина бе съвършена булка.

Сякаш в отговор на тази мисъл, Ейдън изстена и зарови лице в ръцете си, като пръстите му се вкопчиха в косите му.

— Бедното момче — измърмори тя. — Не ви е лесно. Но няма значение. Всичко ще се оправи, ще видите.

Образът се замъгли и затрепка, след това целият избледня и Елспет измърмори неодобрително. И все пак бе научила достатъчно за това, което я интересуваше. И тъй като тя, почти бе изиграла ролята си, всичко, което ѝ оставаше, бе да седи и гледа развитието на събитията. Не можеше да се намесва.

Тежко въздъхна, когато покри отново кристала с пълното съзнание за предстоящите трудности. Все пак, женитбата беше

обещаващо начало, даже и да нараняваше чувството на Ейдън за гордост и независимост, но нищо не можеше да бъде направено.

Изплащането на един дълг, натрупан в продължение на хиляди години, не беше лесна задача. Елспет можеше само да се надява, че Серафина и Ейдън щяха да се справят с нея.

ГЛАВА ВТОРА

След четири дни опаковане на багажа, ръководено от Елспет, която обикаляше като кокошка без глава и крещеше объркващи заповеди, най-накрая започна товаренето на каретите. Цели куфари с джунджурии бяха привързани отгоре и отстрани на каретите.

Серафина не можеше да разбере откъде бяха изникнали всички тези неща. Тя имаше само един малък куфар с дрехи и някои лични атрибути. Леля ѝ, напротив, изглежда, притежаваше безброй много неща, които искаше да вземе със себе си. И тъй като Серафина знаеше, че гардеробът на леля ѝ бе също така оскъден както собствения ѝ, бе озадачена какво съдържаше другият голям куфар.

Серафина погледна за последен път порутения замък, който беше техен дом в продължение на последните единадесет години. Клайд щеше да ѝ липсва много силно. Спомни си деня, в който пристигна тук — безмълвна от скръб поради смъртта на баща си. Тогава се чувстваше като риба на сухо, откъсната от единствения дом, който някога бе познавала. Разяждаха я терзания от шока, че без да ѝ кажат и една мила дума, омразният ѝ братовчед и неговата майка я изритаха от Баухил.

След цялото това време, още я болеше от спомена. Серафина потрепери, когато миналото я завладя с пълна сила. Наистина, не разбираше защо сега си спомняше за този ужасен ден, освен че изпитваше безпределна благодарност към леля Елспет за това, че я бе взела със себе си, че я бе приютила в собствения си замък на скалата, когато Серафина нямаше къде другаде да отиде до сватбата си с Ейдън.

— Е, хайде, госпожице Серафина — стресна я Тинкърби. — Губим време, а и вашата леля натовари тази проклета птица. Знаете, че няма да си държи човката затворена и две минути, а аз не съм склонен да слушам, докато не ми се спукат тъпанчетата.

Серафина му се усмихна.

— Идвам, Тинкърби. Просто се сбогувах с всичко това.

— А, сбогом е най-доброто пожелание, което може да се отправи на тази паянтова, стара купчина хоросан. Смя да твърдя, че на нея ще ѝ липсват повече отколкото тя на вас.

— О, не зная — отвърна тя. — Тук израснах, като се привързах много към това място, макар и да изглежда, че се разпада. Странно е усещането да го напуснеш, при все че с нетърпение очаквам да се омъжа.

— А, да, и вашият бъдещ съпруг също чака — премигна той. — Не го карайте да казва, че ви забавям сватбата, не и сега, когато той жадува да сте при него, ако разбирате какво искам да кажа.

Серафина се изчерви. Не знаеше какво точно Тинкърби имаше предвид, но усети, че трябваше да е по-подготвена, отколкото беше сега. Не може да изтръгне нещо повече по темата от Елспет и не бе и на крачка по-близо до разгадаването на загадката. Все пак, ако трябваше да преживее началото на мечтата, очакваше огромна наслада от края ѝ.

— Виждате ли, Тинкърби? — каза тя, за да го подразни. — Казвахте, че си съчинявам по отношение на моята съдба с Ейдън, а всичко се случи точно както се предполагаше.

— Все още съм убеден, че част от съдбата е голяма измишльотина — каза Тинкърби. — Но с готовност признавам, че не бях прав за негова светлост. Но имайте предвид, не знаех, че през цялото това време е бил в Америка. Казвам ви, трудно беше да се ожени за вас, когато цял океан ви разделя.

— Благодаря ви — отвърна му Серафина, като го целуна по бузата.

Сега Тинкърби се изчерви.

— По-добре запазете тези неща за съпруга си — грубо каза той. — Не искаме на сватбения си ден да се явите безчувствена.

— Не смятам, че има опасност от това — смеейки се, отвърна Серафина. — О, Тинкърби! Никога не съм била толкова развълнувана! — Тя изстена, жадувайки да зададе на Тинкърби въпроса, който не ѝ даваше мира през последните няколко дни, откакто научи, че Ейдън бе изпратил да я повикат. — Как смятате... — поде колебливо тя. — О, Тинкърби, как мислите, че ще му се сторя? Мислите ли, че няма да хареса лицето ми?

Тинкърби се изкиска.

— Със сигурност не мога да говоря за негова светлост, госпожице Серафина, но ми напомняте за вашата майка, когато за първи път пристигна в Баухил, както вие ще направите. Защо питате?

— Защото всеки казва, че съм била толкова отвратително дете — изрече Серафина. — Все пак смятам, че малко съм се подобрила, но е трудно да се каже.

— А, да — отвърна Тинкърби направо. — Със сигурност не бяхте красавица, но сега лицето ви изглежда по-добре.

— Но очите ми все още имат странен цвят, носът ми е твърде широк при извивката, устните ми са твърде месести, а единият от предните ми зъби е крив — с тъга го погледна тя.

— Не забелязвам нищо нередно с очите, носа, устните или този ваш зъб. Ако не ме лъжат очите, той почти не е крив или съвсем малко, колкото да не е съвършен. Да бяхте видели жена ми — всичките ѝ зъби бяха криви, но това не намали любовта ми към нея.

— О! — отвърна Серафина, силно разочарована, като се досещаше какво Тинкърби тактично се опитваше да ѝ каже. — Предполагам, че също така ще ме намери твърде кльоцава. Никога не съм могла да напълнея.

— А колкото до това — отвърна ѝ Тинкърби, като се изправи и я изгледа изпитателно, — вие сте слаба, но не противно слаба и само това има значение. Не се тревожете, госпожице. Може да не сте красавица като някоя от онези статуи, които веднъж видях в градините „Кенсингтън“, но вие сте с характер и това е, което има значение.

Серафина прехапа устни. Не беше сигурна, че искаше да е с характер, но със сигурност знаеше какво би направила с малко повече красота. И тъй като не притежаваше такава, предполагаше, че трябваше да се справи с малкото красота, която имаше, и се надяваше да ѝ е достатъчна. Тинкърби се потупа по брадичката.

— Всички момичета прекалено много се тревожат за външния си вид и вие не се различавате от тях. Но аз винаги казвам: красотата е това, което поражда красотата. Запомнете го. Всевишният ви е сътворил точно такава, каквато сте, и вие нищо не можете да сторите, за да го промените.

— Предполагам, прав сте — въздъхна Серафина. — Ще направя всичко възможно с това, което имам, и се надявам Ейдън да не е ужасно разочарован.

Поне ще се обичаме, помисли си тя. Поне ще се обичаме.

Пътуването до Рутланд се проточи безкрайно. Леля Елспет настояваше да спират всеки следобед за тричасова дрямка, на която се наслаждаваше обтегната на задната седалка на каретата, като спокойно си похъркваше.

Серафина използваше да си протегне краката и да се възхити на променящия се пейзаж. Свикнала с бурното време по бреговете на Уелс, сега тя се наслаждаваше на по-умерения климат, ароматния бриз и разнообразието на природата във вътрешността на страната. Връщаха я към детството ѝ в Баухил, където скалите и шубраците бяха сътворени от суровите стихии на въздуха, водата, огъня и земята.

Но даже през четвъртия следобед, когато се приближиха до крайната си цел — Таунсенд, Елспет настоя да спрат, въпреки че Серафина искаше да продължат.

— Лельо, моля ви? — настояваше тя. — Сега сме толкова близо! Не можете ли да поспите, след като пристигнем?

— Не съм свикнала да нарушавам режима си. — Елспет направи знак на Тинкърби да подреди храната на тревата за обяд. — Винаги си поспивам в часовете между три и шест и не виждам смисъл да променям режима си. Самата вие може да се опитате да поспите, за да успокоите малко обтегнатите си нерви. Вие сте напрегната както котка при куче, което лае пред вратата.

— Лельо — обърна се Серафина към леля си, като взе ръцете ѝ в своите, — не можете ли да направите изключение само този път?

— Разбира се, че не. Изключенията водят само до неприятности. А вие, ако настоявате да се поразходите, отколкото да поспите като всеки нормален човек, просто се върнете навреме, за да се преоблечете в хубавата си рокля, и се постарайте да не закачате прекалено много къпини в косите си, защото ще ми отнеме часове да ги извадим от там.

С безсилно раздражение, Серафина гледаше леля си да се отправя към каретата и да спуска пердетата на прозорчето. Ейдън беше най-много на три мили разстояние оттук, просто невероятно след единадесет години безкрайно чакане, а леля ѝ настояваше да хърка цели три часа ценно време. На Серафина ѝ се крещеше.

— Хайде, госпожице, поразходете се из гората — успокояваше я Тинкърби. — Знаете, че не може да се избие от главата на леля ви това, което си е наумила. Предстои ви цял живот с негова светлост, така че няколко часа повече или по-малко са без значение.

— Не и вие! — отвърна с отчаяние Серафина. — Мислех, че поне вие ме разбирате.

— О, да, разбирам ви много добре — каза Тинкърби. — Но има неща, които могат да почакаат, и за това съм съгласен с вашата леля. Нищо не става с прибързани действия.

— Как би могъл Ейдън да знае, дали действаме прибързано или не? — подразни се Серафина. — Знае само, че трябва да пристигнем между часа за чай и вечерята.

— Точно така е. „Не действай прибързано, за да не се разкайваш после на спокойствие.“ Нали не искате да изглеждате твърде нетърпелива?

— Не е така ами: „Не се жени прибързано, за да не се разкайваш после дълго време“ — разгневи се Серафина. — И не смятам, че в нашия случай поговорката е уместна, тъй като съм очаквала този момент, откакто се помня.

— Тогава може да помислите какво да кажете в момента, когато пристигнете — отвърна Тинкърби, като се изкатери на покрива на каретата и придърпа шапката над очите си. — Хайде, вървете сега, госпожице Серафина. Няма от какво да се страхувате в тези гъсти гори, а бихте могли добре да се поразтъпчете.

Серафина му хвърли един последен поглед, изпълнен с ненавист, и след това с бърза крачка навлезе в гората, която се простираше от двете страни на пощенския път. Беше решила да не се поддава на яда си.

Известно време скита из пъстрия гъсталак, като неотлъчно следваше неуловимия ромон на вода, и накрая откри извора. Бистро, бълбукащо поточе се спускаше от едната страна на сечище, като криволичеше изпод основата на една скала и се провираше изпод повалените дървета. По полегатия насип на брега се усещаше влага и Серафина се отпусна на колене и отпи голяма глътка студена вода, като не забрави първо да благодари на Богинята за водата, която я освежаваше.

После седна и събу обувките и чорапите си, придърпа полите си над колената и изпълнена със задоволство, зацапа с крака в поточето, като същевременно плетеше венец от диви цветя, които бе набрала по пътя си. Когато стана готов, тя го постави на главата си, като си тананикаше.

След това, понеже не намери какво да прави през следващите два часа, Серафина се сгуши на една страна, като отпусна главата си на една ръка и се остави горещото слънце да я потопи в дрямка.

Скоро, много скоро, щеше да бъде в обятията на Ейдън...

Ейдън прекара десет тягостни дни, като ту тичаше първо при архиепископа на Кентърбъри, за да получи проклетото специално разрешение за женитба, ту изхвърчаваше към различни кредитори и банкови управители, за да определи точното състояние на финансовата криза на баща си. Нямаше голяма полза от това. А сега проклетата госпожица Серафина Сигрейв щеше да пристигне, за да избави баща му от затрудненията и да подпечата нещастната съдба на Ейдън.

Той профуча надолу по стълбите и през залата, като възнамеряваше да язди до селото и там да се напие до козирката. И точно тогава чу гласа на сестра си през отворената врата на приемната.

— Ейдън? Ейдън, къде отивате? — с тревога попита тя.

Ейдън замръзна на мястото си и изруга под нос, после се извърна и се отправи към прага.

— Навън — лаконично отвърна той.

— Но те ще пристигнат всеки момент — каза Шарлот, като отпусна бродерията си в скута, а лицето ѝ се намръщи загрижено при вида на Ейдън.

— Точно така.

— О, Ейдън, бъдете разумен — опита се да го приласкае тя, като изтегли напред стола си. — Даже още не сте се облекли за вечеря, а не можете да пристигнете, вонящ на коне. Какво би си помислила госпожица Сигрейв?

— Пет пари не давам какво си мисли за това госпожица Сигрейв, леля ѝ или пък вие, Шарлот. Излизам и се считайте за щастлива, ако въобще се появя тук до утре сутринта. Вече ми е дошло до гуша от съвети да бъда разумен, така че престанете.

Ръката на Шарлот трепна към гърлото ѝ.

— Знаете колко ме тревожите, когато изпускате нервите си. Бих желала също да не ругаете така, много е обидно. Както и да е, от две седмици сте вкъщи, а почти не ви виждам наоколо. — Приветливо се усмихна тя.

— Сестричке, това е, защото бях зает, като се опитвах да измъкна цялото семейство от тази безизходица — напрегнато отвърна Ейдън. — И тъй като единственият изход е да поставя главата си в примката, заложена ми от татко, проклет да съм, ако попадна в тази примка и минута преди да трябва да го направя. Вие и татко можете сами да се погрижете за скъпата госпожица Сигрейв и леля ѝ.

— Но татко си легна, след като ние излязохте този следобед — изрече Шарлот, като сега и двете ѝ ръце трепереха към гърлото. — И наистина искам да не ругаете.

— Съжалявам, но изчезването на татко ни най-малко не ме изненадва. Навярно е станал прекалено голям страхливец, за да се изправи лице в лице с кашата, която сам е забъркал. Както обикновено.

— Зная, но, Ейдън... не можете да ме оставите сама с тях. Какво да им кажа? Как да им обясня вашето отсъствие?

— Обяснете им както намерите за добре — отвърна Ейдън. Търпението му се изчерпваше с всяка изминала минута. — Кажете им, че съм излязъл да извърша нощните си покушения като разбойник.

— Наистина ли? — каза Шарлот с неодобрение. — Не искате да направите добро впечатление на годеницата си?

— Съмнявам се дали въобще има някакво значение — гласът на Ейдън бе изпълнен с горчивина, която не можеше да се сравнява с горчилката в сърцето му, където бе забит сякаш остър нож. — Вижте, Лоти — съзнателно смекчи тона си той, виждайки изписаната по лицето ѝ болка. — Съжалявам. В такова отвратително настроение съм, че това е една от причините да прекарам нощта навън. Ще дам всичко от себе си да се държа по-добре утре, но вие знаете как се чувствам по отношение на тази неизбежна женитба и лицата, които ми я налагат против моята воля.

— Наистина ви разбирам — отвърна сестра му, като сведе поглед към ръцете си, крехки и бледи, толкова бледи, колкото и лицето ѝ, което никога не бе виждало слънце. — И аз съм ви безпределно благодарна за вашата саможертва. И на мен ще ми е трудно, такава

чудовищна, безпринципна жена да се заеме с домакинството, за което се грижа от толкова дълго време, но се опитвам да си придавам възможно най-добрия вид. Знаете, че ще направя всичко за вас — всичко, за да направя живота ви по-щастлив пред лицето на това нещастие.

Той пресече стаята към нейния стол, хвана ръката ѝ и целуна косата ѝ с дълбока обич.

— Осъзнавам, че се държа като себично копеле, сякаш аз съм единственият, който ще страда поради тази женитба — каза той, като стисна ръцете ѝ. — Но не се тревожете. Ако госпожица Сигрейв си мисли, че тя ще се разпорежда с всичко в Таунсенд, ще трябва да си помисли отново и аз ще бъда първият, който ще я постави на мястото ѝ. Няма да ѝ позволя да ви измести, Лоти, обещавам ви. Това, все пак, е вашият роден дом.

— Благодаря ви — тихо отвърна тя, — не можете да си представите колко много значи това за мен.

Ейдън я погледна и се почувства виновен, като знаеше, че той беше отговорен за това, че тя едва започваше живота си, прикована към този проклет стол. Само през трупа му госпожица Серафина Сигрейв щеше да се осмели да ѝ противоречи.

— Животът ни ще продължи да тече както досега — каза той, като се насили да се усмихне. — Всичко ще остане точно така, както вие желаете. Така че, умолявам ви, не се тревожете.

Той се извърна бързо и напусна стаята, като по този начин изпусна триумфалната усмивка, която в отговор се появи на лицето ѝ.

Ейдън сам оседла коня си, тъй като и единственият им останал коняр бе зает с други задължения. Радваше се, че поне баща му не бе продал Аладин. Господи, чувстваше се сломен, като виждаше какво е останало от Таунсенд през трите години, в които бе отсъствал. Навсякъде се сблъскваше с доказателство за запуснатост.

Но предполагаше, че сега нещата щяха да се променят — само успешно да преустрои фериботната компания. Ако въобще бяха останали някакви пари. Щеше да отнеме стотици хиляди лири да поправи разрухата — дело на баща му, но поне щеше да започне

незабавно благодарение на проклетото наследство на проклетата госпожица Сигрейв.

Тази мисъл не успя да повдигне настроението му, нито да намали гнева му. Но в последната си нощ на свобода, той се отказа да размишлява повече върху своята нещастна съдба с госпожица Серафина Сигрейв от страх тези черни мисли да не го подтикнат направо към реката да се удави.

Обърна се на запад и подкара Аладин в бърз галоп, като избра да поеме през полята, а не по пътя, най-вече защото не искаше да се натъкне на госпожица Сигрейв и придружаващите я.

С приближаването на късния следобед слънчевите лъчи бяха придобили мекия оттенък на златото. Ейдън прекоси ливадите на Таунсенд и забави хода на Аладин, когато наближиха гората Рокингам.

Тук слънчевите лъчи се разсейваха на петна и предизвикваха чувство на безметежност. Той пое дълбоко дъх, като се опияняваше от познатия мирис на млади листа и гъсталак, на глинещата почва на гората, а ушите му привикваха към нежните трели на птиците, скрити по дърветата, и ромона на поточето, което течеше като приток на реката.

Той следваше неотлъчно брега — най-сигурния пътеводител към пътеката, която отвеждаше към селото. Човек можеше лесно да се изгуби сред обширната плетеница от дървета, сред които малцина, освен обичайните браконieri, се осмеляваха да бродят. Въпреки това, Ейдън винаги бе обичал това място, където като дете бе идвал, за да избяга от задушавачата атмосфера на Таунсенд, да се моли за някаква магия и да изживее своите фантазии, преди необходимостта от възмъжаването да му отнеме даже и тях.

В тези гори бе мечтал за далечни времена, за легендите за крал Артур и рицарите от кръглата маса. Той самият си бе представял, че беше Ланселот или Гоуейн, или даже в най-върховните моменти — че бе самият Артур.

Усмихна се и поклати глава, защото си спомни, че веднъж бе говорил на феите, като вярваше, че наистина можеха да го чуят, и им доверяваше най-съкровенията си тайни и мечти. Даже си мечтаеше един ден да открие истинската любов. Каква ирония! Даже бедният рогоносец, крал Артур, най-накрая бе разбрал, че това бе илюзия, си помисли с огорчение Ейдън.

Никога нямаше да забрави деня, когато бе на десет години и осъзна какво точно заедно бяха извършили Гуинивийър и Ланселот. Беше се сгушил под един дъб в Таунсенд и прочиташе най-малко за двадесети път „Мъртвият Артур“ на Марлоу, когато осъзна зловещата истина, че Артур беше най-подло предаден едновременно от съпругата си и своя най-добър приятел.

Ейдън бе плакал в продължение на часове с разбито сърце и излъгани надежди. В този ден се бе заклел никога да не се жени, никога да не се остави да бъде предаден.

В този следобед момчето, което идеализираше света и си мислеше, че мечтите можеха наистина да се сбъднат, изчезна завинаги. И толкова по-добре. Животът беше достатъчно суров. Една ужасна пародия.

Той се втренчи в плетеницата от клони, които образуваха покрив над главата му, който сега му приличаше повече на затворническа килия, отколкото на защитен свод. Иронията в цялата ситуация беше, че, в края на краищата, той бе предаден в името на женитбата, въпреки че това предателство идеше от ръката на собствения му баща.

Изведнъж Аладин уплашено изпръхтя. Ейдън се стресна и овладя коня с краката си, като леко пристегна юздите му. Огледа се наоколо, за да види какво бе така изплашило Аладин, че едва не го хвърли от гърба си.

Точно вляво от поточето лежеше тяло. Беше тяло на жена, сгушено на една страна, с лице надолу, с гъста тъмна коса, заплетена около едната ѝ ръка, и раздърпан венец от цветя на главата. Краката ѝ бяха боси, а полите — вдигнати над колената. Не помръдваше.

— Мили Господи! — прошепна той с истинска тревога, рязко спря Аладин и скочи бързо от него. Приблужи се до тялото с безпокойство, като се надяваше с цялото си сърце да не се е натъкнал на труп.

Наистина не изпитваше желание да бъде въввлечен в разследване — със своя късмет, веднага щеше да бъде обвинен и обесен. Не че това нямаше да бъде навременно спасение.

Той коленичи и протегна треперещата си ръка, като смутено докосна рамото ѝ, очаквайки да го усети сковано и изстинало. Следващото нещо, което осъзна, беше, че тялото се издигна и седна с много ясен писък, който би издал жив човек. Ейдън се взираше в две

големи, уплашени очи с най-необичайния оттенък на светлзеления цвят, заобиколени от дълги, тъмни мигли.

За пръв път в живота си гледаше безмълвен. Взря се в нея отново. Розовите ѝ устни бяха леко отворени, малките ѝ, изпъкнали гърди се издигаха и падаха учестено, но вместо да пищи, тя не издаваше звук, а просто го гледаше с тези възхитителни очи. Ейдън смътно осъзна, че тя бе едно от най-очарователните създания, които някога бе виждал.

Това е Титания, Кралицата на феите, си помисли замаяно той и напълно обезпокоен, стана на крака.

— Аз... аз ви моля за извинение — изпелтечи. — Разбирате ли, помислих си, че сте мъртва. — *Боже Господи, наистина губя разсъдък*, заключи той, като се стараеше да събере мислите си.

Тя премигна и изглеждаше точно като бухал, стреснат в съня си.

— Помислили сте, че съм мъртва? — попита тя и наклони главата си на една страна. — Каква невероятна идея!

— Да, зная — отвърна той, като си мислеше, че гласът ѝ звучеше като музика. — Но човек не се натъква често на спящи девойки на сред гората. — Той се огледа наоколо. — Особено спящи девойки без явна придружителка.

— За какво ми трябва придружителка? — зададе тя най-глупавия въпрос.

— За да ви предпазва от мъже като мен — каза той, не можейки да сподави ехидната си усмивка. — Аз съм точно от мошениците, от които придружителките трябва да ви пазят.

Тя го погледна с нарастващо любопитство.

— А — изрече, след като го бе проучила, сякаш бе странен екземпляр. — Винаги съм се чудила как изглежда един мошеник.

— Надявам се, че не съм ви разочаровал — каза той, като се забавляваше, все още наполовина убеден, че тя бе фея, макар нейната протрита и изцапана рокля да показваше, че тя просто бе момиче от селото. И все пак бе изключително пленителна и приятно невинна. Не мислеше — не, беше убеден, — че не бе срещал жена като нея през целия си живот.

— Ами, не мога да ви сравня с никого, но въобще не ме разочаровате — каза тя, като замислено прехапваше устната си. — Вие сте много красив. Трябва ли да се страхувам от вас?

— Навярно — отвърна той, като се наслаждаваше изцяло на своите най-долни и нечисти помисли. — Боите ли се от мен?

— Ужасно съжалявам, но не се боя — извини се тя. — Предполага се, че мошениците изнасилват жените, но съм убедена, че вие няма да проявите интерес към мен.

— Защо не? — попита той. Изведнъж му хрумна идеята, че точно това можеше да направи с нея. Знаеше точно откъде щеше да започне. Една целувка по тези сладки, розови устни, последвана от цяла поредица целувки надолу по нейната дълга бяла шия.

— Защото не ме обичате — напълно спокойно отвърна тя. — Навярно не изнасилвате жените, които не обичате, нали така?

Ейдън сподави усмивката си.

— Скъпа моя, вие наистина сте наивна. Какво ви кара да мислите, че любовта има нещо общо с това? — попита той, като не можеше да устои на изкушението да продължи този необичаен разговор.

— Разбира се, че има — смаяно отвърна тя. — Не мога да си представя, че би могло да бъде интересно по друг начин. А защо тогава се нарича правене на любов? Обаче, за да бъде искрена — въздъхна тя, — никой никога нищо не ми е казал, когато се засегне тази тема. А, признавам си, че жадувам да узная повече.

— Чувствате се недостатъчно образована? — попита той, като не вярваше на ушите си.

Тя го погледна с тъга.

— Не съм убедена. Изглежда, че е нещо естествено, което човек може да направи без никакви напътствия. Разбирате ли, само подробностите ме тревожат, а няма кого да попитам. — Сега го погледна със слаб проблясък на любопитство. — Не предполагам... не. Навярно това няма да е правилно.

— Със сигурност няма да е правилно, но не мога да позволя това да ви безпокои. — Ейдън поглади брадичката си, като отчаяно се опитваше да сподави смеха си.

— Ами, предполагам, че никога повече няма да се видим, така че в действителност няма значение — кимна решително тя.

— Именно. — Ейдън седна на земята и протегна краката си, като кръстоса глезените си и се облегна назад на ръцете си. — Е, вие планирате да бъдете изнасилена в някакъв бъдещ момент, така ли е?

Може би имате предвид някаква среща, която ви кара да задавате този въпрос?

— О, да! — лъчезарно отвърна тя. — Как разбрахте?

— Просто вярно предположение — отвърна той. — В този случай може би мога да ви дам един или два полезни съвета.

— Имах голям късмет да се натъкна на вас — усмихна му се тя. — Обикновено не ми разрешават да говоря с непознати и няма друг, когото да попитам. Единственият човек, който добре познавам и можеше да ми каже, е Тинкърби, но той ще бъде шокиран, ако засегна темата. Той е много консервативен.

— О, не, не бива да шокирате Тинкърби — заплепен от нея, отвърна Ейдън. — Питайте направо. Ще ви кажа всичко, което зная.

— Ами... бих искала да зная дали правенето на любов е приятно преживяване — с очакване го погледна тя.

— Хм. Трябва да призная, че е много приятно — отвърна Ейдън, а в очите му се криеше сподадено веселие.

— Толкова прекрасно, колкото е да се целуваш? — прямо попита тя, сякаш намираше целуването за най-чудесното нещо на света.

— Със сигурност е нещо по-хубаво от целуването. — Погледът му отново падна върху розовите ѝ устни и се задържа там, като мислено проследяваше тяхната форма и се питаше какво ли щеше да бъде, ако ги почувстваше под своите. Направо върховно, реши той. Не, повече от върховно. Като малко късче от рая.

— О, колко е чудесно! — със задоволство каза тя. — Точно за това се надявах. Тък, можете ли да ми разкажете какво всъщност става? Имам предвид, когато човек подпечатва клетвата си за любов физически.

Ейдън захапа върха на палеца си, като едва сдържаше смеха си.

— Аз... аз предполагам, че най-добрият начин да го кажа, е този — мъжът и жената застават много близо един до друг, толкова близо, колкото е физически възможно.

— Но как? — попита тя, а лицето ѝ изглеждаше толкова привлекателно в своето недоумение.

— Ами, те се прегръщат. — Той се опитваше да намери думи, които да не я шокират. — Целуват се и се гаят, а после и двамата усещат наслада един от друг, и мъжът слива тялото си с това на жената.

— Как го прави той? — не преставаше да пита тя.

— Хъм — каза Ейдън, сега убеден, че непременно трябваше да ѝ даде уклончив отговор, но беше твърде заинтригуван да види реакцията ѝ, за да остави разумът си да го ръководи. — Разбира се, знаете, че физически мъжете са устроени различно от жените, нали така?

— Да, разбира се — нетърпеливо каза тя.

— Добре. Защото мъжът взема онази част от тялото си, която го прави мъж, и я поставя в онази част на женското тяло, която я прави жена. Разбрахте ли?

Смаян, наблюдаваше как тя поглъща тази информация и очите ѝ са съсредоточени някъде в средата на гърдите му. Боже Господи, той знаеше, че извършва грях, като говореше за тези неща пред едно такова невинно момиче, но никога през живота си не бе изпитвал по-голямо удоволствие от това да се държи като подлец.

След минута тя вдигна поглед.

— Мисля, че разбирам. Дватама свалят ли си дрехите? — попита тя, като сбърчи чело. — Не мога да разбера как по друг начин могат да направят това.

Ейдън не беше сигурен, че можеше да понесе въпросите ѝ, без да загуби самообладание.

— Общо казано, събличат се, освен ако не бързат ужасно. Но това е нещо, заради което искате да си свалите дрехите.

— О, като къпането! — просветна лицето ѝ.

— Доколкото зная, това е много по-забавно от къпането — отвърна той, а устните му потрепераха. — Но вие трябва да решите сама за себе си. Единственото нещо, за което ви предупреждавам, е възможността да заченете дете — добави той, като се чувстваше задължен да вметне нотка на практичност в разговора, за да я предпази да не съсипе живота си. — Разбирате, че това често е резултатът от правенето на любов, нали?

— Разбира се — възмутено отвърна тя. — Това ли е всичко?

Ейдън я изгледа, озадачен.

— Скъпо мое момиче, с вашето поведение трябва сериозно да се замислите върху възможността да се омъжите за този господин. Освен ако, разбира се, той вече не е женен.

Тя отново се взря в него, с полуотворена уста, и внезапно избухна в смях.

— О, вие ми се подигравате. Съжалявам, не съм много опитна, така че невинаги ми е лесно да говоря за това.

— Да, личи си, че сте водили затворен живот — отвърна той, — което ме кара да недоумявам, Титания, как така спите наскред гората, сам-сама. Може би очаквате вашия Оберон?

— О, няма мислите, че истинската ми любов е отправена към краля на феите?

Тя се разсмя отново, а сърцето на Ейдън трепна при сладката, чиста мелодия на смеха ѝ. Наистина, тя беше сякаш от друг свят, чиста и съвършено естествена, спяща принцеса, която само чакаше да бъде събудена от целувката на принц. Забеляза, че единият от предните ѝ зъби бе леко изкривен, което му се стори очарователно.

— Мисля си, че със сигурност очаквате някого тук — каза той, пронизан от абсурдна завист.

— Ни най-малко — поклати глава тя, а Ейдън гледаше заплепен как гъстата ѝ, блестяща коса с цвят на кестени през есента, се спусна по гърба ѝ като копринена завеса. — Спеше ми се, така че да си подремна ми се стори най-разумното нещо, което мога да направя. — Тя се прозя. — Колко предполагате, че е часът?

— Часът на феите — глупаво отвърна той. — Мисля си, че е пет часът. Защо питате? — Внезапно го обхвана ужасното безпокойство, че тя щеше да изчезне в облак от сребриста мъглявина.

— А, добре тогава — прозя се тя и Ейдън съзря за миг белите ѝ зъби и розовото връхче на езика ѝ, сгушил се по най-очарователния начин. Със закъснение, тя постави ръка върху устата си. — Все още не ме очакват да се върна.

Ейдън въздъхна с облекчение.

— Нито пък мене ме очакват някъде — поне не до утре сутринта, когато трябва да се изправя пред бесилото. — Никога не бе виждал нечий очи да се разширяват толкова много, както нейните, нито толкова бързо да се променя цветът им от светлозелено до сиво като цвета на бурното небе.

— Не! — простена тя, като покри уста с ръцете си. — О, не — не искате да кажете, че ще ви обесят, нали?

В очите ѝ се появиха сълзи и Ейдън се почувства смешно трогнат от това, че тя проявяваше такава загриженост. От дълго време никой не се бе тревожил за него.

— Но защо? — попита тя, разтревожена. — Какво сте сторили?

Той се изкуши да ѝ разкаже драматичната история за ревнив съпруг, когото е убил на дуел, само за да изтръгне още малко съчувствие от нея, но реши, че и тъжната истина щеше да свърши работа.

Промени позата си, за да се облекне на лакът.

— О, през целия си живот съм извършил много ужасни неща, но в действителност използвах само една метафора — каза той, като отскубна едно стръкче трева и я захапа. — Истината е, че ще се женя. Но ако търсите любовта, мисля, че няма да я откриете.

Тя склочи ръце в скута си.

— А... разбирам — сведе поглед тя. — Е, добре, не бива да се шегувате с такива неща като бесилото. А ако така се чувствате по отношение на вашата женитба, не виждам защо въобще ще се жените.

Ейдън сви рамене.

— Защото съм принуден, Титания, и то по най-отвратителния начин. Възможно най-отвратителния начин.

Тя дълго време не отговаряше.

— Изнасилили ли сте я? — тихо попита тя.

— Да съм я изнасилил? — възмутено отвърна той. — Никога и с пръст не съм я докосвал. Ако някой е насиленият, то това съм аз. Тя знае, че съм затънал в дългове, а случайно е по-богата и от Крез. Така че се възползва от ситуацията, за да ме впримчи в капана си, тази малка, проклета интригантка, а няма начин да се измъкна от това.

— Но сигурно не трябва да преминете през венчилото, за да се измъкнете от вашите затруднения, нали така? Не и щом тази идея ви е толкова противна?

Ейдън с отвращение изплю стръкчето трева.

— Да, боя се, че трябва да се ожения за нея. Дадох дума на семейството си и вече е свършено. И така, обвързан съм до края на дните си с вещица — на всичко отгоре тя е една отвратителна стара вещица. — Той зарина пръсти в земята, сякаш искаше целият да се зарие срещу новата вълна на гняв, която премина през него. — Бог ми е свидетел, ще изпълня дълга си, но ще презирам вещицата до края на живота ѝ. А, повярвайте, той няма да настъпи скоро.

— О, нещастнико! — промълви тя с безкрайна тъга. — С това ваше поведение няма да получите опрощение за греховете си. Не сте

ли си представяли вашата женитба като предизвикателство, може би пътека, през която тя ще прерасне в любов към съпругата ви?

Ейдън ѝ хвърли ироничен поглед.

— Боже мой, вие сте даже по-наивна, отколкото си ви представях в началото — каза той, като я потупа леко с пръст по ръката.

За негова изненада тя не се отдръпна.

— Не виждам какво общо има това с наивността. Със сигурност можете да се опитате да я обикнете поне малко.

— Боя се, че няма никаква надежда, от този принудителен брак да излезе някакво мирно съвместно съжителство, а да не говорим за любов. — Той наведе глава и въздъхна. — Най-доброто, на което мога да се надявам, е да изживея живота си колкото е възможно по-независимо от нейния. Ще стана законен неин наследник и ще се заобиколя от много метреси, които, надявам се, ще ми донесат поне малко утеха. — Той вдигна вежди. — Шокирах ли ви?

— Да сте ме шокирали? О, не наистина. Но не мога да си представя какво е брак без любов. Може би съм просто глупава и не разбирам. — После вдигна очи, пленителни с гневното си изражение. — Поне аз ще се омъжа по любов и между мен и моя съпруг ще съществува вяност и преданост. А от тези чувства ще се родят нашите деца.

— Мисля, че започвам да разбирам — потърка носа си той. Беше безпричинно разочарован, че тя щеше да се омъжва, и облекчен в същото време, че тя нямаше да съсипе живота си в ръцете на някой безпринципен мошеник. — Онези въпроси, които задавахте в началото — те са, защото очаквате женитба, нали така?

— Да — потвърди тя. — Една прекрасна женитба, която, за разлика от вас, очаквам с голямо нетърпение.

Ейдън поклати глава с горчива усмивка.

— И предполагам, името му е Очарователния Принц? — с насмешка попита той.

Очите ѝ гневно проблеснаха към неговите, а зеленото в тях заискря като обляно в лунна светлина море.

— Мисля, че е много неприлично от ваша страна да ми се подигравате. Случайно аз вярвам в истинската любов.

— За ваше добро, надявам се да успеете да съхраните вярата си в тази вълшебна приказка. Би било ужасно, надеждите ви да бъдат

разбити от действителността, изпълнена с една дузина ревливи деца и съпруг, който ви пребива от бой, когато се прибере вкъщи уморен, пиян и разочарован от живота.

Тя цялата поруменя от гняв, а бузите ѝ се обагриха с приятния розов оттенък, който имаха отвътре карибските миди. На Ейдън му се прииска да протегне ръка и да я удари по бузата, точно на това място.

— Това никога няма да се случи! — отвърна твърдо тя. — Жалко за вас, че възприемате всички женитби по начина, по който възприемате вашата. Карате ме да мисля, че вие сте напълно безчувствен.

— Със сигурност съм подлец — отговори той, неочаквано наранен, че тя можеше да направи такова заключение. — Човек не може да си позволи такъв лукс, какъвто са чувствата.

— Тогава вие наистина не вярвате в любовта! — Тя прехапа долната си устна и смръщи чело.

— Боя се, че не вярвам. Аз съм прагматик, Титания. За разлика от вас, аз съм ходил по света и научих много бързо, че най-добрият начин да оцелееш е да разчиташ на разума си, а не на шепя мечти.

— Може и така да е — отвърна меко тя. — Но живот без надежди и мечти, без някой, когото да обичате и който на свой ред да ви обича, изглежда много празен.

Той се усмихна.

— Но тогава никой няма да разбие сърцето ми, нали така?

— Може би ще получите нещо добро — язвително отвърна тя. — Само да ви докаже, че най-накрая вие наистина имате сърце.

Той постави ръка на гърдите си и съсредоточено погледна надолу.

— Съжалявам — погледна я след миг отново той. — Не се усеща и най-малкото туптене.

Тя се разсмя и той бе доволен да види отново усмивката на лицето ѝ.

— Вие сте невъзможен! — отвърна тя.

— Още една предпоставка да бъда подлец — усмихна се той.

После тя стана, изненадващо висока и толкова стройна, че му се стори, че може да обвие талията ѝ с двете си ръце. А и искаше да го направи. Но успя да се въздържа. Когато се изправи с лице към нея, главата ѝ достигаше до рамото му и той сведе поглед към нея.

— Тръгвате ли си? — попита с безкрайно съжаление.

— Да, трябва да тръгвам — отвърна тя. — Наистина съжалявам за вашето затруднено положение, но още повече съжалявам, че сте такъв песимист. Но колкото и глупаво да ви звучи, въпреки това ви пожелавам щастие. — Тя му подаде ръката си, с изправена длан, сякаш бе мъж.

Той нежно я взе в своята и независимо от крехкостта на костите ѝ, усети силата на ръкостискането ѝ.

— Благодаря ви — тихо отвърна той. — Това е безнадеждно пожелание, но все пак го оценявам.

И после, най-неочаквано, той я притегли към себе си и я целуна, точно както бе искал да я целуне от момента, в който за пръв път погледна в очите ѝ.

Отначало тя не се отдръпна, навярно смаяна от изненада, и той се изпълни с удоволствието да усеща разделените ѝ устни, меки и сладки под своите, а устата ѝ, топла и поглъщаща, преди тя да се осъзнае и да се изскубне от прегръдката му.

— Вие наистина сте подлец! — разгневено извика тя, като триеше с ръка устата си, сякаш можеше да изтрие неговия допир. — Започвам да си мисля, че заслужавате всичко, което иде да ви сполети. — Цялото ѝ тяло потръпна от негодувание.

— Съжалявам! — каза той, без да бъде искрен. Тази целувка, колкото и кратка, бе най-сладкото преживяване, което някога му се бе случвало. — Не исках да направя това.

— О, да, разбира се, че искахте — каза тя, а очите ѝ искряха от гняв. — Не беше случайно, нали така? И ако още веднъж си позволите такова нещо, аз... аз ще накарам съпруга си да ви предизвика на дуел. — Тя вдигна обувките и чорапите си и тръгна гордо с високо вдигната глава и изправен гръб.

Ейдън я гледаше как изчезва в гората. Походката ѝ, бавна и грациозна, го накара да я сравни с разгневена нимфа. В гърдите му пламна непонятно желание. Но тя се скри между дърветата и на него му се стори, че самият живот бе изтекъл през пръстите му.

ГЛАВА ТРЕТА

— Серафина, какво ви е? — ядосано попита Елспет, когато Серафина не ѝ отговори за втори път в продължение на дълго време. — Изглеждате, сякаш сте видяла дух, толкова сте пребледняла. Нали нищо не ви се е случило в гората? — попита тя, а очите ѝ внезапно се присвиха. Тя измъкна неделната рокля на Серафина и се повдигна на пръсти, за да достигне главата ѝ.

Серафина избегна незабавния отговор, защото роклята се спусна около нея.

— Предполагам, че съм напрегната поради нашето пристигане — отвърна тя, като подаде глава от диплите.

— А до сега ми казвахте, че не можете да стигнете до Таунсенд достатъчно бързо. Твърде много се вживявате, скъпа. По-добре да ви дам успокоително или Оубри ще си помисли, че се жени за дрънкало.

— Не ми трябва успокоително — каза Серафина, като си поправяше роклята с треперещи пръсти. — Просто се нуждая от малко време, за да се приготвя.

— О, три часа насаме със себе си не ви бяха достатъчни, така ли е? — Елспет подаде на Серафина хубавите ѝ обувки. — Добре, поне се надявам, че сте успели да поспите малко. Добре, Тинкърби, сега можете да излезете.

Тинкърби се появи от другата страна на каретата.

— Много добре. — Той одобрително огледа Серафина. — Но мисля, че може би трябва да си пощипете бузите. Пребледняла сте от притеснение.

— Ето, не ви ли казах? — обади се Елспет. — Притеснявате се. Точно така, Тинкърби. Понякога можете да бъдете невероятно умен. — Тя порови в чантата си и извади шишенце и лъжица. — Сега широко отворете уста, скъпа, и не правете гримаси. Малко корен от валериан е това, от което се нуждаете. Успокоява много.

Серафина се насили да изпие тоника, като не желаше нищо повече от това да я оставят сама. Почти никога не се бе чувствала

толкова разтреперана. Влезе в каретата и отпрати поглед през прозореца, като се опитваше да се съсредоточи върху предстоящата си среща с Ейдън.

Но не можеше да пропъди от мислите си целувката и мъжа, който ѝ я бе дал. Когато внезапно се събуди и го видя, коленичил пред нея, тя наистина си помисли, че продължаваше да сънува. Все пак струваше ѝ се по-реален, отколкото някой сън, толкова силен, от плът и кръв, с величествено изваяни мускули.

Тя се почувства ужасно засрамена от себе си. И без това бе достатъчно лошо, че си бе помислила, че е красив, достатъчно лошо, че в действителност се бе радвала на компанията му. Но най-лошото, най-отвратителното беше, че бе паднала толкова ниско, да се наслаждава на целувката му.

Бе извадил късмет, че не го шамароса, разярено си помисли тя. Трябваше да го направи. Щеше да изпита огромно задоволство да види отпечатъка на пръстите си върху бузата му — подобаваща награда за това, че я бе сграбчил неочаквано и се бе възползвал от безпомощността ѝ.

Навярно бе майстор на съблазняването — практически го бе доказал и тя със сигурност се бе поддала безразсъдно на очарованието му. Едно глупаво момиче, това бе тя. В собствена защита можеше да каже само, че дълго време не се бе движила сред мъже, ако не се смята проповедникът и Тинкърби, така че как можеше да знае как мъжете подхождат към тези неща?

Този мъж изглеждаше толкова приятен, толкова безопасен! Даже ѝ беше дал полезна информация, като ѝ разказа за всичко, което тя желаше да узнае, по най-задоволителния начин и така потвърди най-големите ѝ надежди. От думите му, правенето на любов изглеждаше нещо величествено, истинско сливане на сърцето и тялото. Наистина му бе задължена, че ѝ бе казал всичко толкова прямо и откровено.

Такова облекчение бе за нея, че най-накрая бе намерила отговор на въпросите си и щеше да му бъде благодарна, ако в последния момент не бе я сграбчил и... целунал по този начин.

Но, о, как се бе почувствала, когато устните на подлеца докоснаха нейните, ръцете му я притискаха леко зад ушите, а учестените удари на сърцето му съвпадаха с бързото тупкание на

нейното. За една секунда бе изгубена, готова да захвърли всичко, даже и предстоящата женитба, само и само да получи още от него.

Никога преди това, даже и в мечтите си, не бе изпитвала чувството, че е изоставена. Току-що бе открила, че мечтите и реалността са две напълно различни неща, толкова различни, колкото различно е да си спомниш хубава песен, вместо да я изпееш. За момент бе почувствала, че сякаш Мечтата никога не бе съществувала, сякаш тя не бе нищо повече от една тънка паяжина, която бе оплела надеждите ѝ толкова дълго време, нещо нереално, незначително, в сравнение с истинските му устни, впити в нейните, и истинското му тяло, притиснато до нейното собствено.

Погледът на Серафина блуждаеше през прозореца, без да може да се наслади на прекрасните гледки, защото тя знаеше, че безразсъдно бе предала мъжа, за когото щеше да се омъжи. Опита си да извика Мечтата в съзнанието си, да си спомни лицето на Ейдън, израза на любов по него, но не успяваше да види ясно образа. Вместо това, пред вътрешния ѝ поглед непрекъснато се разкриваше лъскавата черна коса на подлеца, искрящите му сини очи и тъмните му вежди, извити като на сатир над очите му.

О, какво уместно сравнение, ядосано си помисли тя. Чудеше се дали сатирът има също такива широки рамене, изваяни скули, такива изящно оформени устни, които знаеха да докосват по такъв вълнуващ начин.

Серафина обгърна главата си с ръце и потрепери от отвращение към себе си. Единадесет години очакване на Ейдън и всичко — разрушено само от тридесетте минути, прекарани в гората с един напълно непознат мъж!

Предната врата на Таунсенд бе най-огромната, която Серафина някога бе виждала. Все още в ушите ѝ отекваше глухият звук на чукчето.

— О, лельо! — прошепна тя. — Внезапно ме достраша. — Бъдещето ѝ се простираше зад тази врата и тя си нямаше и най-малка представа какво да очаква сега, когато наистина се бе изправила пред нея.

— Глупости, детето ми — каза Елспет. — Няма от какво да се страхувате. Най-после ще стане това, което планирахме.

Серафина кимна и преглътна с усилие.

— Да, зная, че се държа глупаво.

— Нуждаете се от още корен от валериан, скъпа. — Елспет я потупа леко по ръката, когато вратата се отвори със скърцане. — Госпожица Елспет Битън и госпожица Серафина Сигрейв желаят да се срещнат с лорд Оубри — изрече Елспет тържествено пред втрещения прислужник, сякаш тя самата бе кралицата на Англия.

Следващото, което Серафина осъзна, бе, че след Елспет бе отведена през обширен мраморен коридор, после бе въведена в приемната и преди да изчезне, прислужникът оповести нейното пристигане.

Тя се огледа нервно, сякаш можеше да открие Ейдън, скрит в ъгъла, но не видя никой, освен една красива руса жена, която седеше в кресло близо до прозореца. Скутът ѝ бе покрит с килимче. Носеше тъмносиня рокля с висока яка и дълги ръкави.

Ръцете ѝ подскочиха в скута, сякаш бе изненадана, а гергефът, който държеше, се преобърна и падна на земята.

— Добър вечер — каза тя, като не обърна внимание на гергефа, а сините ѝ очи се втренчиха в Серафина с изражение, което Серафина можеше да определи само като ужас.

— Добър... добър вечер — заекна Серафина непохватно, като знаеше какво тази жена трябваше да си мисли за нея, и се почувства по-грозна, отколкото някога е била. — Надявам се, че не сме дошли в неудобно време...

— Ни най-малко — отвърна жената, като бързо отмести поглед. — Аз съм лейди Шарлот Делауеър, сестрата на Оубри. Простете ми, че не ставам, но аз съм саката.

— О, о, толкова съжалявам! — втрещена от новината, отвърна Серафина. Тя пресече бързо стаята, вдигна гергефа и го подаде на Шарлот. — Какво нещастие!

— Хлябът на злочестината и водата на страданието — студено отвърна тя. — Глава тридесета и двадесета от Библията. Моля, не си пилейте състраданието по кръста, който добрият Бог в Своята Мъдрост ми е отредил да нося.

— Моля за вашето извинение — отвърна Серафина, почувствала се сякаш току-що ударена през лицето. — Не исках да ви обиждам. Наистина се надявам, че ще станем най-добрите приятелки — каза тя, като коленичи до креслото и взе в ръцете си ръката на Шарлот.

Шарлот издърпа ръката си.

— Ще видим — отвърна тя. — Не съм домашен любимец, за да бъда галена.

Засегнатата, Серафина стана, като преглъщаше с усилие. Очевидно лейди Шарлот Делауеър въобще не я одобряваше. В душата ѝ се загнезди страх, че и брат ѝ можеше да реагира така. Тя се загледа в пода, като искаше той да се разтвори и да я погълне цялата.

Елспет, която беше необичайно мълчалива, пристъпи напред.

— Къде е Оубри? — попита тя и Серафина вдигна поглед, поискала да узнае същото.

Шарлот отмести погледа си от Серафина върху Елспет. Тя смръщи вежди, докато оглеждаше Елспет от горе до долу.

— Боя се, че брат ми бе извикан по работа в последния момент. Помоли ме да поднеса извиненията му.

— О, разбирам! — каза Серафина, като не бе сигурна дали бе разочарована, или чувства облекчение. Увереността ѝ се бе разклатила и тя не бе убедена, че щеше да понесе Ейдън да я погледне със същия презрителен поглед. — Ами, сигурна съм, че работата му трябва да е много важна.

— Естествено! — с леденостуден глас отвърна Шарлот.

— Тогава къде, ако мога да попитам, е лорд Делауеър? — попита Елспет с ръце, поставени на кръста. — Намирам, че това е твърде странно посрещане за жената, която ще стане новата графиня на Оубри.

На Серафина ѝ се прииска да се свие на кълбо, тъй като не мислеше, че Шарлот се нуждаеше от някакво напомняне за темата, която тя очевидно намираше за отвратителна.

— Може би той също е бил извикан по работа? — спомена тактично тя.

Леденият поглед на Шарлот бе отправен отново към Серафина.

— В действителност, госпожице Серафина, баща ми е в своята спалня. Тази вечер той е неразположен, както често му се случва.

— О, какво нещастие! — отвърна Серафина, като си мислеше, че семейство Делауеър страдат от крехко здраве. Надяваше се, че това не се отнасяше и за Ейдън. — Надявам се той скоро да се възстанови. Може да му приготвим топло питие от вино и мляко и мехлем. Леля ми може да прави чудеса с билките.

Шарлот не обърна внимание на забележката ѝ.

— Поръчах подноси с вечеря за вас на втория етаж, като предположих, че ще сте изтощени от пътуването.

— Една лека вечеря от сирене, хляб и плодове би ни задоволила напълно. — Елспет поклати презрително глава. — Елате насам, Серафина, измина един дълъг ден. — Тя я хвана здраво за ръката и я поведе към вратата. — Сигурна съм, че камериерът ще ни заведе до нашите стаи. Надявам се, че утре сутринта ще се видим, лейди Шарлот.

— Имах много неприятности с уреждането на сватбата на брат ми. Със сигурност не предвиждам да я пропусна. — Шарлот наведе отново глава над бродерията си, сякаш двете вече бяха излезли.

Серафина последва леля си през голямата зала, като извиваше и обръщаше глава във всички посоки, за да се запознае с особеностите на новия си дом. Фасадата беше достатъчно внушителна. Голямата къща се издигаше на тераса над реката, заобиколена от градини и гори, които граничеха с обширни поля по двата бряга на реката.

Самата къща — огромно квадратно здание от жълт камък с продълговати прозорци на всичките три етажа, бе величествена, но погледът на Серафина веднага падна върху градините, за които очевидно някога са били полагани внимателни грижи, но сега ѝ изглеждаха запуснати.

Големи стръкове жълти и бели нарциси обграждаха моравите: една прекрасна гледка от жълто и бяло, която не се нуждаеше от грижи, обаче самите полянки, с изключение на малък участък пред къщата, не бяха поливани.

Е, добре, щеше да бъде напълно щастлива самата тя да се грижи за моравите и градините. Така щеше да върши нещо, а тя бе свикнала на работа на открито. Въпреки това, вътрешността на къщата бе коренно различна. Бе украсена с красиви антики и изглеждаше, че на всяка подробност бе отделено голямо внимание. Мебелите проблясваха от непрекъснато полиране с пчелен восък, мраморните

подове искряха от чистота, всеки портрет — а те бяха стотици и украсяваха всеки сантиметър от стените — беше изправен с педантична точност.

И все пак, обстановката създаваше впечатление на запуснатост. Серафина не можеше да забележи нищо друго, освен, че пердетата висяха разръфани, коприната бе избеляла от слънцето, а килимчетата се оказаха износени.

Тя се намръщи, докато следваше леля си по внушителното централно стълбище. Даже лакеят, който ги водеше, изглеждаше безупречен, но капнал от умора. Сигурно има твърде много задължения, а не разполага с достатъчно време, за да ги изпълнява, помисли си тя. Не че Серафина знаеше много за лакеите, (дори и това, което знаеше за тях, вече почти бе забравила), но тя наистина познаваше, макар и малко, човешката природа, след като бе помагала на леля си сред селяните и арендаторите на Клайд, като ги подкрепяше, когато бяха болни, и ги окуражаваше по време на нещастие.

Таунсенд бе обхванат от някаква беда, беше убедена в това. Но тя не можеше да си представи в какво се криеше тайната.

Добре камериерката, която им донесе вечерята, изглеждаше изтощена, с тъмни кръгове под очите. Тя почти не говореше. Със сигурност не се усмихваше, даже и когато Серафина ѝ поблагодари учтиво. Просто кимна, направи бърз реверанс и избяга като куче, което се страхуваше да не бъде изритано.

— Лельо — внимателно подхвана темата Серафина веднага щом приключи с вечерята, — не смятате ли, че има нещо странно в Таунсенд?

— Не мога да отгатна какво имаш предвид — отговори Елспет, като ядеше ябълка. — Ако се тревожите, че Оубри не е тук, не се терзайте. Напълно подобаващо е за него да се държи на разстояние от вас през вечерта преди сватбата. Очевидно той почита добрия късмет, който го е споходил, скъпа. — Тя се протегна назад към облегалката на стола, на която стоеше Бейсил, и му подаде парче от плода.

— О! — каза Серафина, като го видя да хвърля парчето на пода. За първи път чуваше за този особен обичай, но предполагаше, че леля ѝ бе по-добре осведомена по тези въпроси. — Но какво ще кажете за

сестра му? Тя се държеше, сякаш искаше да се отърве от нас колкото се може по-скоро.

— Тази храни усойница в пазвата си — намръщено отвърна Елспет. — Но сега Шарлот е без значение. Ще се справим с нея, когато ѝ дойде времето. Има други неща, за които трябва да поговорим, скъпа, а сега настъпи моментът да ги обсъдим.

— О, така ли? — Пряко волята си, Серафина цялата се изчерви. Имаше чувството, че знаеше какво предстои, и след бурните събития следобеда се надяваше, че леля ѝ щеше да си обясни изчервяването просто с напрегнатите нерви.

— Сега, скъпа моя, естествено беше вашата майка да поговори с вас за това, но тъй като не е тук, мое задължение е да го направя вместо нея. Вие, разбира се, знаете, че утре вечерта Оубри ще спи с вас в леглото ви.

Серафина още повече се изчерви, ушите ѝ започнаха да горят не от объркване, а от срам. Как можеше да каже на леля си, че вече всичко ѝ бяха обяснили, и още по-лошо, че вече знаеше точно как се чувстваш в прегръдките на мъж?

— Серафина, вниманието ви тук ли е? Сега не е време да изпадате в мечти. Мислех, че сте жадна да узнаете това.

— Да, слушам ви — преглътна Серафина с желанието никога да не бе срещала подлеца.

— Добре. Според мен няма нищо по-лошо от това едно момиче да се отпрати към брачното легло, без да е осведомено. Но тя не може да знае нищо, без да се е омъжила. — Елспет обели друга ябълка. — И така, да започнем. Не зная колко сте наясно с нещата и колко не сте, но ако сте наблюдавали как се разпложда добитъкът, актът не се различава много от този при човека. — Елспет предъвка замислено с поглед, вперен в далечината. — Мисля, че е въпрос на изтънченост — най-накрая каза тя.

— Изтънченост ли? — повтори Серафина, тъй като не можеше да каже нищо по-добро. Лицето ѝ пламна от неудобство, като си мислеше, че изтънчеността няма абсолютно нищо общо с това. Очевидно тя не беше нещо повече от животното на двора, щом тялото ѝ реагираше така към мъж, когото даже не харесваше, нито пък обичаше.

— Наистина. Разбирате ли, детето ми, когато мъжът се приближи до жената, тялото му, до този момент заспало, се пробужда.

Това изказване накара Серафина смаяно да погледне към леля си с надеждата, че щеше да запълни празнотите на мозайката, оставени от подлеца.

— Какво имате предвид, лельо?

— Ами, трябва да разберете, че интимният орган на мъжа се променя, когато той е възбуден. Той се втвърдява и изправя в готовност като пилон на знаме. Разбирате ли?

Серафина се взря в нея. Пилон на знаме? Подлецът не каза нищо за пилон на знаме и образът, който Серафина си представи, я обезпокои много.

— Отлично — каза доволна Елспет. — Сега си представяте мъжа в състояние на пълна възбуда, с полов орган, готов да проникне във вашето тяло.

Серафина нервно облиза долната си устна. Подлецът бе споменал за съединяването на телата, но от думите му това звучеше толкова приятно и забавно: мъжът прониква в жената по начин, напълно безболезнен за нея. Това, което Елспет й казваше, създаваше впечатление за болка.

— Но, лельо, как точно става това? — попита тя с отчаяние. — Не мога да си представя да бъда прободена от пилон за знаме — това трябва да е най-ужасното нещо на света!

За нейна най-голяма изненада, Елспет избухна в смях, като се пляскаш по краката.

— О, скъпото ми дете! — каза тя, като попиваше със салфетката очите си. — Не е по-различно от това да сложиш тапа на бутилка.

Серафина погледна леля си с подозрение, като се питаше дали тази лекция не беше някоя от поредните фантазии на Елспет. На всичко отгоре тя никога не се бе омъжвала, така че откъде можеше да знае?

— Не всички тапи могат да влязат във всички бутилки — отвърна нервно тя.

— О, ще влезе много добре, въпреки че ще ви заболи. Но това е само поради девствената ви ципа. Един бърз тласък ще сложи край на болката ви. Това е кървав процес, но девствената кръв е свята саможертва, така че трябва да сте доволна от това.

Серафина отвори уста, ужасена. Кръв? Първо Ейдън щеше да я прободете със своя орган, който приличал на пилон за знаме, а след това щеше да я накара да кърви? Ръцете ѝ се впиха в полите, а дланите ѝ плувнаха в пот.

— Сигурна ли сте във всичко това? — попита със слаб глас тя.

— Разбира се, че съм сигурна. Наистина, Серафина, как смятате, че се раждат бебетата? Това, което излиза, трябва да бъде сложено вътре, а има само един начин да бъде направено това. — Тя скочи на крака. — Сега, след като изяснихме този въпрос, време ви е да си лягате. Утре ви предстои един велик ден.

Серафина кимна безмълвно.

— Вие сте добро момиче и зная, че ще бъдете чудесна, любяща съпруга — каза Елспет, като за последен път попи устата си.

Тя вдигна Бейсил от стола и го сложи на рамото си, където той продължи да тананика в ухото ѝ.

— И не се тревожете за утре вечерта — каза Елспет, като го прогони от рамото си. — Оубри ще знае точно как да подходи към нещата. И вие ще привикнете към това много бързо.

Тя изчезна през вратата.

Серафина потъна в леглото и покри лицето си с ръце. Колкото и голяма любов да изпитваше към него, в този момент женитбата ѝ с Ейдън не изглеждаше така привлекателна, както преди.

Ейдън вдигна бокала с бира и отпи голяма глътка.

— Кълна се в Бога, Рейф, тя беше там, излязла направо от вълшебна приказка. Можех да си помисля, че е живяла цял живот в гората, като е пила роса от чашките на цветята.

— *Цветята?* — не вярваше дукът на Саутуел. — Вие, приятелю, имате вятърни мелници в главата. — Той погледна смаяно братовчед си. — Но тази вечер е ваше право да разбърквате мозъка си както желаете.

— На главата си имаше малък венец от цветя — продължи унесено Ейдън. — Беше с боси крака и носеше обикновена, къса рокличка с цвят на узрели кайсии.

— Очевидно невиждана красавица. — Рафаел кръстоса краката си и подпря с юмрук бузата си. — Предполагам, една Артемида с

еленчета и зайчета, които подскачаха около краката ѝ.

— Не, не. Нищо подобно — намръщи се той, като се чудеше как да я опише. — Тя не беше класическа красавица със съвършено изваяни черти. Тя... изглеждаше необикновена. Деликатна. Мека. — Осъзна, че бръщолевеше глупости, но не можеше да се въздържа. — Беше... очарователна — каза той, като седна изправен и притисна дланите си една в друга. — Толкова очарователна, че дъхът ти спира, сякаш току-що си свърнал зад ъгъла и неочаквано си се натъкнал на поляна с прекрасни цветя, диви точно както природата ги е създала. Разбирате ли какво искам да кажа?

Рафаел се усмихна.

— Значи тя се различава от цветята във вашата обичайна розова градина, за която се грижи градинарят?

— Точно така — отвърна Ейдън, очарован, че Рейф бе схванал за какво става дума, толкова бързо. — Не можете да не погледнете към нея и да не видите слънчевата светлина. И невинността. Боже мой, никога през целия си живот не съм срещал толкова чиста и непорочна жена.

Той се умълча при спомена за нейната срамежлива усмивка, за начина, по който нейните морскозелени очи го наблюдаваха съсредоточено, когато той ѝ обясняваше завоалирано правенето на любов. А после начина, по който го погледна с дълбоко съжаление, когато той ѝ казваше, че не вярва нито в истинската любов, нито във вълшебните приказки. С цялото си сърце се надяваше, че избраникът ѝ нямаше да я нарани толкова силно и да разбие илюзиите ѝ толкова бързо, че поне щеше да бъде внимателен към нея. При мисълта за мъжа, това щастливо копеле, което щеше да се ожени за нея, по вените му пропълзя ревност. И в един абсурден, изпълнен с копнеж момент, той пожела да можеше да бъде на мястото на нейния съпруг.

— Какво преминава сега през обърканото ви съзнание? Изглеждате на стотици мили оттук — каза Рафаел.

— Рейф, живеете от другата страна на гората — поде Ейдън. — Не сте ли срещали във вашите владения една тъмнокоса нимфа?

— О, мили боже! Какво ще правя с вас?

— Мисля да поръчат още по една халба бира — въздъхна Ейдън. — Попитах кръчмаря дали не е виждал жена, която да прилича на нея, но той ме погледна с празен поглед и каза, че не е виждал

такава жена, при все че живее тук, откакто се помни. Започвам да си мисля, че тя е плод на моето въображение.

Рафаел вдигна вежди.

— Възможно е и така да е, въпреки че никога не съм мислил, че сте склонен да си измисляте. Все пак сега е нощта преди сватбата, а вие не сте на себе си, откакто баща ви донесе тъжната новина. Което ми напомня... — смаян съм, че случайно ви намирам тук. Сигурно госпожица Сигрейв вече е пристигнала в Таунсенд?

Ейдън потрепери.

— Не ми напомняйте. Докато говорим, тази вещица сигурно обикаля из новия си дом и преценява наум всичко в него.

— Кажете ми как приема Шарлот предстоящата ви сватба? Нямах възможност да я посетя през последните две седмици и сам да разбера това.

— О, вие познавате Лоти. Тя е светица. Естествено, не изпитва задоволство от женитбата ми и е загрижена за мен, но прави всичко възможно да се показва твърда. — Той замълча, докато Рафаел повика жената на бара.

— Ваша светлост, с какво мога да ви услужа? — каза Бетси, като направи реверанс и се усмихна приканващо към Ейдън, когато Рейф поръча по още две халби бира.

Ейдън я погледна. Бетси беше хубаво момиче и преди няколко години той бе прекарал една нощ в леглото ѝ, но тази вечер нямаше настроение да се занимава с жена като нея, особено когато в съзнанието му пламтеше образът на една кралица на феите. Той наистина започна да се съмнява в здравия си разум.

На мили наоколо нямаше друго село, а младите девойки не изчезват просто ей — така в нищото, особено след като не се придвижват с нищо друго, освен с краката си. Тя трябваше да е вървяла с часове, за да стигне някъде другаде, освен ако не беше тук, в Дандъл. Но това бе малко селце, където всички се познаваха. Със сигурност тя представляваше загадка за него.

— Шарлот ще се справи — каза Рейф, като се облегна назад в стола си. — Отвратително е, че у нея не е останала надежда, че самата тя ще се омъжи. Колкото и да я убеждавам да се разхожда и да контактува с хората, тя даже не излиза извън къщата, освен на църква в

неделите. Инвалидният ѝ стол може лесно да се пренася, но тя настоява, че е по-щастлива да си стои вкъщи.

— Знаете как се чувства Лоти по отношение на своето състояние — отвърна Ейдън, като не обърна внимание на пищните гърди, които Бетси му предостави да види, когато тя се върна с халбите бира. — Не обича хората да я съжаляват и аз не мога да я виня за това. — Той зарови ръце в косата си. — Не трябваше да я оставям сама тази вечер, но, кълна се, не можах да преглътна мисълта да се занимавам с тази интригантка госпожица Серафина Сигрейв и нейната леля, която не е по-малка манипулаторка от нея. Цял живот ми предстои да правя това.

— Не се тревожете, Шарлот ще се справи. Тя ще ги постави на мястото им с един от своите строги погледи, които отправя на немарливата слугиня, а след това ще им прочете цитат от Библията за последиците от алчността.

— Много смешно — каза Ейдън, като се загледа в чашата си.

— Напълно сериозен съм — отвърна Рафаел. — Знаете каква е сестра ви със своите лекции по морал. Божествеността е над чистотата или нещо подобно.

— В очите на Лоти нищо не стои над чистотата — изсмя се кратко Ейдън. — Живея в страх, да не нанесе и една пращинка върху излъсканите ѝ подове. Мога да ви уверя какво облекчение изпитвах през последните три години, когато можех да захвърлям обувките си, където и както си исках, без да има кой да ми се кара като на проходящо дете.

— Е, добре, но тя не иска да навреди на никого с лекциите си — каза Рейф. — Шарлот наистина няма какво друго да прави. Бедното момиче! Може би сега ще насочи вниманието си към превъзпитанието на проклетата ви жена и това може да я отклони от опитите ѝ да ни превъзпита.

Ейдън се ухили.

— Това би било чудесна промяна, нали? Лоти би се превърнала в прекрасна майка. „Майка Шарлот — бичът Божий“. — Усмивката му угасна. — Не е хубаво да ѝ се подигравам. Вие и аз сме почти всичко, което Лоти има на света, и аз трябва да се отнасям с по-голямо разбиране към нейните приумици.

— Както и аз — потри вежда Рейф. — Признавам си, че понякога търпението ми се изчерпва, когато съм с нея, а не бива да е така. Тя е

самотна и не дружи с никой друг, освен с проповедника и нещастната му жена. — Устата му потрепна в ъгъла. — Като говорим за това — как Ревърънд Лидъл намира идеята да ви привлече към абатството, за да ви ожени?

— В действителност със задоволство. Мисля, тайно се надява, че това би била добра политическа връзка, надут глупак такъв. Естествено, Лоти лети в облаците, щом очаква приличен, възвишен разговор по време на сватбения обяд. — Той се намръщи.

— Доколкото Лоти можа да понесе идеята за сватбата, тя е решена, приготовленията да бъдат безупречни, подобаващи и на църквата, и на бъдещата маркиза. И оттук епископът. Щастлив съм, че не беше проклетият архиепископ. За щастие, поради предизвестиято, направено в последния момент, той бе предварително ангажиран.

Рафаел избухна в смях.

— Майчице! Имай доверие в Шарлот. Все пак тя ще направи всичко възможно да постигне това. Ако някога ме сполети нещастиято да се ожена, напомнете ми да се уверя, че сестра ви няма нищо общо с приготовленията.

— Ваше величество, вие можете да се ожените, когато и за когото поискате и никой няма да ви се меси. Ако пожелаете да се ожените в хамбар, само трябва да размахате величествения си пръст на дук, и няма и звук да се чуе. Надявам се да се ожените за някоя жена, към която изпитвате поне малко обич — мрачно отвърна Ейдън.

— Сега пред нас стои не моята, а вашата женитба. И при все, че не завиждам на положението ви, Ейдън, не е хубаво да се отчайвате толкова.

Ейдън просто изстена и Рафаел се опита да му вдъхне увереност, като го прегърна през рамото.

— Как бих желал да ви помогна повече. За моя най-голяма изненада трябва да си призная, че не можах да открия нищо за госпожица Сигрейв от моите източници в Лондон.

— Това е — кратко отговори Ейдън, — защото тя никога не е ходила в Лондон.

— Но защо? — крайно изненадан попита Рейф. — В крайна сметка, тя е наследница, а повечето млади момичета на възраст за женене правят своя чеиз, особено богатите наследници като нея.

— Колкото до това, накратко говорих с братовчед й Едмънд, когато бях в града. Той ми каза, че при единствения път, когато я е срещнал, тя му се сторила най-отвратителното дете, което някога е виждал. Нещо повече, тя била противна малка змия, а това потвърждава всичко, което моят баща ми каза за нея.

Ейдън тежко въздъхна.

— Според Сигрейв, леля й я завлякла в Уелс и я криела там, за да не обижда с отвратителния й външен вид взискателния поглед на обществото. А вие още се чудите защо съм отчаян. О, господи, мисля, че ще се поболея.

— Изпийте си бирата и ми разкажете повече за вашата тайнствена, горска нимфа. Може би това ще ви откъсне от мисълта за неприятностите ви...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следващата утрин Серафина се събуди разтревожена, с очи, които я сърбяха от недоспиване — бе спала само три часа. По-голямата част от нощта бе прекарала, като се мятеше и въртеше в опит да се примири със съпружеския акт, описан ѝ от Елспет.

Горещо се молеше леля ѝ да няма ни най-малка представа за това, което говореше, но не можа да пренебрегне думите ѝ — Елспет бе добре запозната с физическата природа на човека. Тя често лекуваше селяните и Серафина никога не видя ръката ѝ да трепне.

Тя преглътна с усилие, а буцата на страх в гърдите ѝ се стягаше още повече, когато си помислеше какво ѝ предстоеше през следващата нощ. Очевидно боговете са надарили жените със способността да изпитват наслада, когато мъжете ги целуват, така че те трябваше да могат да понесат това, което следваше след целувките.

Не беше чудно, че в Мечтата, пред очите ѝ се простираше воал за това, което следваше да се случи, защото, ако можеше да предвиди това, най-вероятно щеше да хване следващия кораб за Франция.

Тя отиде до прозореца, отвори го и пое глътка свеж въздух, напоен със сладкия аромат на глициния, която растеше навън. Беше хубав ден, слънцето грееше ярко, небето беше безоблачно. Изобщо бе съвършеният ден за женитба.

Параклисът на семейство Деллауеър се извисяваше на малко хълмче, красиво здание от петнадесети век със стъклописи и квадратна камбанария. Моравата около него бе полята, а алеята — подравнена в подготовка за сватбата. Те представляваха ярка противоположност на останалото от пейзажа.

Серафина бе подпряла лактите си на перваза и се чудеше къде беше Ейдън и какво правеше. Само след два часа щеше да се изправи с него пред олтара, изричайки сватбените клетви.

Почувства се недостойна.

Ето, тя беше тук, вече ужасена от нощта, която предстоеше, уплашена, че той щеше да я нарани, че той щеше да ѝ направи всички

онези кошмарни неща, които Елспет бе описала.

Подлецът ѝ бе казал, че ще бъде прекрасно, но тя не можеше да си представи, че ще ѝ хареса да бъде безпомощно разкъсана, да кърви като нещастно, заклано прасе. Подлецът не бе споменал и дума за кръвта. Не бе казал също нищо и за болката. Когато размисли върху думите му, осъзна, че я е лъгал. Не бе изненада за нея. Навярно той лъжеше всички невинни момичета, които съблазняваше.

Това не ѝ помогна срещу нарастващия страх. Можеше само да се надява, че любовта щеше да ѝ помогне да премине през това, че Ейдън щеше да бъде милият мъж с висок морал, когото тя си представяше. Че той щеше да направи всичко както трябва, без да я наранява толкова жестоко.

Тя затвори очи и призова неговия златен образ в съзнанието си. Направи усилие да си спомни как се чувстваше в Мечтата, когато той ѝ нашепваше сладки обещания за клетви и вяност. Проблемът беше, че сега правенето на любов ѝ се струваше нещо различно. Вместо да копнее за него както досега, тя се страхуваше.

— О, Богиньо, помогнете ми! — прошепна тя отчаяно, като изтри сълзите от очите си. — Дайте ми сила, когато настане часът. Обичам Ейдън, наистина го обичам, и искам да му се отдам, но съм много уплашена.

На вратата леко се почука и Серафина подскочи. Бяха две прислужници, които влязоха с голяма месингова вана. Следваха ги две други прислужници, които носеха ведро с кипяща вода. Първо запалиха огъня, после напълниха ваната и изчезнаха така бързо и тихо, както се бяха появили, с изключение на едно пълничко момиче, почти на възрастта на Серафина.

Серафина веднага я хареса, защото тя имаше сладко, открито лице, малки кръгли очички, и се държеше непринудено с нея.

— Банята ви, госпожице — каза тя, като направи реверанс. — Аз съм Джени и нейна светлост се разпореди да ви помогна. Аз не съм прислужница на лейди, госпожице, просто съм обикновена домакиня. Аз съм съвсем нова тук, но ще се постарая да дам най-доброто от себе си. Леля ви поръча банята за вас и ми каза да ви предам, че ще дойде всеки момент и не бива да влизате във ваната, докато не пристигне.

Тя хвърли към Серафина поглед на неприкрито любопитство, а след това изчезна също така бързо, както другите, като затвори леко

вратата след себе си.

Серафина не се бе къпала във вана, откакто бе напуснала Баухил. Къпеше се в пещерните, подземни бани на Клайд, които черпеха вода от горещ извор. Ваната ѝ изглеждаше ужасно тясна, но въпреки това тя ѝ се зарадва. Можеше да отиде чиста при Ейдън, макар и да бе уплашена от това, което той щеше да ѝ стори.

— А, добро утро, скъпа — изчурулика Елспет, като влезе в стаята с огромна махагонова кутия, която Серафина знаеше, че съдържа мехлемите и билките на леля ѝ. — Елате, Джени — извика през рамо Елспет. — Донесете сандъка.

Джени се появи отново, като този път теглеше тайнствения куфар, който бяха взели със себе си от Клайд.

— Заповядайте, госпожице — каза тя, като го остави в средата на стаята и се спря над него. Очевидно изпитваше огромно желание да види какво имаше в него, така както и Серафина.

Серафина я стрелна с объркана усмивка и сви рамене. За нейна най-голяма радост, Джени наистина се усмихна на свой ред, а розовите ѝ бузки се изчервиха като две ябълки на кръглото ѝ лице.

— Това е роклята, която носеше майка ви на нейната сватба — каза Елспет, като ровеше в сандъка. — Това е моята изненада за вас. Отворете раклата и погледнете — леко съм я преправила, за да стане по-модерна, въпреки че вашият ръст е същият като на майка ви. Към нея вървят и атрибути като обувки и ръкавици, а също и семейният воал.

— О, лельо! — възкликна Серафина с безкрайно облекчение. Беше си помислила, че трябваше да носи неделната си рокля, защото всеки път, когато питаше леля си за сватбената рокля, леля Елспет просто ѝ отговаряше: „Ще се справим и само с това, което имаме, скъпа, ще се справим.“

Джени ѝ помогна да откопчае катарамите на куфара. И двете бяха развълнувани както деца, които отваряха подарък.

— О, госпожице! — въздъхна Джени, като изтегли една бродирана рокля в бяло и сребристо, отпред с дантели, с модно висока талия и малки буфан ръкави. Тя я разтърси и я издигна високо.

Серафина не бе виждала нищо по-красиво през живота си. Пръстите ѝ с любов преминаха по меката батиста, след това я притисна към гърдите си.

— Вижте, госпожице, вижте! — Джени отново бръкна в куфара и извади дълъг воал с цвят на слонова кост от белгийска дантела на цветя. — Не е ли това най-прекрасното нещо, с което сте покривали очите си?

Серафина се възхити от воала и въздъхна щастлива.

— Благодаря ви, леля — прочувствено каза тя. — Това е чудесен подарък.

— Глупости, дете. Твои са по право. От дълго време чакам този момент. Сега излезте, Джени, и се погрижете за цветята, които набрах сутринта. Аз ще се помогна на госпожица Серафина. А и не забравяйте да оставите пред вратата подноса, който поръчах. Не трябва да ни безпокоят по никаква причина.

— Да, госпожице — каза Джени, като хвърли един последен поглед на възхищение към роклята, която бе положила на леглото. — Просто позвънете, ако се нуждаете от мен.

Елспет подкани Серафина към банята, от която сега се разнасяха сладките благоухания на различни билки.

— Сега, детето ми, настана времето за вашето пречистване. Отдайте се на почтителни мисли и когато го направите, въодушевете се и внимавайте да не отваряте очите си без значение какво става около вас — каза тя, като запали две свещи и ги постави на пода при двата края на ваната. След това извади кадилницата и също я запали. Плътният, димящ мирис на тамяна изпълни въздуха.

Привикнала към склонността на леля си към ритуалите, Серафина не се изненада, че тя бе подготвила ритуал за сватбата. Изглеждаше, че имаше по един за всеки сезон, а така, също и за многобройните празници между сезоните. Защо този трябваше да се различава от другите?

Тя свали робата и нощната си мрежичка и след момент, в който успокояваше мислите си, както леля ѝ беше казала, влезе в топлата вода, като се плъзна надолу колкото можеше по-дълбоко в тясната вана. Затвори очите си послушно, както леля Елспет винаги ѝ бе казвала да направи, когато извършваше ритуал.

Серафина не беше убедена, че това беше важно, но правеше каквото ѝ се казва, защото не искаше да разочарова леля си, която навярно притежаваше някаква чудна фантазия по отношение на своите божества, които се появяваха, и не мислеше, че е неправилно

Серафина да ги гледа. Никога не ѝ позволи да посети някой от ритуалите на вещиците, но Серафина не се оплакваше от това. Тя бе напълно щастлива да почита Бога и Богинята по свой собствен начин, далеч от магиите, еликсирите и чудесата, с които Елспет толкова се гордееше.

Но Серафина нямаше нищо против да задоволява капризите на леля си. Леля ѝ имаше толкова малко забавления, а магията бе най-голямата ѝ страст.

Тя се остави съзнанието да я напусне, докато Елспет подреждаше своя кръг от камъни около ваната, а след това започна да нарежда необикновено заклинание:

*Нека силите на него,
Създателят на всичко живо,
целият всепроникващ, вездесъщ и вечен,
нека Богинята,
Господарка на Луната,
и Богът, рогатият гонител на Слънцето,
нека силите на душите в камъните,
властелините на царството на стихииите,
нека силите на звездите над и под Земята,
благословят това място, това време,
и мен, която съм с вас.*

Тя продължи да напява монотонно по обичайния си начин, като призоваваше Бога и Богинята с различни молитви. Серафина слуша за кратко време, но най-накрая се унесе, приспана от топлата вода и сладките благоухания, които се разнасяха от нея.

Мислите ѝ се понесоха, като се скитаха безцелно из мехура, в който се бяха превърнали думите на леля ѝ. Тя бе заобиколена от прекрасна златиста мъглявина, която проблясваше и се надигаше, а след това през нея проникнаха искрици светлина. Първо просветнаха, а после запламтяха в ярка светлина, докато Серафина не осъзна, че те бяха фенери във величествена църква, увенчана с арки, каменните стени, на която бяха покрити с изображения на светци.

Хора изпълваха църквата, облечени в натруфени, пишно оцветени костюми. Пред нея се издигаше олтар със свещеник до него. Расото му бе украсено със злато, беше с дълга и тъмна брада, а на главата си имаше епископска митра. Той ѝ изглеждаше познат.

Ръцете му се издигаха пред него и думите му отначало прозвучаха като пълна глупост. Но после тя някак си осъзна, че той говореше на гръцки и тя бе свидетел на сватбена церемония.

С неясно чувство на изненада осъзна, че Ейдън стоеше до нея, здраво хванал ръката ѝ. Тя долови ударите на сърцето му през топлата му плът, пръстите му, които успокоително притискаха нейните, чу го да изрича сватбените клетви със силен и уверен глас.

Тя се обърна, за да го види, а той ѝ се усмихна, като тъмните му очи блестяха от любов. Серафина знаеше, че всичко в света бе наред, че тя бе на мястото, към което наистина принадлежеше...

— Серафина? Детето ми?

Тя долови гласът на леля ѝ да прониква през мъглявината. Картината се разми и избледня, когато напълно се събуди. Хвана се с ръце за челото, като за момент не бе сигурна къде се намираще.

— Аз... аз съжалявам, лельо. Трябва да съм сънувала — каза тя все още объркана. Образите бяха толкова истински, така истински, както беше стаята пред нея сега.

— Хайде, дете. С това свършихме. Излезте оттам. Време е да се облечете.

Серафина излезе от ваната, като позволи на леля ѝ да я загърне с кърпа. Чувстваше се странно лека и замаяна.

Елспет говореше много малко, докато помагаше на Серафина да се облече. Не каза и почти нищо, когато внесе подноса и накара Серафина да яде.

Серафина ѝ бе благодарна за тишината. Чувстваше се, сякаш все още сънуваше, като витаеше между онзи, другия свят, и този, хваната в неясната мрежа на времето, нито на едното място, нито на другото.

Но някак си знаеше, че двете места са пряко свързани, че тя щеше да се омъжи за Ейдън днес, както се бе омъжила за него в онова далечно, отминало време. Беше така сигурна в това, както бе сигурна за другия сън, който ѝ се явяваше през всичките тези години. Знанието я изпълни със спокойствие и чувство на сигурност.

Всички нейни съмнения и тревоги изчезнаха, сякаш никога не са съществували. Тя се почувства просто щастлива, сякаш пречистена от съмнения и колебания.

Тихо отправи молитва на благодарност към Бога и Богинята за това, че я бяха докоснали за миг с тяхната мъдрост и я бяха благословили за нейната женитба. *Времето ще поеме обратния си ход и ще донесе златната ера...*

Елспет постави воала на главата на Серафина, като го прихвана на едно място с китка рози и лилии от долината, издаващи благоуханен аромат.

— Е, детето ми — каза тя, доволна от външния ѝ вид. — Погледнете се и благодарете на Бога за Ейдън.

Тя обърна Серафина с лице към огледалото, а Серафина пое дълбоко дъх, когато видя отражението си. Нима тази жена бе наистина тя?

Едва се позна. Роклята ѝ така добре прилягаше на формите ѝ, сякаш беше правена за самата нея. Воалът леко се спускаше през раменете ѝ, като стигаше почти до земята. Косата ѝ беше завита на тила, като изпъкваше с тъмния си цвят на фона на бледата дантела. Очите ѝ, разширени и замъглени, се вторачиха отново в нея, искрящи от щастие, и изпълнени с учудване.

Тя се извърна от огледалото.

— О, лельо — наистина мисля, че може би ще изглеждам хубава днес. Съгласна ли сте с мен? — загрижено попита тя.

— Хубава ли? — сбърчи устни леля ѝ. — Не, не мисля, че тази е подходящата дума — за теб.

— О! — извърна поглед Серафина, съкрушена. — Предполагам, че това е твърде много, за да се надявам.

— Не ставайте абсурдна. Днес, скъпа, ми напомняте за вашата майка на сватбения ѝ ден. Тя изглеждаше точно както вие сега, изпълнена с щастливи очаквания.

Серафина се замисли. Да изглеждаш изпълнена с щастливи очаквания не беше толкова зле. Поне не изглеждаше напълно отвратителна.

— Тогава бях една от нейните шаферки, роклята, която нося сега, е същата, която носех тогава.

— Чудесна е — каза Серафина, като се усмихна. Бялата рокля на Елспет повече подхождаше на момиче на осемнадесет години, отколкото на тази рошава, стара жена. Но тя за нищо на света не искаше да нарани чувствата на леля си, като ѝ кажеше това. — Лельо... винаги съм се чудила защо никога не сте се омъжили?

Елспет измърмори.

— Да се омъжа? Че за какво? Имам всичко, от което се нуждая, включително и Клайд, когото получих от майка ми благодарение на законите на наследството в Уелс. По отношение на мен, един мъж не може да ми донесе нищо повече от това, което имам. — Лицето ѝ се смекчи. — Женитбата никога не е била за мен, детето ми. Много по-подходяща съм за другите неща в живота.

Серафина прехапа устни, като започна да изпитва едно ново учудване поради преживяването, което току-що бе изпитала.

— Точно преди малко, когато бях във ваната, лельо, сънувах най-необикновения сън — колебливо поде тя. — Видях нещо, което изглеждаше толкова истинско, толкова...

— Горещата вода винаги е размеквала мозъка, детето ми — прекъсна я Елспет. — Но няма значение. Времето напредва, а ние трябва да ходим на сватба. — Тя подаде на Серафина сватбения букет. — Не искате да карате Оубри да ви очаква, нали?

И после за пръв път от много години насам, целуна Серафина по бузата.

— Гордея се с вас — мило ѝ каза тя. — Сега да вървим. Време е.

Елспет слизаше пред Серафина надолу по стълбите, а старомодната ѝ рокля се оплиташе около глезените ѝ, докато вървеше. Серафина се спря по средата на масивното централно стълбище, за да поправи ръкавиците си, и с изненада чу гласа на леля ѝ да достига до нея от голямата зала. Тя добре познаваше тази укоряваща нотка, въпреки че не я чуваше често.

— Е, Делауеър. Най-накрая се решихте да покажете лицето си. Предполагам, че и синът ви ще направи същото?

— Оубри се върна късно миналата нощ... — каза лорд Делауеър, като прочисти гласа си. — Ето защо исках да говоря с вас, госпожице

Битън. Аз... ъ, мисля, че ви дължа обяснение за това, което ще последва.

— Каквото и да има да ми казвате, трябва да почака до след церемонията — сопна се Елспет.

— Но това е важно — продължи маркизът. — Оубри може би не е така... ами, не е точно... добре — прочисти отново гърлото си той.

— Какво искате да кажете с това, че той не е добре? — изсъска Елспет. — Нима твърдите, че се е простудил?

— Да, точно така — облекчено отвърна лордът. — Много се е простудил.

Сърцето на Серафина почти замря при мисълта, че Ейдън, също както цялото му семейство, страдаше от крехко здраве.

— О, не! — възкликна тя, като изтича надолу по стълбите. — Лорд Делауеър, сериозно ли е? Изпратихте ли някого за доктор?

Той се извърна рязко и Серафина бе отново шокирана от вида му. От сърдечния мъж, който си спомняше отпреди дълго време, не бе останало нищо. Лицето му беше бледо като тебешир, освен силно зачервения му нос, и Серафина си помисли, че може би е плакал. Тревогата ѝ нарасна при мисълта, че страхът за живота на сина му му придаваше такъв отчаян вид.

— Мили боже! — Той се взря в нея. — Мили боже! Нима вие сте Серафина? — Бавно се почеса отзад по главата, сякаш никога не бе я виждал.

— Да, лорде — приближи се тя към него с надеждата, че не го е разочаровала твърде много. — Аз съм Серафина. Но кажете ми, какво му е на Ейдън?

— Какво му е на Ейдън ли? — объркано каза той. — Защо, на него му няма абсолютно нищо.

— Но... но вие казахте, че е болен? — заекна тя, сега напълно объркана, въпреки че усети облекчение.

— Болен ли? Ейдън? Ейдън винаги се е радвал на най-добро здраве. — На лицето му се появи неочаквана усмивка. — Богородице! Той наистина ще се изненада, като ви види.

— Не мисля, че ще е твърде изненадан — каза тя, като си помисли за нещастната възможност лорд Делауеър да не е телесно, а душевно болен. — Надявам се, че ме очаква — каза тя. — В параклиса.

— Да, в параклиса — повтори той, като все още изглеждаше замаян.

Серафина го увери с кимване.

— Точно така. За сватбата — уточни тя.

— Да, за сватбата — плесна с ръце той. — Не е ли чудесно? — А после усмивката му внезапно изчезна и той се намръщи загрижено. — Но по-добре е да побързаме, скъпа. Тъй като всичко, което зная, е, че сякаш се изпари. Изглеждаше, сякаш можеше да изчезне всеки момент.

— Сигурна съм. — Серафина изпита съжаление към бедния човек. Можеше да си представи колко ужасно беше да полудееш. — Нека да побързаме — подкани го тя, като го хвана за ръката, преди да е забравил накъде отива. — Това е само кратка разходка, нали?

— Само кратка разходка — съгласи се той, като енергично кимна. — Да благодарим на Бога за това, нали? О, и като говорим за разходки, може би ще ми позволите да ви заведа до олтара? Ейдън може би ще погледне по-благосклонно на мен, като види какво съм му довел.

— Без съмнение — сръза го Елспет, преди Серафина да имаше възможност да отговори на последната му неясна забележка. — Вие не можете да предадете булката на сина си, това би било признак на ненаситност. О, скъпа, не бях помислила за това. Не можем да оставим Серафина сама да се яви пред младоженеца, нали така?

— Защо да не ме съпроводи Тинкърби? — предложи Серафина, като не искаше да обърка още повече лорд Делауеър. Той вече бе достатъчно объркан, че води булка на сина си. — Зная, че ще бъде там. Каза, че няма да пропусне церемонията за нищо на света.

— Тинкърби ли? — замислено отвърна Елспет. — А защо не? Та нали той ви беше като баща през всичките тези години. Не като някои други — добави тя, като хвърли мрачен поглед към лорд Делауеър.

— Ъ, кой е този господин Тинкърби? — попита лорд Делауеър. — Срещал ли съм го преди? Изглежда, не си спомням...

— Не виждам и как бихте могли, след като си бяхте легнали, когато пристигнахме — каза Елспет със злобен блясък в очите. — Да, мисля, че Тинкърби ще се справи добре. Щях аз самата да се заема с това, но ще бъда шаферката.

— О! — промълви Серафина, като се опитваше да не мисли какво щеше да хрумне на Ейдън, като види една седемдесет и три

годишна шаферка, която се тътреше по пътеката. — Ами, както желаете, лельо — смело отвърна тя.

— Не е като баща ви да не ви е предал на младоженеца преди толкова години — каза Елспет. — Сигурна съм, че няма да има нищо против Тинкърби да свърши това вместо него.

— Съвършено вярно, съвършено вярно — съгласи се лорд Делауеър. — Ами, както е казал Езоп „Боговете помагат на тези, които сами си помагат.“ Ще се видим в параклиса. — Той прекоси залата, а вратата се затвори с трясък зад него.

— Никой не може да ви обвини, че вие самият не си помагате — саркастично отбеляза Елспет.

И при тази последна забележка, която накара Серафина да се почувства, че или тя си е загубила разсъдък, или е попаднала в лудница, леля ѝ я хвана за лакътя и я поведе извън къщата към параклиса.

Ейдън крачеше в страничната стаичка на параклиса, като сериозно обмисляше идеята дали да не хване следващия кораб за Китай. Но неговият дълг го приковаваше към пода — дългът и твърдата ръка на Рафаел на рамото му.

— Съжалявам, братовчеде, но миналата нощ ви разглезих, докато ронехте сълзи в бирата си. Днес трябва да изпълня мрачното си задължение да ви видя оженен. Без бягства и без отмятане от думата си в последния момент.

Ейдън се взря в студения каменен под, с ръце, ниско на хълбоците.

— Ако ме обичате, застреляйте ме сега — промърмори той. — Още по-добре: ако наистина ме обичате, оженете се вие за кравата.

— Благодаря за предложението, но ще откажа. Във всеки случай, не съм аз човекът, който се нуждае от нейните пари.

Ейдън го погледна.

— Не, имате достатъчно собствени пари и нямате баща, който да ги разхищава вместо вас. Да бъдете докаран до това положение е непосилна, жестока съдба, Рейф. Помисляли ли сте си за ужасите на половия акт, който ще бъда принуден да извърша довечера?

— Миналата нощ бяхте повече от красноречив по въпроса. Мисля, че си представям. Съветът ми е: изпийте една гарафа бренди, направете това, което трябва да направите, и умрете. — Рафаел подаде главата си през вратата. — Баща ви най-накрая пристигна, но няма и следа от булката.

Ейдън изстена.

— Твърде бързо. Просто ще ме изтикате навън, когато му дойде времето, нали? Не мисля, че ще ми стигне смелостта доброволно да отида.

— Сигурен ли сте, че не искате да отидете със завързани очи? — изсмя се Рафаел. — Може да ви помогне да преживеете церемонията.

— Единственото нещо, което ще ми помогне да премина през тази церемония, е булката да се стовари мъртва на пода. Което също ще ми помогне да изкарам остатъка от целия си прокълнат живот.

— Хайде, Ейдън, съвземете се. Не е толкова страшно. Ще е свършило, преди да усетите — точно както изваждането на зъб.

— Какво знаете вие за това? През целия си живот не са ви изваждали дори зъб — отвърна Ейдън.

— Напротив, вадили са ми, когато бях на шест години. Гувернантката ми завърза останалите предни зъби с конец, който след това завърза за бравата и тресна вратата. Изревах повече от шок, отколкото от болка. — Той се ухили. — Даже не се клатеше, но тя искаше да имам подходяща усмивка.

Ейдън го погледна.

— Не говорите сериозно.

— Е, добре, може би съвсем малко се клатеше. Проблемът беше, че първият ми зъб изскочи веднага и тя не можеше да направи нищо за другия.

— Вие сте гаден лъжец! — каза Ейдън. — И очаквате да повярвам на това?

— Може би не. Но за момент тази история ви откъсна от проблемите ви, нали така?

Ейдън бавно прегърна Рейф през рамото.

— Вие наистина сте жалко подобие на приятел.

— А вие сте жалко подобие на младоженец — отвърна Рейф. — Но чуйте — мисля, че булката е пристигнала. Музиката започна.

Ейдън облегна главата си срещу стената и я покри с ръце, като желяеше да бъде на десет хиляди мили далече оттук. Рейф го хвана за рамото и го избута насила през вратата. Ейдън се чувстваше, сякаш с всяка своя стъпка се приближаваше към гибелта си.

Той зае мястото си пред олтара и се насили да погледне безчувствено надолу към амвона. Опитваше се да си представи отвратителното ѝ лице и се чудеше просто колко ли ужасно щеше да изглежда.

Почти не припадна. Една дребна жена, около седемдесетте, ситнеше към него в бяла рокля, с голяма зъбата усмивка на сбръчканото си лице. Невярващ, Ейдън премига. Баща му не можеше да бъде толкова жесток, та да му изпрати такава стара булка. Или не беше така?

После осъзна грешката си, когато долови движение зад нея: Друга жена, млада при това (Благодаря ти, Боже), вървеше по пътеката с по-възрастен мъж до нея. Беше облечена в облак от бяло и сребристо, на главата си носеше венец от рози и лилии от долината, но лицето ѝ оставаше в сянка и той не можеше да различи чертите ѝ. Тя пристъпи и слънчевата светлина, която струеше през един от прозорците освети лицето ѝ.

— Боже мой! — прошепна той, като шокиран бавно вдигна едната си ръка към гърдите. — О, мили боже!

Тази, към която гледаше, не беше горгона, а тайнствената кралица на феите, която той си мислеше, че никога повече няма да види.

ГЛАВА ПЕТА

Сърцето на Серафина туптеше толкова бързо в гърлото ѝ, че тя си помисли, че можеше да я задави, докато минаваше през масивната, дървена врата на малкия каменен параклис. Най-накрая беше тук, готова да се срещне с Ейдън, да стане негова съпруга, като изпълни свещената клетва, която си бяха дали един на друг преди толкова дълго време.

Няколко минути очите ѝ привикваха към неясната светлина във вътрешността. Напрягаше се да различи формите около себе си. Нямаше много хора в параклиса, но тя мина покрай силуетите им, с поглед, отправен към олтара, целият осветен от свещите.

Едва можеше да различи очертанията на нещо друго, освен тези на един мъж, който се оказа епископът, ако се съдеше по миртата на главата му и дългата, бяла, инкрустирана със злато роба, която той носеше. За един кратък момент гледката я върна назад към съня ѝ, но епископът нямаше брада, разочаровано осъзна тя, когато очите ѝ бавно привикнаха към полумрака. И той се изправяше сам. Не можеше да види Ейдън никъде наоколо.

Тинкърби, който въпреки разпалените си протести бе набързо извикан от Елспет от задната редица да изпълни дълга си, я докосна нервно по рамото.

— Готова ли сте, госпожице? — я попита мило той, а Серафина успя да кимне утвърдително, като си мислеше, че всеки момент краката ѝ можеха да я излъжат и тя щеше да се строполи на земята.

— Добре — кимна Елспет. — Ще вървя първа. Тя се отправи към амвона, следвана от Серафина, която се придържаше към треперещата ръка на Тинкърби и се стремеше да подчини своите собствени, несигурни крака да вървят един след друг.

Тъкмо бе успяла да възвърне самообладанието си и да погледне напред, когато двама мъже се появиха от сянката вдясно от олтара, като първият зае мястото на младоженеца.

Серафина затаи дъх в очакване, когато той бавно се извърна, за да я види.

Изразът на лицето му излъчваше всичко друго, но не и любов, даже не беше топъл и приветлив. Най-добре можеше да бъде описан като каменно студен. Но това бе най-малката от грижите ѝ. Серафина забави крачка, след това напълно спря, като повлече Тинкърби да спре до нея. Тя се бе втренчила, невярваща на очите си. Тялото ѝ остана неподвижно от шока.

Това не можеше да е Ейдън.

Косата му беше толкова тъмна, че изглеждаше почти черна, бузите му бяха ясно очертани, веждите му се спускаха над две втрещени, сини очи, които се разшириха изумено, когато той отново се втренчи в нея. Тя познаваше тези очи, този смаян поглед, но тези бяха последните очи в света, които очакваше да види.

Леля ѝ бе сбъркала посоката и я бе довела в погрешен параклис! Това бе единственото обяснение. Напълно по погрешка се бе натъкнала на сватбата на подлеца. Нищо чудно, че той изглеждаше толкова изненадан. Явно очакваше своята проклета вещица, а тя се бе появила тук напълно случайно.

Тинкърби я погледна разтревожено.

— Госпожице Серафина?

Тя тъкмо щеше да обясни грешката, когато ѝ хрумна даже още по-ужасна мисъл. Лорд Делауеър седеше в предните редици на параклиса, дъщеря му бе до него и двамата я гледаха така, сякаш точно нея очакваха да видят там. Лорд Делауеър ѝ се усмихваше приветливо. А леля Елспет продължи да марширува към амвона, сякаш всичко беше, както и трябваше да бъде.

Серафина с мъка преглътна буцата на неверие, която бе заседнала в гърлото ѝ. Целият свят се завъртя пред очите ѝ, но не както стана във ваната, когато се понесе в състояние на блаженство. Сега изпита странен ужас.

Това ли беше Ейдън, когото бе очаквала през по-голямата част от живота си? Подлецът, който най-безочливо я бе целунал, макар че щеше да се жени за друга жена на сутринта — жена, която той мразеше?

Сърцето на Серафина замръзна като парче лед в гърдите ѝ, тя преглътна отново, този път срещу вълната на отвращение, която

премина през нея. Опита се да се успокои, като си каза, че подлецът си е сменил ролята и заемаше мястото на младоженеца, което в действителност принадлежеше на мъжа, скрит по-дълбоко в сянката. Или може би беше случаен гост, който бе влязъл по-късно не през вратата, през която трябваше. Но в такъв случай кога щеше да има време да се погрижи за собствената си женитба?

Имам среща с палача на другата сутрин, горчиво беше казал той. А ако споменете и дума за любов при тази женитба, мисля, че съм в състояние да ви обеса.

Без да иска, Серафина си спомни всички останали негови язвителни думи против наложената му женитба. И все пак, те бяха неоснователни. Тя не бе богата интригантка. На нейно име нямаше приписано и пени. И тя не бе сторила нищо, абсолютно нищо, за да я презира той. Нищо, освен че го чакаше в продължение на единадесет дълги години. Не. Той просто не можеше да бъде Ейдън, реши тя.

— Госпожице Серафина? — попита Тинкърби отново, като издърпа носната си кърпичка и попи потното си чело. — Има ли някакъв проблем?

— О, да, ужасен проблем — започна Серафина, но точно в този момент ръката на Елспет, която придържаше Серафина, я разтърси силно.

— Дете — какво ви става? Оубри ви очаква — вижте, той е там при олтара.

Серафина, смаяна, поклати глава.

— Това не е истинският Ейдън — прошепна тя. — Сгрешили сме, лельо.

— Няма грешка — твърдо отвърна леля й. — Със сигурност това е Оубри. И той ще си помисли, че сте най-голямата глупачка на света, ако стоите и не се присъедините към него там горе.

— Но откъде знаете, че това е Ейдън? Никога не сте го виждали преди! — отчаяно простена Серафина.

— Това няма значение — отвърна Елспет, като се взря в лицето на Серафина. — От нервите ви е, скъпа. Булките преживяват такива моменти, знаете, така че напълно естествено е. Даже вашата скъпа майка за момент се разколеба пред прага на женитбата, но тя никога, нито за момент не съжеляваше за това, че се е омъжила.

Съмнение? Серафина никога през живота си не бе изпитвала по-дълбоко съмнение.

— Лельо, казвам ви, това *не е* Ейдън — настоя тя.

— А аз ви казвам, че това е той — изсъска леля й още по-настоятелно. — И нещо повече, каквато и приумица да ви е влязла в главата, още сега я изгонете оттам, защото вие ще се омъжите за него *точно* сега. Не искам и да чувам повече за това. Тинкърби, стъпвайте по-живо!

Елспет избута напред към олтара и Серафина, и разтреперания Тинкърби. Кльоцавата й ръка мушкаше Серафина в слабия гръб, а тя нямаше друг избор, освен да продължи напред, като влачеше Тинкърби със себе си. Но се почувства, сякаш й бе наложена съдба по-лоша и от смъртта. Цялата й представа за света се срутваше с всяка изминала крачка.

Тя успя да изкачи трите стъпала до олтара, като Тинкърби се блъскаше от едната й страна, а Елспет практически изтегли букета от ръцете й. Серафина се обърна с лице към подлеца, който сега я наблюдаваше с широка усмивка, сякаш двамата споделяха тайна шега.

— Как се казвате? — попита го тя шепнешком, като се наведе поблизо до ухото му. Тя все още отказваше да повярва, че бе при истинския олтар с истинския мъж.

— Ейдън Делауеър — прошепна той и така потвърди най-страшните й опасения. — А вие как се казвате? Започвам да си мисля, че все пак вие не сте Титания.

В блестящите му сини очи се четеше присмех и на Серафина й се прииска едновременно да смаже с юмрук носа му и да избухне в сълзи.

— Серафина Сигрейв — отвърна тя. — Станала е ужасна грешка.

— Няма грешка — също тъй тихо отвърна той. — Освен моята грешка, която лесно ще поправя.

— Няма нищо за поправяне, наистина няма — паникьоса се тя, като знаеше, че той говореше за откраднатата целувка. — Не трябва да се тревожите, аз няма да се омъжа за вас.

— О, да, ще се омъжите — каза той, като хвана ръката й, без да обръща внимание на покашлянето на епископа. — Нямата избор.

Тя издърпа ръката си.

— Няма — настоя тя. — Вие даже не искате да се омъжа за вас!

— Но аз искам! И вие, госпожице Сигрейв, не можете абсолютно нищо да кажете по този въпрос, освен „Да, ще се омъжа“.

Серафина погледна отчаяно към Тинкърби, но не видя нищо повече, освен паника по лицето му. Обезумяло, тя погледна през рамо към леля си, но срещна само строгия ѝ поглед, който обещаваще бързо наказание в случай, че Серафина не се държеше подобаващо. Оттук не можеше да разчита на помощ. Тя погледна назад към първата редица. Лорд Делауеър още се усмихваше щастливо. Лейди Шарлот просто изглеждаше разярена.

Обърна се отново към Ейдън, който само сви широките си рамене.

— Както се убедихте, след като не сте в състояние да развалите един много заплетен правен договор и някои твърди обещания, нищо не ви остава, освен да се омъжите за мен.

Серафина погледна като последно спасение към мъжа, който стоеше зад Ейдън. Беше висок и едър човек, на ръст колкото Ейдън и почти толкова русоляв, колкото тъмнокос бе Ейдън. Косата му бе златисторуса. Сивите му очи се втренчиха в нейните с усмивка на цинично забавление. Той кимна към епископа, а едната му вежда бе вдигната в очакване.

Тя прехапа устни и сведе поглед, като знаеше, че няма избор. С остра болка в гърдите си, породена от разбитите ѝ илюзии и гнева поради собствената ѝ наивност, тя бавно вдигна поглед към епископа и кимна в колебливо съгласие.

Той незабавно започна своето слово, като говореше, сякаш не можеше да изрича думите си достатъчно бързо.

— Скъпи влюбени, тук сме се събрали пред лицето на Бог и пред тези хора, да съединим този мъж и тази жена в свещен съюз...

С всяка една от неговите думи, които ѝ отсъждаха незавидна съдба, Серафина разбираше, че Мечтата, в която бе вярвала толкова дълго време, беше просто наистина само една мечта.

Веднага щом церемонията приключи и Ейдън постави на пръста ѝ брачната халка и положи на устните ѝ самодоволната си целувка, той я хвана за ръка и я изведе навън, на слънчевата светлина.

— Е, Титания — обърна се към нея. — В чудесна каша сме се забъркали, нали, въпреки че не съжалявам за това. — Той се ухили към нея. — А кой, за бога, беше мъжът, с когото вървахте по пътеката? Напомня ми за нашия най-последен прислужник.

Тя рязко издърпа ръката си от неговата.

— Може би намирате всичко това за много забавно, но уверявам ви, че аз въобще не се забавлявам.

— Виждам това — весело отвърна той. — Аз самият съм малко объркан от този развой на нещата, но уверявам ви...

— Не трябва в нищо да ме уверявате — срязва го тя. — Изпитвам остра неприязън към вас. Вие не сте нищо друго, освен един лъжлив мерзавец, който би се възползвал от всеки, за да постигне своите цели.

— Аз съм наранен — отвърна той, като притисна ръка към сърцето си. — Не, наистина съм наранен. Бях въвлечен в тази женитба така невинно, както и вие сте въвлечена в нея.

— Невинно? — гневно отвърна тя. — Вие сте всякакъв, но не и невинен в тази... тази пародия!

— Но как можех да зная коя сте в действителност, когато ви срещнах вчера? — разумно отвърна той. — Просто сбърках самоличността ви, нищо повече.

— Винаги ли целувате жени, чиято самоличност сте сбъркали? — попита тя, а очите ѝ искряха от гняв.

— Не... поне не често — отвърна той, открил, че гневът ѝ го забавляваше. — Обикновено първо се представям. Просто това не ми се стори необходимо вчера. Доколкото си спомням, вие също не се представихте.

— О! — изкрещя тя. — Няма да бъда тормозена от мъж, за когото се омъжих чрез измама.

— Не виждам защо се чувствате повече измамена, отколкото бях аз. — Той се изправи, когато видя първите гости от сватбеното шествие да излизат от църквата. — Що трябва да продължим разговора си по-късно — снижи глас той, като положи леко ръка на рамото ѝ.

Тя яростно се издърпа изпод ръката му и се отдалечи на три стъпки от него.

— Ненавиждам ви — озъби се тя.

— Добре, но опитайте се да прикриете ненавистта си през следващите няколко часа — каза той с весел поглед. — Едва ли някой

от тук присъстващите вярва и за момент, че това е любовно пререкание. Но поне можем да не наливаме масло в огъня. Трябва да ходим на сватбена закуска и няма смисъл да пораждаме повече сплетни — и без това достатъчно ще ни одумват след вашето представление при олтара.

Серафина го погледна.

— Представлението ми не може и да се сравнява с вашето. Но съм съгласна, безсмислено е да влошаваме и без това лошото положение. Баща ви не заслужава да бъде тревожен, след като е вече достатъчно объркан, горкият човек.

— Напълно съм съгласен — отвърна Ейдън. — Въпреки че не зная, защо го величавате толкова, след като той е именно човекът, който въвлече и двамата ни в тази каша.

— Сигурна съм, че не зная какво имате предвид. — Тя се изкуши да го плесне по арогантно усмихнатото му лице.

— Серафина, сладка моя, мисля, че знаете много добре какво искам да кажа, така че не е нужно да се преструвате. Вие самата трябва да ми обясните, но сега не е нито времето, нито мястото за това. — Той прокара пръст под брадичката ѝ. — Достатъчно е да кажа, че когато се срещнахме вчера, помислих, че сте момиче от местното село, а вие нищо не казахте, за да промените това мое предположение. Как можех да зная, че вие се подготвяте да се омъжвате за мен?

— О, и това прави нещата, които направихте, приемливи? Или вие винаги целувате момичета от по-ниско потекло? — попита засегната тя.

— Не — отвърна той, като се замисли. — Това не е вярно. Но това *беше* само целувка и аз наистина се извинявам.

— Трябваше да надяна примката, за която говорехте, направо на врата ви. — Серафина го изгледа заплашително.

— Моля ви, недейте. Още не съм прекарал сватбената си нощ!

— О, вие наистина сте мерзавец — избърбори бързо тя, когато се сети за своята сватбена нощ, която и без това бе болезнен въпрос за нея. Ужасена осъзна, че трябваше да я прекара в ръцете на този мъж. Нищо не можеше да бъде по-лошо от това. Абсолютно нищо.

— Никога не съм отричал, че съм негодник — ухили се той към нея.

Искаше ѝ се да умре от унижението, че му бе задавала всички онези въпроси и бе слушала лъжите му, че се остави да я заблуди със сладки обещания за блаженство. Точно сега знаеше кой щеше да изпита блаженството. Той изцяло бе пропуснал да спомене това, което изпитваше жената.

— Да, и сега аз съм омъжена за вас — мрачно каза тя. — Разбира се, най-голямото ми желание винаги е било да се омъжа за негодник. Можете ли да си представите колко съм щастлива в този момент?

Той отметна главата си назад и подсвирна.

— Очевидно е, че сте във възторг. — Той взе ръката ѝ в своята. — Няма значение, любов моя. Убеден съм, че ще изгладим недоразуменията между нас.

Елспет изникна при тях, преди Серафина да обмисли отговора си.

— И така, Оубри, най-накрая се срещнахме. — Тя му се усмихна, сякаш поздравяваше отдавна изгубен син. На Серафина ѝ се прииска да изкрещи от ярост. Леля ѝ си нямаше и най-малката представа какъв негодник беше Ейдън. Ако само знаеше, щеше да изтегли една от кокалените си фуркети и да го прободее в сърцето с нея.

— Предполагам, вие сте госпожица Битън? — каза Ейдън, като се поклони над ръката ѝ. — Трябва да ви благодаря, че ми доведохте Серафина толкова бързо. А вие бяхте такава прекрасна шаферка! — добави той с напълно сериозен израз на лицето.

— Постарах се да бъда такава — със задоволство отвърна Елспет. — А и церемонията беше чудесна. Сигурна съм, всеки от нас се чуди за какво си говорехте при олтара. — Тя очакваше отговор от Серафина.

— За нищо — изчерви се Серафина. — Просто се опитвах да се уверя в самоличността на този мъж, преди да се обвържа с него за цял живот. Искам да кажа... тъй като никога не сме се срещали.

Ейдън се засмя.

— А, да. Със сигурност беше объркващо положение. Ако се бях сетил за това, щях да взема със себе си документа си за самоличност и да го представя на моята булка, но за жалост не бях подготвен. — Той сви рамене. — Все пак всичко е добре, когато свършва добре, а аз мисля, че наистина всичко свърши много добре. Скъпа моя, мога ли да

ви отведе до къщата? Нашите гости чакат. Моля, придружете ни, госпожице Битън.

Серафина нямаше друг избор, освен да го хване под ръка и да му позволи да я отведе, но тя не му проговори и дума през целия път на връщане.

Ейдън нямаше такъв проблем. Бе зает да говори с Елспет, сякаш тя му бе роднина, която изключително високо ценеше. Забавляваше я с истории за Таунсенд, на свой ред я питаше за живота им в Клайд. Изслушваше отговорите ѝ, сякаш животът му зависеше от всяка нейна дума. На Серафина ѝ се искаше да го изрита.

На сватбената закуска продължи в същия дух, като настани Елспет от лявата си страна, а Серафина — от дясната. Серафина преднамерено го пренебрегваше, като вместо с него разговаряше с досадния епископ, но той говореше само по теологически въпроси, които Серафина намираще за обърквачи. Чуваше всяка ласкава дума, която Ейдън казваше на леля ѝ.

Най-накрая той подхвана темата, която очевидно не му даваше мира.

— Моля ви, моя скъпа госпожице Битън, кажете ми кой бе господинът, който бе толкова любезен да придружи Серафина до олтара? — Той я погледна с леко сведена глава. — Може би някой стар семеен приятел? Още не съм имал удоволствието да се запозная с него. Чудя се защо не присъства на гощавката.

— О, това не би било подобаващо, защото Тинкърби е моят общ работник. Той се храни в помещенията за прислугата — отвърна Елспет, като погледна Ейдън с израз, който Серафина можеше да оприличи на благоговение.

— Тинкърби ли? — попита Ейдън.

Той стрелна Серафина с язвителен поглед, изпълнен със забавление, така че на Серафина ѝ се прииска да се свие на топка, като си спомняше достатъчно добре как името на Тинкърби бе споменато в разговора им предишния ден. Тя отмести погледа си от неговия и цялата се изчерви.

— Тогава ви служи от дълго време, нали? — попита Ейдън Елспет, сякаш не разбираше смущението на Серафина. На нея наистина ѝ се прииска да го убие.

— О, да. Тинкърби познава Серафина от деня, в който тя се роди, а служеше на баща ѝ в продължение на дълги години преди това. Той е добър човек, макар и малко заблуден в собствените си преценки.

— А, така ли? — Каза Ейдън, като изглеждаше, че едва сподавяше смеха си, което още повече разгневи Серафина. Как се осмеляваше да се подиграва на Тинкърби? Навярно той самият се мислеше за нещо повече от обикновен мъж. Навярно се мислеше за нещо повече и от самата нея, като се вземе предвид безцеремонният начин, по който се отнесе към нея в гората. Очевидно на всичко отгоре Ейдън бе и сноб.

— Да — обърна се към него високомерно Серафина. — Тинкърби произлиза от цяло поколение прислужници. Баща му ваксаше обувките в Баухил. Това е мястото, където живеех, преди да бъда прогонена от там, но вие вероятно знаете това.

Тя взе с вилицата си от пилешките дробчета, които бяха задушени в сос от шери, въпреки че изпитваше отвращение от пилешки дробчета, а току-що откри, че не харесваше и вкуса на шерито. Но това бе едно от малкото блюда, които разпозна на масата. Далеч повече бе привикнала към простите ястия — яхния и печено месо.

— Тинкърби дойде с мен в Клайд и ме научи на всичко, което знаеше — от градинарството до миенето на тенджери и тигани — каза тя, като размахваше вилицата си във въздуха, за да подчертае това. — А аз мога да ваксам обувки така добре, както всеки друг. — Тя извърна вилицата в ръката си и постави отвратителната хапка в устата си.

— Колко практично — не пропусна да я засегне той, въпреки че я погледна със странно изражение. — Сигурен съм, че ще научите на това моя камериер веднага щом мога да си позволя да наема такъв.

— Не ме засяга дали ще си позволите камериер или не — отвърна Серафина с пълна уста, като се опитваше да преглътне хапката си. — Разбира се, ако толкова много ви е необходим камериер, предполагам, че винаги ще мога да ви свърша работата. Няма да ви искам много пари.

Ейдън посрещна погледа ѝ равнодушно, сякаш тя не бе казала нищо преднамерено. Той подпря буза на ръката си.

— Приемате ли по пет гвиней на година? — попита бавно той. — Мисля, че ще успея да се справя с това, въпреки че наистина тази

надница изглежда прекалено голяма.

— На тази цена, мили ми лорде, мисля, че всяка сутрин трябва да ви замервам по главата с вашите обувки и да считам това за допълнително възнаграждение. — Тя присви очи. — Но тогава може би това ще бъде най-добрият начин да ви събудям от сън.

Ейдън се засмя.

— Виждам, че занаят пред мен очаква бурен живот. По-добре е да се подготвя за това.

Елспет, която досега не бе пропуснала и дума от техния разговор, избухна в смях.

— И вашата изгора също, мисля. В ръцете си държите една неопитна девойка, Оубри.

Серафина цялата се изчерви като цвекло и погледна към леля си с желанието тя да си затвори устата. Познаваше Елспет и знаеше, че тя щеше да предложи на Ейдън нейното целомъдрие за десерт. Кръвта ѝ кипна.

— О, никога не използвам невинни хора — отвърна Ейдън. — Вярвам в изкуството на доброволното убеждаване.

Отчаяна, на Серафина ѝ се прииска да се скрие под масата. Тя стрелна Ейдън с омразен поглед и се върна отново към епископа и скучния му разговор.

Не можеше да чака удобна възможност да избяга. Отчаяно се нуждаеше от усамотение и време, за да събере обърканите си мисли. Но за ужас на Серафина компанията се премести в гостната, когато най-накрая приключи с вечерята.

Мъжът, който бе представен на Серафина като дука на Саутуел и я накара само още повече да се почувства не на мястото си, избута стола на Шарлот към прозореца и я включи в разговора с гръб към нея. Знаеше, че и двамата преднамерено не я забелязваха, което не ѝ помагаше да преодолее чувството, че е пренебрегната.

Но вече бе узнала какво си мислеше Шарлот за нея и тъй като по време на закуската дукът не правеше нищо друго, освен да я стрелка със студен поглед, за нея това не бе голяма изненада. Нали Елспет бе казала, че Шарлот криеше змия в пазвата си? На Серафина ѝ се струваше, че там тя криеше цяло гнездо със змии. Тя гледаше навъсено из стаята.

Лорд Делауеър и Елспет бяха изчезнали някъде между трапезарията и приемната зала, като отведоха и Ейдън със себе си. Той се извини достатъчно добре, като каза, че ще се върне скоро. Ако зависеше от нея, можеше въобще да не се завърне. Никога.

Епископът и викарият се бяха увлекли в спор за някаква глупава теологическа сентенция. Серафина не прояви интерес да се присъедини към този разговор. Техният Бог не я интересуваше в този момент.

Остана ѝ да говори само с жената на викария, но бързо откри, че беше изключително глупава жена, изпълнена с претенции и сервилност, от която на човек можеше да му призлее. Тя дърдореше ли дърдореше, докато на Серафина не ѝ се прииска да извие дебелия ѝ врат.

— О, милейди, трябва да ви кажа, че намирам за вълнуващо най-накрая да се омъжите за любимия от детството ви — приказваше тя. — Цялото село се вълнува от новината.

— За моя любим от детството? — ужасена, Серафина се взря в нея. — Откъде ви хрумна тази идея?

— Как откъде? От лорд Делауеър, разбира се. Казва, че са ви сгодили, когато лорд Оубри бил на седемнадесет години. Колко романтично — изгука тя.

— Въобще не е, госпожо Лидъл — отвърна Серафина. — По мое разбиране перовете и бъдещите перове на кралството никога не се женят по любов, нито са достатъчно глупави, за да си изберат съпруги, които очакват любов от тях. Такива подсладени сантименталности са запазени само за хората от по-низшите прослойки.

— О... — каза госпожа Лидъл и глупавата ѝ усмивка помръкна. — Но аз мислех...

— Разбрали сте погрешно — спокойно отговори Серафина, даже след като почувства, че сърцето и се разбива от иронията на предположението на госпожа Лидъл. — Сватбата бе подготвена от нашите двама бащи, нищо повече — продължи тя. — Убедена съм, че лорд Оубри твърде скоро ще поеме по своя път, без да е нужно да изпълнява съпругеските си задължения, веднъж да се сдобие с наследник.

Дукът на Саутуел бавно вдигна глава от разговора си с Шарлот. Той изгледа Серафина с дълъг, преценяващ поглед, срещайки нейния

равнодушно, със студени очи, изпълнени с явна неприязън.

Серафина сведе поглед, изпълнена с желанието да избухне в сълзи от отчаяние. Чувстваше се така, сякаш се е омъжила във вражеския лагер, без да е създала свой собствен. Беше ѝ повече от ясно, че нито сестрата на Ейдън, нито братовчед му я смятаха за подходяща булка, и това едва ли можеше да я изненада, защото Ейдън споделяше това тяхно чувство. Ейдън щеше да бъде много по-добре със съпруга, която приличаше на него, някоя студена и безчувствена, някоя, която не я беше грижа дали бе обичана, или тя самата изпитваше любов. Вече знаеше това от него. Както и много повече.

Наистина не можеше да понесе и минута повече, заобиколена от тези непознати личности.

— Моля да ме извините — каза тя, като усилено премигваше, за да задържи сълзите си. — Чувствам се изтощена от празненството. — Тя почти избяга от стаята, като ни най-малко не я интересуваше, че всички я гледат.

Серафина се преоблече в една от старите си рокли и се измъкна през задната врата на къщата, като не желаше да срещне никой друг човек. Не знаеше къде да отиде. Знаеше, че само искаше да изчезне толкова бързо, колкото бе възможно.

Но бе изминала само няколко ярда, когато един глас зад нея я накара да спре.

— А, ето къде сте били, графиньо — с равен глас изрече дукът на Саутуел, което накара Серафина да се обърне разтревожена.

— О, вие ли сте... ваше дучество — глупаво отвърна тя, като не знаеше как точно да се обърне към него. Как само желаше леля ѝ да я бе подготвила по-добре за тези неща.

— Вярно е, дук съм. Но моля, наричайте ме Рафаел, след като сега вече сме едно семейство. — Той изрече това, сякаш самата мисъл за това го отвращаваше.

— Да, да, предполагам, че сме такава — каза тя, а ръцете ѝ нервно се вкопчваха в краищата на полата ѝ. Не бе сигурна защо, но бе убедена, че щом той бе приятел на Ейдън, те не могат да бъдат нищо друго, освен врагове.

— Очарован съм. Но тъй като сме вече едно семейство, бих желал да разбера защо, когато погледнете Ейдън, в очите ви се появява злоба, а в сърцето ви — омраза. — Той я погледна с равния си поглед.

— Аз... аз не мога да говоря за това — каза тя, като отчаяно желаше да избяга. — Ейдън трябва да ви каже, ако иска.

— Какво той има да ми казва, което вече не ми е казал? Пред мен той изля чувствата си по отношение на сватбата.

— В този случай мога само да предполагам, че ви е казал, че съм го заставила да се ожени за мен. Уверявам ви, нямам нищо общо с това. — Серафина отмести поглед от неговия. В устата си усети още по-горчивия вкус на раздразнението.

— Нима? — спокойно попита той. — Известно е, че жените използват всички средства, с които разполагат, за да се издигнат в обществото. Така че може би бихте искали да се възползвате от възможността и да обясните.

— Няма нищо за обяснявано — нещастно отвърна Серафина, като знаеше, че не можеше да обясни нищо, даже и на самата себе си.

— Не? Тогава, ако не желаете да ми кажете за мотивите си по отношение на женитбата ви с Ейдън, може би ще ми обясните вашето поведение на сватбената гощавка. Защо беше това изключително язвителното порицание, което направихте за намеренията на Ейдън пред съпругата на викария. Нима се опитвате да го направите на глупак сега, след като сте приели титлата му?

Серафина яростно разтърси глава.

— Не ме интересува титлата му. Тя не значи нищо за мен, точно както Ейдън не значи нищо за мен. О, защо не ме оставите на мира? — напълно отчаяна изрече тя.

— Не и докато не получа някои отговори от вас. Виждате ли, много съм загрижен за Ейдън и няма да позволя някаква лъжлива малка нахалница да го клевети, не и когато той не заслужава вашето презрение.

— Това ли ви каза: че съм лъжлива малка нахалница? — Сълзи на яд се появиха в очите ѝ. — Предполагам, не бива да съм изненадана. Навярно е казал това на половината свят.

— А аз се чудя какво сте казали вие на другата половина, милейди? Така да ви наричам сега, нали? „Милейди“? Колко умно от

ваша страна да получите ранг и привилегии за сметка на душата на Ейдън.

— Той няма душа! — изкрещя тя. — Той е студен и безчувствен, и... и е един мерзавец!

— Благодаря ви. Това достатъчно добре отговаря на въпросите ми — каза Рафаел, като скръсти ръце на гърдите си. — В този случай проличава ясно защо сте се омъжили за Ейдън. Очарователна картинка, не намирате ли?

— Вие си мислите... вие наистина си мислите, че всичко това съм *планирала* аз, че съм искала да подведа Ейдън с тази женитба? — разгневено изрече тя. — О, вие сте същият като него!

— Тъй като Ейдън е най-честният човек, когото познавам, чудя се да приема ли това за комплимент?

— Честен ли? — погледна го Серафина. — Това е интересно определение за вашия приятел. Започвам да си мисля, че за всички мъже с ранг и привилегии е присъщо надменното и арогантно поведение. С изключение на баща ми — лоялно добави тя. — Поне той беше мил, внимателен и честен. И ако само знаеше за какъв мъж се е съгласил да ме омъжи, мога да ви уверя, че незабавно щеше да оттегли своето предложение. Никога нямаше да ме повери на Ейдън, не и когато знаеше, че си нямам нищо и никого на света, освен моята леля Елспет.

— О, така ли? — каза Рафаел, а в погледа му се четеше безграничен цинизъм.

— Да, и ако си мислите, че знаете нещата по-добре, дълбоко грешите. Баща ми се грижеше за моето благосъстояние, което е далеч повече, отколкото мога да кажа за Ейдън. Мисли си, че му нося богатство. Ха! — каза тя, като свършено наподобя интонацията на леля си.

Рафаел се съсредоточи в нея напрегнато.

— Или вие, или аз сме си загубили напълно ума. Или вие лъжете. Третата възможност е най-вероятна, защото зная, че разумът ми е непокътнат, а вие изглеждате твърде умна, за да не сте с всичкият си.

Серафина отскочи възмутена.

— *Аз никога не лъжа!* — каза тя. — Това би било в противоречие с най-основните принципи на Бога и Богинята.

— О, със сигурност е това тогава — отвърна Рафаел, като прокара едната си ръка през лицето. — Вие сте луда.

— Със сигурност не съм — отвърна Серафина, като осъзна, че бе разкрила твърде много за своите убеждения, но отказа да се върне назад. — Какво ви кара да мислите, че имате право?

За нейна най-голяма изненада Рафаел избухна в смях.

— О, аз съм просто богобоязлив англичанин, който случайно вярва в каноните на църквата, това е всичко.

— Няма нищо погрешно в църквата — каза Серафина с ръце, опрени на хълбоците си. — Пея в хора всяка неделя и, както виждате, не съм пропаднала. Няма нищо погрешно в това да почиташ древните обичаи, които, смея да ви кажа, са създадени много преди появата на християнството.

— И така, вие сте една малка езичница, така ли е? — попита Рейф, като я погледна силно развълнуван. — Предполагам, не бива да се изненадвам, щом толкова дълго време сте живели в Уелс с тази ваша странна леля.

— Леля ми е една напълно благоприлична жена, с добро потекло, а нейните религиозни практики не ви засягат. Също така много грубо от ваша страна е да я наричате странна. Тя е просто ексцентрична.

— Моля за вашето извинение — отвърна Рейф с още по-широка усмивка. — Сега мога да си обясня причината, поради която се инатяхте пред олтара. Може би, защото пред вас нямаше високопоставен жрец да ви венчае? Нищо чудно, че гледахте на епископа с такова голямо неудоволствие.

— Не гледах към епископа с неудоволствие — каза в своя защита Серафина. — Сигурна съм, че той е един чудесен епископ и не беше негова вината, че не исках да се омъжа за Ейдън.

Рафаел се втренчи в нея.

— Сега твърдите, че не сте искали да се омъжите за Ейдън?

— Не, не исках — твърдо отвърна тя. — Мислех, че искам, докато не го видях, но промених решението си.

Рафаел леко почука по носа си с пръст.

— Тогава, тъй като аз съм един объркан, нищо неразбиращ глупак, бихте ли ми казали защо променихте решението си, когато го видяхте? Външният му вид ли ви отблъсна?

— Не ставайте глупак. Всеки може да види, че Ейдън е много красив мъж. Но той не ме обича — завърши Серафина с равен глас.

— Смяя да твърдя, че не ви обича. Както и аз, Ейдън случайно е със здрав разум.

— Какво означава това? — възмутено попита тя. — Мислите си, че не съм достойна за любовта на Ейдън, така ли?

Рафаел я погледна твърдо.

— Нямам и най-малка представа — каза той. — С вашето държание тази сутрин по-скоро бих казал, че не сте достойна за него. Но, признавам си, сега съм объркан. Мисля, че трябва да се въздържа от коментар, докато не разбере по-добре тази твърде особена ситуация.

— Добре, това е спорен въпрос, защото Ейдън даже не вярва в любовта.

— Не вярва ли? — попита Рафаел с единия край на устната си, извит нагоре. — И какво ви кара да мислите така?

— Той самият ми го каза, без да се колебае, в момента, когато ми обясни какво точно мисли за тази женитба — каза тя, предизвикана да захвърли предпазливостта настрана. — Това не беше едно чудесно описание, уверявам ви. Сигурна съм, че вече разбирате защо съм толкова разочарована от него.

За първи път Рафаел загуби самообладание.

— Боже Господи... — бавно изрече той. — Вие наистина сте една малка езичница, нали така? — Той я изгледа от горе до долу с остър, преценяващ поглед, сякаш я виждаше за първи път.

Серафина се изчерви от смущение. Тя сгъна ръце около кръста си, сякаш това можеше да я защити от впития му в нея поглед.

— Не съм *езичница* — защити се тя. — Само ви казах...

— Не е това, което мислите, че имам предвид — каза той, като прекара ръка през косата си. — Серафина... Мога ли да ви наричам Серафина? — попита той.

Тя кимна, като се чудеше на внезапната промяна в тона и израза му. Той изглеждаше почти, почти приятен, но тя не бе готова да снижи защитата си и за момент.

— Кажете ми нещо — каза той с поглед, вперен право в нея. — Днес в параклиса не бе първият път, когато виждате Ейдън, нали?

— Не разбирам какво искате да кажете — каза тя, а сърцето ѝ панически се разтуптя от страх, че по някакъв начин той може би бе

разбрал истината.

— Мисля, че ме разбирате, и тъй като казахте, че никога не лъжете, предполагам, че ще бъдете откровена с мен. Вие не водихте този особен разговор пред олтара, нали?

— Пред олтара му казах, че не трябва да се жени за мен. А той каза, че трябва.

Лицето на Рафаел просветна с внезапна искра на силно вълнение.

— Някак си не съм изненадан. Но аз говоря за другия разговор, който сте провели с Ейдън вчера следобед в гората Рокингам.

Серафина пребледня.

— Той ли ви каза за това? — прошепна тя ужасена.

— Наистина той — отвърна Рафаел, а в очите му се четеше веселие. — Той ми разказа всичко за разговора ви и аз мисля, че най-накрая разбирам какво се случи днес.

— Ако ви е разказал всичко — започна Серафина разгорещено, — тогава сте длъжен да разберете защо промених решението си, когато видях за кого ще трябва да се омъжа. Вашият приятел е безпринципен мерзавец.

Рафаел отметна главата си назад и се задави от смях.

— О, не зная. Ейдън си е направил своята малка авантюра, но мисля, че вие прекалявате, като го описвате с толкова остри думи.

— Тогава версията за случилото се, която ви е представил, трябва да е била силно изопачена в негова полза — каза тя. — Уверявам ви, той не се държа като истински господин.

— Ами... може би не изцяло, но вие как така спяхте сама в гората? Озадачен съм от това, особено след като сте били толкова близо до Таунсенд.

— Излязох на разходка. Заспах дълбоко. Мислех, че съм в пълна безопасност — изрече тя. — Никога не бе ми се случвало мъж да дойде при мен и да се опита да ме съблазни, особено след като знаеше, че щях да се омъжвам за другиго, а и той също. Ето защо преживях ужасен шок сутринта.

— Даже и ако си мислех в продължение на хиляди години, никога не би ми хрумнало такова невероятно обяснение. И на кого въобще би му хрумнало? Нищо чудно, че Ейдън изглеждаше толкова

изумен в параклиса, бедничкият. Последната личност, която той очакваше да види, бе неговото селско момиче.

Дълбоко засегната, Серафина се изпъчи с цялото достойнство, което можеше да събере.

— Съжалявам, ако приятелят ви мисли, че аз ставам само за ваксане на обувките му — каза тя с желанието да плесне Рафаел по красивото му и аристократично лице. — Но ви уверявам, неговото мнение въобще не ме засяга, нито пък вашето. Приятен ден, ваше дучество.

— Ваша светлост — каза той с широка усмивка.

— О, мога и да съм графиня сега — презрително изрече Серафина, — но няма нужда да се обръщате към мен с титли.

Тя се обърна и избяга, а звукът от неговия смях отекваше зад нея.

ГЛАВА ШЕСТА

— Рейф, благодаря на Бога, че ви виждам. Знаете ли къде е Серафина? — развълнувано попита Ейдън, когато Рафаел се появи в залата. — Тя е изчезнала. Шарлот каза, че се е качила горе, но тя не е и там. Навсякъде, където се сетих, проверих...

— Вашата булка — каза Рафаел, като преглеждаше ноктите си — се отпрати към конюшните. Или поне така видях. Може би искате да отидете след нея, преди да е успяла да избяга с един от малкото коне, които са ви останали.

Облекчен, Ейдън пое дълбоко дъх. Изчезването на Серафина го бе разтревожило повече, отколкото показваше.

— Благодаря ви. Не мисля, че тя се чувства особено удобно при новите обстоятелства за нея.

Устните на Рафаел трепнаха в усмивка.

— Не, не бих си го представил — отвърна той. — На мен ми се стори малко напрегната.

— По дяволите! Не биваше да я оставям толкова дълго сама, но баща ми, алчно копеле такова, настоя веднага да подпиша проклетите брачни договори.

— Хъм — отвърна Рейф. — Надявам се, че те ви осигуряват всичко, на което се разчитахте.

— Разбира се. Защо питате? — попита механично Ейдън, но се чудеше дали Серафина можеше да седи на оседлан кон. Той дори не знаеше дали тя можеше да язди. Там бяха само неговият кон, една стара кранта, която използваша да тегли кабриолета, и един жребец, когото баща му не можа да продаде.

— Без особена причина — отвърна Рафаел.

— Какво? — попита Ейдън, като отново обърна внимание на братовчед си. — За какво говорите?

— Казах, че просто питам за брачните договори. Съпругата ви не е това, което очаквах. Не и това, което вие очаквахте, смея да твърдя.

Ейдън вдигна рамото си, като правеше всичко възможно, за да изглежда безразличен. Последното нещо, което искаше Рейф да знае, бе, че жената, по която се бе разтапял от умиление предишната вечер, сега бе негова съпруга, особено след като Рейф беше запознат с всяка подробност от тяхната случайна среща. На всичко отгоре се чувстваше като глупак за това, че толкова горчиво се бе оплаквал от бъдещата си булка, само за да му поднесат това, за което жадуваше толкова много.

— Наистина изглежда по-добре, отколкото очаквах — безразлично отвърна той.

— Която и да е жена би изглеждала по-добре от една горгона — каза Рафаел с напълно сериозно лице. — В действителност, тя е хубаво момиче, макар и малко необразована по социалните нрави — продължи той, като наблюдаваше върха на обувката си, сякаш той криеше някакво особено очарование. — Но това лесно може да се поправи.

— Аз я харесвам повече такава, каквато си е — каза Ейдън, а после осъзна, че може би звучеше твърде близко до излиянията му в кръчмата. — Това, което искам да кажа, е, че тя не е вещицата, която очаквах.

— Навярно не е — съгласи се с него Рейф. — Разбира се, времето ще покаже. Човек може само да се надява на най-доброто.

— Да — отвърна Ейдън, облекчен, че Рейф прие тази необяснима промяна на чувствата му, без да задава повече неудобни въпроси.

— Естествено, жалко е, че не можем да притежаваме винаги това, което искаме, но е трудно да се сдобиеш с горска нимфа. — Рафаел потри ъгълчето на устата си.

Очите на Ейдън се свиха подозрително.

— Вижте, Рейф, ако мислите, че можете да ми се присмивате просто защото миналата вечер бях пийнал и се разтапах на тема поезия, внимавайте.

— Да ви се присмивам, човече? Мога ли да направя такова нещо, особено в деня на вашата женитба? Не, наистина, на вас ви беше позволено да пофантазирате в последните часове преди вашата екзекуция, а аз с радост ви слушах. — Той погледна Ейдън с израз на дълбоко съчувствие, което, Ейдън заподозря, не беше съвсем истинско.

— Благодаря ви за разбирането — саркастично отвърна Ейдън, изгарян от желание да откъсне самодоволно усмихващата се глава на

Рейф от раменете му. — Много любезно е от ваша страна да бъдете толкова отзивчив.

— Това е само мое задължение — отвърна Рейф, като махна с ръка. — Но вие трябва да се съсредоточите върху настоящето и да намерите съпругата си, преди напълно да ви е напуснала.

— Да, да, по-добре е да вървя — каза Ейдън. — Вижте, Рейф... благодаря ви за всичко, което направихте днес. А също и за вчера.

— За нищо, братовчеде. Сигурен съм, че ще направите същото за мен, ако някога се нуждая от услугите ви. — Той се поклони грациозно и след това се изправи с усмивка. — Разбира се, тъй като моите намерения са да предоставя на по-малкия си брат да ме обезпечи с наследници, можете да почакате цял един живот или два, за да ми се отблагодарите.

Ейдън се засмя и махна с ръка през рамото си.

— Добре тогава. Позволете ми да тръгна и да догоня Серафина.

— Това е прекрасна идея — каза Рейф. — Аз ще се погрижа да изпратя гостите ви.

Серафина избяга толкова бързо, колкото ѝ позволяваха силите, от Таунсенд и неговите обитатели, от Ейдън и от неговия приятел. Тя никога нямаше да стане част от техния свят. Вече и не искаше, не и ако хората в този свят се подиграваха и презираха добродетели като любов и честност, ако гледаха от високо на всеки човек, който не отговаряше на тяхното социално положение.

През целия си живот вярваше, че не рожденото място, а характерът на човек е най-важното нещо в живота му. Добротата към другите беше толкова важен основен принцип, колкото и почитането на всички живи същества и извършването на почтени дела.

Въпреки това, в продължение на последните двадесет и четири часа тя се сблъска с един изключително различен начин на мислене и поведение. В този свят се приемаше двуличието, в този свят хората се купуваха и продаваха, сякаш бяха стоки за размяна на пазара.

Не можеше да повярва, че Елспет бе позволила това да ѝ се случи — Елспет, която спазваше старите норми на поведение, която винаги ѝ бе казвала, че любовта и вярата ще ѝ помогнат във всяко начинание.

Единственото заключение, до което можеше да стигне Серафина, беше, че Елспет нямаше и най-малка представа на какъв човек я поверяваше, че тя искрено вярваше, както и самата Серафина бе вярвала, че Ейдън и семейството му бяха почтени хора, които ѝ желаеха само най-доброто.

Това беше лъжа. Целият ѝ живот се превърна в една лъжа от момента, когато стъпи в параклиса и видя лицето на Ейдън.

Със сълзи на очите, тя се насочи към дългия, каменен мост с три арки, който минаваше над реката. На другата страна, от брега се издигаше плавно хълм и тя се отправи към него. Краката ѝ се хлъзгаха по мократа трева.

На върха си хълмът се изравняваше, а по средата му се простираше малко езерце с два лебеда — един бял и един черен, които се носеха по огледалната му повърхност. На единия бряг на езерцето се извисяваше дъб. Задъхана от умора, Серафина спря и се втренчи учудено в него.

Това беше най-величественото дърво, което някога беше виждала. То се издигаше гордо към небето, а огромните му, разлистени клони образуваха защитен свод над главата ѝ. Чворестият му дънер беше толкова голям, че поне петима мъже трябваше да протегнат ръцете си, за да го обгърнат.

Дървото на живота — символ на самата богиня Хестия.

Серафина се приближи към дъба с желанието да усети масивния му дънер под пръстите си, сякаш той можеше по някакъв начин да я успокои, да я подкрепи, да ѝ помогне да осмисли хаоса, който бушуваше в главата ѝ. Тя притисна дланите си към кората и задраска по грубата му повърхност с нокти, като искаше да открие живата сила, която дървото криеше в себе си.

— Скъпа Хестия, пазителко на огнището и дома, начало на живота — прошепна тя, — моля, моля ви помогнете ми да разбера защо ме изпратихте на този ужасен мъж, защо ми отнехте моята красива Мечта?

О, нейната красива Мечта. Адам. Изчезнал завинаги. Изместен от истината, че Ейдън не я обичаше и никога не бе я обичал. Тя бе пълнила главата си с фантазии, които превръщаха брачния договор в прекрасна, вълшебна приказка на неугасваща любов. Оказа се, че не е

била нищо друго, освен една глупачка — една романтична глупачка, която обичаше мъж, който съществуваше само в нейното въображение.

Тя падна на земята, зарови глава в ръцете си, а рамената ѝ се разтресоха от сърцераздирателни вопли, когато шокът, разбитите надежди и нещастieto ѝ от последните няколко часа се изляха необуздано от нея.

В този момент Серафина си помисли, че можеше да умре от мъка.

За момент Ейдън спря при конюшните, за да попита за Серафина, и за свое най-голямо облекчение узна, че тя бе минала покрай тях и се бе отправила към реката. С цялото си сърце се надяваше да не бе решила в отчаянието си да се хвърли и да се удави. Той самият изпитваше такова желание миналия следобед.

Невероятно, но днес възприемаше живота по съвършено различен начин. Вместо с мрачно отчаяние, бе изпълнен с оживление и благодарност за това, че единственото нещо, за което толкова силно бе копнял предишния ден, неочаквано му бе поднесено право в ръцете.

Той почти се бе строполил пред олтара, когато се появи Серафина, и за момент си бе помислил, че си въобразява, когато бе съзрял лицето ѝ, защото му се стори невъзможно отвратителната булка, която очакваше, да се бе превърнала като по чудо в неговата вълшебна кралица.

В тази част от секундата му бе хрумнало, че може би на небето наистина имаше Бог, един великодушен и милостив Бог, който нямаше намерение да го наказва с изпитание след изпитание. Серафина, от друга страна, го бе погледнала, сякаш той се бе превърнал в точно обратното на това, което тя очакваше. Изразът ѝ на лъчезарно очакване се бе превърнал в неприкрит ужас, когато установи кой беше съпругът ѝ.

Бе му се приискало да се изсмее, като знаеше какво тя вероятно си мисли в този момент. В него също се бяха породили хиляди въпроси, на които можеше да получи отговор в по-подходящо време. Всичко, което искаше сега, бе да я открие, да я увери, че не се бе омъжила за самия дявол, макар че не беше и Очарователния принц, когото бе очаквала.

Той прекоси моста, като обходи с поглед бреговете на реката, за да се убеди, че тя не плаваше сред бурените. Имаше само една посока,

в която можеше да е поела, ако бе прекосила моста, и той се изкатери по хълма към езерцето и дъба.

Серафина седеше сгушена под великолепните му клони. Тялото ѝ се свиваше на две и той позна от наведената ѝ глава и треперещите ѝ рамене, че тя плачеше.

Той самият искаше да заплаче. От всички хора на света, най-малко нея искаше да види наранена. И въпреки това, поради простия факт, че той беше такъв, какъвто беше, я бе наранил непоправимо и дълбоко, бе ѝ нанесъл удара на разочарованието, който бе очаквал, че друг мъж щеше да ѝ нанесе.

Тихо се доближи до нея и коленичи. Внимателно обгърна крехките ѝ рамене с ръце.

Тя се изправи и вдигна глава с разширени и изпълнени със сълзи очи.

— Вие! — изстена тя. — О, не! Моля ви, вървете си. Оставете ме на мира, моля ви...

— Защо плачете, Серафина — попита Ейдън с тихия глас, който използваше да успокои уплашен кон. — Наистина ли е толкова ужасно да сте омъжена за мен?

Тя потрепери при неговото докосване и той отдръпна ръцете си от нея.

— Как... как ме открихте? — попита тя, като сподави един стон.

— Бях загрижен, когато изчезнахте толкова внезапно. Помислих си, че може би сте взели един от конете, и така отидох в конюшните. Конярят ми каза, че сте поели в тази посока.

Серафина изтри очите си с юмруци, като остави кални следи от сълзите по бузите си.

— Нищо не искам от вас — каза тя, като се опитваше да сподави дъха си. — Със сигурност нямаше да открадна един от вашите коне.

Ейдън се усмихна при мисълта, че тя изглеждаше очарователна като изгубено дете.

— Нямаме много коне, но аз нямаше да ви се сърдя. Искахте да избягате ли?

— Къде да отида? — попита тя, като отпусна нещастно главата си. — Вие ме направихте ваша затворница, като ме принудихте да се омъжа за вас.

— А, право на въпроса. — Той ѝ подаде носната си кърпа. — Ето, избършете си очите и си издухайте носа. Мисля, че ще е по-добре да поговорим. — Той седна срещу нея, сгъна единия си крак и се облегна на него. — Серафина, мога само да предполагам, че вашето нещастие се дължи на това, което ви казах, когато се срещнахме вчера. Съжалявам за това, наистина съжалявам. Не бях в най-доброто си настроение.

— Вашето настроение нямаше значение — каза тя, като силно издуха носа си. — Вие ми казахте с най-големи подробности какво точно мислите за мен.

— Да, но тогава не знаех, че говоря на вас, нали така?

— Няма значение на кого си мислехте, че говорите — каза Серафина, като сви кърпата в малка топка. — Вие казахте истината за това, което чувствате. Казахте, че съм вещица — интригантка. Казахте, че се жените за мен, само защото сте дали дума на семейството си и че няма надежда за щастие или любов. И казахте, че съм *отвратителна*.

Ейдън не можа да сдържи усмивката си.

— Така ли казах? Добре, сгреших, много сгреших, но ми бяха дали неверни сведения за вас. Твърде много неверни сведения.

— Да, и на всичко отгоре са ви взели за глупак, милорд — каза тя, като го погледна. — Ако само и за момент си помислите, че ще ви спася от финансовите ви затруднения, ще бъдете дълбоко разочарован. На мое име няма приписано и едно пени, така че сте се оженили за мен напразно.

Усмивката на Ейдън изчезна, когато осъзна това необикновено твърдение.

— Скъпо мое момиче — бавно каза той. — Нима ми казвате, че не знаете финансовото си положение?

— Напротив, зная го много добре. Омъжена съм за вас и сега можете да ме мразите, защото на всичкото отгоре съм и без пени. И ако си мислите, че ме е грижа за това, грешите. Аз съм свикнала да бъда бедна, както и вие очевидно. Сега и двамата сме бедни и аз се надявам, че сте доволен, защото съм нещастна!

Ейдън се намръщи, като осъзна, че тя наистина не знаеше, че притежава много пари, а това още повече го обърка.

— Серафина... кажете ми нещо. Защо се съгласихте да се омъжите за мен?

— Вече започвам да се чудя защо. Мислех си, че ви обичам. Мислех си, че вие ме обичате. — Тя разгърна носната кърпа и отново издуха носа си.

— Но как, за бога, можехте да си помислите, че се обичаме един друг, без никога да сме се срещали? — попита той недоумяващ. — Зная, че когато говорехме вчера, ми казахте, че обичате мъжа, за когото ще се омъжвате. Но любовта е нещо, което не може да съществува, докато двама души не се опознаят. Тя не възниква в резултат от споразумение между семействата, не и когато двамата партньори никога не са се срещали.

Серафина силно разтри челото си — беше също толкова объркана по този въпрос.

— Аз... аз предполагам, че тази мисъл се е зародила у мен от толкова дълго време, че просто я възприех за истина. Не можех да си представя, че двама души могат да се венчаят, без да се обичат. И така реших, че ние се обичаме.

— Разбирам — потри се отзад по врата той, като въобще не я разбираше. — Ами, най-малкото мога да кажа, че това е интересно твърдение. Вие... вие бяхте много самотна в Уелс, нали?

— Ами, имах си моята леля и Тинкърби, разбира се.

— А, да, безценният Тинкърби. Но няхахте ли някого другиго? Приятели или други роднини, които да посещавате?

Серафина сви рамене.

— Не. Не вярвам, че имам някакви други роднини, освен леля Елспет и... — Тя се поколеба, капо очевидно не искаше да говори за своя братовчед.

— Да, зная — помогна ѝ той, като започна да разбира какво можеше да се крие зад нейната неохота при това, което беше казал братовчед ѝ за нея. — Говорите за Едмънд Сигрейв и майка му и аз също зная, че не сте се виждали с тях от смъртта на баща ви. Живели сте напълно изолирано от останалите хора.

— О, да — каза тя. — Но това не ме интересуваше, защото винаги съм знаела, че ще ме повикате при себе си. Закъсняхте само с три години.

Ейдън бавно разтърси глава.

— Серафина, съжалявам. Моля ви, не тълкувайте това погрешно, но истината е, че не знаех за вашето съществуване допреди единадесет

дни.

— Какво? — възкликна високо Серафина. — Не е възможно... О, *Ейдън* — Беше ужасена. — Нима бедният ви баща даже и това не си е спомнил?

— Може и така да се каже — каза той с иронично присвиване на устата си. — Но паметта му се възвърна преди няколко седмици, когато аз се върнах вкъщи. Той ме осведоми, че ще трябва да се оженя за жена, за която даже не съм чувал, и че всичко за женитбата било вече уредено. Вчера ви казах причините.

— О — намръщи се тя. — И така, вие се съгласихте, даже след като ме презирахте?

Ейдън прекара ръце през лицето си, след това въздъхна, като се опитваше да намери пътя през тази заплетена мрежа от недоразумения.

— За момент забравете това. Предположете, че в действителност не сме се срещали, поне не до тази сутрин. Предположете, че никога не съм се изказвал така прибързано или даже не съм ви давал онази още по-необмислена целувка. Щяхте ли да дойдете при мен с различно отношение?

— Може би — отвърна тя, не много уверена в себе си. — Но така само щеше да ми отнеме малко повече време да осъзная какъв безсърдечен мерзавец сте, така че накрая щяхме да се озовем в същото положение. Наистина не виждам какво различно има в това.

Ейдън само кимна, въпреки че думите ѝ го пронизаха като с нож.

— Значи вие мислите, че съм безсърдечен мерзавец? — след дълга пауза попита той.

— А какво друго мога да си мисля за вас? — отчаяно попита тя. — Казахте ми точно какво си мислите за жената, за която бяхте сгоден, и при това бяхте готов да се ожените за нея. Целунахте жена, която никога преди не бяхте срещали, макар че щяхте да се жените за друга жена на следващата сутрин.

Ейдън сграбчи ръцете ѝ.

— Малка глупачке, говорех за жена, която мислех, че ме е *принудила да се оженя за нея*. И не целунах просто някоя жена, а целунах вас!

— Най-важното е — каза Серафина, като се изскубна от него за трети път през този ден, — че вие въобще не трябваше да целувате, когото и да е, не и в навечерието на вашата собствена сватба. Мога

само да ви презирам. И вие със сигурност не трябваше да ме целувате, след като знаехте, че щях да се омъжвам за човек, когото мислех, че обичам.

Ейдън прекара ръце през косата си.

— Слушайте — раздразнено се разкрещя той. — Целунах ви, защото пожелах да ви целуна. И ако някой някога е съжалявал повече за това, бих искал да го открия и да му изкажа моите съчувствия. Но нима е възможно да сте толкова глупава да ме обвинявате за това през цялото време?

— А защо не? — каза тя, като скръсти ръце на гърдите си. — Целунахте ме с похот, а не с любов. Вие самият казахте, че любовта няма нищо общо с целувките, че вие даже не вярвате в любовта.

За момент той затвори очи.

— Защо просто не приемем целувката като резултат на моментна загуба на здравия разум? — попита той, като желаше никога да не се бе поддавал на този моментен импулс. — Аз бях там и вие бяхте там, приемете целувката като нещо, което трябваше да се случи.

Серафина го изгледа самодоволно.

— Виждате ли, вие самият стигнахте до моето заключение — вие сте един безчувствен подлец. Предполагам, все още възнамерявате да ви родя наследник и след това да отидете да си създадете вашата върволица от метреси, нали така?

Ейдън изстена и подпря чело на юмука си.

— Не — каза той, като най-накрая погледна към нея. — Не. Говорех просто с горчивина, когато казах това, но да си призная честно, ако се бяхте оказала такава, каквато очаквах да бъдете, навярно точно това щях да направя.

— Точно така — каза тя. — Което на всичко отгоре ви прави и аморален. Съжалявам, но не мога да не ви презирам.

Той отскубна шепа трева и се взря в нея, сякаш никога преди не бе виждал трева.

— А защо да не ме презирате? Имате пълно право — горчиво отвърна той. — Очевидно вие пристъпихте към тази женитба напълно невинна — и поради тази причина бяхте и невежа. И все пак не направих нищо, освен да ви злепоставя, макар и неволно, да ви насиля, и да разруша вашите мечти. — Той отпусна ръка на коляното си и я сви

в юмрук, като изпитваше омраза към себе си. — По дяволите, накарах ви да плачете.

Тя облиза устни.

— Ами... за да сме напълно честни, вие не сте виновен, че съм била глупава да се уповавам на една невъзможна мечта — след дълго мълчание каза тя, като вдигна поглед към неговия. Сега очите ѝ гледаха по-меко. — И предполагам също, не е ваша вината, че не ме обичате.

— Но, Серафина — разумно каза той, — как можете да очаквате да ви обичам? За бога, даже не ви познавам. — Той взе ръката ѝ и я задържа леко в своята. Този път, за негово облекчение, тя не издърпа ръката си. — Въпреки това, кълна ви се, когато днес се появихте в параклиса, аз полудях от радост, защото поне знаех, че ви харесвам, което, по дяволите, е по-добре, отколкото да мразя земята, по която стъпвате.

— Нима вие ме харесвате? — изненадана попита тя. — Как е възможно да ме харесвате? Както току-що казахте, вие даже не ме познавате.

— Добре. Нека просто кажа, че харесвам това, което наистина зная за вас. — Леко се усмихна той. — Както и да е, зная, че сте откровена.

— Но аз въобще не се държах мило към вас. Даже не исках да се омъжа за вас.

Ейдън кратко се изсмя.

— Трябва да призная, вие бяхте една малка заядлилка. Но аз си заслужавах всяка минута от вашето презрение — е, добре, по-голямата част от вашето презрение. Вижте, Серафина, защо да не оставим всичко това зад нас? Най-накрая, сега ние сме женени и това не може да бъде върнато назад. Мислите ли, че трябва да се опитаме да направим най-доброто?

— Какво искате да кажете? — с ново подозрение присви очи тя.

— Просто така — внимателно отвърна той. — Бих желал да съм ваш приятел, ако смятате, че това е възможно.

Серафина зяпна от удивление.

— Мой *приятел*! — невярващо отвърна тя. — Как можете още да искате да сте мой приятел, след като вече знаете какво мисля за вас?

— Е, добре — каза меко той, като ритмично почукваше дланта на ръката ѝ с палеца си. — Това е нещо, което ще трябва да се опитам да променя, нали? — Той я погледна право в очите. — Но вие искрено трябва да ми позволите да ви докажа, че не съм това, което предполагате, че съм. Твърде много ли искам от вас?

— Не зная как мислите, че можете да промените мнението ми за вас — силно объркана, отвърна тя, като погледна към ръката си.

— О, мога да измисля безброй много начини, без въобще да се напругам — палецът му започваше да чертае още един чувствен кръг, като пръстите му се доближаваха все повече към нейните.

— Знаех си — каза тя и ядосано изтръгна ръката си от неговата. — Сега, след като имам малък опит със съблазняването, зная точно какво искате. Опитвайте се да ме любите, нали? — попита тя, като триеше длан в роклята.

Ейдън бавно се усмихна.

— Не точно сега — каза той. — Мислех си за по-късно.

Серафина пребледня, после скочи на крака и той се прокле, че бе говорил толкова директно. Със закъснение си спомни какво му бе казала. Тя си мислеше, че щеше да отиде в сватбеното си легло със своя Очарователен принц и въпреки че практическите подробности по този въпрос ѝ убягваха, беше въодушевена. Досега.

Искаше му се да изрита самия себе си.

— Не мога — искрено отвърна тя. — Аз... аз искам да кажа, че вие не можете. Ние не можем да го направим.

— Не можем ли? — каза той, като се чудеше как, по дяволите, щеше да се справи с това положение. — Защо не?

— Защото... защото това ще ме накара отново да плача. — Тя извърна поглед, а устата ѝ трепереше.

— Кажете ми, Серафина, мислите ли, че ще плачете, защото няма да се насладите на акта, или защото наистина не можете да ме понасяте? — Той не беше сигурен, че искаше да чуе отговора ѝ.

— И... и двете — заекна тя. — И защото зная, че няма да ме докосвате с любов.

— О, отново се връщаме на това проклето нещо — любовта, нали така? — каза той, хванат в собствения си капан, но не искаше повече да пълни главата ѝ с романтични измишльотини, колкото и привлекателни да бяха те. — Добре, няма да ви лъжа, защото не мога

да ви кажа, че ви обичам — вече знаете какво чувствам по този въпрос. Но ви обещавам, че ще ви докосвам нежно и с желание да ви доставя удоволствие. Това не е ли достатъчно?

— Не — упорито отвърна тя. — Не е достатъчно. И вие не бива да мислите, че е достатъчно, въпреки че сте толкова безпринципен, че очевидно за вас няма значение какво чувствам аз.

Ейдън, наранен, че тя можеше да го помисли за толкова коравосърдечен, се изправи с лице към нея, като я принуди да вдигне поглед.

— Знаете, че не сте права — твърдо отвърна той. — Даже много ме е грижа как се чувствате. Вие наистина знаете, че много от браковете се градят и на по-малко чувства, че повечето мъже биха настоявали да се възползват от правата си, нали? — Той потри очите си с ръка.

— Това ли е, за което ме молите? — попита тя, а погледът ѝ се впери право в неговия. — Искате аз да ви стана приятелка, да променя мнението си, че сте един истински мерзавец с благороден произход, който си взима каквото смята, че му принадлежи за сметка на жената, която иска да прелъсти? И при това искате да се предам, сякаш нямам собствени чувства?

— Нима да ми позволите да ви любя е най-отвратително нещо за вас? — попита той, макар че вече знаеше отговора.

Серафина кимна непреклонно.

— Да. Така е. — Тя го погледна предпазливо, сякаш той беше змия в тревата, готова да я ухапе.

— Добре — каза той, като се молеше животът му да не се превърнеше в истински ад, но знаеше, че щеше да се окаже пълен глупак, ако продължаваше да насилва нещата в случай, че някога поискаше да я спечели отново. — Ако така чувствате нещата, тогава няма да моля това от вас.

Тя го погледна.

— Нима казвате, че не възнамерявате да спите с мен?

— Казвам, че няма да ви любя, докато сама не пожелаете това, но наистина се надявам, че няма да се противопоставяте да споделите леглото ми — отвърна тихо Ейдън.

— О, но аз не искам да споделям леглото ви — каза тя, като играеше с роклята си. — За нищо на света.

Ейдън се извърна от нея със склучени отзад ръце и навел глава, докато обмисляше начина, по който можеше да пробие крепостта, с която се бе обградила. После отново се обърна.

— Какво, ако мога да попитам, предлагате вместо това? — попита той, като му хрумна една чудесна идея.

Серафина, затруднена от въпроса, се намръщи.

— Не съм мислила — отвърна тя.

— Очевидно не сте. Какво смятате, че нашите две семейства, да не говорим за прислужниците, ще си помислят за този брак, където нощ след нощ, година след година вие спите в една стая, а аз в друга? Не мислите ли, че това ще им даде добър повод за размисъл?

— Аз... аз не съм мислила и за това — отвърна Серафина, плъзгайки едната си ръка към устата.

— Тогава помислете — каза той, като знаеше много добре, че я манипулираше по изключително непочтен начин, но не можеше да се спре. Отчаяно жадуваше да притиска нейното сладко, крехко тяло срещу своето. Надяваше се да може да промени решението ѝ за правенето на любов с умелата си ръка и една проста, очевидно непринудена целувка.

— Добре — бавно каза тя. — Имате право. Не искам да тревожа никого. Предполагам, че мога да спя във вашата стая.

— О! — възкликна Ейдън, като видя лъч надежда на хоризонта и наблегна на своето предимство при тази неочаквана капитулация. — И ако мога да попитам — къде очаквате да спя аз? На пода ли?

— Няма ли там удобен диван? — с надежда попита тя.

Ейдън я погледна невярващ.

— Как можете да искате от мен да спя на един диван, целия на бучки, и всяка сутрин да се събуждам схванат?

Серафина се изчерви.

— Не, разбира се. Не настоявам. Виждам, това би било голямо нещастие за вас.

— Толкова съм доволен, че съчувствате на моята участ.

— Ами, все пак това е вашата стая и навярно спите в същото легло, откакто сте били дете. Би било много нечестно от моя страна да ви изхвърля от леглото, а аз си признавам, че също като вас не съм свикнала да спя нито на пода, нито на диван.

— Започвам да си мисля, че сте много практична жена. И така, споразумяхме ли се? — попита той, като предвкусваше победата си.

— Е, добре. Можем да спим в едно и също легло. Всъщност чела съм за практика в Америка, наречена скупчване. По средата на леглото се поставя една дъска и двама души спят от двете ѝ страни...

— Серафина — заплашително я прекъсна Ейдън. — Ако си представите дори и за една минута, че ще спя с дъска по средата на леглото ми, премислете това отново. Ако не искате да ви любя, кълна се, че няма да го направя. Но няма да лежа на пода като някакъв захвърлен багаж, нито пък ще се обръщам в съня си през нощта, за да се сблъскам със студена цепеница.

— О! — каза тя. — Да. Разбирам, че това може да се окаже неудобно. Но как да разбера, че ще удържите думата си? — попита тя, като сви ръцете си в здрави юмруци.

Ейдън също се чудеше по този въпрос, но нямаше намерение да ѝ го признава, не и след като почти бе постигнал целта си.

— Защото съм ви я дал и ще я спазя — кратко отвърна той.

— Да, но доколкото зная, ще бъдете завладян от мъжкия си нагон и ще ми сторите нещо ужасно — настоя тя.

— Серафина — каза той с голямо усилие да не прихне. — Щастлив съм да отбележа, че никой никога не е описвал правенето на любов с мен като нещо ужасно, с изключение на един път, когато бях на седемнадесет години. Стана с жена, на която бе платена голяма сума не само да ме изтърпи, но и да се увери, че това никога няма да се случи отново. Останете спокойна сега. Когато му дойде времето, аз сам ще ви убедя да не приписвате на моето любене такова прилагателно.

— Когато му дойде времето ли? — нервно попита тя.

— Нали не мислите, че ще ви лъжа с желанието, което ще ме изпълва през останалата част на живота ми? Скъпа, искам да се съобразя с вашите желания по този въпрос. Но ако искате да не тичам по проститутките, за които споменах, най-накрая трябва да склоните да го направим. Аз съм само един мъж, а мъжете, каквито низки същества сме, наистина имаме физически потребности.

Серафина отмести поглед.

— Нима твърдите, че ако не ви се отдам, ще нарушите брачната си клетва?

Вече изкаран извън себе си, на Ейдън му се прииска да я удуши.

— Това, което казвам, малка глупачке, е, че ви желая. Готов съм да чакам, докато и вие ме пожелаете. Но ако решите през остатъка от живота си да се държите като монахиня, тогава да, ще се изнеса някъде другаде и няма повече да ви безпокоя с моето внимание към вас.

По лицето ѝ се изписаха смайване и шок.

— Какво ви тормози, моя Титания? — попита той. — Наистина ли не ме желаете, както аз ви желая? Или се страхувате, че най-накрая може да ме пожелаете, и това ви ужасява? — Той докосна бузата ѝ с ръка и я погали леко.

Серафина се отдръпна.

— Вие наистина сте невъзможен! Как можете в един момент да се опитвате да подобрите нещата между нас, а в следващия — да се държите като развратник? Най-безочливо ми разказвате за вашите минали завоевания, за вашия опит. Намеквате, че сте били любовник на много жени и все пак не сте се любили с една-единствена от тях.

— Това е истина. Но тогава нито една от тях не беше моя жена — меко каза той.

— Какво искате да кажете? — прошепна неуверено тя. Очите ѝ внезапно се разшириха от ужас.

— Това, което искам да кажа, е, че сега вие и аз сме обвързани — отвърна той, като нежно взе лицето ѝ в ръце. — Брачните клетви имат голямо значение за вас, нали?

— Те са всичко за мен — прошепна тя, като срещна погледа му.

— Тогава знайте, че нямам намерение да нарушавам брачната си клетва. Но се нуждая от вашето съдействие.

— О! — премигна тя.

Той ѝ се усмихна продължително и обещаващо с надеждата, че неговата усмивка ѝ предаваше посланието му. Отпусна ръцете си.

— Сега това зависи от вас. Няма да нарушавам думата си.

— Вие... вие наистина ли няма да я нарушавате?

— Не, наистина няма. — Той отстъпи назад. — Въпреки всичко, което си мислите за мен, никога не съм се любил с жена пряко волята ѝ и не възнамерявам да започвам с вас. Ще чакам вашата покана.

— Ще почета желанието ви да споделите леглото си с мен — каза тя. — Но — непреклонно добави — колкото до другите ви желания, не съм съгласна с тях. Ако някога успеете да промените

мнението ми за вас, тогава мога да премисля. Но смятам, че шансовете да се случи това са така невероятни, както... както да завали сняг през юли.

Ейдън се ухили.

— Една стъпка навреме — каза той. — По-добре е да се връщам. И, Серафина, само за ваше назидание: вие наистина сте ужасно богата наследница. По-добре говорете с вашата хитра леля. Изглежда е забравила да ви каже това.

ГЛАВА СЕДМА

Прислужникът скочи назад, когато Серафина нахлу през предната врата, останала без дъх от това, че бе тичала през целия път на връщане. Тя бе решена да намери леля си и да я принуди да ѝ отговори на няколко въпроса. Елспет трябваше да ѝ даде сметка, защото беше сигурна, че Ейдън нямаше да я излъже по такъв важен въпрос, какъвто бяха парите, не и когато той се нуждаеше от тях толкова отчаяно и бе казал, че се е оженил за нея само заради богатството ѝ.

— Милейди? — каза стреснатият прислужник, като премигваше към нея, когато тя префуча през залата. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Серафина кимна решително.

— Да, със сигурност можете. Къде е госпожица Битън?

— Вашата леля е в библиотеката с негова светлост, милейди.

— А къде е библиотеката? — нетърпеливо попита тя.

— Естествено, ще ви заведе до там, милейди — каза той, като се издигна с достойнство, и Серафина се почувства виновна, че го бе разтревожила поради своята липса на маниери.

— Моля ви за извинение — каза тя със смекчено изражение. — Разбира се, можете да ме отведете до там. Как се казвате?

— Ъ... Плъм, милейди.

— Е, Плъм, радвам се, че се запознахме — въодушевено разтърси ръката му тя. — Гостите отидоха ли си?

— Да, милейди — каза Плъм, като гледаше ръката си, сякаш никога преди не бе я виждал. — Последен напусна дукът и това беше преди един час.

— Добре — със задоволство отвърна Серафина. — Надявам се, където и да е отишъл, да си остане там завинаги.

— Не се ли радвате на присъствието на дука? — попита Плъм, без да промени израза на лицето си.

— Според мен, той е арогантен и надменен. Мисля, че прекалено много му харесва да бъде дук и е свикнал да се разпорежда с хората около себе си. Обзалагам се, че и с вас се разпорежда през цялото време, нали, Плъм?

— Ъ, да, милейди — отвърна Плъм с леко присвиване на устните. — Но работата ми е да изпълнявам заповеди.

— О, предполагам, това е истина. Но не е моя работа да изпълнявам заповеди, и мисля, че за днес достатъчно ми заповядваха както негово дучество, така и съпругът ми. Моля ви, ще съм ви задължена, ако сега ме отведете до библиотеката.

— Разбира се, милейди — каза Плъм с още едно присвиване на устните. Серафина го последва, като се чудеше дали бедният Плъм не страдаше от нещастен тик. Трябваше да си напомни да попита Елспет дали нямаше някаква билка, за да му помогне.

Плъм я отведе през вратата на отсрещната страна на приемната. Леля й седеше в едно кресло с ръце на хълбоците срещу лорд Делауеър, като отпиваше от чаша с шери и шумно премляскваше от удоволствие.

— А, ето ви тук, скъпа — каза Елспет, като надигна чашата си във въздуха. — Чудех се къде сте. Моля, присъединете се към нас. Делауеър и аз тъкмо празнувахме за нашето чудесно богатство. — Тя гаврътна остатъка от шерито си.

— О, лельо — отчаяно отвърна Серафина, като видя, че леля й беше полупияна. Елспет рядко пиеше, но когато го правеше, ставаше напълно непредсказуема. — Колко чаши шери сте изпили досега?

Елспет сви чело от напъгане.

— Може би четири? — каза тя, като протегна чашата си за още. Серафина въздъхна и издърпа чашата от ръката й.

— И три са ви много — каза тя. — Лельо, искам да говоря с вас. Спешно е.

— Винаги сте имали твърде строги принципи, момиче. Какво е едно малко празненство между семействата? — раздразнена каза Елспет. — Бих казала, нищо по-лошо от една пуританка.

— Но е една прекрасна пуританка — се обади лорд Делауеър с неясен глас. — Кой можеше да знае, а, Елспет? Мислех си, че Ейдън щеше да ме убие, когато му казах, че ще бъде впримчен в брака.

Наистина си мислех така. Но днес изглежда много доволен, не мислите ли?

Елспет се изкиска и се удари по бедрото.

— Когато я видя, човек можеше да го събори с перце, но аз винаги съм знаела, че двамата ще си подхождат чудесно, не ви ли казвах, Делауеър?

— Лельо! — извика Серафина. — *Трябва да говоря с вас.*

— Не е нужно да крещите, дете. Не съм глуха — каза Елспет грубо. — Какво е станало, че цялата сте така възбудена?

— Заради парите е — каза Серафина, като постави чашата на леля си далече, за да не я достигне. Тя седна на канапето. — Моите пари.

— Не звъни ли камбана?

— Камбана ли? — Шумно се изсмя лорд Делауеър. — Адски камбани, сватбени камбани, скъпа моя, ще бием всякакви камбани, каквито пожелаете. Ние сме спасени благодарение на вас. Пийнете чашка шери с нас — погледна я неуверено той. — О, или сте трезвеничка? Е, добре, няма значение. Това е най-доброто за вашата възраст. Но сега, след като сте омъжена жена, можете да си пийнете малко.

— Не, благодаря — отвърна тя. — Въпреки всичко сега, след като съм омъжена жена, мисля, че ми дължите обяснение как стана това.

Очите на лорд Делауеър светнаха.

— Омъжена жена, чухте ли това, Елспет, скъпа? Звучи чудесно, нали? — Той отново избухна в смях. — Камбани. Да, камбани. — Той попи сълзите от очите си. — „Ако някога сте били там, където бият църковните камбани, ако някога сте сядали на един прекрасен пир.“ Мисля, това е Шекспир, или може би беше Милтън...? О, скъпа, срамота е, когато споменът ви изневери.

Серафина покри очите си с ръка, отвратена, че леля ѝ можеше да се самозабрави до такава степен, че да подведе един изкуфял стар мъж да се напие.

— Лельо — попита пак, като я погледна. — Не можем ли да говорим? Насаме?

— Насаме ли? — изпуктя Елспет. — За какво ни е да говорим насаме? Делауеър може да ви каже всичко, което искате да знаете. Та

какво е, скъпа? Още сте нервна ли?

На Серафина ѝ се прииска да изкрещи от яд.

— Няма нищо общо с нервите — каза тя с отчаяно усилие да остане спокойна. — Отнася се за моето наследство. Вярно ли е, че имам такова?

Елспет обърна поглед към Серафина, примигвайки при опита си да ги фокусира.

— Разбира се, че е вярно. Нима сте толкова глупава, момиче?

Серафина усети огромно желание да удуши леля си.

— Не, не съм глупачка, лельо. Просто вие ме накарахте да вярвам, че съм изгонена от Баухил без нито едно пени на мое име и оттогава живеехме като пълни бедняци. Не мога да разбера защо поддържахте този мит, след като фактически не сте имали основание за това.

— Да — отвърна леля ѝ. — Това е истина. Само за момент забравих, че вие не знаете за наследството. Ами винаги казвам: лесно дошло, лесно си отишло. По-добре е лесно дошло, отколкото обратното, не е ли така, скъпа? Сигурно не ме вините, че запазих богатството ви непокътнато за вас, докато не се появи нужда от него?

— Моето богатство! — Гневът на Серафина нарастваше с всяка изминала секунда. — *Какво* богатство, лельо? Какво е това богатство, срещу което ме продадохте? — Тя постави ръце на хълбоците си и погледна леля си. — Всичките приказки за съдбата през годините били всъщност за това колко струвам, нали?

— Е, добре... — каза Елспет, като извади една фуркета и се почеса по главата. — Това беше просто един стимул. Оубри ще дойде за вас, ще видите. — Тя премигна към лорд Делауеър. — Една нощ ще е напълно достатъчна, за да покаже синът ви какво може, нали така?

Лорд Делауеър се ухили.

— О, не се бойте, Оубри си знае работата. Той винаги е имал една дузина момичета. Жените се въртят около него като пчели на мед, които искат да проверят вкуса му, а той е щедър подлец.

Бузите на Серафина пламнаха. Тя знаеше всичко за развратното поведение на Ейдън. Това бе прекалено много за нея и без баща му да го потвърждава. Тя се обърна отново към Елспет.

— Защо не ми казахте? Защо ме оставихте да мисля, че Ейдън ме е искал?

— Но, разбира се, че ви иска, дете. Друго ли ви е казал? — попита тя, като внезапно се изправи и очите ѝ се присвиха.

— Той ми каза, лельо Елспет, че е бил заставен да се ожени за мен. Че не е знаел нищо за мен допреди няколко дни. Че се е съгласил с женитбата само защото тя щяла да му донесе богатството, от което отчаяно се нуждаел.

Елспет се обърна към лорд Деллауеър. Очите ѝ го стрелкаха с искри от гняв.

— Нима искате да ми кажете, че никога не сте казвали на момчето за съдбата, която му предстои? Какво правехте през последните единадесет години? Чакахте го самият той да определи съдбата си?

— Лельо — меко каза Серафина, като разтърси ръката ѝ. — Лорд Деллауеър не е виновен. Той не си е *спомнил*.

— Не си е спомнил ли? Ха! Вие мислите, че просто тази мисъл му е изхвъркнала от главата, така ли?

Серафина кимна енергично.

— Понякога такива неща не могат да се оправят. Моля ви, не го винете.

— Виждате ли — каза лорд Деллауеър, като погледна Серафина с любящ поглед. — Казвах ви, че тя е добро момиче. Чудесно е, че някой разбира проблемите ми.

— Ни най-малко не трябва да се тревожите за това — убедително му каза Серафина. — Осъзнавам колко трудно трябва да е това положение за вас. Ще направя всичко, което мога, за да ви създам удобства.

— О, това със сигурност е едно добро, чистосърдечно дете, Елспет. Тя е наслада за моите очи, за разлика от двете ми деца, които никога не са ми казвали и една добра дума. — Той пресуши чашата си и я напълни отново от бутилката, която стоеше на масичката до него.

— Синът ви не е добродушен, но ще се опитам да говоря с него — каза Серафина. — Поне ще трябва да се отнася към вас с уважение.

— Съгласен съм и на това — каза лорд Деллауеър с просълзени очи. — Но той никога не се е отнасял към мен с уважение, при все че е единственият ми син и наследник. Кара както си знае, върши каквото му харесва, без да го интересуват моите чувства. — Той покри очите си с ръка.

Серафина му съчувстваше.

— Зная какво ви е — каза тя, като падна на колене до стола му. — Но той обещава, че ще се опита да се промени.

Лорд Делауеър свали ръката си, очите му се ококориха от изненада и сълзите в тях пресъхнаха.

— Така ли каза? — зяпна той.

— Да. Така каза. И ще направя всичко възможно, за да го окуража, защото виждам, че поведението му ви е разстроило дълбоко.

— Ами Шарлот? — загрижено попита лорд Делауеър. — Какво ще направите за Шарлот?

— Да направя за Шарлот ли? — объркана каза тя. — Мислите ли, че нещо наистина може да се направи за нея?

— Съмнявам се — поклати глава той. — Но ако мислите, че можете да промените Ейдън, който знае какви чудеса можете да направите със сестра му!

Серафина погледна към Елспет.

— Вие какво мислите, лельо? — смръщи чело тя. — Мислите ли, че можем да ѝ помогнем?

Елспет отвърна троснато:

— Това няма нищо общо с мен. Вие сте тази, която трябва да живеете с нея през останалите петдесет години.

— Да, вярно е. Но смятах, че може би ще ви хрумне как да я излекувате.

— Моят съвет е едно леденостудено рамо. — Елспет взе обратно чашата си от шкафа и я напълни от бутилката на лорд Делауеър.

Серафина се облеци. Не беше добра идеята да се опитва да изтръгне информация от Елспет, когато тя беше пийнала. От това, което бе видяла, нямаше нищо нередно с рамената на Шарлот. Проблемът беше в краката ѝ, защото дукът трябваше да я носи от параклиса на връщане към къщата.

Тя щеше да премисли положението ѝ и да го обсъди с Елспет, когато леля ѝ отново бъдеше трезва. Може би някои упражнения и лечение с билкови мазила щяха да помогнат.

— А, Ейдън, ето ви тук най-последно. Как можахте така да изоставите гостите си днес? — каза Шарлот, като влезе в кабинета на

Ейдън, бутайки стола си. — Никога преди не съм изпитвала такова унижение! Беше достатъчно лошо тази жена да избяга от тях, без ни една дума за обяснение, но вие да изтичате след нея? Да не сте си загубили разума?

Ейдън вдигна поглед от писмото, което пишеше.

— За какво говорите, Лоти?

— Чухте ме съвършено ясно, така че няма нужда да се преструвате, че не сте. Изоставихте скъпия епископ, да не говорим за проповедника, съпругата му, вашия братовчед и родната ви сестра. Даже оставихте Рафаел да ви извинява пред другите.

— Точно така — каза Ейдън, като потупа пачето перо по бузата си и се опита да не слуша сестра си.

— Но, Ейдън, маниерите ви са отвратителни. И това, след всичките неприятности, които преживях, за да се погрижа вашият сватбен ден, ако не щастлив, то поне да отговаря на положението ви.

— Серафина беше разстроена, Лоти. Не можех да позволя да се скита из цял Таунсенд като изгубена овца.

— Изгубена овца ли? — изрече Шарлот с отвращение. — Момичето не е никаква изгубена овца — сигурна съм, че тя само искаше да привлече вниманието към себе си, защото никой не я забелязваше. А и защо трябваше да го правят, след като всеки знае каква егоистична и опърничава жена е тя?

Ейдън внимателно остави пачето перо, преди да го вземе между пръстите си.

— Лоти, обичам ви много, но няма да ви позволя да говорите по такъв начин за съпругата ми.

Шокирана, Шарлот зяпна.

— Вие... вие не искате да кажете, че вече ви е превзела, нали? Не... Ейдън, не мога да повярвам. Няма да го повярвам. — Тя склочи ръце в скута си и се втренчи в него с преbledняло лице. — Как можете да изпитвате нещо друго, освен презрение към нея след начина, по който тя се отнесе към вас в църквата и на закуската? И... и вие трябваше да чуete ужасните неща, които после тя каза за вас в приемната зала. Тя каза...

— Наистина не ме интересува — прекъсна я Ейдън. — Серафина имаше труден ден днес, така че сигурен съм, че е имала право, каквото и да е казала.

— Не мисля така — пресече го остро Шарлот. — В нейните думи не личеше нищо християнско. Тя е една покварена нахалница с лоши обноски. И аз съм ужасена, че я защитавате. Тя не заслужава да бъде графиня на Оубри и вие трябва да го знаете.

— Достатъчно! — извика Ейдън, загубил вече самообладание. — Пет пари не давам какво мислите, Шарлот. Серафина е моя съпруга и аз няма да позволя да злословите срещу нея.

Шарлот гордо вдигна брадичката си.

— Аз... аз разбирам — студено отвърна тя. — Вчера бяхте готов да си помислите всички тези неща за нея, а и нещо повече, но днес, когато тя наистина показа лицето си, вие променихте мнението си. Нима това е, защото лицето ѝ не се оказа толкова отвратително, колкото очаквахте? Трябваше да се досетя, че съблазънта ще ви изкара от правия път, Ейдън Делауеър, защото нима вече не сте изпълнен със съблазън? — Устните ѝ се свиха в тънка линия, а на лицето ѝ бе изписано неодобрение. — Не си мислете, че прислужниците вече не ми казаха за вашата молба да преместят принадлежностите на съпругата ви от старата спалня на майка ни във вашата спалня.

Ейдън стана. Пръстите му се вкопчиха в края на бюрото.

— Ако смятате да започнете сега с една от вашите лекции по морал, Лоти, внимавайте. Няма нищо аморално в това да споделя спалнята си с моята съпруга. Да, макар да е вярно, че Серафина е привлекателна жена, това няма нищо общо с моето раздражение към вас или с желанието ми да се отнасяте мило към съпругата ми. — Той въздъхна тежко. — Нещо повече, дълбоко възмутен съм от вашите предположения за нейния или моя характер, просто защото не одобрявате нашите приготовления да спим заедно.

Шарлот хвана с ръце бузите си, където пламнаха две алени петна.

— О, вие сте жесток към мен — изкрещя тя. — Тук съм да се грижа за интересите ви, както винаги съм го правила, а вие ме обиждате, макар че аз не съм виновна за нищо! Аз не доведох тази интригантка, тази измамница в къщата ни, вие го направихте — вие заедно с баща ни. И сега аз съм подложена на презрението ви, без да съм го заслужила с нищо.

— Всичко, на което ви подлагам, е простата молба да държите езика зад зъбите си и да пазите мнението си за себе си — каза Ейдън

по-спокойно, като се почувства виновен, че я бе разстроил толкова сериозно. — Колкото до презрението, на него точно подлагате Серафина, без да ѝ дадете и най-малък шанс. Моля ви само да не я осъждате прибързано, докато не я опознаете малко по-добре. Толкова ли е трудно това за вас?

Шарлот извърна поглед.

— Много добре — каза тя, като се втренчи в скута си. — Виждам, че вие отказвате да ме изслушате и моята компания ви отблъсква, затова ще се оттегля. Тъй като татко и тази госпожица Битън вече се оттеглиха за вечерта, вие и вашата — булка — можете да вечеряте сами, без мен, за да не отвличам вниманието ви от вашите любовни мисли.

— Не бъдете малка глупачка — нетърпеливо отвърна Ейдън. — Не бива да преувеличавате малкото недоразумение между нас.

— Малко недоразумение ли? — строго каза тя. — Вие ме отхвърляте, за да подкрепите жена си. И това наричате малко недоразумение? — В очите ѝ се появиха сълзи и тя ги попи с носната си кърпичка. — Никога не си бях мислила, че можете да се обърнете срещу мен, Ейдън. Никога.

Ейдън се приближи до нея и взе свободната ѝ ръка. Разкайваше се, че бе загубил самообладание пред нея — нещо, което рядко му се случваше. Лоти заслужаваше нещо по-добро от острия му език, по-добро от това да я разстройва при крехкото ѝ здраве.

— Съжалявам — мило се обърна той към нея. — Няма да ви пренебрегна, обещавам ви. Просто се опитвам всички да заживеем добре и малко снизходителност от ваша страна ще помогне това да стане.

— Никога не съм била обвинявана в липса на снизходителност — подсмръкна Шарлот. — Не съм ли се грижила винаги за благосъстоянието на селяните, даже и при моето положение? Не съм ли изпращала кошници с храна на нуждаещите се, тъй като аз самата не можех да им я занеса? Не се ли погрижих за религиозното образование на прислугата, като самата аз ги насочвах в правия път?

— Да, разбира се — потвърди той, с тайничкото желание тя да не се грижи толкова за душевното състояние на хората. — Не е това, което искам да кажа. Просто ви моля да се опитате да накарате

Серафина да се чувства удобно в новия си дом, защото промяната в обстоятелствата е голям удар за нея в момента.

— Естествено, ще направя каквото мога, защото мразя да мислите, че не съм състрадателна — каза Шарлот и отново изтри очите си. — Извинете ме. Усецам, че моята мигрена се връща и бих желала да се оттегля в спалнята си.

— Разбира се — отвърна Ейдън, почувствал се по-виновен от всякога. Знаеше как страдаше Шарлот от своите главоболия, а беше негова вината едно от тях да се появи сега. — Той се наведе и я целуна по бузата. — Наспете се. Надявам се, че ще се почувствате по-добре на сутринта.

— Ще се постарая. — Шарлот обърна стола си и излезе от стаята.

Ейдън се помоли тихо, когато тя затвори вратата след себе си. Той прекоси стаята и си наля голяма чаша вино от гарафата. Наричаше се с всякакви обидни епитети, които можеха да му хрумнат.

Серафина се облече в неделната си рокля. Джени се суетеше около нея, докато закопчаваше копчетата на гърба ѝ.

— Готова сте, госпожице — милейди — каза тя, когато приключи. — Навярно ви е също така трудно да свикнете с титлата си, както е и на мен. Но вие наистина изглеждате точно като графиня. Наистина.

— Благодаря — срамежливо отвърна Серафина. — Много сте мила. Въпреки че нито семейство Делауеър, нито приятелите им ще се съгласят с вас. Те гледат на мен, сякаш съм нещо, което котката е довлякла отвън.

— Не зная защо си мислите така — смаяна изрече Джени. — Със сигурност лорд Оубри не гледа така на вас, не и когато видях как ви се усмихва.

— Усмихваше ли ми се? Кога? — попита Серафина.

— Когато се качвахте по стълбите с вашата бедна, неразположена леля. Той стоеше до вратата на кабинета си.

— Така ли направи? — Не се бе замисляла как Ейдън би могъл да я гледа.

Тя се огледа наоколо в стаята, стаята на Ейдън, където той не си бе загубил времето да я предразположи. Погледът ѝ попадна на тоалетката, където лежаха посребрените му гребени, на писалището до прозореца, където купчина книги бяха натрупани небрежно една върху друга, на гардероба, където висяха дрехите му. Най-накрая погледна към леглото, покрито с балдахин, където щеше да спи тази нощ. С него.

Стомахът ѝ се сви болезнено. Нямахше начин да разбере дали щеше да спази обещанието си да не я докосва. За нея Ейдън беше загадка. В един момент казваше едно, а в следващия — вършеше нещо съвсем друго. Все пак изглеждаше искрен, когато ѝ обеща. Но и в гората бе изглеждал искрен, а виж какво излезе от това.

Тя погледна отново Джени, като не искаше и минута повече да мисли за намеренията на Ейдън. Достатъчно лошо беше, че трябваше да прекара остатъка от живота си с него, без да се вземе в ръце за следващите няколко часа.

— Готова ли сте да слезете? — попита Джени с ръце, отпуснати на заоблените ѝ хълбоци. — Господин Плъм каза, че вечерята ще е сервирана в осем часа, а вече е осем без пет.

Последното нещо, което искаше Серафина, беше да слезе долу и отново да се срещне с Ейдън и семейството му. Но знаеше, че нямаше избор. Вече се бе държала достатъчно лошо за един ден.

— Предполагам, да — унило отвърна тя. — Въпреки че по-скоро ми се иска да се скрия тук и никога повече да не излизам.

— Пфу! — каза Джени. — Хванала ви е булчинска треска, това е. Мама казва, че това е естествено, когато току-що сте се омъжили. Каза ми, че може да сте малко притеснена довечера, както беше тя онази сутрин, когато напуснах дома, за да дойда да се грижа за вас.

Серафина се насили да се усмихне.

— Бяхте много мила да дойдете тук. Трябва да си призная, не съм свикнала да се грижат за мен, Джени.

— Добре тогава. И аз не съм свикнала да се грижа за дами, така че и двете сме в едно и също положение. Последната работа, която имах, беше да прислужвам на чудесните господин и госпожа Къркланд, докато господин Къркланд не почина от сърце. Бедната му съпруга почина точно преди месец. И така, когато се разнесе слухът, че търсят камериерка за новата графиня, дойдох направо тук, като си

помислих, че няма причина да не мога да се грижа за графиня. — Тя се ухили. — Може би така е по-добре, защото не трябва сама да готвя, чистя и обслужвам, а това наистина е благодат, въпреки че сега наистина трябва да живея тук.

— Няма ли да ви липсва вашето семейство? — попита Серафина.

— Сигурно ще ми липсва, но нали ще ги виждам през почивката, а и те ще се справят по-добре с допълнителната сума, която ще им нося. Единственото нещо, което ме безпокои, е, че съм свикнала около мен да цари смях, а в помещението за прислужниците е много тъжно, госпожице, тоест, милейди.

— О... — Серафина се зарадва, че и друг като нея имаше същото впечатление. — Миналата вечер забелязах това. Тук, изглежда, никой не се смее.

— Не, наистина. Всички са сухи и затворени в себе си като трупове в ковчези, освен вашия господин Тинкърби. Аз наистина го харесвам. Весело се посмяхме на вечеря, когато установихме, че имаме общи роднини в Лизестършир, но... — Тя плесна устата си с ръка. — Но аз ви бърбря тук, когато негова светлост ви очаква долу. Мама винаги ми е казвала, че имам голяма уста, и предполагам, че е права.

— О, Джени, ужасно ми е приятно да ми бърбрите — искрено отвърна Серафина. — В този момент се чувствам най-самотното същество на света, а е чудесно да знаеш, че някой иска да си поговори с мен.

— Ще ви говоря колкото искате, милейди. Навярно скоро ще ви дойде до гуша от моите приказки. Но по-добре вървете да се представите за първи път като господарка на къщата.

Серафина пое дълбок дъх.

— О, Джени, не зная какво е да си господарка на къщата, да не говорим за това какво е да се графиня! Сигурна съм, че никога няма да ми се удаде това.

— Ще го направите много добре, ще видите. Нищо не е толкова лошо, както изглежда на пръв поглед. Това е истината. И на мен ми беше напрегнато тази сутрин, когато напусках родния дом и се чудех дали нямаше да бъда не на мястото си при вас, но мисля, че добре ще см подхождаме, така че остава само да се види това, не е ли така?

Серафина се засмя.

— Наистина мисля, че ще си подхождаме, Джени. Ще взема присърце думите ви.

— Така ви искам, милейди — каза тя. — Сега вървете и се опитайте да се забавлявате.

Серафина кимна. Тя напусна стаята с изправени рамене и заслиза надолу по стълбите.

ГЛАВА ОСМА

Шарлот седеше в стола си до прозореца на своята спалня, отправяла невиждащ поглед в тъмната нощ. Беше се замислила.

Острите думи на Ейдън все още пронизваха сърцето ѝ. Никога не ѝ бе говорил така, толкова жестоко, така брутално безчувствен към нея. В нощта преди сватбата предусещаше, че щеше да се случи нещастие — о, да, знаеше това от момента, в който госпожица Серафина Сигрейв се появи в приемната зала. Тя не беше неவிжданото чудовище, което Ейдън ѝ бе описал, а едно красиво момиче с приятна фигура и сладък глас.

Шарлот бе шокирана, тъй като първата мисъл, която ѝ хрумна, беше, че все пак брат ѝ можеше да хареса булката си. Това със сигурност се доказва при олтара, когато по лицето на Ейдън се изписа внезапна наслада, сякаш той в действителност беше доволен да я види, даже след като тя се бе държала по един толкова непристоен начин.

А после на сватбената гощавка почти не свали поглед от нея. О, той се преструваше, че не ѝ обръща внимание, но Шарлот знаеше, че не беше така. И преди беше виждала сладострастие.

Добре си спомняше времето, когато Питър, лакеят, се бе влюбил в прислужницата Марта. С нескрито желание очите му я следваха навсякъде. А нима Шарлот не се погрижи за това? Да, разбира се, че се погрижи, когато ги хвана заедно в отвратителна прегръдка, опипващи се един друг, мислейки си, че никой не ги вижда. Полите на Марта бяха запретнати над бедрата, а панталоните на Питър — свалени. Половият му орган се виждаше.

Шарлот потрепери при спомена. Грешният, отвратителен образ се бе загнездил в съзнанието ѝ. Но нима тя ги изгони? Каквато си беше християнка, ги натовари с двойно повече работа. Никога не ги остави без надзор и докато работеха заедно, без правото да се погледнат един друг, тя им четеше трактати от Стария завет.

Бог се погрижи за останалото, като наказва Марта за покварения ѝ живот. Два месеца по-късно тя умря от грип. А похотливият лакей,

който бе кривнал от правия път, две седмици по-късно се предаде на вечния ад, като се обеси в конюшните.

Сега любимият ѝ брат, заслепен за истинския характер на съпругата си, също бе паднал в плен на похотта. Даже не го интересуваха ужасните неща, които Серафина бе казала за него. Той бе обърнал гръб на молбите на Шарлот да бъде изслушана. Беше стигнал дори още по-далече, когато промени приготвянията за спане, без да се посъветва с Шарлот, само защото знаеше какво щеше да каже тя за неговите мотиви.

Ейдън щеше да спи с тази жена не защото трябваше да изпълни своето задължение, а защото искаше да... да...

Шарлот замижа и притисна юмрук към устата си, като се опитваше да потуши обхваналото я внезапно гадене. Знаеше, че от дълго време насам Ейдън задоволяваше мъжките си апетити. Тя бе подслушвала историите за неговите любовни похождения, когато той и Рафаел си говореха през вечерите, без да съзнават, че тя можеше да долови всяка тяхна дума през процепа в ламперията на библиотеката.

Бе научила много неща през годините с ухо, внимателно притиснато към стената на спалнята ѝ, която беше в съседство с библиотеката. Много и дълго време се бе молила Ейдън да превъзмогне своите сладострастни навици. Шарлот не можеше да понесе мисълта, че сега той щеше да се отдава на плътските си желания в нейната собствена къща с жена, която според Шарлот бе помощница на Сатаната.

Винаги я бе ужасявала възможността за сватбата на Ейдън, защото друга жена щеше да се настани в нейната къща, но поне се бе надявала той да се ожени за някоя покорна жена, която да седи с нея през вечерите и да слуша с подобаващо смирение лекциите на Шарлот за пътищата Господни.

Даже се бе надявала, че ужасната жена, за която Ейдън бе принуден да се ожени, щеше да се поддава на влияние и че поради отвращението на Ейдън към нея, тя щеше да се обръща към Шарлот за съвет. А Шарлот бе планирала внимателно съветите си, бе измислила точно какво да прави и да казва, за да държи под строг контрол тази жена.

Но всичките ѝ планове отидоха на вятъра, само защото Ейдън не можеше да види нищо друго пред себе си, освен едно изкусително

тяло. Защо иначе ще се обърне толкова бързо срещу собствената си сестра? Той даже не знаеше какво наистина си мислеше тази жена за него. Но Шарлот знаеше и сърцето ѝ се разкъсваше заради измамения ѝ брат.

Всичко, което някога бе правила, беше го правила за Ейдън. Тя се бе грижила за дома и даже когато богатството им се стопи, бе поддържала всичко в изрядност, както трябваше да бъде. Грижеше се за емоционалния им баща, за прислугата, за арендаторите, за селяните, и всичко в името на Ейдън. Но у него нямаше благодарност, той нехаеше за всичките ѝ старания. Въобще не го бе грижа за нея.

Шарлот обърна стола си от прозореца. Главата ѝ бе клюмнала от отчаяние. Поне все още имаше Рафаел, помисли си тя, като изтриваше сълзите от очите си. Той прозираше каква всъщност бе съпругата на брат ѝ. Очите му не бяха замъглени от похотта. Рафаел я обичаше, обичаше я дълбоко, въпреки че женитбата между тях беше невъзможна. Рафаел се нуждаеше от наследник, който Шарлот никога нямаше да може да му даде. Но ако не беше нейната парализа, щяха да се оженят още преди години.

Тя се издуха в носната си кърпичка. Бедният Рафаел, обречен на безнадеждна любов, който никога нямаше да се ожени единствено поради верността си към нея. Той ѝ беше предан, посещаваше я всеки път, когато му беше възможно, и въпреки че никога не можеха да говорят за любовта си, тя наистина съществуваше — чиста, непорочна, красива любов, която я поддържаше в самотните ѝ дни и нощи.

Рафаел разбираше колко опустошена се чувстваше тя поради женитбата на Ейдън. Той самият се чувстваше смазан. Нима не бе ѝ казал точно днес да бъде смела и силна?

Добре. Тя нямаше да го разочарова. Щеше да извлече най-доброто от това ужасно положение. Щеше да се погрижи Ейдън да не бъде измамен от тази негова вещица. Може би щеше да отнеме малко повече време и търпение, но със сигурност Ейдън щеше скоро да узнае какво в действителност се криеше под тази хубава външност на булката му.

А Шарлот щеше да бъде тука, готова да събере парчетата от разбитото му сърце. Всичко, което трябваше да направи, беше да открие начин да ускори нещата.

Шарлот вдигна глава, убедена в своето решение: Сега не беше време за самосъжаление. За да поправи положението, трябваше да съсредоточи цялата си енергия и интелигентност.

Щеше да изобличи Серафина и да докаже на Ейдън, че не е достойна за неговото състрадание и внимание.

Тя се придвижи към бюрото си и започна да подготвя списък на нещата, които можеше да направи, за да постигне тази важна цел.

Ейдън очакваше нетърпеливо Серафина във всекидневната стая, като наблюдаваше как часовникът на камината отмерва минутите. Щеше да ѝ даде още пет минути и след това щеше да се качи горе и сам да я изнесе оттам. Единствената причина, която можеше да му хрумне за нейното закъснение, беше силното ѝ желание въобще да не се появи, а той не можеше да я вини за това. Ако беше на нейно място, също щеше да се крие в спалнята си. Но сега той беше страната, която бе щастлива от този брак. Серафина нямаше този късмет.

Почувства се като пълен глупак. Бе я получил пред олтара против волята ѝ, принуди я да се омъжи за човек, с когото тя не желаше да има нищо общо, и защо? Защото той беше едно егоистично копеле, видяло нещо, което искаше, и си го бе взело. И нито за момент не съжаляваше за това, което беше направил. Но сега в продължение на цял час се вглеждаше в себе си и не му хареса това, което откри там. Ако трябваше да бъде честен, той наистина беше подлец, както го бе нарекла Серафина.

О, той се нуждаеше от парите ѝ отчаяно, но не я искаше заради това. Желаше я, защото тя бе всичко, което никога не бе му хрумвало, че можеше да открие в една жена — сладост, невинност, непринуденост. Можеше да ѝ позволи да го напусне, да ѝ даде свободата и шанса да си намери мъж, който щеше да я обича, както тя искаше. Но той не го направи. В една част от секундата при олтара, през която можеше да промени всичко за нея, реши, че никога не е желал толкова силно някой друг през живота си.

И сега Серафина плащаше цената.

Ейдън потри челото си. Единственото нещо, което можеше да направи сега, беше да намери начин да я спечели отново. Ако той не можеше да бъде приказният принц, когото тя желаше — а това само

по себе си беше шега, — той можеше поне да ѝ осигури сносен живот. Щастлив дом. Деца, с които да го напълнят, ако някога въобще успееше да я убеди да му се отдаде. Това беше проблемът.

Нямаше и най-малка представа как щеше да подхване процеса на съблазняване. Очевидно, нея не я интересуваше това, което той можеше да ѝ предложи като съпруг. И тя беше живото доказателство за неуспеха на очарованието му, което никога не бе му изневерявало в любовните похождения. Проблемът беше в това, че никога преди не го бе интересувало дали щеше да успее. Преследването беше просто игра, а наградата — една нощ или седмица, или даже месец, с жена, която познаваше правилата на играта така добре, както самият той. Без сълзи и взаимни обвинения — или поне нищо, което да не можеше да бъде разрешено със скъпоценен накит за прощален подарък или няколко добре подбрани думи.

Въпросът със Серафина беше напълно различен. Не само че тя бе негова съпруга — и затова постоянно задължение, — но той също я желаше така, както никога досега не бе желал жена. Но това беше различно желание, породено не само от силното физическо привличане, но още от някакъв неопределен копнеж, който откриваше една струна дълбоко в неговото същество, сякаш тя винаги бе съществувала там, но той никога не бе я познавал.

Интересуваше го, какво жена му си мислеше за него, а това само по себе си беше опасно нещо. Искаше му се и тя да го харесва толкова, колкото той — нея. Това бе мисията на глупак. Искаше тя да му се усмихне отново с онази сладка, широка усмивка, да чуе веселия ѝ смях, да види очите ѝ грейнали от вълнение при някоя смешна забележка от негова страна.

А той, идиотът, бе развалил всичко при една случайна среща в гората, като изрече думи, които не трябваше да бъдат казани, и я целуна като подлец, което не можеше да бъде подминато. Навярно щеше да прекара последните двадесет години в опити да поправи само това.

Отново погледна към часовника. Още пет минути бяха изминали, а нямаше и следа от нея. Той се отпрати към двойните врати и ги отвори само за да открие съпругата си, че стоеше на края на стълбите и си приказваше с един от прислужниците.

— Наистина ли — казваше тя, — седем деца? Колко великолепно е това за вас, Уилям! Съпругата ви трябва да е много щастлива с добрия си късмет.

— Наистина е щастлива, милейди, макар да казва, че ще ме бие по главата с метлата, ако ѝ направя още едно дете. И тези са ѝ много. Грижите по тях нямат край. Най-малкото е само на две, а това е достатъчно главоболие, въпреки че по-големите се грижат за своите малки братчета и сестричета.

Ейдън се облегна на вратата и очарован се вслуша в този разговор.

— О, това наистина се казва помощ — каза Серафина. — Винаги съм се надявала да имам пълна къща с деца. Те правят живота толкова жизнерадостен, при все че изискват много грижи.

— Да, милейди, и ние наистина сме благодарни за всяко едно ново дете. Също така добре е, че аз имам една свободна вечер в седмицата и един свободен ден в месеца.

Ейдън почувства неоснователна ревност към лакея, защото той не само че имаше жена в леглото си, която очевидно го приемаше с радост, но сега и Серафина го гледаше с тази слънчева усмивка, която той жадуваше за себе си.

Но усмивката ѝ угасна.

— Нима това е цялото свободно време, което ви позволяват? — попита тя с намръщено чело.

— Това и още половин ден в неделя, когато нейна светлост ни взима със себе си на църква, но аз не се оплаквам. Щастлив съм, че въобще работя тук, защото женените прислужници не са приемани.

— Не разбирам защо не — каза Серафина. — Това не е честно.

— Защото имат твърде много други задължения, които ги отвличат от работата им — каза Ейдън, като се изправяше и навеждаше с намерение да привлече вниманието на съпругата си.

Лакеят погледна разтревожено нагоре и целият преbledня като платно.

— Моля за извинение, милорд, аз... аз... не исках да прекъсвам работата си.

— Няма нужда да се извинявате, Уилям. Много мило от ваша страна да забавлявате съпругата ми. Представям си, че въпросът за вашите деца е от най-голям интерес за нея.

Той не се почувства неудобно да добави, че никога не е знаел Уилям въобще да е имал някакви деца. Не знаеше дори името му, въпреки че мъжът служеше в Таунсенд от близо десет години. Естествено, Серафина се бе добрала до тази информация при първата удала ѝ се възможност, а той силно подозираше, че тя скоро щеше да разкрие най-дълбоките тайни и на перачката.

— Имате ли намерение да се присъедините към мен по някое време на вечерта, Серафина, или ще ме оставите да вечерям сам?

— Не си представях, че моята компания ви интересува толкова много — отвърна Серафина. Тя се усмихна за раздяла на Уилям, който бързо се поклони и изчезна. — Съжалявам, ако сте си помислили, че ви пренебрегвам. Просто се опитвам да се запозная с домакинството. Или във вашите високи обществени кръгове не е прието да се разговаря приятелски с прислугата?

— Вие можете да говорите, с когото и по какъвто начин желаете — каза Ейдън, като прочете по леденото ѝ изражение, че отново е сгазил лука. — Просто се чувствах самотен.

— Самотен? О, скъпи. А аз мислех, че се намирате за най-добрия събеседник.

Ейдън не се стърпя да се ухили на отблъскващото ѝ отношение.

— Даже съм още по-добър събеседник, когато има с кого да разговарям.

Серафина вдигна изписаните си вежди.

— Това въобще не ме изненадва.

Ейдън въздъхна.

— Серафина, нека наистина се опитаме да се държим приятелски тази вечер, нали? Елате в приемната зала. Може би чаша шери ще помогне за това.

Серафина поклати глава.

— Мисля, че този следобед бе изпито шери, достатъчно да потопи цял оръдеен кораб. И това наистина се случи на баща ви и моята леля, защото и двамата си легнаха пияни.

— Да, чух — каза Ейдън, като ѝ помогна да седне. — Ни най-малко не съм изненадан за баща ми, но леля ви не изглеждаше като пияница.

— Леля ми не е пияница — възмутено каза Серафина. — Тя е просто въодушевен човек, което не ѝ помага при редките случаи,

когато пие, защото е склонна да прекалява с това. Със съжаление признавам, че тя припадна, когато я заведох до стаята ѝ.

— Тъй като вече научих, че баща ми също си е легнал, а сестра ми се оттегли с главоболие в будоара си, това ни поставя единствено в благоприятно положение.

— Не съм сигурна, че трябва да използвате думата „благоприятен“, когато се отнася до мен, милорд — каза Серафина, а очите ѝ бляскаха заплашително.

Ейдън наклони глава.

— Много добре. Нека да я заместя с думата „щастлив“. Тази вечер е на наше разположение и за това мога да бъда само благодарен.

О, и как добре го каза. Беше добър късмет да се окажеше насаме със Серафина.

— Можем добре да си оползотворим времето, като се опознаем взаимно — поясни той.

Серафина изглеждаше недоверчива като нещастен червей пред гладна червеношийка, която всеки миг е готова да го погълне.

— Много добре, ако желанието ви е да разговаряме, не мога да се възпротивя на това.

— Наистина, Серафина — отвърна той, като с усилие се въздържаше да не избухне в смях, — как иначе можем да научим нещо повече един за друг? Особено когато не ми оставяте друга възможност, освен да разговаряме?

— Ако въобще желаете да разговаряме, предлагам ви да се въздържате да споменавате някои особено неприятни въпроси.

Ейдън не можа да се сдържи и прихна.

— Добре — каза той. — Ще се придържаме стриктно към темата за времето, вашето здраве и моя отблъскващ характер.

— Ако говорим за вашия отблъскващ характер, със сигурност ще прекараме тук цяла нощ — язвително отвърна Серафина. Може би темата за здравето ще бъде най-безопасната, защото никога не съм имала здравословни проблеми.

— Чух, че над Рутланд се задават буреносни облаци — каза той с още по-широка усмивка.

— Наистина ли? Дъждът винаги е бил нещо полезно за цветята — безучастно отвърна тя.

— Така ли? Предполагам, помага им да разцъфнат? — попита той също толкова безучастно, но с вътрешното желание да се разсмее.

— Цветята обикновено разцъфват, когато времето е хубаво, милорд, те се нуждаят също толкова и от дъжд, за да ги подхранва. Но много се съмнявам, че вие изобщо знаете нещо за отглеждането на цветя при това състояние на вашите градини.

— Да, градините — отвърна той с желанието да съкрати разстоянието между тях, да я вземе в обятията си и да сложи край на този глупав разговор. — Боя се, че те най-много пострадаха от нашите финансови затруднения. Първи трябваше да напуснат градинарите. Надявам се градините да не са напълно задушени от плевелите.

— Мога да се справя с плевелите. С градините също. Но не зная дали ще се справя с вас.

Ейдън извъртя главата си на една страна.

— А, и сега желаете да се справите с мен? Ами, не мога да ви обвинявам за това, макар да се съмнявам, че лесно ще успеете в това ваше начинание. Никога не съм бил човек, с когото лесно се справят.

— Така каза и баща ви. — Тя му хвърли остър поглед. — Но, Ейдън, като говорим за това... не мислите ли, че може да се държите по-мило с него? Все пак той е възрастен човек и не е в най-добрата си форма.

Ейдън я погледна с любопитство.

— Какво ви кара да мислите, че аз не се държа мило към него? Не мога да си спомня днес въобще да съм му противоречал.

— Защото той ми каза така. Каза ми, че не го уважавате, че не ви е грижа за неговите чувства.

Ейдън прокара пръст по бузата си и докосна брадичка. Значи така, помисли си той с раздразнение. Баща му не си губеше времето. Отново си пяхаше носа, където не му е работата, и, както обикновено, забъркваше своите каша, но този път със Серафина.

— Случайно не ви ли спомена защо си мисли, че аз съм длъжен да се отнасям към него с уважение? — попита той, като се опитваше да прикрие гнева си.

— Какви ужасни неща казвате! — отвърна Серафина шокирана. — Той е ваш баща и вие трябва да сте много щастлив, че въобще имате баща. От него не зависи да се промени, вие знаете това. И аз мисля, че вие трябва да изпитвате някакво състрадание към него.

— Тогава предполагам, че сте отишли при него да го попитате за вашите пари. Каза ли ви той истината?

— Леля ми каза истината, въпреки че не говореше много свързано. Но тя потвърди, че аз притежавам наследство — което сега, разбира се, е ваше — добави мрачно тя. — И просто мога да си представя какво възнамерявате да правите с него.

Ейдън поблагодари на Бог, че точно в този момент на вратата се появи Плъм, за да съобщи, че вечерята е готова.

— Ще поговорим за това по-късно — каза той, като видя, че щяха да засегнат друга опасна тема. — Хайде, подайте ми ръка, Серафина, и ми позволете да ви придружа. Поне заради прислужниците можем да се опитаме да се държим като щастлива брачна двойка.

Тя се поколеба за момент, но после прие предложението, както той знаеше, че ще направи. Серафина може и беше напълно безразлична към неговите чувства, но очевидно хранеше дълбоко уважение към прислугата.

Пръстите ѝ се плъзнаха около свитата му ръка, топли пръсти, лекият натиск, на които изпрати неочаквана физическа тръпка през него. Осъзнал, че за пръв път Серафина го докосваше доброволно, той напълно се наслади на усещането.

— Плъм — каза той, като видя, че бяха сервирали на Серафина на отсрещния край на масата, — ще бъдете ли така добър да сервирате на нейна светлост до мен? Нямам намерение да преграквам, като викам из цялата стая.

— Разбира се, милорд. — Плъм бързо премести приборите, докато Ейдън стоеше в средата на стаята, без желание да изпусне толкова бързо пръстите на Серафина.

— Благодаря ви. — Ейдън издърпа стола отдясно и настани Серафина. Плъм изчезна, но незабавно се появи с димящ супник с морковена супа.

Той поднесе супника към Серафина и тя го погледна, сякаш недоумяваше, какво очакваше от нея да направи. Плъм я насочи с поглед към черпака и Серафина се сети, после потопа черпака в супника и незабавно разля половината от съдържанието му на масата.

— О! — смаяна възкликна тя, като наблюдаваше петното, което бе направила. Попи със салфетката си. — Боя се, че не съм свикнала да

се храня по този начин. Вкъщи сервирахме храната направо в чиниите и после ги поставяхме на масата. — Тя цялата се изчерви.

Оубри разбра, че Серафина трябваше много да учи за в бъдеще. Имаше усещането за това още от сватбената закуска, когато видя как се хранеше тя.

Той кимна на Плъм, който незабавно взе черпака от нея и напълни купата ѝ. След това Ейдън се обслужи, прошепна нещо в ухото на Плъм и изчака, докато Плъм не наля две чаши с червено вино и изчезна.

— Надявам се, че нямате нищо против да наруша традицията — каза той, като се опитваше да не издава смущението си, — но наистина бих желал да сте по-наблизо, за да мога да ви виждам. — Той вдигна супената си лъжица. — Вие сте твърде красива, за да помрачавате лицето си заради една препълнена фруктиера.

— Не зная нищо за традицията — поде Серафина и вдигна поглед към неговия. Имаше стреснат израз с широко ококорени очи. — Мислите, че съм красива?

За него тя беше повече от красива, но нямаше да стига толкова далече, защото щеше да се усъмни в мотивите му и да го удостои с един от критичните си, презрителни погледи, в които бе така добра.

— Мисля, че сте изключително хубава — каза той, като очарован наблюдаваше как лека руменина плъзна по врата ѝ и постепенно обagri бузите ѝ.

Тя сведе глава и се съсредоточи в супата си. Погледът му премина по меките кичурчета коса по тила ѝ, по дългия ѝ бял врат и изящната извивка на ухото ѝ. Внезапен порив на желание премина през него, когато в съзнанието му нахлуха грешните мисли за това, какво би искал да направи на този врат и на това ухо, прилично на мида.

— Според мен вие говорите така, защото искате да погледна по-благосклонно на вас — промърмори тя, като вдигна чашата си и я изпи почти на половина.

— Нищо подобно — изненадан, каза той. — Никога ли не са ви казвали това преди?

Тя поклати отрицателно глава, като се втренчи в купата си.

— Бих желала да не ми се подигравате, Ейдън. Зная много добре, че не съм хубава, и като ми казвате, че съм красива, няма да постигнете

нищо.

Ейдън, смаян от погрешната ѝ представа за външния ѝ вид, се взря в нея.

— Серафина... не зная какво ви е накарало да мислите, че не сте привлекателна, но аз ви уверявам, че това не е вярно. — *Всичко друго, но не и истина*, си помисли той, като ядосано се чудеше кой ѝ беше втълпил тази идея.

Тогава Серафина погледна към него.

— Ако това е така, защо вие сте първият човек, който ми го казва?

— Може би защото никой друг не е имал възможността да го направи? — отвърна той. — От това, което ми казахте, разбирам, че сте водили затворен живот.

— Не виждам какво значение има. Всеки ден ме виждаха Тинкърби и леля Елспет, а също и проповедникът в неделите, и хората от селото, когато ходехме да ги лекуваме. Най-много някой да казваше, че ще стана красива, което беше учтив начин да разбере, че не съм такава.

— Разбирам — каза той, като отправи поглед към дълбоките ѝ, наситенозелени като морето очи, към симпатичното ѝ, малко носле, пухкавите ѝ, чувствени устни на чаровното ѝ, сърцевидно лице. Той реши, че проповедникът, селяните, Тинкърби и Елспет Битън — всичките бяха или слепи, или неми. Серафина бе жена с неземна красота и той щеше да се погрижи не само всички по света да узнаят това, но и самата Серафина да го осъзнае.

Изведнъж му хрумна една идея, която, колкото повече обмисляше, толкова повече харесваше.

— Серафина — обърна се към нея, като се постара да прозвучи сериозен, — утре ще трябва да замина за Лондон. Съжалявам, но се отнася до нещо много спешно. Бихте ли желали да ме придружите?

Ръката на Серафина замря във въздуха.

— Не! — възкликна тя, а супата ѝ се разля от лъжицата. — Искам да кажа, благодаря, но не желая. — Тя рязко пусна лъжицата си на масата и отпи друга голяма глътка вино.

— Защо не? — попита я той, като вторачено я гледаше. — Имате нужда от чеиз. Познавам един добър шивач. Вие никога не сте били в

Лондон, нали? Не бихте ли желали да видите една изцяло непозната за вас част на Англия?

— Не — каза тя, а по лицето ѝ пробягна следа от паника. — Току-що пристигнах тук. Аз... аз мисля, че е най-добре първо да се установя тук. И не мога да изоставя леля Елспет — тя има нужда от мен.

— О, сигурен съм, че леля ви знае как да се справи при всякакви обстоятелства. Тя и сама ще се чувства напълно добре.

— Но аз все още не мисля, че мога да се справям сама — отчаяно отвърна тя. — Вие не разбирате, Ейдън. Не съм пригодена за вашия свят. Няма да зная изобщо как да се държа в този свят.

— Но нали точно това искам да кажа, любима. Не желая да направя нищо, което неоправдано да ви притесни, но в един момент вече трябва да сте свикнали с това, че сте ми съпруга, което включва и контакт с моя свят. Знаете, че това е също и ваш свят. — Вие сте родена в него.

— Може и да съм родена, но в действителност не съм живяла в него. Живеех тих и спокоен живот в Баухил и още по-тих живот — в Клайд. Не познавам обществените порядки и даже най-простите формалности, а тези, които някога познавах, вече съм забравила поради липса на практика.

— Аз ще ви ги припомня — каза той, като си мислеше, че тя бе направо възхитителна.

— О, Ейдън — унило отвърна тя, — това не е добра идея. Зная, че искате да се приспособя, за да не ви излагам, но мисля, че вече е твърде късно да променя същността си.

— Не искам да промените същността си — каза той, като я наблюдаваше над ръба на чашата си. — Искам само да направя така, че да се чувствате по-удобно като графиня.

— Но точно в това е проблемът — проплака тя. — Никога не съм си и помисляла някога да бъда графиня. Може би трябваше да го направя, но единственото, което ме вълнуваше, беше, че щях да съм ваша съпруга. Точно в това исках да бъда добра.

Нещо в гърдите на Ейдън се сви болезнено.

— А сега повече не ви е грижа? — промълви тихо той.

Тя погледна към него с очи, блестящи от сълзи.

— Няма да ви лъжа и ще ви кажа, не искам да бъда ваша съпруга. Всичко, което желая, е да живея както съм свикнала. Достатъчно ми е трудно да приема тази женитба и без да ме принуждавате да върша нещо, което ми е напълно чуждо.

— Разбирам — отвърна той с желанието никога да не беше засягал тази тема. — Но колкото и да ви се иска, не можете винаги да живеете като в непристъпна крепост. Рано или късно ще се сблъскате с истинския свят. Вие вече се сблъскахте, не мислите ли така? Днешният ден бе труден за вас — и не само поради шока, че се омъжвате за мен.

Тя кимна в съгласие, като изтри сълзите си в своята салфетка.

— Съжалявам за това. Съжалявам също за вашето отчаяние. По дяволите, бих желал леля ви да ви беше подготвила по-добре за тази женитба.

— Тя ме подготви много добре за женитбата. Но тя просто не ме подготви за вас.

— Това е повече от ясно — отвърна Ейдън, като се опитваше да си придаде спокойно изражение на лицето, докато в гърдите му бушуваше гняв. — Но вие не можете да ме обвинявате.

Тя сведе поглед. Гъстите ѝ мигли натежаваха от проблясащи сълзи.

— Не. Не мога да ви виня. Единствено аз съм виновната, защото очаквах някой друг.

Ейдън притисна челото си с длан, сякаш можеше по този начин да потуши яростта си.

— Серафина — каза той, — никой от нас не е виновен. Ние сме само пионки в нечия чужда игра. Но ние можем да извлечем най-доброто от това положение. И затова се опитвам да открия начин, за да ви накарам да се чувствате удобно.

— Как? — вдигна тя премрежените си от сълзи очи, които трогнаха сърцето му. — Как е възможно да вярвате, че мога да се почувствам удобно?

Той самият не знаеше. Беше по-безпомощен откогато и да било. Не знаеше почти нищо за нея, освен това, че нахлу в живота му, невежа за порядките в неговия свят, че ако не беше нейният произход, тя, в края на краищата, лесно можеше да мине и за просто селско момиче.

Как човек можеше да се заеме с обучението на млада жена с нейното положение, без да я накара да се почувства напълно не на мястото си в този процес? Как можеше да спечели доверието ѝ, така че поне той да постигне някакъв напредък? Това, от което отчаяно се нуждаеше, беше информация. И беше сигурен, че нямаше да изкопчи нищо смислено от Елспет Битън.

В този момент Тинкърби неочаквано се препъна през прага на вратата като Божий пратеник. Носеше поднос с агнешко и зеленчуци.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Тинкърби! — възкликна с голямо облекчение Серафина. Тя бе развълнувана да види познат човек, който внезапно изникна от нищото. Бързо изтри очите си, така че той да не можеше да види, че бе плакала. — Какво правите тук?

— Не зная къде другаде трябва да бъда, милейди — усмихна се широко той. — Знаете, че не съм свикнал да седя без работа. А тук няма достатъчно прислуга, за да се грижи както трябва за тази голяма къща.

Той постави гравирания поднос с агнешко върху бюфета и премести супените купи, като леко промърмори, когато се наклони към нея.

— И така, казах на господин Плъм, че съм ви сервирал през целия си живот и няма да спра да върша това сега, особено когато се нуждаете от приятел около вас в новия ви дом. Самият аз навлякох ливреята и грабнах подноса направо от ръцете му, така направих.

— Добре, много се радвам, че ви виждам отново — каза тя, като го оглеждаше в костюма му. Зелено-сребрилата униформа на лакеите в Таунсенд стоеше смешно върху прегърбеното му, старо тяло, краката му в дълги чорапи изглеждаха още по-криви, а оплешивяващата му глава бе цялата напудрена.

Тя тъкмо щеше официално да представи Тинкърби, когато Ейдън сам го стори.

— Признавам си, че съм доволен най-накрая да имам възможността да се срещна с вас, Тинкърби — каза Ейдън, като стана от мястото си. За голяма изненада на Серафина той сърдечно разтърси ръката на Тинкърби.

— Мога да кажа същото на вас, ваша светлост. Мислех си, че никога няма да изпратите хора за Серафина — нейна светлост, каквато е сега, и каквато беше крайно време да стане.

— Имахме малко недоразумение — меко каза Ейдън, като отново седна на мястото си. — Но сега, след като нещата са уредени, очаквам,

че всичко ще тръгне по мед и масло, както и трябваше да бъде.

— Драго ми е да чуя това, милорд — отвърна Тинкърби, като стрелна със задоволство Серафина. — Не искаме повече нищо да се обърква, особено не в тази щастлива нощ. За момент си помислих, че въобще нямаше да имате булка от начина, по който тя се държеше тази сутрин. Едва не получих сърцебиене, наистина. — Той погледна към Серафина, сякаш тя бе непослушно дете.

— О, не бях толкова обезпокоен — отвърна Ейдън. — Може би видът на лицето ми я шокира. Серафина ми каза, че очаквала някой по възраст, *по-хрисим* на вид.

Тинкърби избухна в гръмогласен смях.

— Няма нищо хрисимо у вас, милорд, това е сигурно. Хванайте я направо за ръката, наистина така направихте, както и трябваше да стане.

Ако можеше да го достигне, Серафина щеше здравата да изрита своя скъп приятел. Вместо това тя погледна към агнешкото с очакване, като се надяваше Тинкърби да си спомни за задълженията си и да спре със своите необмислени забележки.

За нейно голямо облекчение, той се извърна към бюфета и напълни две чинии, после ги постави пред Ейдън и самата нея. Тя въздъхна от облекчение, че поне този път няма да се наложи да се обслужва сама. И без това, достатъчно се изложи със супата, но наистина не можеше да разбере как очакваха от нея седнала да успее със сервирането на супата.

Тинкърби отново напълни чашата на Ейдън и приближи гарафата до ръката му.

— Готово, милорд. Сега ще ви оставя на спокойствие. Наслаждавайте се на вечерята си и ако се нуждаете от още нещо, просто позвънете.

— Всъщност — каза Ейдън, като погледна Тинкърби с израз, който Серафина за нищо на света не можа да разчете, — има още нещо. Нуждая се от камериер, а съпругата ми ме осведоми, че вие сте заемали всякакви длъжности. Тъй като очевидно възнамерявате да останете в Таунсенд, чудех се дали не бихте се заели с тази работа?

Серафина погледна Ейдън, като се опитваше да открие шегата в предложението му.

— Аз — камериер? — след момент се обади Тинкърби. — Никога не съм бил камериер, въпреки че навярно ще мога бързо да се науча. Но убеден ли сте, че не искате да си наемете някой с по-голям опит?

— Мисля, че някой с по-голям опит ще се разочарова от мен — отвърна Ейдън. — Не съм свикнал да сменям дрехите си повече от един или два пъти на ден и не общувам много. Човекът, от когото наистина се нуждая, е някой, който може да ме бръсне гладко и да се грижи за моите принадлежности.

— О, мога много добре да бръсна — промърмори Тинкърби. — Все пак, аз сам се бръсна всеки ден в продължение на петдесет години. Обаче може би в началото ще трябва да се примирите с едно или две порязвания.

— Няма страшно — равнодушно отвърна Ейдън. — Добре. Защо не започнете още тази вечер? Нека някой друг ви смени тук, а вие се качете в спалнята ми. Там ще намерите всичко, от което се нуждаете.

— Ще желаете ли да ви приготвя нощните принадлежности, милорд? — любезно попита Тинкърби, а Серафина едва преглътна.

— Само моята пижама. Ще я намерите в дрешника до спалнята ми.

— Много добре — каза Тинкърби. — Ще предам вашите заповеди на господин Плъм и веднага ще се заема с възложената ми задача.

— Благодаря. — Ейдън отново се зае с храната пред себе си.

Напълно объркана, Серафина го погледна за момент. Ейдън изглеждаше, сякаш не бе извършил нищо необичайно, сякаш всеки ден в седмицата имаше навика да наема за свои камериери остарели мъже без опит. Радваше се за Тинкърби, защото положението му на камериер щеше значително да облекчи задълженията му. Но тя знаеше много добре, че някой опитен човек щеше да се грижи по-добре за Ейдън.

Той вдигна очи и срещна смаяния ѝ поглед.

— Защо се взирате в мен? — попита той. — Пречи ли ви това, че наемам Тинкърби на тази длъжност?

— Не... — отвърна Серафина, като извърна поглед от неговия. — Всъщност съм ви благодарна. Но защо го направихте, Ейдън? Какво ви прихвана?

Той сви рамене.

— Както казах, имам нужда от камериер. Оставих моя в Барбадос, а съм за окайване, ако трябва сам да си търся камериер.

— Но защо Тинкърби? Много го обичам, но вие трябва да знаете, че той не е подходящ за тази работа.

— Откъде знаете? — попита той с присмех в очите. — Вие никога не сте имали камериер.

— Не — отвърна остро тя, — нито пък съм имала камериерка. Но не в това е работата. Добре си спомням, когато живеех с баща ми, че Тинкърби не е обикновеният камериер за един истински господин.

— Но, любима моя, вие продължавате да ми казвате, че аз не съм истински господин — изтъкна разумно той, а сините му очи искряха. — От това не следва ли, че не се нуждая от господин, който да се грижи за мен?

— О, вие сте невъзможен — каза тя. — Много добре знаете какво точно искам да кажа. — Тя вдигна чашата си и отпи, като все още се чудеше какво бе намислил Ейдън.

— Да, наистина ви разбирам. Задоволете се с това, че харесвам Тинкърби. Той внася една освежаваща промяна сред обикновените надути прислужници, които се наемат като камериери. Сигурен съм, че двамата ще си паснем много добре, особено след като в процеса си на самообучение той престане да ме порязва.

Серафина не можа да сдържи усмивката си. Идеята Тинкърби да докосне с бръснач влудяващо красивото лице на Ейдън ѝ се стори изключително привлекателна. И сега можеше да си представи Ейдън с малки, окървавени листчета хартия върху гладките бузи.

— Смел сте, милорд — призна тя. — Надявам се да не съжбялявате за вашето решение.

— Ще ви кажа нещо. — Той вдигна глава и я погледна право в очите. — Сериозно, Серафина, помислих, че ще сте доволна. Очевидно Тинкърби е много близък с вас, щом като ви придружи до олтара — каза той, като покри устата си със салфетка, за да прикрие усмивката си. — И, честно казано, мисля, че ще изглежда по-добре в собствените си дрехи. Не съм сигурен, че ще успее да задържа сериозния израз върху лицето си, като го гледам всеки ден, облечен като клоун в цирка.

Серафина избухна в смях.

— Същото ми хрумна и на мен. Бедният Тинкърби. Наистина изглежда малко глупаво. — Усмивката ѝ изчезна, когато една тревожна

мисъл мина през главата ѝ. — Вие наистина ли го наехте, за да ме зарадвате?

— Да — отвърна кратко той. — Затова. Помислих си, че ще сте по-щастлива, когато знаете, че за него са се погрижили. Наистина не съм много претенциозен и по този начин Тинкърби ще има малко работа в кухнята. Той е твърде стар, за да се справя с цялата йерархия на домакинството. И на всичко отгоре, заслужава награда, че от толкова време предано се грижи за вас.

Серафина почти... почти откри, че харесва Ейдън.

— Благодаря — промълви тя. Не ѝ беше лесно да благодари на Ейдън, за каквото и да е. Но пожела да му поблагодари заради Тинкърби.

— Удоволствието е мое — с лекота отвърна той, като посегна към гарафата.

Серафина го изгледа, докато я вдигаше. Светлината от свещта проблесна по силния му профил. Очите му бяха сведени, съсредоточени върху това, което вършеше. Погледът ѝ падна върху добре оформената му ръка. Пръстите му бяха дълги и тънки, дланта му обгърна кристалната гарафа, докато отново пълнеше чашата ѝ. Тя едва си спомни, че бе изпила първата чаша.

Никога преди не беше пила вино, което може би обясняваше учестените удари на сърцето ѝ и липсата на въздух в гърлото ѝ. Чувстваше се замаяна, сякаш съзнанието ѝ я напускаше.

Той върна гарафата обратно върху масата и отново се зае с ножа и вилицата. Хипнотизирани, очите на Серафина последваха движението на ръката му, когато той вдигна вилицата с агнешко. Гледаха го, когато вдигна чашата си към своите пълни, чувствени устни и отпи. Погледът ѝ се плъзна по слабите му бузи с едва наболи косъмчета по тях. Изглеждаше още по-сериозен под острия ъгъл на светлината, играеща по бузите му.

Серафина бързо въздъхна и се насили да погледне към собствената си чиния. Но тя нямаше повече апетит. Ръцете ѝ се спуснаха към скута, взеха салфетката оттам и я смачкаха силно, докато се опитваше да успокои бесните удари на сърцето си.

Ейдън вдигна поглед и очите им се срещнаха. Неволно в съзнанието ѝ изплуваха образи, образи от друго време и място, когато мъжът, когото тя обичаше, бе вдигнал чашата си точно по този начин.

Когато ръката му, също толкова изящна, се бе протегнала да хване нейната ръка и я бе докоснала по пръстите.

Само че тогава чашата бе от злато. И лицето, което ѝ се усмихваше, бе различно. Очите му бяха тъмни и ясни. Но те имаха същото изражение, както Ейдън сега, един прочувствен израз на обещание.

Осъзна, че Ейдън държи ръката ѝ в своята, че я докосва по пръстите по същия начин.

Някаква горещина я обля, като изпълни тялото ѝ с жар, която я разтапяше. Тя се почувства замаяна, изгубила ориентир. Разтри лицето си с ръка, като се опитваше да се върне в настоящето, да успокои познатия ѝ, дълго жадуван глас, който тя чу вътре в себе си.

— *Сара? Сара, какво ви е, любов моя?*

Тя силно разтърси глава, като си мислеше, че губи разсъдък. Това беше гласът на Ейдън. Просто гласът на Ейдън, който достигаше до нея отдалече.

— Серафина? — повтори той. Думите му прозвучаха в ушите ѝ. — Какво ви е, любима?

Тя успя да различи чертите му. Лицето му изплува пред очите ѝ, златисто русата му коса се превърна в черна, а кестенявите му очи — в сапфиреносини.

— Няма ми нищо — успя да промълви тя. — Просто твърде много пих.

— Вие изпихте само една чаша, но виното винаги ви е замайвало — усмихна се той.

Серафина изправи глава.

— Какво? — стресната, попита тя. *Откъде той можеше да знае това*, помисли си тя, наистина обезпокоена. Вече бе попаднала в мъглата, която заплашваше да я погълне.

— Казах, че никога не сте могли да пиете много... — Той силно разтърси глава, след това потри лицето си с ръка, сякаш той бе също така объркан, както самата тя. — Това, което исках да кажа, е, че досега сте водили затворен живот. Очевидно не сте привикнала към никакъв алкохол.

Тя кимна замаяно, като се опитваше да разбере думите му.

— Мисля, че сте прав.

— Зная, че съм прав — каза той, като стана на крака. — Изглеждате бледа. Искате ли да ви занеса до леглото?

Тя кимна утвърдително, като притисна главата си с юмрук.

— Аз... аз съжалявам. Зная, че е глупаво от моя страна. Чувствам се ужасно замаяна.

Той ѝ помогна да стане и без да иска разрешение от нея, я вдигна на ръце, изнесе я от трапезарията, мина през хола и се качи нагоре по стълбите. Серафина отпусна главата си върху рамото му, ръцете ѝ бързо обвиха врата му, докато нейната замаяност още повече се засилваше.

Тя чу отново гласа му, когато той я положи на леглото. За момент се възпротиви, несигурна нито къде се намираще, нито даже коя бе тя.

— Спокойно — промърмори той. — Аз ще бдя над вас. Няма от какво да се страхувате.

Няма от какво да се страхувате. Тя знаеше, че бе чувала тези думи някъде, някъде, когато е била в безопасност, защитена, обичана истински.

Времето ще се върне назад и ще донесе ерата на златото...

Той се отстрани и тя притисна буза до възглавницата. Пред очите ѝ се разстла мъгла, която я зовеше към олтара. Най-накрая спря да се съпротивлява и се отдаде на спокойствието от капитулацията, на Адам, който се издигаше като сянка в обгръщащата я мъгла. Толкова дълго време беше чакала. Любовта и копнежът, бликнали в нея, я доближаваха все повече и повече към него. Повече нямаше Ейдън, съществуваше само Адам, Адам, който също я чакаше.

Времето ще се върне назад и ще донесе ерата на златото...

Тя чу звука от затваряща се врата, едно приглушено хлопване. И тогава ръцете на Адам леко я обърнаха. Това бяха умели, познати ръце, които плъзнаха роклята ѝ през главата и също така лесно я освободиха от долната ѝ риза. Тя си помисли, че може би беше болна, защото той я докосваше така нежно, сякаш беше дете. Плътният му глас ѝ нашепваше успокоителни думи, които тя не можеше да разбере.

Нещо друго премина през главата ѝ, нещо памучно. Бедрата ѝ се издигнаха естествено, докато материята се опъваше покрай тях. Хладните завивки се отместиха, тялото ѝ бе вдигнато от нечии силни ръце, които го поставиха между прохладните дипли.

И няма от какво да се страхувате.

След това последва тишина, нарушавана само от стъпките на Адам из стаята. Няколко минути по-късно, нечие тежко тяло се настани до нейното, обвиха я нечии ръце, които я държаха близо, закриляха я.

Тя въздъхна от задоволство. У дома. Най-накрая си беше у дома.

— Благодаря, Адам — промърмори тя, като се унасяше вече в блажен сън. В съзнанието ѝ изплуваха образи.

Времето ще се върне назад и ще донесе ерата на златото...

Тя седеше в голяма зала с дълга маса по средата, която се простираше от едната страна на подиума до другата. Пред нея, докъдето стигаше погледът, залата бе изпълнена с пъстро облечени хора. Във весела, щастлива врява се разнасяха звуците на празненството.

— Така доволна ли се чувствате, както изглежда е вашият народ, любов моя? Струва ми се, че цяла Кирения се е събрала на нашето сватбено пиришество.

Тя отмести поглед от пира към Адам, който вдигна в тост златната си чаша към нея.

— Много съм доволна за вас, милорд — каза тя с препълнено от любов сърце. — Не всеки ден се жени принц, а вашият народ наистина ви почита.

— Както и почита булката ми. Погледнете лицата на родителите ми, Сара. Знайте, че те и двамата ви се радват много, макар и не толкова, колкото аз.

Тя погледна към края на подиума, където бащата на Адам седеше до неговата майка. И двамата се усмихваха, въпреки че кралицата не изглеждала толкова доволна, колкото се искаше на Адам.

Клио от Къриъм беше кралица, която се отнасяше сериозно към аристократичния си произход. От началото тя се бе възпротивила на желанието на Адам да се ожени за Серафина, която, въпреки че беше с благородно потекло, не беше от царски род. Даже не беше от острова, а от Антиох на Континента. Но най-накрая се постигна споразумение, като значителното богатство на Сара накрая склони

Клио, която също така възнамеряваше да препълни ковчежетата на Кирения.

Сара имаше неспокойното чувство, че трябваше да внимава в отношенията си с Клио. Кралят, напротив, харесваше много. Той бе винаги мил към нея, но лесно се ръководеше от амбициозната си съпруга. Сара имаше неприятното чувство, че погледът на Клио падеше твърде често върху красивия Майкъл Ейнджелис, който бе капитан в армията и най-добрият приятел на Адам.

Майкъл седеше по продължение на масата, като се смееше и разказваше ужасни истории. Острият му ум се отразяваше в пламтящия му поглед. Сара имаше впечатлението, че забелязваше всичко, но тя не можеше да се отърве от чувството, че той бе разсеян към честите погледи на кралицата.

„Тук се крие някаква опасност“ — помисли си тя. След това пожела да можеше да се отърве от тази мисъл, когато ледена тръпка на мрачно предчувствие премина през нея. Сара винаги бе имала развито шесто чувство, което рядко грешеше, и не ѝ харесваше посоката, към която сочеше сега.

Епископът Марголис, който седеше от дясната ѝ страна, се обърна към нея.

— Какво ви тревожи, Сара? През лицето ви премина сянка. Това е странно за един толкова щастлив ден.

Тя поклати глава.

— Нищо ми няма, отче. Просто си помислих за нещо. Но кажете ми: от колко време капитан Ейнджелис е тук след неговата битка?

— О, само от месец, мисля. Последното нападение на арабите бе отблъснато по един великолепен начин. Не вярвам, че отново ще имаме неприятности от тази посока. Страх ви е от едно ново нападение, така ли е, детето ми? Зная, че родният ви град е под постоянния натиск на Селджук Мъслимс. — Той поглади замислено брадата си.

— Не. Не ме е страх — искрено отвърна тя. — Адам мисли, че благодарение усилията на императора, сега постоянните набези на арабите са прекратени. — Тя се усмихна. — Адам е доволен, защото мирът е благоприятен за сделките му.

— Това спомага да се построят още повече кораби и да се търгува много повече стоки. А защо не? Западът има също толкова голяма нужда от нашите стоки, както и ние от техните. И въпреки проблемите, търгуването с Изтока също така се засилва. За Кирения това означава повече пари, на които всички ще се радваме.

Адам се наведе към тях, след като бе доловил края на разговора им.

— Наистина, битката ни нанесе големи финансови загуби. Но няма да мине дълго време и всичко ще се нормализира. Ще си възстановим загубите. Благодаря на Бога, че местоположението на този град е неудобно за нападение — вижте какво трябваше да преживее Фамагуста, която бе пряка цел на южната граница.

Епископът кимна в съгласие.

— Да, но в мирно време Фамагуста има значителни предимства пред вас. Кажете ми, Адам. Споделяте ли възгледите на вашите родители? — попита той, като понижи глас.

— О, може би имате предвид възмуцението на майка ми от убийствените пристанищни такси, с които кралят облага всеки кораб, който идва и си отива? — Адам се ухили. — Ако притежавах главното пристанище на острова, навярно щях да направя същото. Във всеки случай нищо не може да се направи.

— Доволен съм, че казвате това — отвърна тихо епископът и склочи пръсти.

— Какво друго бих могъл да кажа? — сви рамене той. — Фамагуста ни е впримчила и ще бъде глупаво от наша страна, ако се противопоставим на политиката им. Един протест ще доведе само до още по-голямо увеличение на тарифите. Научихме този урок преди двадесет години и не възнамерявам да научавам още един такъв урок, без значение за какво...

Сара забеляза лекия предупредителен поглед, който Майкъл хвърли на Адам. Адам незабавно прекрати отговора си. Обзе я тревога. Нещо я накара да почувства, че приближаваше опасност. Но всичко се изпари, когато Адам взе ръката ѝ и нежно стисна пръстите ѝ.

— Простете ми, любима. Сега не е време за политика — меко каза той. — Пийте с мен за нашето бъдеще, защото това е началото на нашия съвместен живот, който ще бъде изпълнен с радост от

този ден нататък. Кълна ви се, че така ще бъде, даже и след като цели три години чакахме, за да се сбъдне този момент.

Тя се засмя.

— Ако погълна още една глътка вино, ще падна от стола. Всички тези тостове са достатъчни, за да замаят главата ми.

— Вярно е. Откакто ви познавам, никога не сте издържала на вино. Но ако припаднете, толкова по-скоро ще мога да ви отнеса до брачното ни легло.

— Тогава цялата ще бъда ваша — усмихна се тя. — О, Адам, това е най-щастливият ден в живота ми.

— И, надявам се, ще бъде също така най-щастливата ви нощ. — Той я погледна дяволито. Той обгърна лицето ѝ с ръце и ѝ подари една продължителна целувка, която я накара да потрепери този път от наслада. — Но вие сама ще кажете на сутринта.

— Милейди? Милейди, събудете се. Почти минава десет.

Серафина тъкмо щеше да отвърне раздражено да не ѝ пречат, за да продължи разговора си с Адам, но отново чу гласа, който я разсъни. Образът пред очите ѝ потрепери и най-накрая, за нейно най-голямо разочарование, напълно изчезна.

Това бе най-хубавият и най-продължителният сън, който досега бе сънувала. Най-много ѝ се искаше да се върне при Адам, даже след като вече знаеше, че той е само една мечта.

И все пак, не можеше да не изпитва ужасно чувство на тъга, че трябваше да се откаже от него, да се раздели с прекрасната Мечта, която толкова дълго време я бе поддържала. Може би фантазиите бяха точно това, но те бяха много по-привлекателни от действителността. Вече усещаше острата липса от Адам. Знаеше, че той бе загубен за нея, бе се върнал на онова въображаемо място, където той и тя бяха живели толкова щастливо. И се бяха обичали толкова много.

Серафина неохотно отвори очи и премигна срещу ярката светлина, когато пердетата се дръпнаха и пропуснаха поток от слънчева светлина. Тя седна в леглото, объркана. Не бе сигурна къде се намираше, но със сигурност знаеше, че бе отново в реалния свят, и това не ѝ хареса.

Обзе я паника, когато започна да си спомня. Тя бе омъжена за ужасния Ейдън и той бе напълно различен от Адам. И за жалост, Ейдън не можеше да пробуди в нея същите чувства, както Адам.

Тя се огледа наоколо, което само усили паниката ѝ. Беше в леглото на Ейдън и даже не знаеше как се бе озовала в него. Но поне Ейдън не беше тук. Само Джени се движеше из стаята.

— О, Джени! — бързо каза тя. — Какво се е случило?

— Бяхте в страната на сънищата, навярно на едно прекрасно място, ако се съди по усмивката, която бе изписана на лицето ви. Помислих си, че никога няма да се събудите. Виках ви и ви разтърсвах отново и отново, а вие само се обръщайте. — Тя се ухили. — Навярно сте прекарвали една дълга нощ.

Серафина разтри очи с желанието да можеше да си припомни поне едно нещо от изминалата нощ. За минута бе разговаряла с Ейдън за... за Тинкърби. Точно така. И в следващия момент се намираше тук със слънчевата светлина, която нахлуваше в стаята. Погледна към другата страна на леглото.

Възглавниците бяха вдлъбнати, а чаршафите — измачкани и отметнати настрана. Кръвта ѝ се вледени.

Нима най-накрая се бе случило? Нима Ейдън ѝ бе сторил онова ужасно нещо, докато тя е спала, без дори да го усети? Или нима пред очите ѝ бе спусната завеса, така че да не си спомни?

Бързо огледа тялото си. Беше облечена в нощница. Това беше добър знак, въпреки че не можеше да си спомни как бе успяла да се намъкне в нея. Не почувства никъде по себе си нито болка, нито натъртено или възпалено място. Тя изчака, докато Джени се извърна, за да налее топла вода във ваната. Тогава отдръпна завивките от себе си. Не видя никакви реки от кръв.

Серафина въздъхна от облекчение. Така, значи бе удържал думата си. Но тогава защо не можеше да си спомни нищо?

На вратата се почука и Джени, като се досещаше кой беше, я отвори. След това изчезна. Серафина се втрещи, когато Ейдън влезе в стаята с поднос в ръка. Тя бързо придърпа завивките чак до брадичката си, сякаш така можеше да се защити от него.

— Добро утро — каза той. — Спахте ли добре? — Той се приближи до леглото и постави подноса, след това седна до него. —

Реших тази сутрин да ви донеса закуската тук, горе, защото вече е твърде късно, а аз скоро трябва да замина за Лондон. Чай?

Тя кимна с език, стиснат зад зъбите. Искаше ѝ се той да изчезне.

— Мляко? Захар?

Тя поклати глава.

— Нима сте си глътнала езика, или толкова много ви боли главата, че не можете да говорите? — попита той с ирония, като ѝ подаде чаша и наля една за себе си. — Щях да ви поръчам шоколад, но не зная дали обичате.

— Чай е много добре — отвърна тя, като отпиваше от горещата течност.

Той се облегна назад и я погледна продължително с преценяващ поглед.

— И така, Титания. Мисля, че най-добре ще е да привикнете да пиете само роса. Как е главата ви? Боли ли ви?

— Защо трябва да ме боли главата? — подозрително попита тя, като си помисли, че това бе последното нещо, което можеше да очаква.

— Само защото, скъпа ми, невинна съпруго, това е, което чувстват хората, които са препили. Миналата нощ летяхте високо в облаците. Не си ли спомняте?

Серафина се втренчи в него.

— Нима твърдите, че съм се напила? — попита тя, ужасена, че може би наистина бе направила това. — Аз... аз не си спомням. О, *Ейдън*, не си спомням нищо!

Той вдигна вежди.

— Нищо ли? Съвсем нищо ли не си спомняте? Нима искате да кажете, че неповторимите ми способности са отишли на вятъра?

— О... о, не! — простена тя, като едва не изпусна чашата в скута си. — Вие, порочен и злобен човек! Вие се възползвахте от моята замаяност, нали? О, знаех си. — Тя сведе глава. Цялата бе объркана и смаяна.

Ейдън се разсмя.

— Вие наистина не си спомняте, нали? Всъщност, говорех само за това, че ви вдигнах на ръце и ви занесох до леглото.

— Вие... вие ли го направихте? О, и тогава Джени трябва да ме е разсъблякла — изрече тя с безкрайно облекчение, че загадката се разплиташе.

— Не, всъщност аз направих това. Вие бяхте в такова състояние, че прислугата не трябваше да ви види. Според мен, когато ме видяха да ви нося на ръце нагоре по стълбите с глава, отпусната на рамото ми, те са си помислили, че започва първата ни брачна нощ. Не виждах причина да ги разочаровам. И така, аз самият се наех да ви разсъблека.

На Серафина ѝ се прииска да умре от отчаяние.

— О, не... — каза тя, като скри с ръка устата си. — О, колко ужасно!

— Не мисля така — лукаво отвърна той. — Всъщност много ми хареса. Мисля, че всичко се нареди много добре, макар и напълно случайно. Сега всеки ще си помисли, че женитбата е заела подобаващото ѝ се място. Тази новина за миг ще долети до отделенията на прислугата и после нагоре по стълбите, където най-вече се налага да бъде чута.

— Да... да, мога да разбера това — изрече Серафина, все още разстроена не само от своето собствено поведение, но и от това, че той я бе видял без дрехи, въпреки че това беше изцяло по нейна вина. — Ейдън, кълна ви се, че нямам навика да се напивам до козирката, наистина. Никога досега не съм пила вино, освен една глътка по време на моето причастие.

— Така и подозирах — каза той, явно развълнуван. — Не се безпокойте. Мога да си представя, че вие просто пиете твърде много, твърде бързо и най-вече на празен стомах.

— Аз... аз трябва да съм била много изнервена. Не помня да съм изпила повече от една чаша. — Тя събра смелост да го погледне. — Нима изглеждах като пълна глупачка?

— Нищо подобно. Всъщност вие изпихте само една чаша. Просто съвсем неочаквано, за миг припаднахте. И никак не изглеждахте като пълна глупачка, освен че ме зовяхте с грешно име. — Очите му искряха от възмущение. — Ако бях ревнив мъж, щях да се обидя, но отдавам това на грешка на езика.

Серафина сложи ръка на устата си.

— Как ви наричах? — попита тя, без да иска да знае отговора, ужасена, че вече го знаеше.

— Адам — отвърна той. — Съвсем близо до моето име и всъщност беше твърде привлекателно, както го изричахте. А сега, ако ме наречете Оберон, мисля, че наистина ще полудея от ревност.

Серафина пребледня като платно, напълно съсипана. Наистина трябва да бе загубила разсъдъка си, за да направи такава ужасна грешка.

— Съжалявам — отвърна тя с голямо облекчение, че нищо друго не бе споменала. А дали това беше така? — Не казах нищо друго, нали? — насили се тя да попита.

— Не. Нищо. Защо? Съществува ли Адам в далечното ви тъмно минало? — каза той, като я наблюдаваше с любопитство. — Едва ли е така, но се чудя защо изглеждате толкова виновна.

— Няма нищо, от което да се чувствам виновна — отвърна тя, като се закле никога повече да не вкуси и една чаша вино. Не можеше да понесе, че Ейдън вечно се натъкваше на глупавата ѝ Мечта. Очевидно виното не само бе развързало езика ѝ, но бе развихрило също и фантазиите ѝ. — Знаете много добре, че леля Елспет ме държа изолирана през всичките тези години.

— Да, прекалено дълго, мисля. — Той намаза с масло препечена филийка и ѝ я подаде. — Ето, изяжте това. Ще ви помогне на главата.

— Няма ми нищо на главата — каза тя, но взе филията и настървено я захапа, сякаш не бе яла с дни наред. — Чувствам се много добре — с препълнена уста промърмори тя.

— Тогава благодарете на Бога за добрия си късмет, защото през целия си живот съм пил колкото и за двамата.

— Защо ли не съм изненадана? — язвително изрече тя. — Предполагам, това е другата предпоставка, че сте подлец.

— Просто приемете го като магарешко, младежко прегрешение, като много други такива. Вижте, Серафина, наистина трябва да тръгвам, ако искам да пристигна в Лондон по светло — каза той, като ѝ намаза с масло още една филия и я постави в ръката ѝ. — Тинкърби предложи да ме закара с вашата карета, което смятам за много щедро от негова страна.

— О, Ейдън... но той пристигна само преди два дни. Не желая да го изтощавате, като му нареждате да кара през целия път до Лондон.

— Глупости. И аз мога да карам. Бих взел своята собствена карета, но, изглежда, нямам такава в момента. — Той се усмихна. — Обаче възнамерявам да поправам това заедно с куп други въпроси по най-бързия начин. Ето защо, ще отпътувам днес. Сигурна ли сте, че няма да размислите и да дойдете с мен?

— Не. Няма да дойда. — Самата идея да отиде в Лондон изпълваше със страх сърцето на Серафина. Стигаше ѝ това, че дукът и сестрата на Ейдън ѝ се подиграваха в Таунсенд, но цял град с модерни хора да я оглеждат с насмешливо презрение — това нямаше да може да понесе.

— Виждам, че няма да се помръднете оттук. Много добре тогава. Мисля, че ясно мога да си представя вашите мерки.

Серафина го погледна, като си помисли, че навярно той си припомняше всяка част от голото ѝ тяло от миналата нощ, когато я бе разсъблякъл.

— Сигурна съм, че много добре можете да си представите мерките ми, милорд, въпреки че това няма да ви изведе до никъде.

— Мисля да дам вашите мерки на шивачката, за която ви споменах — продължи той, като пренебрегна язвителната ѝ забележка. — Тя е бърза. Но ще бъде по-бърза, ако ѝ дам нещо допълнително.

— Чудя се какво ли може да бъде това допълнително нещо. — Серафина усети необяснима ревност, че Ейдън можеше да упражни своето голямо очарование върху шивачката. И сега можеше да си го представи как я събаря на леглото, докато шепне в ухото ѝ мерките на съпругата си. „Бързината е всичко, Колет, даже и жена ми да е едно мизерно същество.“ А мадам Колет на свой ред гука с чудесен френски акцент: „Колко жалко, милорд, че не е по-пищно надарена. Но не се тревожете, вашето желание е заповед за мен. Дрехите ми ще я превърнат в истинска графиня, даже и да не е достойна за тази титла. За вас, ваша светлост, ще направя всичко.“

Серафина ядосано прехапа устна.

— Не ми е нужен чеиз, милорд. Ще се справя и с това, което имам. За какво са ми хубави рокли, когато възнамерявам да прекарвам дните си тук, като работя във вашата градина, без някой да ме вижда?

— Можете да работите в градината колкото искате, но независимо от това дали ви харесва или не, ще сте облечена подобаващо за вашето положение в обществото — каза Ейдън, като присви заплашително очи. — Ще се споразумеем, Серафина, така че няма смисъл да ми се сърдите. Не ви моля за прекалено много неща. И така, очаквам да се съгласите по този въпрос, особено след като в този момент аз съм в по-неизгодно положение, отколкото вие.

Серафина отвори уста да му възрази, но осъзна, че той имаше доводи, които тя не искаше да засяга.

— Добре, милорд — отвърна тя въздържано, но всъщност ѝ се искаше да запрати чашата си по него.

— И ще престанете да ме наричате „милорд“! — гневно отсече той. — Имам си име и ще съм ви благодарен да го използвате.

— Добре, но ако престанете да ме наричате „любима“ — отговори тя с прекалено сладък глас. — Това много ме дразни, тъй като очевидно не е истина.

— Тази дума е по-кратка отколкото Серафина — каза той. Веселието се върна на лицето му. — Предполагам, че трябва да ви наричам „проклета вещица“, защото се държите като вещица, но мисля, че това ще ви бъде още по-неприятно.

— Това обръщение е още по-дълго от Серафина — саркастично отвърна тя. — Не искам да бъда вещица, но вие не ми давате избор, като ме притискате да върша всичко, винаги както вие искате.

— Не желая да ви притискам за нищо. — Той върна чашата си на подноса. — Както ви казах вчера, не можете да избегнете хода на времето. Можете да вървите напред с ваше собствено темпо, но не можете да отлагате това винаги. И аз възнамерявам да ви облека подобаващо, докато свикнете с мисълта, че сте моя съпруга.

Серафина видя, че нямаше смисъл да спори с него, защото той нямаше намерение да я изслуша.

— Облечете ме както искате, но не забравяйте, че не можете да си направите копринено портмоне от свинско ухо. Аз съм това, което съм, Ейдън. И независимо как ще ме облечете, това няма да ме промени, без значение какви са вашите желания.

— Упорита сте, но не безнадеждно — леко се усмихна той. — Бих казал, че бележим някакво развитие. Все пак под ръката си държа съпруга, която е склонна да ми се подчинява.

— Може и да имате съпруга, но със сигурност не съм склонна да ви се подчинявам — отвърна Серафина.

Ейдън рязко се изправи и усмивката му изчезна от лицето.

— Може би все пак сте инат. Много добре, Серафина. Приемете го, както желаете. Ще се върна след един месец.

— Цял месец? — изрече тя. Мислеше си, че той ще отсъства само няколко дни. Един месец изглеждаше като цяла вечност.

— Да, боя се, че е така. Трябва да спася компанията и да си върна някои големи дългове, а също и да уредя куп други въпроси.

— О... о, да, разбира се. Разбирам, че това ще отнеме доста време. Е, добре, моля ви не бързайте да се прибирате вкъщи само заради мен — отвърна тя, като си каза, че нямаше търпение той да замине. Цял месец щеше да спи сама, без да се тревожи какво би могъл да й стори. Това щеше да е балсам за наранената ѝ душа — а тя трябваше да се счита за щастливка, че само душата ѝ бе наранена.

— Щях да ви кажа, че ще ми липсват, но след вашата последна забележка ще се окажа глупак. Имате голям късмет, че съм търпелив мъж, Серафина, но не разчитайте на търпението ми твърде дълго време. Ще започне да се изчерпва.

Тя го стрелна с поглед, изпълнен с омраза.

— Може би сега трябва да започнете с търсенето на вашите метреси — каза тя. — Бих ви презирала, ако се чувствате лишен от женска ласка по-дълго, отколкото е необходимо.

За нейна най-голяма изненада Ейдън избухна в смях.

— А, така ли? Ако наистина ще се чувствате така, елате тук и ми дайте една сладка целувка за раздяла. Но тъй като наистина мисля, че въобще не ви е грижа как се чувствам, няма да затаявам дъха си.

Серафина скръсти ръце пред гърдите си.

— Знаете какво мисля за целуването с вас?

— Съдба, по-лоша и от смъртта, или нещо подобно? Кажете ми честно, Серафина, толкова ли е лошо? — меко попита той.

Тя се изчерви, като си спомни всъщност колко прекрасно беше.

— Проблемът е в принципа — каза тя, като избегна погледа му от страх, че той щеше да прозре истината в него.

— О, да — принципът. Принципът, че не трябваше да целувам жената, за която щях да се женя, просто защото не знаех, че ще се женя за нея. Много женитби с бъдеще щяха да бъдат разтрогнати, ако следваха този принцип, Титания. Чудя се, осъзнавате ли просто колко забранени целувки се разменят всеки божи ден, без да е навредило това някому?

— Това е друго нещо и не се опитвайте да ме обърквате, защото знаете какво точно ще възразя на това.

— Доколкото разбирам, вие се противопоставяте на всичко, което можете да извършите с мен. — Той се приближи до нейната

страна на леглото и Серафина разтревожена се притисна към възглавницата си.

— Отпуснете се. Въпреки мнението ви за моя морал, аз не съм вълк, който ще ви схруска на излизане. Искам само да ви кажа „Довиждане“. — Той се наведе и я целуна леко по челото. Облъхна я слабият аромат на лимон и сандалово дърво, смесен с неговия собствен мирис на мъж. — Ето. Не беше толкова лошо, нали?

Серафина не можа да отговори. Истината беше, че всеки път, когато той я докосваше, през нея преминаваше гореща вълна и тя цялата се разтреперваше. Това бе необяснима за нея реакция, след като тя презираше всеки квадратен инч от мъжкото му тяло.

— Бъдете щастлива — меко ѝ пожела той. — Или поне толкова щастлива, колкото можете да бъдете при тези обстоятелства. И, Серафина, независимо от това дали ще ми повярвате или не, вие винаги ще ми липсвате.

След това той изчезна и остави Серафина сама в голямото му легло.

Не разбираше защо ѝ се прииска да заплаче.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Серафина подкастри още едно стъбло от неразцъфналия розов храст. После изтри ръката си и погледна нагоре към небето с тежка въздишка. Колкото и да се наслаждаваше на работата си в градината, постоянният труд не бе достатъчен, за да я откъсне от грижите ѝ.

Изминалата седмица се оказа по-трудна за нея, отколкото си бе представяла. Сватбата бе цяла катастрофа, но тя бе осъзнала последствията от женитбата през последните няколко дни. Това, което се разкриваше пред нея, бе цял живот на нещастие.

Дните не бяха толкова лоши и поне времето бе чудесно. Тя закусваше в стаята си и бърбеше с Джени, което ѝ помагаше да не се чувства толкова самотна. Сутрините се разхождаше, а след това работеше в градината. Обядваше скромно с леля си в нейните покои и после пак се връщаше в градината. Часове наред копаеше и плевеше, като се опитваше да забрави нещастната съдба, която се бе стоварила върху нея.

Но след това се спускаше неизбежният здрач. Тя се връщаше в стаята си да се измие и преоблече. Намираше поредното извинение за закъснението си и се изправяше лице в лице с приемната зала и Шарлот, която неизбежно присъстваше там, като винаги наблюдаваше, слушаше и отсъждаше.

Шарлот се държеше, сякаш тя и Елспет бяха донесли някаква заразна болест в къщата. Въпреки че винаги преди вечеря Шарлот седеше мълчалива в стола си и бродираше, изражението върху лицето ѝ със стиснати устни разкриваше нейното недоволство.

Серафина не си правеше илюзии за това, което Шарлот не одобряваше, тя си мислеше просто, че новата съпруга на брат ѝ беше груба, с лоши маниери и неподходяща за възвишения живот в Таунсенд. Лицето ѝ придобиваше особено сърдито изражение, когато Серафина се обръщаше приятелски към някой от прислугата. Ставаше още по-кисела, когато Серафина неблагоприятно разговаряше мило с лорд Деллауеър при редките случаи, когато той се появяваше. Но

ставаше най-раздразнителна, когато лорд Делауеър и Елспет започваха един от своите заплетени разговори, които на Серафина се струваха много забавни, въпреки че рядко разбираше смисъла им.

След това идваха вечерите, които Серафина искрено ненавиждаше, защото тогава беше часът на Шарлот да говори, а тя никога не пропускаше да говори за Бог. Нейния Господ Серафина не познаваше и не искаше да познава. Даже проповедникът в малката църква на Аберсох не бе говорил толкова монотонно и тревожно за греха и спасението.

Досега Елспет си бе държала езика зад зъбите, но Серафина знаеше, че това нямаше да трае дълго, не и по начина, по който Елспет хвърляше гневни погледи през масата и дъвчеше шумно храната си, докато Шарлот продължаваше ли продължаваше с монотонната си реч. Елспет изглеждаше, сякаш бе готова да убие тази жена или поне да ѝ направи магия за мълчание. Благодареше на Бога, че леля ѝ не се опита да стори това, защото магията ѝ бе обречена на неуспех и Шарлот само щеше да започне да се моли два пъти повече, отколкото преди.

Имаше моменти, когато на Серафина наистина ѝ се искаше Ейдън да си бе вкъщи, като се надяваше, че може би той знаеше как да затвори устата на невъзможната си сестра. От всички хора, Ейдън бе човекът, който нямаше да се примири с всички тези глупости — тя даже се съмняваше дали той въобще вярваше в Бог. Но тъй като никога не бе виждала Ейдън да разговаря със сестра си, не знаеше как той се държеше с нея.

Всичко, което знаеше, бе, че не можеше да продължава така ден след ден, нощ след нощ. Апетитът ѝ се изпаряваше при всяка една от изобличителните речи на Шарлот. Даже бе започнала да се крие по ъглите, когато чуваше столът на Шарлот да приближава насам. Тя се криеше в стаите и даже в гардеробите, докато не се увереше, че Шарлот си бе отишла. Вече не се чудеше защо прислужниците изглеждаха толкова мрачни. Шарлот бе жена с труден характер. Винаги искаше всичко да е свършено, очите и ушите ѝ следяха всекиго и навсякъде. Серафина се чувстваше, сякаш живееше в затвор. Единственото облекчение, което усещаше, настъпваше между четири и шест часа, когато Шарлот си подремваше.

Даже скъпата Елспет не можеше да ѝ помогне.

— Не харесвам Шарлот Делауеър и не желая да я обсъждам. Мога да кажа само, че възнамерявам да стоя колкото се може по-далече от тази жена. — Това бе мнението на Елспет. В резултат на това, с изключение на вечерите, леля ѝ прекарваше цялото си време, криеща се в своите покои. Тя с радост съсредоточаваше цялото си внимание да прави отвари от своите магически съставки, след като вече не съществуваше нищо, което можеше да я раздели от това, което считаше за цел в живота си.

Джени, вечно любопитна, бе попитала Серафина какво имаше във всичките тези буркани и шишенца, които Елспет бе наредила из цялата си стая. Серафина, затруднена да ѝ отговори, ѝ бе казала, че това бяха лекарства, което донякъде бе вярно в зависимост от гледната точка, която човек можеше да си избере за хобито на Елспет.

Това обяснение лесно задоволи любопитството на Джени.

— Просто ще кажа това на камериерките, които са озадачени от миризмите, които се разнасят — каза тя весело. — Мислеха си, че може би идват от птицата на леля ви, която се е разболяла от нещо. Сега ще се успокоят, че не е хванала никаква заразна болест. А какъв език има тази птица! Наистина изрича най-странните неща. Каза ми нахалница, когато му викнах да млъкне с крясъците си...

Серафина поклати глава. Ексцентричната леля Елспет и също толкова ексцентричният ѝ папагал бяха най-малката ѝ грижа. Не можеше да избяга от нещастия си живот и в съня си, защото не бе сънувала от нощта, когато пред нея се появи онова чудесно видение на Адам по време на сватбеното им пиршество.

Искаше ѝ се отново да сънува, защото поне сънищата можеха да я избавят от самотата ѝ, можеха да я накарат да се почувства обичана и ценена поне за час или два.

Върху Серафина падна сянка и тя, разтревожена, бързо вдигна глава. Над нея се извисяваше дукът на Саутуел. Златисторусата му коса блестеше на слънчевата светлина.

— Ваше... ваше дучество... — заекна тя, като се опитваше да се съвземе. Тя отмести кичура коса, който бе паднал върху очите ѝ, и премита към него. — Вие сте се върнали.

— Да, наистина. Как я карате, Серафина? — попита той с доста приятен глас.

Тя сви рамене с мисълта, че трябваше да накара леля Елспет да направи магия хората да изчезват.

— Sprawям се. Но губите си времето. Ейдън не е тук.

— Не дойдох да видя Ейдън. Дойдох да видя вас. И Шарлот, разбира се.

— О, да... Шарлот. — Серафина въздъхна. — Каза, че живеете наблизно.

— Точно така, Саутуел е на пет мили оттук, от другата страна на гората. И така, Серафина, как намирате живота в Таунсенд?

Серафина се замисли. Искрено се съмняваше, че той искаше да чуе истината, а тъй като тя никога не лъжеше, реши да промени отговора си. Наистина не мислеше, че щеше да понесе да бъде подложена на още една тирада за това, колко неблагодарна и недостойна беше тя.

— Предполагам, Таунсенд си има своите привички. Хубаво кътче е и аз се радвам да работя в градините.

— Това и сам виждам — отвърна той, като извади от джоба си една фина ленена носна кърпа и ѝ я подаде. — Вземете. Изцапали сте си бузата.

Тя я взе и се изтри, като ѝ се прииска да я запрати в лицето му. Предположи, че той очакваше да види една свършена дама, независимо че тя работеше в мръсотията.

— Защо дойдохте да ме видите? — прямо го попита тя. — Мисля, че още миналата седмица достатъчно ясно изложихте чувствата си по отношение на мен.

— Получих писмо от Ейдън. Молеше ме да ви наглеждам и да се уверя, че се чувствате удобно тук.

— Колко разумно от негова страна — саркастично каза тя. — Предполагам, че това, което наистина имате предвид, е да се уверите, че отново не го излагам.

Рафаел се усмихна.

— Нищо подобно. Искрено желая да узная дали се чувствате удобно. — Той протегна ръката си към нея да ѝ помогне, за да се изправи на крака.

Серафина неохотно я пое и стана.

— Чувствам се достатъчно удобно — отвърна тя. — Наистина ли ви е писал Ейдън, или това е само извинение да дойдете тук и да ме

шпионирате?

— Наистина ми писа и нямам причина нито да използвам извинения, нито да ви шпионирам. Сега сте съпруга на Ейдън, Серафина, и наистина желая да ви видя щастлива. И така, питам ви отново. Щастлива ли сте?

Тя извърна поглед с надеждата, че лицето ѝ няма да я издаде.

— Това е достатъчен отговор — каза той, като взе от ръцете ѝ градинарските ножици и ги постави в кошницата на земята. — И така, следващият ми въпрос се подразбира. Какво ви прави нещастна? Отсъствието на Ейдън ли?

Серафина се взря в него озадачена, защото предполагаше, че той разбираше ситуацията.

— Отсъствието на... на Ейдън ли? Не! Та аз едва го познавам! Как може той да ми липсва?

— Права сте. Но, от друга страна, намирам, че вие и Ейдън сте родени един за друг, и предположих, че трябва сама да сте стигнала до този извод, като се вземе предвид тонът в писмото на Ейдън.

— Какъв тон? — подозрително попита тя, като и за миг не вярваше, че според Рафаел те бяха един за друг. — Какво пише той?

— О, просто е загрижен, че трябва да е далеч от вас по време на изпитателния срок за вашето привикване към новите обстоятелства. Тревожи се, че докато отсъства, ще се чувствате напълно объркана. Всъщност изглеждате ми малко отслабнала.

Серафина цялата се изчерви.

— Не мисля, че външният ми вид ви засяга. Но предполагам, Ейдън ви е казал, че възнамерява да го подобри, тъй като ме намира недостойна за графиня, както съм сега. Това е нещо друго, по което и двамата си приличате.

— Той само спомена, че ще ви купи някакви нови дрехи, защото нямате много рокли. Серафина — погледна я той изпитателно, — бих желал да не мислите, че съм ви враг. Кълна ви се, че идвам с приятелско чувство, независимо дали ми вярвате или не. Признавам, в началото не се отнасях така мило към вас, както можех, но това се дължеше на факта, че не разбирах вашето положение.

— О, искате да кажете, че сте си мислили, че съм тичала след Ейдън заради титлата му? — горчиво изрече тя. — И, че нарочно исках да го унижа? И, че...

— Достатъчно — спокойно я прекъсна той. — Сгреших и искрено си го признавам. Цялото писмо на Ейдън се отнася за това, че нямате ни най-малка представа за това, какво е извършил баща му. И, че нямате нищо общо с този въпрос. Той напълно ви оправдава, като пише, че сте пристъпили към тази женитба с добри намерения. Всъщност разбрах това последния път, когато разговарях с вас, така че новините не са изненада за мен.

— Какво... какво друго ви пише? — попита тя с усилие, като се чудеше дали дукът въобще знаеше какви ужасни неща съществуваха между тях.

— Само това, че сте водили много скромен живот с леля ви, че сте неподготвена за новите обстоятелства. Той е загрижен за вас, Серафина, а и аз също. Не е лесно да започнете живот, където се очаква много от вас, а вие нямате никакъв опит.

— Ейдън вече ми е говорил за това. Казах му, че не искам да се тренирам. Не съм куче.

— Не, скъпа моя, със сигурност не сте. Вие сте едно сладко момиче, попаднало в трудно положение, без да има къде да се обърне за помощ.

Серафина покри лицето си с ръце, като се опитваше отчаяно да не се разплаче. Последното нещо, което бе очаквала да чуе, беше приятелският глас, състраданието на този мъж, който според нея я мразеше. За нейно най-голямо учудване, въпреки всичките й усилия, на очите й се появиха сълзи. Рафаел я прегърна, като я притисна към себе си. Твърде изтощена, за да се отдръпне от него, тя му позволи да я задържи, благодарна, че поне някой й показваше искрица на загриженост.

— Съжалявам, че вашето положение ви създава такова отчаяние — промърмори той. — Какво мога да направя, за да ви помогна?

— Н... нищо. П... просто всичко е толкова ужасно — простена тя, като се облегна на силното му рамо. Цялото й нещастие се изля от нея като отприщен язовир. — Ш... Шарлот е невъзможна. Отнася се към мен като към паразит, влязъл в къщата й. И... и тя ме укорява всеки път, когато не свърша нещо както трябва и... и — добави тя, като изхълца — не зная дали ще понеса още една нейна дума за греха. Тя вярва, че съм най-грешният човек, който някога е стъпвал по земята, а аз не зная защо — проплака тя.

Рафаел избухна в смях.

— Няма да позволя на Шарлот да ви разстройва безпричинно. Просто така е свикнала, Серафина. Тя е посветила живота си на Бог, като начин да се справи със своето положение и ако се държи малко по-остро, това е само защото няма какво друго да прави със себе си и няма друг човек, с когото да си говори.

Серафина повдигна обляното си в сълзи лице към Рафаел.

— Но... но защо четете цитати за Содом и Гомор и жената на Лот, която била превърната в колона от сол? Непрекъснато си мисля, че има предвид мен, но аз не съм направила нищо, за да заслужи презрението ѝ, освен че бях принудена да се омъжа за брат ѝ. — Тя изхълца отново. — Мисля, че тя самата иска да ме превърне в колона от сол.

— Ще поговоря с Шарлот — каза той, като я потупа успокоително по гърба. — Трябва да запомните, че е прекарала целия си живот в Таунсенд като в свой собствен дом. Не ѝ е лесно. Целият ѝ свят се е преобърнал, защото Ейдън си е взел съпруга.

— Зная, мислих за това. Но аз по никакъв, начин не съм се намесвала в нейното управление на домакинството. Даже и не зная как да заповядвам на хората около мен.

— Наистина, навярно не знаете — каза той с мил глас. — И това е нещо, което трябва да променим. Не че очаквам да започнете да се разпореждате наляво и надясно, но има една тема, по която трябва да поговорим. — Той я пусна. — Серафина... мисля, че по този въпрос мога да ви помогна.

— Как? — попита тя, като изтри очите си с носната му кърпа. — Не зная нищо за това, как да се държи човек на положение. Шарлот и за това ме презира и все пак би ме намразила още повече, ако се намеся. И Ейдън също мисли, че съм безнадежден случай, колкото и разбиращо да се отнасяше към моите недостатъци. — Тя издуха носа си. — Не искам през целия си живот да се чувствам по-незначителна от всеки един около мен, просто защото не зная да се държа като тях. Но не зная какво мога да направя по този въпрос.

Дълго време той мълчеше.

— Мисля, че може би имам решението на тази задача — най-накрая се обади той. — Знаете ли да яздите кон?

— Разбира се — отново изтри очите си тя.

— Чудесно. Ще се разпоредя още утре сутринта да ви изпратят една благородна кобила. Всеки следобед може да яздите до Саутуел и двамата ще започнем оттам.

— Какво искате да кажете? — объркана попита тя.

— Това, което искам да кажа, е, че разполагаме само с три седмици, преди да се завърне Ейдън. Мисля — не съм сигурен, разбира се, — но мисля, че мога да ви науча на много от нещата, които трябва да знаете като графиня. Ако провеждаме уроците в моята къща, никой няма да знае, включително и Шарлот. Нещо повече, прислугата ми е добре обучена и няма да задава въпроси.

Серафина зяпна към него.

— Но на какво мислите, че е възможно да ме научите? Аз съм безнадеждно изостанала.

— Нека сам да преценя това. Всичко, за което ви моля, е само да се появите утре на обед.

Серафина се взря в него, като търсеше шегата в неговото предложение. Но се оказа, че той бе напълно искрен. Сивите му очи бяха изпълнени с топлина и нотка на лек хумор. За първи път, откакто бе пристигнала в Таунсенд, Серафина се почувства приета такава, каквата беше. Почувства се така, сякаш си бе намерила приятел.

Все пак не можеше да се реши да приеме поканата му най-вече защото нямаше желание да се прави на още по-голяма глупачка, отколкото в действителност беше. Знаеше, че той никога нямаше да успее да направи от нея графиня, колкото и да му се искаше.

— Не мога, ваше дучество, макар и да оценявам поканата ви.

— Но точно това е проблемът — каза той. — Не искам да слагате твърде голяма тежест при обръщението. Към дуковете трябва да се обръщате с „ваша милост“.

— О — каза тя, като се почувства невероятно глупава, защото осъзна, че точно това се бе опитвал да ѝ каже той последния път, когато се бяха срещнали. — Искам да кажа, ваша милост.

— Много добре, въпреки че трябва да ми казвате Рафаел, защото сме втори братовчеди по сватовство.

— Братовчеди? Как така сме братовчеди? — отново се обърка тя. — Мислех си, че вие и Ейдън сте само добри приятели.

— Лесно ще ви обясня — отговори той. — Моята майка и майката на Ейдън бяха братовчедки. Тъй като и двете се омъжиха за

мъже със съседни имения, а Ейдън и аз сме родени само с една година разлика, ние се сближихме повече от братя.

— О, колко хубаво! — замислено отвърна тя. — Винаги съм искала да имам братя и сестри. Вие имате ли? Искам да кажа, истински?

— Имам по-малък брат, който е цял хаймана — каза той с плачевен глас. — Любимата ми майка често получава сърцебиене заради него, защото той има навика да си навлича беди и да се отървава от тях чрез дуелиране.

— Дуелиране? — изрече тя, а очите ѝ светнаха от възхита. — Имате предвид стреляне с пистолети призори?

— Пистолети, саби, каквото му попадне подръка. Досега Хюго е успявал да избегне убийството на някой човек, най-вече защото обикновено той е твърде хитър, за да навреди истински на някого.

— Но не се ли ужасявате, че ще бъде убит? — попита тя, останала без дъх. Бе чела за дуелите само в книгите и те ѝ се струаха най-романтичното нещо. Човек, който се биеше за честта на една жена под сивите лъчи на изгрева.

— Не — отвърна сухо Рафаел, — защото неговите противници са или също толкова хитри, или твърде ги е страх да убият брата на един дук заради отмъщение и всичко от тоя род. Но само за негова безопасност изпратих Хюго в чужбина с надеждата, че едно пътуване из Континента може да охлади кръвта му. Досега само трябваше да го избавям от дълговете му на хазарт, което бе по-лесно, отколкото да изчистя името му от убийство.

— Ейдън някога бил ли се е на дуел? — каза тя, сигурна, че знаеше отговора. И сега можеше да си представи Ейдън, който пронизваше противника си, а смъртта се отразяваше в очите му.

— *Ейдън*? Не говорите сериозно. Той е твърде чувствителен. — Той вдигна кошницата. — По-добре е да се връщаме. Късно е. Поканен съм на вечеря от Шарлот. — Те изминаха няколко крачки, преди той отново да се обади. — Трябва да знаете, че Ейдън гони само това, което знае, че ще спечели. Това е, което го прави такъв добър бизнесмен.

Серафина се замисли върху това изказване, като търсеше скрития му смисъл и се надяваше, че тя не бе негова цел.

— Ако е такъв добър бизнесмен — каза тя след минута, — тогава защо семейството му е в такова лошо финансово положение?

Това бе въпрос, който не ѝ даваше мира. Не бе успяла да изтръгне някаква друга информация от Елспет, която само бе казала, че тъй като сега семейство Деллауеър бяха спасени благодарение богатството на Серафина, нямаше смисъл да се тревожи за този проблем.

Поне най-накрая Елспет бе принудена да ѝ обясни за наследството на Серафина, че то било отделено от акта за унаследяване на имота, който оставял Баухил на най-близкия мъжки наследник. Когато Серафина я бе попитала защо Елспет бе пазила богатството в тайна, леля ѝ просто бе отвърнала, че нямало смисъл да го споменава и да обърква Серафина, след като, тя при всеки случай щяла да се омъжи за Ейдън.

— Вие наистина не знаете, нали? — попита Рафаел, като я изгледа с любопитство. — Проблемите на Ейдън не са по негова вина. Той беше в чужбина, занимаваше се с корабния бизнес в различни части на света, когато баща му почти успя да изгуби всичко, което притежаваха, заради някои свои изключително неразумни решения.

— О, колко трудно му е било на лорд Деллауеър — съчувствено отвърна Серафина. — Но Ейдън не е трябвало да позволява на баща си да взема каквито и да било решения, не и в неговото състояние.

— Какво е това състояние? — погледна към нея Рафаел.

— *Вие* знаете — съзнанието му блуждае — каза тя, като се намръщи. — Той не е виновен.

— Не съзнанието му блуждае, а ръката му. Щеше да се справя много по-добре, ако я държеше настрана от бутилката. Ейдън едва ли можеше да направи нещо за пиянството на баща си, особено когато беше на хиляди мили отук. Така че, не можете да го вините за това, което се случи. Ако Деллауеър си бе направил труда да уведоми Ейдън, когато първата беда ги сполетя, Ейдън може би щеше да успее да спаси положението. Той не знаеше нищо за затрудненията им, докато не стана твърде късно.

Шокирана, Серафина отвори уста. Най-накрая разбра причината за постоянното объркване на лорд Деллауеър и неговите продължителни отсъствия в спалнята му.

— Нима искате да кажете, че лорд Деллауеър не е луд?

Рафаел избухна в смях.

— Луд ли? Уверявам ви, че не е, или поне не е, докато не изпие цяла бутилка бургундско вино до сутринта. Наистина ли така си мислехте? — попита той, а усмивката му угасна. — Че Ейдън е бил отговорен за цялата тази каша?

Серафина сведе глава.

— Той не каза нищо, за да ми обясни.

— А защо да го прави? Мислите ли, че той ще се изправи и ще признае, че баща му е пияница, особено след като сте преживели достатъчно много шокове? Може би се е надявал вие самата да си обясните ситуацията. Но предполагам, че никога преди не сте били свидетел на пиянство.

— Не... освен когато леля Елспет празнува, което се случва рядко, само в свещените дни, когато тя почита Бога и Богинята. О, бедният Ейдън! — възкликна тя, когато друга, още по-ужасна мисъл ѝ хрумна. — Трябва да се е ужасил, когато аз се напих от една чаша вино онази нощ.

Рафаел замръзна на мястото си.

— Наистина ли? — попита той, а лицето му прие спокойния израз, който нищо не издаваше.

Дълбоко засрамена, Серафина кимна.

— Не го направих нарочно — просто никога преди това не бях пила алкохол и виното ми замая главата. Ейдън трябва да си е помислил, че се е оженил за друга пияница, защото се наложи да ме отнесе до стаята и да ме сложи в леглото. — Тя цялата се изчерви от смущение. — Мисля, че зная как се чувства лорд Делауеър. Нищо не мога да си спомня. Беше ужасно.

Рафаел се почеса по бузата с поглед, вперен в земята.

— О, колкото до това, напълно естествено е то да бъде забравено след препиване. Няма да ви безпокоя много. Просто трябва да се научите как да се държите.

— Не. Мисля, че няма да успея — каза тя.

Той я погледна.

— Боже мой! Тогава може би ще имаме проблем.

— Искам да кажа, че по-скоро ще продължа да пия само вода, както преди. Но... но какво ще стане с лорд Делауеър? — попита тя, като се върна към първоначалната си грижа. — Той не може да

продължи да съсипва живота на хората, само защото няма мяра в пиенето. Нищо чудно, че в присъствието на лорд Делауеър Шарлот по няколко пъти споменава за злото, което носи алкохолът. Може би Ейдън ѝ е казал как самата аз се изложих, и тя се опитва да ме вкара в правия път.

— Сигурен съм, че тя се опитва да ви вкара в правия път точно както винаги е правила с Ейдън и самия мен. Но в случая на Делауеър, мисля, че той се стреми да отбягва дъщеря си, което навярно обяснява защо прекарва толкова време в уединение. Не мисля, че иска да бъде променен, със сигурност не и от Шарлот.

Тя въздъхна.

— Тогава предполагам единственото нещо, което може да се направи, е да се опитам да му помогна, като му намеря нещо друго да върши през свободното си време. Навярно той е просто самотен, защото от това, което видях, той наистина си няма никого, когото да обича и който да го обича. Може би ще го убедя да ми помага в градините, където няма да има време да пие. — Тя го погледна в лицето. — Мислите ли, че това ще свърши работа?

Рафаел вдигна ръката ѝ и я задържа в своята, като втренчи поглед в пръстите ѝ.

— Серафина... мисля, че вие може би сте най-доброто нещо, което се е случило на това семейство от дълго време насам.

— Така ли? — шокирана попита Серафина. — Аз... аз си мислех, че вие вярвате точно в обратното.

— Отначало да, но това бе, преди да говоря с вас насаме. Ще си позволя да кажа, че може би вие сте изпратена от Бога. От дълго време насам Таунсенд го сполетяват само нещастия.

— Не разбирам как мога да помогна. Шарлот не може да понася присъствието ми, лорд Делауеър почти не ме вижда, а Ейдън въобще не ме обича. Даже прислужниците ме намират за досадна, защото изчезват веднага щом се появя.

Рафаел се усмихна.

— Та това е тяхно задължение.

— О, ами намирам тяхното поведение за много безсърдечно, защото най-много от всичко искам да имам някого, с когото да си говоря. Единственият човек, който открито говори с мен, е Джени — тя е моя камериерка, но пристигна в Таунсенд, когато пристигнах и аз.

Така че, Шарлот все още не я е обучила да мълчи. Джени говори безспирно, което според мен е много забавно.

— И да се надяваме, че ще продължи да говори, щом това ви доставя удоволствие. Зная, че Таунсенд е мрачно и тъжно място, Серафина. Майка ми казва, че когато лейди Делауеър починала, животът напуснал това място, Делауеър никога напълно не се е съвзел от смъртта на съпругата си. Явно той много я е обичал и се превърна в една развалина, когато я загуби.

— Как умря тя? — попита Серафина с внезапното желание да узнае колкото е възможно повече за семейството на Ейдън. В нея се зараждаше слабата надежда, че ако можеше някак си да ги разбере, щеше да осмисли живота си.

— Почина при раждането на Ейдън — с равен глас отвърна той. — След като роди Шарлот, имаше няколко помятания. Едно ново забременяване бе опасно за нея, но тя не престана да опитва, като знаеше колко много съпругът ѝ искаше син. Синът и наследникът на Делауеър се роди, но с цената на живота на съпругата му. — Той поклати глава. — Мисля, че Ейдън винаги се е чувствал виновен за дълбоката скръб на баща си, което навярно обяснява, защо досега не го е разкъсал парче по парче.

Неочаквано очите на Серафина се изпълниха със сълзи, когато осъзна значението на думите му.

— Колко тъжно, че Ейдън никога не е имал майка, а баща му трябва да го е презирал за това, че въобще се е появил на бял свят, даже и да беше наследникът, който е искал.

— Права сте за това. Делауеър никога не намери време за Ейдън като момче, защото се отдаде на скръбта си, вместо на децата си. И тогава, шест години след смъртта на лейди Делауеър се случи нещастieto с Шарлот, което още повече усложни нещата.

— Искаше ми се да попитам — колебливо се обади Серафина. — Не искам да нахалствам, но съм любопитна какво ѝ се е случило.

Рафаел въздъхна тежко и прокара ръка през косата си.

— Боже, това беше ужасен ден. Яздехме навън, а Шарлот бе отговорна да ни пази, когато понито на Ейдън се подплаши и Шарлот запрепуска след него. В бързината си, конят ѝ скочи и тя падна. — Той стисна очите си за момент, сякаш се опитваше да изтрие сцената, която описваше. — Шарлот си счупи гръбнака.

— О... о, колко ужасно! — Серафина притисна с ръце бузите си, като си спомни нещастieto с майка си върху подплашения кон. Но инцидентът с майка ѝ беше фатален. Поне животът на Шарлот бе пощаден, дори и да не можеше да ходи.

— Да, беше ужасно. Оттогава насам, нищо не е както преди за Шарлот. Тя беше такава весело, жизнерадостно момиче, само на дванадесет години. Бе изпълнена с планове за женитба и деца, непрекъснато говореше за дебютантския си бал, обикновените женски приказки, които ни влудяваха двамата с Ейдън. — Той изпусна продължителна, тежка въздишка. — Но всичките ѝ надежди рухнаха, когато тя падна и загуби способността си да ходи. Оттогава насам тя страда жестоко.

— Аз... аз съжалявам — промълви Серафина засрамена. — Нямах право да съм недоволна, особено след като тя страда.

— Вие не трябваше да знаете — отвърна той. — Шарлот може би се опитва да скрие, но мисля, че трябва да запомните с какви трудности се сблъсква тя всеки ден.

— Бедната жена, колко ѝ е тежко — каза Серафина, изпълнена с едно ново състрадание към зълва си. — И все пак тя никога не се оплаква, което говори за нейната изключителна храброст. Какъв труден живот води!

— Животът на Ейдън не е по-лек. Между чувствата му на вина за смъртта на майка му и нещастieto на сестра му, да не говорим за проблемите на баща му, Ейдън сякаш живее в свой собствен ад.

За пръв път Серафина изпита състрадание към съпруга си. Можеше да си го представи: дете без майка, което живееше в Таунсенд със сестра инвалид и баща пияница, нагърбил се с отговорността за семейството още от най-ранно детство.

И да трябваше да се ожени за нея, само защото баща му, който не можеше повече да разсъждава трезво, го бе принудил — това напълно обясняваше горчивината на Ейдън.

Тогава Серафина взе решение. Може би нейните илюзии за женитбата ѝ бяха разбити, но Ейдън не заслужаваше нито нейното презрение, нито нейния гняв, не и след това, което току-що бе чула. Ако той искаше истинска графиня, щеше да има такава, даже и ако тя не можеше да го дари с нищо друго.

— Много добре, ваша милост — каза тя, като изправи рамене. — Ще ви позволя да ме научите, на каквото смятате, че трябва да зная.

— Наистина ли? — Той хвана ръцете ѝ в своите с възхитен израз на лицето. — Признавам си, че съм облекчен да чуя това. Ще започнем ли утре?

— Утре — съгласи се тя, като просто се чудеше в какво ли щеше да се превърне. — Но първо трябва да вечеряме и ви уверявам, че няма да ви хареса картината.

— О, мога да я направя привлекателна — тайнствено отвърна той, после я остави до вратата с нейната кошница, пълна с розови пъпки.

Ейдън кръстоса крака пред себе си, замислен пред изобилието от платове, които мадам Бърнард бе изложила пред него. Искаше му се сега да не бе в Лондон, а вкъщи, при булката си. Той докосна с пръст устата си, чувствайки се напълно изгубен. Не бе свикнал да поръчва женски дрехи, а само да ги гледа.

— Хъм, да видим. Както ви обясних, жена ми се нуждае от всичко — от бельото до ръкавиците. Доверявам ви се да се погрижите за долните ризи, нощниците, чорапите и всичко от този род.

— Естествено, мосю. — Мадам Бърнард кимна. — От най-високото качество, разбира се.

— Разбира се — отвърна той, като си помисли, че наистина трябваше да доведе една от бившите си метреси, за да го посъветва. Тинкърби нямаше да помогне в този случай с обърканото си изражение на лицето.

— Мосю също ще желае рокли за сутринта, за разходка, за пътуване и вечерни рокли?

— Да. Четири за всеки от тези случаи — не, направете ги пет. Вие знаете как — но нищо натруфено. На жена ми най-много ѝ отиват семплите рокли. — Той си представи Серафина, облечена като най-модерна дама. Това не беше лесно, защото той по-скоро бе склонен да си я представи гола, без дрехи върху себе си. Сега това бе една привлекателна картина. Красивата Серафина, точно както Бог я бе създал, един блестящ пример за женственост.

— Мосю?

Ейдън с неохота се откъсна от видението.

— Това, което искам е... е елегантност — каза той. — И удобство.

— Удобство? — озадачена от молбата му, попита мадам Бърнард. — Но, мосю...

— Удобство — твърдо повтори той. — Графинята има съвършена фигура, така че няма нужда да слагате допълнителни подплънки. И никакви остри материи. Не искам да се чеше като крастава маймуна.

Мадам Бърнард го погледна, сякаш бе луд.

— Всичко, каквото желае ваша светлост — колебливо отвърна тя.

— Добре. О, също ми трябва две бални рокли. Ще оставя модела на вас. — Той се поклони и погледна към Тинкърби. — Цветовете, Тинкърби — заповяда той.

— Цветовете ли? — каза Тинкърби, като се почеса по бузата. — Имате предвид на нейна светлост? Ами, косата ѝ е кестенява, очите ѝ са...

— Зная как изглежда нейна светлост, тиквена главо! Имам предвид любимите ѝ цветове.

— О, прав сте, ваша светлост — каза той, като се преместваше от крак на крак. — Не мога да кажа, че някога съм ги забелязал. Въпреки това тя винаги е навън, така че може би ще желаете да изглежда като хубав стрък пролетна трева.

— Няма значение — нетърпеливо каза Ейдън и се обърна към модистката. — Пастелни цветове. Въпреки това нищо превзето като розово и синьо. Червено, прасковено жълто, морскозелено, нещо подобно.

Отзад се разнесе лек смях.

— Ейдън, скъпи, виждам, че си оставате така безполезен, както винаги, когато се отнася до разбиране на изисканите подробности на женския тоалет.

Ейдън погледна през рамо.

— О, небеса! Хариет! — Той стана на крака и целуна ръката ѝ с мисълта, че все пак Бог се смили над него и му изпрати възможно най-добрата помощ. Хариет винаги бе обичала скъпите дрехи, но тя също бе една от най-стилните дами, които някога бе познавал. — Как сте, скъпа? От толкова време не сме се виждали.

— Ами, от около три години — отвърна тя, но не изглеждаше и най-малко разстроена. Това бе облекчение за него, защото при тяхната раздяла тя бе направила една от онези емоционални сцени, които той толкова презираше. — Да разбирам ли правилно, че сте се оженили? — попита тя, като потупваше с ветрилото си върху пръстите си в ръкавици. — Без да искам, ви подслушах. — Тя хвърли любопитен поглед към Тинкърби, а устните ѝ потрепнаха от вълнение.

— Преди няколко дни. — Той я изгледа загрижено за някакви признаци на ревност. Самата лейди Хариет Мънроу бе омъжена, съпругът ѝ бе инвалид, но тя предпочиташе любовниците ѝ да останат необвързани.

— Колко чудесно е това за вас, скъпи! Градът гъмжеше от слухове, че баща ви е изпаднал в големи дългове и вие сте в безизходица. Да предполагам ли, че сватбата ви е донесла и едно добро състояние? Иначе не мисля, че бихте могли да си позволите да почетете с присъствието си изисканото ателие на мадам Бърнард.

— Наистина, женитбата ми ни спаси от нашите затруднения — предпазливо отвърна той, като не искаше да даде твърде много сведения на Хариет, които тя щеше да разпространи надлъж и нашир като клюки.

— Каква добра новина! Познавам ли я? Трябва да съм пропуснала съобщението за сватбата ви.

— Нямах възможност да уведомя пресата, но не вярвам, че сте виждали Серафина. Тя е единствената дъщеря на покойния лорд Сигрейв, но през последните единадесет години живееше на едно усамотено място в Уелс.

— Сигрейв... Сигрейв — о, да, разбира се! Тогава тя трябва да е роднина на Едмънд. — Хариет кимна, като мислено проследи произхода на Серафина. — Е, добре, скъпи, наистина е похвално за вас да се погрижите за гардероба на съпругата си, но всъщност смятам, че моите предложения ще са от по-голяма полза за мадам Бърнард от вашите, а аз ще се радвам да помогна.

— Прекрасна идея — каза той с облекчението, че някой друг желаше да се погрижи за тази задача. — Вече казах на мадам какви неща желая, но ще оставя вие да се погрижите за подробностите. Благодаря, Хариет. Оценявам вашето предложение.

— Глупости. Няма какво друго да правя този следобед и ще ми бъде забавно да облека вашата съпруга. Вие наистина знаете колко много обичам да харча пари — леко се усмихна тя. — Предполагам, парите не са пречка?

— Ни най-малко. Единствената ми грижа е, съпругата ми да бъде облечена подобаващо за нейното положение. О, и трябва всичко да е готово и доставено след три седмици.

— Три седмици ли, милорд? — изрече мадам Бърнард, сякаш щеше да се строполи от изненада. — Но това е невъзможно!

— Нищо не е невъзможно — обади се Хариет. — Три седмици и ще удвоите сметката, нали, скъпи?

— Какво? — попита Ейдън, пропуснал въпроса. — О, чудесно. Ще направя каквото трябва, за да бъде свършена работата навреме. Довиждане, Хариет, и благодаря отново.

Тъкмо щеше да излезе, когато му хрумна друга мисъл. — Имате записани мерките на сестра ми, нали, мадам?

Объркана, мадам Бърнард кимна.

— Чудесно, направете също няколко утринни и вечерни рокли за нея — хубави и семпли. Хайде, Тинкърби, да тръгваме. Имам среща с кредитора.

— Но, мосю, а моето заплащане? — попита мадам Бърнард, като се паникьоса внезапно при тази зловеща дума.

— Изпратете сметката в хотел Грилиън. Не се тревожете, ще ви се изплати цялата сума, и то навреме.

Той излезе, чувствайки се необикновено доволен от себе си. Неочаквано лесно се оказа да облече Серафина. Надяваше се, че също тъй лесно, щеше да му бъде да я разсъблече, но нещо в него му нашепваше, че щеше да мине дълго време, преди да му се яви такава възможност.

Серафина се появи за вечеря дълбоко угрижена. Тя влезе в омразната ѝ приемна зала само за да открие Рафаел да си бърби с Шарлот, която всъщност се усмихваше. Серафина едва повярва на очите си.

— Серафина, ето ви най-накрая — каза Рафаел, като се изправи на крака. — Тъкмо разказвах на Шарлот каква чудесна работа сте

свършили в градините.

— Вие... вие й казахте? — попита тя, като погледна Елспет, лицето, на която бе смръщено както винаги, когато се намираше в компанията на Шарлот. Тя бе забила поглед в една книга, сякаш така можеше да забрави за присъствието на Шарлот.

— Наистина — отвърна Рафаел. — Веднага щом пристигнах, забелязах колко различно изглежда градината пред къщата. За пръв път от две години насам лехите са подравнени. Вие наистина сте променили облика на Таунсенд.

Серафина не можеше да не изпита задоволство, че все пак някой е забелязал усилията ѝ.

— Благодаря — каза тя. — Надявам се, че когато Ейдън се върне, ще успее да го убедя да наеме толкова градинари, колкото са нужни. Има още много неща, които могат да се свършат.

— Ако Ейдън ще харчи пари за нещо, това ще бъде за вътрешността на къщата — остро отвърна Шарлот на предложението на Серафина. — Има твърде много неща за поправка, за да не им се обръща повече внимание. А и трябва да се наемат още слуги. Наложил се да уволня петнадесет от тях, когато баща ми пропиля семейното богатство.

— Сигурен съм, че Ейдън ще вземе предвид вашите молби, след като се посъветва с всяка една от вас — тактично вметна Рафаел. — За момента той има достатъчно грижи.

— Не исках да критикувам брат си — сви устни Шарлот. — Ейдън ще обърне внимание на Таунсенд веднага щом му бъде възможно. Казвах само, че градините могат да почакаат, докато мебелите не могат, защото ще продължат да се разрушават и най-накрая възстановяването им ще струва двойно повече. Но ние не можем да очакваме от моята снаха да знае как се ръководи такава голяма къща.

Рафаел погледна със съчувствие Серафина.

— Сигурен съм, че Серафина ще се научи много бързо на това — каза той, като отново погледна Шарлот. — С вашата помощ — добави бързо, защото лицето на Шарлот се смръщи като буреносен облак. — Със сигурност никой по-добре от вас, Шарлот, не разбира как се управлява Таунсенд.

— И аз така мисля — отвърна тя. — Но Серафина не показва признаци, че слуша каквото и да ѝ кажа.

Серафина се насили да си спомни, че Шарлот чувстваше постоянна болка.

— Съжалявам, ако мислите, че не ви слушам — каза тя с голямо усилие гласът ѝ да прозвучи мило. — Може би, защото през по-голямата част от разговора аз не говоря. В бъдеще ще се постарая да внимавам повече.

— Това е ваш дълг. Добродетел е да изслушвате по-възрастните и по-опитните от вас — строго каза Шарлот, но поне изглеждаше по-малко разгневена.

— Да ви предложи ли чаша вино, Серафина? — попита Рафаел с насмешлив поглед. — Плъм е донесъл чудесно червено вино. Опитайте го.

Серафина можеше да го удари с юмрук.

— Не, благодаря — каза тя, без да му доставя това удоволствие.

За пръв път Шарлот кимна към нея одобрително.

— Много умно от ваша страна. „Да бъдат проклетите тези, които още от сутринта посягат към силното питие.“ Исаия, глава пета, стих единадесети.

Серафина въздъхна. Не за пръв път чуваше Шарлот да цитира този стих, даже и лорд Деллауеър да не беше тук, за да го чуе. Поне сега разбираше по-добре, защо Шарлот го торможеше с цитатите си.

— А какво ще кажете за това „Най-доброто нещо под слънцето за човек е да яде, да пие и да се весели“ — Рафаел се обърна към Шарлот. — Иксклезиастес, глава осем, стих петнадесети.

— Рафаел! — дълбоко възмутена изрече Шарлот. — Не трябва да преиначавате значението на словата от Библията. — Изражението ѝ се смекчи. — Даже и като ме дразните. Поне вие знаете пасажите от Светото писание.

— Как да не ги зная? — попита той. — Та вие ми ги цитирате, откакто се помня. И в този пример мисля, че Иксклезиастес е бил прав, защото той е възхвалявал радостта от живота, не е ли така? Съгласен съм с него и няма да ви навреди да се забавлявате поне малко повече.

Шарлот се изчерви.

— Бог не ме е пратил на тази земя да се забавлявам, а да работя за Неговата кауза. Той съвършено ясно изрази желанията си, като ме

прикова за този стол.

Рафаел погледна безпомощно към тавана и след това извърна поглед към нея.

— Тъй като не съм толкова добър като вас, прескъпа, да тълкувам Божиите желания, няма да споря, въпреки, че ако Неговото намерение наистина беше да ви държи заключена в тази къща, не бих Го почитал. Защо утре не излезете навън, на слънце, да видите какви чудеса е направила Серафина с градините? На първо място, точно това имах предвид, като засегнах темата — да ви накарам да излезете малко на чист въздух.

Шарлот се взря в нежните си ръце.

— Знаете, че здравето ми е крехко, Рафаел. Не смея да рискувам да се простудя от въздуха на открито, защото се страхувам за последствията от това.

Рафаел се плесна с ръка по бедрото.

— Предавам се. Може да рискувате да се простудите веднъж в седмицата, когато ходите на черква, но не и всеки друг ден?

— Денят на Бог е съвсем различно нещо. Него не мога да пренебрегна. И ако в резултат на това се разболея, тогава такава е Божията воля и аз трябва да я изпълня.

Серафина погледна към Елспет, която всъщност разкъсваше страниците от книгата си. Сбърчените ѝ устни се движеха беззвучно и несъмнено яростно.

В този момент лорд Деллауеър влезе. Крачките му бяха внимателно отмерени, сякаш всеки момент очакваше нещо да скочи и да го спъне. Сега Серафина разбираше състоянието му, а също и причината за вечно червения му нос.

— Деллауеър — обърна се към него Елспет. — Време беше. Вижте, човече, имате си компания.

Лорд Деллауеър огледа стаята. Замъгленият му поглед най-накрая се спря върху дука.

— А, Саутуел. — Той се почеса и отново се огледа. Очите му светнаха при вида на гарафата. Заклатушка се към нея и си наля значително количество, като бързо го пресуши. — Добър вечер на всички. Това е една прекрасна вечер — каза той, сякаш виното му бе развързало езика. — Радвам се да ви видя, момче, радвам се да ви видя. Какво ви води насам?

— Просто желанието за вашата компания — отвърна Рафаел, като вдигна вежди към Серафина, сякаш да потвърди състоянието на лорд Деллауеър. — От две седмици работя усилено и най-накрая се реших да се разнообразя.

— О, вашите арендатори са ви впрегнали да орете сега, нали? — каза лорд Деллауеър и избухна в смях, сякаш бе казал някаква изключително смешна шега. — Е, ако ще сте фермер, какво друго очаквате, а? Непосилен труд и оран, непосилен труд и пак оран.

Рафаел наведе русата си глава с напълно сериозно лице.

— Наистина. Петнадесет хиляди акра обработваема земя е достатъчна за цял ден усилена работа. Успяхте ли да засадите нещо тази година?

— Дори и една бразда не засадих. Знаете, нямах пари. — Главата му се извърна и той погледна Серафина. — О, но всичко е наред. — На лицето му се появи доволна усмивка. — Сега не се въргаляме в калта. Трябваше да помисля за това. Трябваше да помисля. Твърде е късно, не мислите ли?

— Не и ако засеете късната реколта. Разбира се, още отсега трябва да изорете нивята, за да ги подготвите.

— Хъм, да. Но най-добре е да почакам Ейдън, защото той може да ми отреже главата за това, че не съм се посъветвал с него. Момчето е твърде чувствително на темата за моето вмешателство в този момент. Не е лесно да се чувстваш безполезен, въобще не е лесно, когато съм свикнал да управлявам нещата. — Той отново се почеса по главата. — Разбира се, наистина извърших много глупости.

Серафина реши да скочи на крака, почувствала възможност да направи своето предложение.

— Лорд Деллауеър — тате — добави тя, за да подсили значението на думите си. — Хрумна ми нещо, което можете да вършите, за да се почувствате полезен. Сигурна съм, че Ейдън няма да има възражения.

— Ъ, какво е то, момиче? — попита той, като присви очи, сякаш да я види по-добре.

— Можете да ми помагате.

— Да ви помагам? С какво?

— Помогнете ми да разработим градините. В момента няма друг, който да ми помага, а аз толкова бавно напредвам сама. Искате ли? Ще съм ви толкова благодарна.

Лорд Делауеър се втрени в нея, както и дъщеря му.

— Искате аз да копая в градината?

— Да... — отвърна тя, като се подготви срещу неговото недоволство. — Мисля, че Ейдън ще бъде толкова щастлив да узнае, че правите усилия нещата да се уредят. Това може да компенсира други неща, които не са наред.

Неодобрението, което очакваше, дойде от Шарлот.

— Луда ли сте? — С хаплив тон се нахвърли тя. — Не може да очаквате баща ми да работи в градините като прост работник!

— Защо не? — попита Рафаел разумно. — Да работи нещо, всъщност може да се окаже добре за него и нещо повече: вярвам, че Серафина има право. Ейдън ще се зарадва, когато види баща ви да върши нещо полезно за дома.

Лорд Делауеър се намръщи към Рафаел.

— Наистина ли мислите така? Така ми се иска Ейдън да се отнася към мен с уважение. Знаете, че въобще не се държи така.

— Мисля, че наистина ще се отнася добре към вас. — Серафина въобще не бе убедена, че така щеше да стане, но тя щеше да се справи с проблема, когато му дойдеше времето. Точно сега, желанието ѝ бе насочено да изпълни целта си и тя бе благодарна на Рафаел, че по този въпрос бе на нейна страна срещу Шарлот, която очевидно благоговееше пред земята, по която той стъпваше. Поне замълча пред неговото одобрение.

— Не мислите ли, че можете да опитате? — каза тя. — Само помислете: вие наистина можете да се забавлявате.

— Ами не зная. Може и да се забавлявам. Скъпата ми Изабел много обичаше градините си — каза той, а очите му внезапно се насълзиха. — Може би ще се почувствам малко по-близо до нея там, навън. И ако мислите, че Ейдън ще бъде доволен, това ще е само за добро, нали?

— Вярвам, че ще е така, защото съпругата ви би се зарадвала да види, че се грижите за нещо, което е обичала. — Серафина му се усмихна, но сърцето ѝ се сви, когато видя колко много му липсваше жена му. Той наистина бе самотен човек. — Можете да го направите в памет на съпругата ви.

Той протегна ръце и сграбчи нейните. Толкова силно, че Серафина помисли, че кръвта ѝ щеше да спре.

— Тогава ще го направя — каза той с дрезгав глас. — Това е великолепна идея, скъпа моя, великолепна идея — не зная как сам не съм се сетил за нея. Кога започваме?

— Утре сутринта в девет часа — каза тя, много доволна, че той се предаде, и изненадана, че беше толкова лесно да го убеди. — Ще се срещнем в градината с розите. Опитвам се да подредя храстите, но има толкова много неща да се направят.

— Ще бъда там — каза той. — Изабел бе особено горда с розите си. Може би заедно ще успеем да възвърнем предишната им слава. — Той изтри очите си с опакото на ръката.

— Сигурна съм — каза тя, когато Плъм ги повика за вечерята.

— В нейна памет — промърмори той. — Да. Може би ще погледне надолу към мен от небето и ще знае, че още я обичам.

— О, да — каза Серафина с решението да втълпи в главата му още една идея и се молеше той и нея да възприеме. — И само помислете колко щастлива ще бъде тя, да ви види навън, че водите здравословен, полезен живот, че се радвате на земните дарове с ясни очи и радостно сърце в нейна чест.

— Да. Да, наистина — отвърна той, като се почеса по главата. — Тя ще хареса това, нали?

— Много — каза Серафина и хвана лорд Делауеър под ръка. Поведе го към трапезарията. Чудеше се дали все пак Богинята не бе подготвила божествен план за нея.

Може би тя бе изпратена в Таунсенд, за да възвърне щастието в него.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ейдън свали жакета си, разхлаби шалчето около врата си и се хвърли на леглото си в хотел „Трилион“. Бе отседнал в него, докато купеше къща. Тяхната собствена къща бе продадена от потъналия му в дългове баща.

— Проклет идиот — изрече Ейдън с ненавист, като подпря отзад главата си с ръце. От дълго време насам не бе изпитвал такава умора, но сега се чувстваше много по-добре, отколкото преди един месец.

Парите на Серафина разрешиха всичките му финансови проблеми, колкото и усилия да му отне това. Бе харчил буквално всеки час от последния месец. Тичаше между Лондон и Саутхемптъм, изплащаше големи суми на различни кредитори, очароваше банкери, уреждаше тегленето на кредити.

Успя да прегрупира флотилията от кораби, много от които бяха вече в неизправност и извадени на сушата. Подготви товара, нареди на повече хора да бъде платено, даже още повече — да бъдат наети, тъй като в последно време много от работниците бяха уволнени. Но нещата се уредиха, компанията отново бе изправена на крака, корабите ѝ плаваха навсякъде по света.

И всичко това благодарение на съпругата му, съпругата, която отначало той не искаше.

Серафина. Той затвори очи и си представи сладкото ѝ лице за стотен път през тази седмица. Боже, колко много копнееше тя да беше с него. Искаше да ѝ покаже Лондон, да види как лицето ѝ светва от удоволствие при гледките и звуците на града, да я заведе на опера, да танцува с нея, да я представи на приятелите си — ако такива бяха останали. От много, много дълго време не бе идвал в Лондон и малкото хора, на които се натъкна, не преливаха от топлина към него.

Навярно беше по-добре, че този път Серафина не бе с него, реши той, защото за нея щеше да е отегчително да го чака, докато оправя разрухата, причинена от баща му. Но все пак...

Той въздъхна с копнеж, като си спомни какво почувства, когато тялото ѝ се притискаше до неговото през единствената им съвместна нощ. Серафина бе спала дълбоко, но той едва можа да затвори очи, опиянен от нежния аромат на косата ѝ, който му напомняше за разходка в билкова градина под топлите лъчи на лятното слънце. Нейните меки, гъвкави крака се бяха извили толкова естествено покрай неговите, дъхът ѝ бе мек срещу гърдите му и пробуждаше вълни от желание, докато я бе държал покровителски в прегръдките си през малкото часове преди зората.

Държанието ѝ по време на вечерята го бе разчувствало необяснимо. То бе преминало през гама от чувства — защита, страх, благодарност — ако можеше да го нарече така — за това, че бе наел Тинкърби. И най-накрая, дойде последното действие, когато очите на Серафина се размътиха и затрепкаха и тя всъщност го бе погледнала с нещо подобно на любов. Даже нежност, ако бе достатъчно глупав да си го въобрази.

Това беше най-прекрасният момент. Може би трябваше да ѝ дава по-често вино, помисли си той. А може би не, като се вземе предвид катастрофалния ефект, който имаше виното върху останалите ѝ сетива. Нямахше търпение да си отиде вкъщи, което не бе характерно за него в миналото.

На вратата се почука и Тинкърби се появи с един куп дрехи в ръка.

— Ъ, милорд, дрехите са ви изпрани и изгладени точно както ги харесвате. А и куфарите на нейна светлост са вече долу. Нали ще е доволна утре, когато види колко прекрасни неща сте ѝ донесли?

— Надявам се, Тинкърби — каза Ейдън, като се надигна. — Искрено се надявам да е така. Но може и да ме удари по главата. Вашата господарка не ми изглежда да се интересува от прекрасните неща в живота.

— О, мисля, че е така, защото дълго време не е имала такива неща. Казах ви, че госпожица Серафина не е разглежено момиче.

— Да, казахте ми много неща, от които съдя, че жена ми дълго време е водила твърде необикновен живот благодарение на леля ѝ.

— Не трябва да ме разбирате неправилно по отношение на госпожица Елспет, или ще съжалявам за всяка своя дума — каза Тинкърби, като подреди върху стола изгладените дрехи на Ейдън. —

Тя наистина е добра жена и няма да ви позволя да помислите нещо лошо за нея, въпреки че има някои странни възгледи. Тя отгледа госпожица Серафина, като я подготвяше единствено да бъде ваша съпруга. Затова заслужава уважение, макар че тя наистина подходи към въпроса различно. Но поне го направи с любов.

Ейдън погледна невярващо Тинкърби. Както и бе възнамерявал, когато нае Тинкърби, той бе научил много полезна информация от възрастния мъж. Това бе повече от достатъчно, за да породи у Ейдън решението да понася смачканите ризи и жакети, да не говорим за постоянните порязвания по лицето. Но доверието му към Тинкърби нарасна още повече, когато той обсипа с похвали Елспет Битън, защото за него бе присъщо да отговаря сдържано на въпроси, свързани с лелята на Серафина. Тинкърби отговаряше педантично на почти всяка тема и Ейдън започна да подозира, че под педантичността на Тинкърби се криеше златно сърце.

— Както казвате — отвърна Ейдън. — Поне го е направила с любов. — Искаше му се, не за първи път, да можеше да предложи същото на Серафина. Но даже и да успееше, дълбоко се съмняваше, че тя би искала да има нещо общо с него.

Все пак, може би все още имаше искрица надежда, да я убеди да го харесва.

Серафина наблюдаваше с внимание как Рафаел демонстрираше правилно разрязване на горски гълъб. Умелите му движения бяха съпроводени от непрестанни коментари, повечето от които караха Серафина да се смее неудържимо.

— Точно в средата се заби с кураж сабята, трупът на жертвата се разцепи на две. И така подлото дело е извършено, фехтовачът е прославен и гладен, готов да изяде победения. Единственият проблем е да погълне костите на нещастната жертва. — Той постави месото в устата си, задъвка, после се хвана за гърлото и закашля силно.

Един разтревожен лакей бързо се завтече към него и Рафаел трябваше да го отпрати с извинение.

Серафина се заливаше от смях. През последните три седмици изпитваше голямо задоволство от ежедневните уроци на Рафаел, въпреки че през първия следобед, когато пристигна в Саутуел, беше

ужасно уплашена и се чувстваше като измамница пред неговата величествена врата.

Той приветливо я поздрави, като я покани, сякаш влизаше в малка удобна хижа, а не в най-огромната къща, която някога бе виждала. Провеждаше уроците повече като игра, като последователно минаваха стъпка по стъпка. С всичко се шегуваше и нито веднъж не ѝ позволи да се почувства глупава или невежа.

Учеше я какви маниери да използва на масата, на подходящи начини за обръщение, упражняваха пиенето на чай, представяха си, че повикват прислужници по всички възможни начини. Учеше я да прави реверанс и да се движи или да не прави реверанс — според случая. Към всичко това се отнасяше с шеговита непочтителност.

През цялото това време Рафаел ѝ беше като приятел. Серафина никога преди не бе имала приятел и сега много ѝ хареса.

Единственото нещо, което ѝ се стори неуместно, бе, че Рафаел говореше безспирно за Ейдън, за техния живот заедно, за момчешките им подвизи, за времето, прекарано в университета, където си бяха навличали какви ли не бели. Тя нямаше нищо против толкова често да слуша за Ейдън, но Рафаел ѝ разказваше само хубави неща. Чудеше се дали Рафаел някога бе видял и тъмната страна на Ейдън, страната, която се възползваше от невинни момичета, страната, която очароваше, докато се опитваше да съблазнява.

Все пак, ако трябваше да бъде искрена със себе си, трябваше да признае, че в мнението ѝ за Ейдън се наблюдаваше лек обрат под влиянието на историите, разказани от Рафаел, които допълваха представата ѝ за характера му, както и под влиянието на нарастващото ѝ разбиране за нещастния живот, който той бе водил в Таунсенд.

Разбра, че никак не му е било лесно, и имаше моменти, когато сърцето ѝ страдеше за него, защото знаеше какво бе да живееш без майка, а при него и баща му сякаш бе отсъствал от живота му. През своето детство той трябваше да е бил толкова самотен, колкото и тя. Не бе мечтал за вълшебни приказки, за истинска любов и приказни замъци. Вместо това бе възприел живота като сурова действителност, в която трябваше да оцелее. И кой можеше да каже, че Ейдън не бе прав? Нейният възглед за живота нямаше нищо общо с истината.

— Говорете, моля — поде Рафаел, докато наблюдаваше внимателно как Серафина се опитваше да разреже своя горски гълъб

по начина, по който той й бе демонстрирал. — Докато се храните, трябва да сте в състояние и да говорите, обаче не с пълна уста. Как е днес лорд Делауеър?

— Добре е — отговори тя, като се бореше с гълъба.

— Без знак за неговия порок?

— Не до такава степен. Казах ви, той изпи една или две чаши вино на обяд, но изглежда съвсем трезвен. Първото нещо, което прави сутрин, е да излезе в градината и да работи там, докато не стане четири часа.

— А, да — каза Рафаел. — Работа. Имате ли някакъв напредък с прислугата?

Най-накрая Серафина успя да разреже гълъба по правилния начин.

— Да, те работят много добре и всъщност се забавляват.

— Сигурен съм, че преживяват необичайно добри времена — каза той с още по-широка усмивка.

— Но те наистина се отнасят към работата си много сериозно и не мисля, че Ейдън ще се обиди — добави тя, като побутна гълъба си с ножа.

— Сигурен съм, че Ейдън ще е възхитен не само от изненадата, която сте му приготвили. Знаете ли кога ще се връща?

— Не. Въпреки че го очакваме всеки ден. О, не! — възкликна тя, когато половината от гълъба изхвърча от чинията й в скута. Тя погледна надолу с отчаяние. — Не съм сигурна, че някога ще се науча да бъда графиня — каза тя плачевно, като взе парчето с пръсти и го върна в чинията.

— Глупости. Справяте се чудесно — каза Рафаел приглушено през гънките на салфетката си.

— На мен ли се смеете? — попита тя.

— Не, разбира се. Аз... аз просто си прочиствах гърлото. Опитайте се да държите малко по-здраво ножа и вилицата си. Така е по-добре — каза той. — Сега натиснете силно, но стабилно. Постарайте се да не изглеждате, сякаш се борите с носорог. И обикновено графините не си показват езика, когато разрязват храната си.

Серафина погледна към него с усмивка.

— Не мога да се сдържа. Това изисква изключително голяма концентрация.

— Виждам това — сухо отвърна той. — Колкото искате се концентрирайте, но моля ви: говорете. Как е Шарлот?

— Ами... мисля, че ще е доволна от напредъка на баща си, но още се дразни от това, че той се държи като обикновен работник. — Най-накрая Серафина успешно разряза птицата на четири и с облекчение постави едно от парчетата в устата си. — Тя не мисли, че новото занимание на лорд Делауеър е подобаващо за маркиз — каза тя с пълна уста, като със закъснение си спомни съвета на Рафаел, когато той вдигна вежди.

— Поне се държи по-сърдечно с вас — учтиво продължи разговора им Рафаел, докато тя дъвчеше и преглъщаше.

— Много по-сърдечна е — кимна тя в съгласие.

— Мислите ли, че Шарлот ще свикне с мисълта, че вие сте съпругата на Ейдън и затова — постоянна част от Таунсенд?

— О, не. Не зная дали ще се примири с тази мисъл, но наистина се надявам, че може би ще се почувства по-добре.

— Да се почувства по-добре ли? — попита Рафаел, като повдигна вежди от изненада. — Какво искате да кажете?

— Ами, не искам да казвам нищо, докато не се убедя, че ще стане. Но успях да уговоря леля Елспет да приготви лекарство за гърба на Шарлот.

— Лекарство? — възкликна Рафаел, като невярващо се взираше в нея. — Какво лекарство? О, Господи, леля ви да не е приготвила някаква магьосническа отвара?

— Напълно безвредна е, уверявам ви. Всъщност леля Елспет разбира много от лекарства, макар и понякога да изглежда малко загадъчна. Камериерът на Шарлот я разтрива с него по два пъти на ден и ѝ помага да прави някои упражнения за раздвижване на схванатите мускули, което, мисля, до някаква степен е причина за болките ѝ.

— Нейният камериер? Какво, за бога, имате предвид?

— Ами, не зная как по друг начин да го нарека — каза тя. — Това е човекът, който я носи нагоре-надолу по стълбите и я поставя в леглото ѝ.

— Фредерик — нетърпеливо се обади Рафаел. — Но нима искате да кажете, че той втрива това лекарство по цялото тяло на Шарлот?

— Да — отвърна Серафина, озадачена от неговото смайване. — Елспет каза, че Шарлот се нуждае от някого със силни ръце, за да върши работата както трябва. И Фредерик се оказа най-добрият избор.

— И Шарлот наистина се примирява с това? — попита той, като облегна и двете си ръце на масата и се наведе напред, взирайки се скептично в нея.

— Отначало тази идея не ѝ се нравеше много, но когато ѝ казах как този мехлем помогна на ревматизма на Тинкърби, който така се бе влошил, че той трябваше да прекарва дни наред на легло, най-накрая промени решението си.

— Забележително! — възкликна той. — Какво има в този вълшебен мехлем?

— Нямам представа. Зная само, че има мазнини от розмарин, обикновена хвойна и нещо, наречено лимонена трева, но останалите съставки леля Елспет пази в строга тайна. Тя подобри рецептата още миналата година.

— Несъмнено в нея има и опашки от попови лъжички — обади се сухо той.

— Опашки от гуцер са — разсеяно отвърна Серафина. — Но леля не е поръчвала такива от години, така че в сместа не може да има опашки.

Рафаел едва сдържаше смеха си.

— Надявам се, че не говорите сериозно.

— Напротив. Трябва да разберете, че някои съставки са много скъпи и се набавят трудно — каза тя, като избърса устните си. — Когато поисках една бутилка от скъпоценната ѝ течност, леля Елспет вдигна страхотен скандал — знаете какво мисли за Шарлот, — но аз я убедих, че ще е не само нелюбезно от нейна страна да не помогне на някой, който страда, но също, че Шарлот може и да престане да цитира Библията толкова често, ако гърбът не я боли през цялото време. Тя ми даде две бутилки.

Рафаел се засмя.

— Много хитро. Не зная дали вече не е твърде късно за Шарлот да престане да цитира Библията и искрено се надявам заради вас, тя никога да не открие на какво се основава медицинската практика на леля ви, защото ще настане цял ад, ако си помисли, че е в компанията на вещица.

— Това малко ме безпокои. Търпението на леля Елспет не е от най-силните ѝ черти, а Шарлот непрекъснато я дразни. Но скоро леля ще се върне в Клайд и мисля, че тайната ѝ ще остане неразкрита.

— Добре, докато пернатото ѝ приятелче не се разбъбри — отвърна той с палав поглед.

— О, Рафаел, не ставайте глупак. — Серафина го погледна с раздражение. — Той не ѝ е приятел, а просто обикновен папагал, който говори твърде много за свое собствено добро.

— Ммм. Шарлот открила ли е вече?

— Боя се, че да. Една от прислужниците безразсъдно ѝ е споменала за него и Шарлот се разбесня, че Бейсил щял да изцапа килимите, да изкълве мебелите и навсякъде да разпространи зараза. Обещах ѝ, че леля Елспет ще го държи затворен в клетката му и че той наистина е много чист. Така че най-накрая тя се предаде, въпреки че не бих казала, че е много щастлива.

— Не. Сигурно не е. Животът в Таунсенд е подреден според нейните собствени желания, даже повече отколкото тя осъзнава. Но промяната ще ѝ се отрази добре. Добре се отразява също и на лорд Деллауеър. Когато се върне вкъщи, Ейдън трябва да ви благодари за много неща.

Серафина отмести поглед, като нямаше и най-малка представа какво щеше да си помисли Ейдън.

— Още ли се безпокоите, че няма да сте на нужното ниво? — погледна я отблизо Ейдън.

Серафина не знаеше как да му отговори. Тя внимателно бе избягвала темата за чувствата си към Ейдън. Даже не бе сигурна какво точно изпитваше към него.

— Малко съм нервна — искрено отвърна тя. — Нали ще спазите обещанието си? Не бих искала той да узнае, че сте ме обучавали.

— Ще удържа думата си. Но нима наистина мислите, че Ейдън ще повярва, че сте научили всичко ей — така, от само себе си? — развеселено попита той.

— Може би ще си помисли, че съм научила всичко от Шарлот — каза Серафина. — Поне така се надявам, защото не искам да задава въпроси. — Тя погледна Рафаел малко объркано. — Трябва да призная, когато Ейдън каза, че има още много да уча, аз се заинатих и му

заявих, че не искам да имам нищо общо с неговия свят. Не беше много хубаво от моя страна.

— Така ли? — попита тъжно Рафаел.

— Да. Срамувам се, че показах такъв инат, защото открих, че Ейдън само се е опитвал да ми помогне. Зная, че съм горда, но не искам Ейдън да узнае, че съм променила решението си да се науча да бъда графиня.

— Ейдън е разумен човек. Защо да не изпитва само радост, че сте променили решението си?

— Не мога да обясня. — Тя отчаяно се опитваше да намери някакво приемливо обяснение за своята неохота да каже на Ейдън какво е правила. Не можеше просто да каже на Рафаел истината. — Просто започнахме съвместния си живот с недоразумения и... и аз искам да започнем отначало, да подобрим нещата между нас. Но не искам Ейдън да си помисли, че се старая твърде много, защото отново може да сгреша по отношение на намеренията ми.

— А — потри се по устата той. — Мисля, че започвам да разбирам.

— Така ли? Наистина ли разбирате? — попита безкрайно облекчена тя.

— Звучи ми, сякаш искате да зарадвате Ейдън, но не искате той да узнае за това в случай, че започне да си мисли, че вие се интересувате само от това да бъдете графиня. Това ли се опитвате да ми кажете?

— Да! Точно това е. — Имаше нещо повече, много повече, тъй като най-голямата ѝ грижа бе, че Ейдън погрешно можеше да изтълкува желанието ѝ да го дари с щастлив дом, като желание да се предаде пред него по всякакъв начин. Това бе единственото нещо, което тя не бе готова да направи.

— Не казвам, че напълно ви разбирам — бавно поде той, — но аз съм далеч от това да осъждам вашите причини. Радвам се, че искате да опитате с женитба, която в началото ви направи нещастна. Може би даже ще откриете, че от Ейдън става добър съпруг.

Серафина не отговори, най-вече защото нямаше какво да каже.

— Добре, нека не избързваме. Знаете, че високо ценя Ейдън и се надявам, че един ден ще откриете причините за това. Междувременно,

не бива да се тревожите по отношение на мен, имате думата ми, че ще държа устата си затворена за моя принос във вашето обучение.

— Благодаря — облекчено отвърна тя. — Оценявам както вашата помощ, така и вашето мълчание.

— За нищо. Сега нека да упражним беленето на плод с нож и вилица.

Неописуемо горд от себе си, Ейдън се изправи пред главната врата на Таунсенд. Той не само бе донесъл вкъщи три куфара с дрехи за Серафина и сестра си, но също бе докарал и чудесна карета с гравирани върху нея герб на Делауеър и четири бързи коня. На всичко отгоре бе оправил и семейните финанси.

Той се спусна от каретата и изтича по предното стълбище, като взимаше две стъпала за едно. Искаше само да види Серафина да го посреща с усмихнатото си лице — една фантазия, която никому не вредеше и която си бе втълпил през последните четири седмици.

Но вместо Серафина, на вратата го посрещна Плъм. Е, в това няма нищо необичайно, си помисли той, въпреки своето разочарование.

— Къде е нейна светлост? — попита Ейдън веднага щом Плъм приключи с обичайното си приветствено слово.

— Коя нейна светлост, милорд? — попита Плъм. — Лейди Шарлот е в кабинета си, а съпругата ви прекарва следобеда навън.

Ейдън отново се разочарова.

— Знаете ли къде отиде съпругата ми? — попита той, като се стараеше да прикрие нетърпението си.

— Не зная, милорд. Лейди Оубри излиза всеки ден на обед и се връща в четири часа.

— Така ли? — изненада се Ейдън. — На разходка ли отива? — попита той, като си помисли, че можеше да я открие някъде наблизо.

— Не ми се вярва, милорд. Нейна светлост излиза с кон.

— Кон? — Ейдън внезапно се паникьоса при мисълта за Серафина на гърба на буен кон. — Може ли да язди?

— Нямам представа, милорд, но след като всеки ден се връща здрава и читава, предполагам, че може, освен ако не разхожда коня пеша.

Всъщност Плъм му се усмихна и Ейдън си помисли, че трябваше да има халюцинация. Прислугата в Таунсенд никога не се усмихваше, със сигурност не и Плъм. Даже никога не бе знаел, че Плъм има зъби.

— Разбирам — каза той, като полагаше всевъзможни усилия да не гледа човека втренчено. — Много добре. — Ще видя дали няма да мога да я открия. Погрижете се куфарите от каретата да бъдат свалени и качени горе?

— Много добре, милорд.

Ейдън се извърна на пети и излезе, решен да оседлае Аладин. Цял месец бе чакал да види Серафина и нямаше никакво намерение да чака и минута повече. Той се отправи към конюшните, като се чудеше къде ли яздеше Серафина по четири часа всеки следобед.

Докато минаваше покрай градината с напъпили рози, смътно забеляза, че изглеждаше много по-подредена. Възрастен мъж в износени дрехи чевръсто подкастрираше асмите покрай градината. Ейдън смяташе, че всички градинари бяха уволнени, но предположи, че колкото и пристрастена градинарка да беше, Серафина може би бе наела градинар на собствена глава, за да ѝ помага.

И тогава забави крачка, спря и се загледа по-внимателно в мъжа. Невярващ, той се втренчи в него и за втори път през този ден си помисли, че очите му изневеряват.

Отправи се бързо към асмата.

— Татко? — изрече с дрезгав от изумление глас. — Вие ли сте това?

Лорд Делауеър се обърна. Лицето му светеше от удоволствие.

— Ейдън, момчето ми, вие се върнахте? Очаквахме ви всеки момент. Как мина пътуването ви?

Ейдън бавно поклати глава, докато възприемаше външния вид на баща си. Той изглеждаше... здрав. Даже весел, но не онзи вид веселие, което идваше от пиянството. Това бе човек, който никога преди не бе виждал, човек, който работеше усилено.

— Боже мой — каза баща му, а усмивката му угасна. — Не успяхте да възстановите нашите загуби, така ли? Ужасно съжалявам. — Ръката му с градинарските ножици се отпусна. — Направих ужасна бъркотия, нали? — Главата му провисна.

— Не, не, всичко мина добре — промълви Ейдън, все още шокиран. — Просто се изненадах да ви видя тук.

— Благодаря на Бога — каза лорд Делауеър и лицето му отново се проясни. — За един ужасен миг си помислих, че сте пристигнал твърде късно в Лондон. Не ми писахте и продължих да си казвам, че липсата на новини са добри новини. Предполагам, че най-накрая така и стана.

— Да, да, всички новини са добри. — Объркан, Ейдън го погледна по-отблизо. — Не ви писах, защото мислех, че няма да ви интересуват подробностите. И като говоря за това, не знаех, че въобще се интересувате от градинарство. Защо сега?

Баща му се засмя с ведър поглед.

— Реших, че е крайно време да стана полезен. Изабел щеше да се разочарова от състоянието, в което позволих да изпаднат любимите ѝ градини. И така, помислих си, че мога да поправам нещата. — Той извади една носна кърпа и попи челото си. — Серафина бе толкова добра да ми дава указания — това е най-начетеното момиче. Как мислите, Ейдън? Нали изглежда много по-добре? Според мен майка ви щеше да бъде щастлива.

Ейдън се вгледа в него, като се стараеше да събере мислите си. Откакто се помнеше, баща му почти не бе изричал името на майка му. И все пак, сега го изговаряше така свободно, сякаш всеки ден е било на езика му.

Ейдън даже не знаеше, че майка му е обичала градините. Той преглътна бучката в гърлото си и реши да изостави предпазливостта да спомене жената, за която винаги му се бе искало да пита, но не бе имал тази смелост. Майката на Ейдън бе напълно забранена тема.

— Да — с усилие отвърна той. — Сигурен съм, че щеше да бъде щастлива. — Той прокара ръка през лицето си, изпълнен с чувства, които никога преди не бе предполагал, че може да изпитва. — Аз... аз съм доволен, че правите усилие — успя да промълви той.

— Наистина ли, момчето ми? Толкова съм щастлив да го чуя. Не мисля, че някога съм ви доставял удоволствие и толкова съжалявам! — Лорд Делауеър въртеше едно от копчетата в ръцете си. — Надявам се, че ще открия начин да ви се реванширам. Дори ако е нужно само да помагам при разработването на това място, ще го върша с удоволствие.

Ейдън не знаеше какво да каже. Чувстваше се, сякаш това е друг свят, където баща му винаги е бил разумен, трезвен и достижим. Но през съзнанието му преминаха образи, които го върнаха в реалността,

спомени за един мъж, който се бе изолирал от всички, който се напиваше до козирката, изпаднаше в невъобразим бяс само шапката му да паднеше, човек, който даже бе оженил сина си без негово съгласие само за да спаси семейното име.

— Работете, където искате — каза Ейдън с по-твърд глас срещу коварната сантименталност, която го обхвана. — Къщата е толкова ваша, колкото и моя. Едва ли ще се изправя на пътя ви.

Баща му се изчерви и отклони поглед от него.

— Надявах се, че ще ми простите. Но вие имате пълно право да се гневите. Убеден съм, че си го заслужавам.

Ейдън тъкмо щеше да отговори сдържано, когато чу вик. Той се обърна и видя една жена да прекосява ливадата на красива кафява кобила. Косите ѝ се развяваха, краката ѝ бяха на стремената. Ръката ѝ с китка цветя махаше към тях.

Сърцето му се преобърна, като осъзна, че това бе Серафина, която яздеше без седло, сякаш бе родена на коня. Това бе най-привлекателната гледка, която бе виждал от дълго време, въпреки че не можеше да се досети откъде бе намерила този кон.

За един прекрасен момент си помисли, че тя махаше на него, но тази надежда бързо се изпари, когато тя бързо слезе от коня и се втурна към баща му, като остави коня да пасе.

— Вижте! — извика тя. — Напръстниците са цъфнали! Нали ще е доволна леля Елспет? Може да направи... — Тя спря рязко, като ококори очи. Цветята паднаха от ръката ѝ, когато Ейдън излезе от сянката на асмата.

— Здравейте, Серафина — меко я поздрави той, изпълнен с радост да я види като дивата горска нимфа, за която бе копнял. Тя изглеждаше естествена и обикновена, изпълнена с живот. Даже си бе сложила клонка в косите.

— Ейдън — отстъпи назад тя с поглед, насочен към тревата. — Аз... аз не...

— Не ме очаквахте? — попита той, като се доближи до нея и вдигна падналата китка цветя. — Трябваше все пак някога да се завърна.

Тя вдигна глава и срещна погледа му. Очите ѝ бяха изпълнени с изумление, което разби сърцето и надеждите му.

— Здравейте — каза тя със звучния си глас и той разбра, че тя се насили да се усмихне. — Добре дошли у дома.

— Благодаря. Хубаво е да се върна у дома. — Но започваше да се съмнява в това. Приличаше на кошута, готова да се скрие отново в гората. Морскозелените ѝ очи бяха изпълнени с тревога.

Серафина хвърли към баща му умолителен поглед, сякаш търсеше спасение от него, и на Ейдън му стана смешно. Баща му бе последният човек, който можеше да спаси някого.

— Мисля, че трябва да се връщам сега в къщата — каза лорд Деллауеър, като пропусна знака на Серафина, както Ейдън знаеше, че ще направи. — Ще се видим след малко.

Ейдън просто кимна, изцяло завладян от Серафина.

— Надявам се, че не съм ви изненадал много — каза той, като ѝ подаде цветята. — Всъщност съм много щастлив да ви видя, даже и да не ми отвърщате със същото чувство.

— О, но аз също се радвам да ви видя. — Тя облиза устните си, устни, които Ейдън жадуваше да целуне, но които бяха недостижими за него. — Просто не очаквах да ви посрещна по този начин — довърши тя объркана.

— И по какъв начин възнамерявахте да ме посрещнете? Може би с брадвичка на вратата?

За негова най-голяма и радостна изненада, Серафина избухна в смях.

— Нищо толкова зловещо — каза тя. — Планирах да ви посрещна подобаващо в неделната си рокля, да ви направя реверанс и тогава да продължа живота си.

Ейдън сведе глава на една страна, изучавайки жена си. Ако не бе сигурен, че разбира, щеше да си помисли, че тя наистина бе доволна да го види. В този момент тя остро му напомняше за кралицата на феите с румени бузи и без страх в очите, която бе срещнал през онзи първи ден в гората.

— Какво е това — истинска усмивка за мен ли?

— А защо не? Нима точно по този начин съпругите не посрещат съпрузите си?

— Моля за извинение. Но последния път, когато ви видях, останах с впечатлението, че щяхте да сте напълно щастлива да ми прережете гърлото.

При тази забележка усмивката ѝ рязко угасна и той се почувства, сякаш току-що слънцето се бе скрило.

Глупак такъв. Кога ще се научиш да си мериш приказките?

— Какво ви е? — мило попита той. — Защо изведнъж станяхте тъжна?

— Ейдън, аз... аз трябва да ви се извиня — каза тя, като заби в земята поглед.

— Да ми се извините ли? — Той я изгледа съсредоточено, като се опитваше да се сети в каква бея се бе забъркала в негово отсъствие. Може би виновната ѝ съвест обясняваше топлината на усмивката ѝ, заключи разочарован. — За какво? Какво сте сторили?

— Аз... аз имах време да размисля, докато отсъствахте, и стигнах до заключението, че може би бях малко несправедлива в отношението си към вас.

— Така ли? — изумен попита той. Този вид извинение бе последното нещо, което очакваше да чуе.

— Да. Бях ядосана, уплашена и нещастна. — Тя прехапа долната си устна. Изглеждаше толкова сладка в объркването си. — Но осъзнах, че вие бяхте прав. Тъй като не можем да променим факта, че сме женени, поне можем да опитаме да сме приятели.

Ейдън не можа да повярва на ушите си.

— Искате да сме приятели? — повтори той. — Въпреки всичко?

— Да — срамежливо отвърна тя. — Ще ни отнеме време да се опознаем добре, но тъй като се налага да живеем под един покрив, помислих си, че поне можем да бъдем приятели.

— Имате ли някаква особена идея как можем да постигнем това? — попита той, като я погледна с нарастващо любопитство. От дълго време бе открил, че мислите на Серафина не следваха обичайните логически пътища, така че той нямаше и най-малка представа какво можеше да последва.

— Да — каза тя. — Мисля, че трябва да започнем, както започват приятелите, и да прекараме известно време заедно. Ако, разбира се, това предложение е приемливо за вас.

Приемливо ли? О, той намираше предложението ѝ напълно приемливо. Едва можеше да повярва на добрия си късмет.

— Как бихте искали да прекараме това време? — попита той, като в съзнанието му нахлуха всякакви грешни, изкусителни сцени.

Тя докосна с пръст брадичката си.

— Помислих си, че можем да започнем, като се разхождаме заедно, но само ако имате време. Зная, че сте зает.

— Напротив — отвърна той, като обмисляше всички възможни случаи, които му предоставяха самотните разходки. — Обичам да се разхождам. Какво друго? — Той протегна ръка и нежно свали клонката от косата ѝ, докато говореше. Беше доволен, че тя не се отдръпна.

— Не зная — каза тя. — Може взаимно да си четем на глас?

„Не толкова обещаващо, но не изключва някои възможности“ — си помисли той.

— Няма да се противопоставя на това. Обичам книгите.

— О, виждате ли? — възкликна тя, като плесна с ръце весело. — Аз също ги харесвам, така че в края на краищата може би имаме нещо общо.

От нещата, които *тя* обичаше да прави, Ейдън разбра, че единственото нещо, което той искаше да правят заедно, може би щеше да стане след дълго време. Но нямаше да пропусне тази златна възможност, само защото все още не я бе осенила тази особена идея.

— Да, вярвам, че може би имаме някои общи неща — внимателно поде той. — И ще бъда повече от щастлив да опитам всички възможности, които могат да ни сблизят още повече. — Почувства се като вълк, скрит в овча кожа.

Тя се усмихна.

— Наистина ли? О, колко сте послушен.

— Не струвам нищо, ако не съм послушен — отвърна той, като вдигна ръката ѝ и я целуна. После бързо я пусна, преди тя да бе успяла да се възпротиви. — На вашите заповеди съм.

— Тогава заповядвам ви да се върнете в къщата с мен — каза тя, като му се усмихна по такъв начин, че той едва не я сграбчи в обятията си. — Имам изненада за вас. Почакайте за момент.

Тя хвана коня си, после се насочи към Таунсенд, като водеше кобилата за юздите. Ейдън я следваше от едната ѝ страна с такава готовност, сякаш тя го водеше за юздата.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Отвратена, Шарлот пусна гънката на пердето. Бе видяла достатъчно от представлението на брат си с неговата съпруга. И така, Ейдън се бе завърнал и в жилите му бушуваше същото сладострастие както преди. Типично за него. Бе се надявала, че един месец далеч оттук щеше да му влее някакъв разум в главата, но очевидно нищо не се бе променило.

В гърлото ѝ се надигна яд. Как можеше мъжете да са толкова слепи? Как той не можеше да осъзнае, че го правеха на глупак?

Шарлот всичко бе разбрала: Серафина трябваше да знае, че Ейдън се бе оженил, изпълнен с омраза към нея, с чувството, че бе хванат в капан и огорчен. Но наследницата бе направила единственото нещо, което гарантираше промяната в решението му: тя играеше ролята на наивна, невинна девственица и интригата ѝ веднага бе дала резултат. На практика Ейдън се престараваше, за да я задоволи. Разбира се, в момента, в който той замина, Серафина внезапно се бе превърнала в изискана и изтънчена дама.

О, тя беше умна, много умна. Серафина вече въртеше на малкия си пръст глупавия им стар баща и сега се готвеше да направи същото с Ейдън. Шарлот бе видяла престорената ѝ преданост и знаеше какво точно се криеше зад нея.

Вещицата възнамеряваше да си присвои всичко. Вече бе започнала с опитите си да въздейства на прислужниците. Правеше им мили очи, усмихваше им се, говореше им, сякаш бяха равни. Всички усилия на Шарлот, внимателното обучение към тях — всичко отиваше на вятъра. Серафина даже бе имала наглостта да поведе разговор на масата по време на обяда — обичайното време за Шарлот да говори. Серафина окуражаваше лорда и тази ужасна жена, леля си, да бръщолевят глупости.

Твърде скоро Серафина щеше да убеди Ейдън да изхвърлят Шарлот навън, на студа.

Е, добре, Шарлот знаеше как да се справи с това. Въпреки всичко, щеше да открие начин да хване Серафина в капан. Тя бавно пускаше плана си в действие, като се държеше мило и любезно към снаха си, преструваше се, че я обича, даже позволи на Серафина да я убеди да използва мехлема.

При все, че трябваше да си признае, че ѝ харесваха разтриванията. Те ѝ носеха приятна отмора от ежедневните задължения. Това щеше да ѝ помогне да събере мислите си и да се отпусне от напрежението, което се надигна у нея при вида на Ейдън и Серафина отново заедно.

Тя доближи стола си до звънеца и повика Фредерик.

— Разтривките ми — нареди в момента, в който той пристигна.

— Разбира се, милейди — отвърна Фредерик. Той я вдигна със силните си ръце от стола и я положи по корем на леглото. Разкопча дрехата ѝ отзад и извади ръцете ѝ от ръкавите. Издърпа през главата ѝ долната риза, като остави гърба ѝ гол.

Шарлот с нетърпение очакваше Фредерик да вземе мехлема. И тогава ръцете му започнаха да правят бавни, успокоителни кръгове, като втриваха мехлема в кожата на Шарлот от рамената надолу. Тя пое дълбок дъх, когато горещата вълна започна да прониква в нея. Затвори очи и се отдаде на прекрасните усещания, които пръстите на Фредерик предизвикваха у нея, докато ритмично масажираше мускулите ѝ.

Представи си, че ръцете на Рафаел правеха същото, докосваха я точно по този начин, като я разтриваха и масажираха. Леко изстена от удоволствие, когато Фредерик достигна гърба ѝ и натисна силно надолу.

Никога преди не се бе заглеждала в него. В негово лице виждаше просто още един прислужник, но той наистина бе представителен — с хубави зъби, гъста кестенява коса и широки рамене. Но това, което харесваше най-много у него, бяха ръцете му, защото бяха силни, чувствителни и стабилни, макар да бе сигурна, че не биваше да харесва толкова много техния допир. Допира на мъж. Грях. Ужасен грях, дори само да му позволяваше да облекчава изтерзаното ѝ от болка тяло.

И сега постоянната болка, която я измъчваше през последните двадесет и две години, бе почти изчезнала. На нейно място почувства друго усещане, усещане, което въобще не познаваше. Знаеше само, че

една нова част от нея се пробуди, част, която се намираше дълбоко под стомаха ѝ, която я изгаряше и болеше даже още по-надолу. Новото усещане я измъчваше. Всеки ден въображението ѝ отиваше все по-далече за това, което можеше да стори Фредерик по време на разтривките ѝ. Тайно ѝ се искаше той да я докосва по-интимно, като същевременно се измъчваше, че тази мисъл изобщо я навествяваше, но не можеше да се стърпи.

Отново въздъхна, когато Фредерик вдигна полите ѝ и започна да масажира скованите ѝ мускули от ходилата нагоре по прасците. О... беше чудесно. Толкова чудесно. Почуди се какво ли щеше да се случи, ако разтвореше леко краката си и го покани да продължи с ръцете си малко по-нагоре...

Но за нейно най-голямо разочарование той дръпна надолу роклята.

— Готово, милейди.

И тогава той си отиде, като остави Шарлот сама в леглото ѝ, треперееща от ярост и отвращение, че можеше да изпита наслада от такава сладострастна фантазия.

Серафина завърза коня си за стобора и се обърна към Ейдън.

— Останете тук само за минута — каза тя и изтича по предното стълбище с надеждата, че лорд Делауеър бе успял да свърши своята работа навреме.

Едва не бе получила удар, когато Ейдън изневиделица се появи без никакво предупреждение, за да се приготви. Но пристигането му бе тъкмо навреме, защото минаваше четири часът и Шарлот спеше горе, без да можеше да попречи на изненадата, която бяха приготвили за Ейдън.

Въодушевена, тя отвори вратата. Бяха упражнявали толкова усилено точно този момент. Лорд Делауеър и Плъм бяха повикали всички в преддверието. Изглеждаха нервни. Тя им се усмихна окуражително с пръст на устните си, после се обърна и помахна на Ейдън да дойде. Той изглеждаше озадачен, но достатъчно бързо изкачи стълбите.

Серафина вдигна и отпусна ръце.

Цялата прислуга на Таунсенд запя. Серафина и лорд Делауеър се присъединиха към тях.

Когато мина през вратата, Ейдън замръзна на мястото си. Отначало лицето му имаше празно изражение. Погледът му обхвана цялата зала от едната страна до другата. Невярващ, бавно поклати глава. После се извърна към Серафина, а очите му блестяха от нещо, което тя почти си помисли за сълзи, само че мъже като Ейдън не плачеха. Наистина ли?

Последните ритми на песента заглъхнаха и Ейдън разтри лицето си с ръка.

— Благодаря ви — след дълга пауза се обърна той с дрезгав глас към усмихнатите прислужници. — Това е най-прекрасното посрещане, с което някога са ме удостоявали.

Слугите се размърдаха, като се побутваха с лакът. На лицата им бе изписано задоволство.

— Репетирахме всеки ден — каза лорд Делауеър. — Отзад в кухнята, така че да не събудим вашата сестра от следобедния ѝ сън. Хареса ли ви мелодията? Серафина я измисли — и какъв хубав глас има жена ви, нали?

— Прекрасен — съгласи се Ейдън, като погледна към нея, а лицето му отново си бе възвърнало спокойствието. — Благодаря ви, любима. Трогнат съм от вашата изненада.

Тя се изчерви от задоволство.

— Толкова се радвам, Ейдън. Избрах една стара уелска песен, която по традиция се е пяла, когато лорд се връщал от битка. Помислих, че е подходяща за вашето положение.

— Това е изключително. Кой можеше да си представи, че в Таунсенд има хора с такъв музикален талант? Тук има истински хор.

— Чудесни са, нали? Помислих си, че може и да ги предложи на проповедника да пеят в църквата, тъй като там няма хор. Музиката ще направи неделните служби много по-хубави, а и ние можем да репетираме тук, така че да не пречим на никой да си изпълнява задълженията.

— Това е чудесна идея — усмихна ѝ се Ейдън. — Всъщност ако има място, не бих имал нищо против и аз самият да пея в хора.

— Наистина ли? — радостно отвърна тя. — Разбира се, има място. Но можете ли да пеете?

— Вие трябва да кажете това, но не вярвам, че ще разлая кучетата.

— Тогава ще сме щастливи да ви чуем. Нали? — обърна се към другите тя. Те кимнаха и измърмориха в съгласие, но не изглеждаха много удобно със самия лорд Оубри сред тях. Лорд Делауеър бе нещо различно, той не бе внушителна личност. Но Ейдън наистина притежаваше нещо, което излъчваше авторитет, нещо, което го отличаваше от обикновените хора.

Добре, помисли си Серафина, твърде скоро щеше да свикне с това, а и беше добре за него да общува малко повече с прислужниците си.

Ейдън протегна ръка и докосна брадичката ѝ.

— Благодаря ви, Серафина — тихо ѝ каза той, така че само тя да можеше да го чуе. — Благодаря, че ми дадохте шанс.

— Ако не сте достатъчно добър, ще ви изхвърля — отвърна с лек смях тя. Но тя знаеше за какво всъщност говореше той. Хрумна ѝ, че като му дава шанс, може би даваше такъв и на себе си.

— О, милейди, вижте какво ви е донесъл негова светлост!

Джени се извърна от куфарите. Ръцете ѝ бяха пълни с рокли и долни фусти. Лицето ѝ се изчерви от вълнение.

— Всичко, за което можете само да мечтаете!

Серафина се втренчи в дрехите, разхвърляни на леглото, по столовете и навсякъде, където погледнеше.

— О, небеса! — смаяна промълви тя. — Това е цял магазин...

Ейдън се появи зад рамото ѝ.

— Надявам се, че всичко това ви харесва — каза той. — Когато заминавах, вие въобще не одобрявахте идеята да бъдете облечена като графиня.

Тя се обърна към него с блестящи очи.

— О, Ейдън, Ейдън! Бях само глупава и упорита. Наистина не се държах така нарочно.

— Така ли? — почеса се той отзад по врата. — Изгледахте ми много убедена в себе си.

— Ами, тогава бях, но това беше, преди да осъзная, че вие бяхте прав, че трябва да се приспособя към вашия свят. Много ценя това,

което направихте. Наистина. Много сте щедър да ми купите толкова много прекрасни неща.

— Наистина не съм — с ироничен глас отвърна той. — Все пак купих ги с ваши пари.

— Сега не са мои, а ваши и вие може да правите каквото искате с тях. Какво мога аз да направя с едно богатство?

— Нямам представа — отвърна той. — Но се съмнявам, че ще направите нещо обичайно. — Той се огледа. — Джени, мисля, че е по-добре да занесете всичко в съседната спалня. Гардеробът тук никога няма да успее да побере всички тези неща. И нали ще ме оставите малко насаме със съпругата ми?

— Да, ваша светлост — отвърна Джени, като направи бърз реверанс. — Както желаете. Веднага си тръгвам. — Тя награби толкова дрехи, колкото можеше да носи, мина през междинната врата и я затвори след себе си.

Серафина погледна нервно към Ейдън. Не беше сигурна защо искаше да остане насаме с нея, но той направо подхвана темата.

— Серафина — обърна се към нея той, като освободи място на леглото и седна, — не зная какво се е случило, докато отсъствах, за да промени решението ви, но искам да знаете, че изпитвам голямо облекчение — и благодарност към вас. Колкото и голямо нетърпение да изпитвах да ви видя отново, мисълта да живея в постоянна битка с вас ме ужасяваше. В Таунсенд и без това е достатъчно мрачно.

Серафина кимна в съгласие. Чувстваше се засрамена, че бе усложнила и без това нелекия му живот.

— Зная това — каза тя. — Но наистина мисля, че Таунсенд постепенно се подобрява.

— Ако гледката на весело пеещите прислужници, които винаги преди това са били мрачни и безрадостни, е признак за това, бих казал, че е настъпило огромно подобрение. Даже... — той замълча за минута, преди да продължи — даже изглежда, че баща ми се е поправил, въпреки че все още се колебае да повярвам.

— О, но той наистина има подобрение, Ейдън — енергично каза тя. — Не е така самотен, както преди, а това му помага много. Той и леля Елспет станаха добри приятели и ние водим дълги разговори, докато работим в градината. Поне прави усилие да се промени.

Ейдън облегна лакти на колената си и склучи ръце.

— Не зная дали промяната ще трае дълго, но ви благодаря, че се опитвате да му помогнете. Никога не съм успявал да му повлияя.

— Може би за мен е по-лесно, защото двамата не сме се карали. И аз искрено харесвам вашия баща. Всичко, от което се нуждае той, е малко окуражаване и повече внимание. Малко любов и стават чудеса.

Ейдън я погледна с неразгадаем израз на лицето.

— Ами, както казах, високо ценя вашите усилия. Но да се върнем към главния въпрос. Оценявам и вашето желание да сложим край на враждата между нас. Бих желал да ви върна услугата, ако мога.

— Не виждам, как — объркана каза Серафина. — Вие винаги сте се държали по-мило към мен, отколкото аз към вас.

Ейдън се усмихна.

— Не бях единственият, който имаше нещо против това. Казах ви, напълно съм щастлив, че се ожених за вас. Може и да не вярвате, но това е истина.

Серафина притисна ръцете си една в друга.

— Може би вие гледате на женитбата по друг начин, различен от моя. Вие сте мъж.

— Никога не съм го оспорвал — каза той, като вдигна вежди. — И това ме кара да се върна на въпроса. Любима, ако не искате да споделяте леглото ми, ще ви разбера.

Серафина се втренчи в него.

— Така ли? — смаяна изрече тя. — Но... но защо? Защо ще си променяте решението сега?

— Защото, първо, вие не искате да спите с мен и аз навярно не биваше да ви моля да сключваме такава странна сделка, не и когато умишлено ви заставих да я сключите. — Той въздъхна. — Съжалявам за това, наистина съжалявам. Заслужавате нещо по-добро от мен, Серафина, и аз се опитвам да компенсирам недостатъците си по единствения начин, който може да ми хрумне.

Серафина закри устата си с ръка. Можеше да види от измъченото му изражение, че той бе напълно искрен с нея, че държеше на всяка своя дума. Нещо дълбоко в нея се размърда и успокои, напрежение, което тя даже не осъзнаваше, че крие в себе си. Сякаш нанесената ѝ рана преди един месец най-накрая заздравяваше.

Той ѝ говореше истината, беше убедена в това. Започна да се чуди колко още пъти ѝ бе казвал истината, а тя просто не му бе

повярвала. Може би Рафаел наистина имаше право по отношение на Ейдън — той беше почтен човек. И може би, разликата между това да вярва в мечти и да живее в реалния свят, беше желанието да се примириш, че мечтите никога няма да се сбъднат, докато в живота те очакват многобройни изненади и възможности.

Тя се приближи към него и постави ръката си на рамото му.

— Може би — каза, като срещна погледа му, — може би, в края на краищата, вие наистина не сте такъв ужасен подлец.

— О, това е голямо облекчение за мен, като се вземе предвид вашето предишно убеждение, че съм бил мерзавец, напълно безскрупулен и безчувствен. — Той я погледна отново.

— Да, но предложението ви да отменим нашето споразумение е възможно най-щедрият жест от ваша страна. Ейдън... — Тя прехапа устни, решена да го възнагради за щедростта му със своето доверие. Мисля... мисля, че е по-добре да остана тук.

Напълно изумен, Ейдън се втренчи в нея.

— Ще го направите ли? — успя да изпелтечи той.

— Да. Не съм променила решението си за... за другото нещо, но разбирам всичките ви причини да ме помолите непременно да спя с вас. Не искам да страдате заради клюките на прислугата.

Ейдън се почеса по веждата.

— Ами, може би малко преувеличих нещата. В съседната стая има много удобно легло и всъщност за нашето обществено положение е обичайно съпрузите да имат отделни спални. — Той я погледна с полуотворени клепачи. — Е, добре. Истината е, че ви излъгах, за да се съгласите.

По устните на Серафина пробегна лека усмивка. За своя най-голяма изненада откри, че предложението на Ейдън ѝ харесваше.

— Зная — каза тя. — Джени ми обясни, че другата стая е била предназначена за мен, преди вие да промените приготвянията.

Ейдън изстена.

— Трябваше да се досетя. С моите камъни по моята глава. Изобличен съм като измамник.

— Какво си мислехте, че ще постигнете, като ме излъгахте? — попита с любопитство тя. — И без това вече ми бяхте обещали да не ме докосвате.

За нейна изненада, Ейдън всъщност се изчерви.

— За да съм напълно честен, мислех си, че може би, ако бяхте близо до мен нощ след нощ, щяхте да решите, че, в края на краищата, не съм толкова лош. Разбирате ли, разчитах на вашите женски инстинкти.

— О, разбирам — каза тя, като всъщност въобще не разбираше нищо. — И решихте, че нямам никакви инстинкти? За това ли променихте решението си?

— Нищо подобно. — Ейдън се отпусна на лакътя си. — Вече зная, че имате съвършено развит женски инстинкт. Просто си помислих, че ще погледнете с по-добро око на мен, ако ви предоставя по-голяма свобода за личен живот.

Серафина го изгледа продължително и съсредоточено. В нея бързо се зараждаше подозрението.

— И откъде знаете, че моите инстинкти са развити? — попита тя с леден глас. — Заклехте се, че няма да ме докоснете през онази нощ.

Ейдън избухна в смях.

— Вие сте твърде недоверчива, нали така? Не ви докоснах, освен че ви положих на леглото. О, и наистина ви държах, тъй като вие наистина имахте нужда от някой да ви държи. Но, скъпа моя, вие сте все още непокътната девственица.

Той седна и я хвана за ръцете, като я издърпа до себе си. Без да се съпротивлява, тя се отпусна леко на дюшека.

— Защо направихте това? — попита тя, останала без дъх. Бе се оказала толкова близо до него.

— Защото не желая да ми се схваща вратът, като ви гледам нагоре и минута повече, докато водим този разговор. — С леки като перце пръсти той отмести един кичур коса от бузата ѝ. Серафина не можа да се сдържи да не потрепери.

— Серафина, казах ви, никога няма да се любя с жена против волята ѝ. Няма да направя това и с жена, която не осъзнава какво върши. — Той се усмихна закачливо към нея. — Но ако се чудите откъде съм сигурен, че имате напълно развити инстинкти, с радост ще ви покажа.

— Благодаря, но не желая да ми показвате — каза тя, като се отдръпна от него. Ейдън можеше и да бе далеч от нея в продължение на цял месец, но въздействието на тялото му върху нейното не бе

намаляло. И без това неговата близост вече я караше да се поти и изчервява.

— Както желаете. — Изведнъж изражението на Ейдън стана сериозно и той вдигна ръцете ѝ в своите. — Чуйте ме, любима. Тъй като сме напълно искрени един към друг, няма да отрека, че вие ме привличате много. Нямам намерение да се преструвам. — Той я докосна по опакото на ръцете ѝ с палците си. — Но съм готов да ви чакам, докато не дойдете по ваше собствено желание. Всичко друго би ни отблъснало един от друг. Ще ми се доверите ли?

Серафина неохотно погледна в очите му. Те излъчваха лазурен блясък и сериозно изражение.

— Да, вярвам ви. Казах ви, искам да сме приятели.

— И аз искам това, но желая също да бъда ваш съпруг във всеки смисъл на тази дума, даже и ако тази мисъл ви навява ужас в момента. Казах ви, готов съм да чакам, но се нуждая от вашето доверие. Безпокои ме, че се отдръпвате от мен, когато ви докосвам.

— Съжалявам, не мога да се сдържа — каза тя, като не намираше думи да обясни въздействието на неговото докосване. Бе толкова уплашена от евентуалните последици от това докосване. И сега, както и преди един месец, не искаше да бъде прободена.

— Хъм. Мисля, че най-доброто решение на проблема е да свикнете да бъдете докосвана. Ще съм щастлив да ви науча, но отново трябва да ми се доверите.

— Какво... какво докосване имате предвид? — попита нервно тя.

— Всъщност, много е просто. Бих желал да ви целуна, но ви уверявам, че по-нататък няма да продължа. Мислите ли, че ще можете да понесете това?

— Вие... вие искате да ме целунете ли? — с нарастваща тревога попита тя.

— Да, много ми се иска, особено след това необичайно посрещане днес, което устройхте за мен. И тогава исках да ви целуна, но не исках да бъда отблъснат пред цялата прислуга. Мислите ли, че мога подобаващо да ви се отблагодаря насаме в нашата стая?

Серафина се замисли върху молбата му. Не беше напълно безразсъдна, реши тя, въпреки че не се чувстваше много удобно доброволно да се остави той да я целуне.

— Предполагам, че мога и да се справя с това — отвърна тя, като полагаше неимоверни усилия да се съгласи.

— Добре — каза той, като я погледна сериозно, но остана неподвижен. Серафина си помисли, че може би очакваше тя да направи нещо.

Тя въздъхна тежко, затвори очи и протегна лицето си напред, готова за целувката му.

Но за нейна най-голяма изненада всичко, което получи, бе смехът на Ейдън.

— Така бих могъл да целуна и задника на коза.

Тя отвори очи.

— Задникът на коза ли? — повтори тя, обидена.

— Ами, да. Целувката носи наслада. Ако просто малко се отпуснете, мога да я превърна в приятно изживяване. — Той я докосна по бузата. — Целувката, Серафина, става от само себе си. Не изисква нищо повече от двама души, които с желание взаимно срещат устните си. Помислих, че сте разбрали това в гората, въпреки че си признавам: от целувката ни в църквата имаше още какво да се желае.

— Какво нередно имаше с целувката ни в църквата? — попита тя с мисълта, че се бе справила добре с нея.

— Първо, вие подадохте устните си нагоре точно както направихте сега. Така е трудно да се направи каквото и да било. Ето, вижте. — Той подаде устните си напред, сякаш се готвеше да изсвири с уста.

Серафина се усмихна на изкривената му физиономия.

— Да, разбирам ви.

— Добре. Сега предлагам да дойдете по-близо до мен, така че да мога да ви целуна. Не искате да паднете назад, нали, тъй като най-вероятно ще падна върху вас?

Тя поклати глава, напълно сигурна, че не искаше да се случи това. Ейдън протегна ръце към нея и Серафина предпазливо се приближи към него.

Ръцете му се отпуснаха върху раменете ѝ, докосваха я леко. Той я изгледа продължително, после вдигна едната си ръка и прокара пръст по бузата ѝ.

— Вие сте толкова хубава — прошепна той. — Толкова мека и сладка.

Нещо се обърна в гърдите на Серафина. Това бе гореща тръпка на вълнение, която нарасна, докато пръстът му проследяваше линията на челюстта ѝ и се плъзна под брадичката ѝ. Туптенето на сърцето ѝ отека в ушите ѝ, когато той сведе главата си над нейната.

Устата му нежно притисна нейната, устните му минаха през нейните — толкова топли, докосването му — толкова привлекателно. Устните ѝ насила се разтвориха под неговите, а пръстите ѝ неволно се заровиха в гъстата му коса. Усещането премина през цялото ѝ тяло, като подкоси краката ѝ. Тя изстена леко и той я придърпа още по-близо до себе си. Ръцете му я обгърнаха още по-силно, устните му разтвориха нейните за още по-дълбока целувка.

Тя потъваше, изгубваше се, изчезваше в безразсъдно удоволствие. Дълбоко под стомаха ѝ избухваше пламък, който преминаваше през кръвта ѝ като живак. Тя не можеше да разсъждава, можа само да се притисне по-силно към изопнатото му тяло с желанието за нещо повече.

През нея премина електрически ток. Устните му бяха впити в нейните, опитаха вкуса им, горещото му учестено дишане преминаваше през отворената ѝ уста и тя трепетно отговаряше, като докосваше устните му.

Внезапно той се изтръгна и със стенание зарови лице в косите ѝ. Ръцете му се движеха по гърба ѝ.

— Исусе Христе! Серафина — промърмори той, — вие можете да изкушите даже и светец, а аз със сигурност не съм такъв.

Серафина се изтръгна от прегръдките му. Бузите ѝ бяха пламнали. Бе ужасена от себе си.

— Аз... аз не зная какво се случи — прошепна тя. — Не исках да направя това...

Ейдън бавно се засмя, погледът му не се отделяше от нея.

— Направихте го чудесно. — Той разтри лицето си с ръце и след това впери поглед в тавана. — Добре, това трябва да даде отговор на два въпроса — каза той.

— Какви въпроси? — трепетно попита тя, като постави ръце в скута си.

— Че вашите женски инстинкти са напълно развити. — Той рязко се изправи и ѝ обърна гръб. Зарови ръка в косата си. Още

дишаше учестено. — И че аз съм проклет джентълмен. Един самоуважаващ се подлец не би спрял дотук.

Серафина се разсмя.

— Благодаря — каза тя, като наистина го мислеше. Знаеше, че той лесно можеше да я изнасили и тук, и там.

— Трябваше да зная, че ще ми благодарите. — Той се извърна и я погледна насмешливо. — Мисля, че ще бъде по-добре да ви оставя, преди да променя решението си и да премина към следващия урок.

Серафина искаше да го попита какъв бе следващият урок, но бързо съобрази, че най-добре беше да остави неизказан този въпрос. И без това бе имала достатъчно бурни преживявания за един следобед.

— Трябва да се преоблека за вечеря — каза тя.

— Да, изберете си нещо хубаво. А аз ще се разходя — ще предприема една чудесна, дълга разходка.

Той хвърли един последен, любопитен поглед към нея, разтърси глава с лек смях и излезе, като тихо затвори вратата зад себе си.

Серафина зарови лице в ръцете си. Главата ѝ бе пламнала от объркване.

За този ден Елспет приключи с опитите си. Щастлива, тя запуши разнообразните си шишенца и събра на куп бележките си. Изми се и се преоблече, като с нетърпение очакваше вечерята, защото имаше огромен апетит, а и след това искаше да спечели на шах срещу лорд Делауеър.

Също така изпитваше голямо любопитство да види Ейдън, защото камериерката ѝ бе казала, че се бе завърнал. Крайно време беше. Според нея, Серафина прекарваше прекалено много време с дука — о, да, знаеше всичко за това, помисли си мрачно тя, като здраво забодее фуркетите си в косата.

— Само една беда може да произлезе от това — тя се обърна през рамо към Бейсил. — Нима не знаем? Причините на Серафина да ходи при дука може и да са толкова невинни, колкото дълг е денят, но тя принадлежи на съпруга си, а Ейдън е глупак да я остави толкова дълго сама.

— Глупав човек — изкряска Бейсил в съгласие.

— Точно така — доволна отвърна Елспет. — Ако нещо различно ще се случва, Ейдън трябва да държи очите си широко отворени и главата си — високо вдигната. Серафина все пак започна да вижда в него някакви достойнства, или поне така казва. Но, Богиньо, толкова неприятности имах с нея този месец, когато се ядосваше. — Тя се намръщи. — Не зная какъв бръмбар е влязъл в главата на това момиче, след като всичко, за което винаги е мечтала, е този мъж. Не е, като да не съм сторила нищо по силите си, за да го получи. И тогава какво прави тя? На практика се изплюва в лицето му, а кой знае защо?

— Лошо момиче — изгука Бейсил с любов.

— Просто тръгнало по лош път — поправи го Елспет. — Доколкото зная, очакваше точно копие на мъжа от Мечтата ѝ. Но няма значение, сега отново сме на прав път. Сега Шарлот е тази, която ме тревожи — тя ще направи всичко само и само нещата да стават, както на нея ѝ се иска, точно както преди, а ние двамата знаем до какво голямо нещастие доведе това. Казвам ви, по-добре е дукът да внимава.

Елспет порови в чекмеджето и извади оттам една бисквита.

— Заповядайте, скъпи мой. Това трябва да ви е вечерята, тъй като тази ужасна жена няма да ви допусне до масата. Не зная защо позволих на Серафина да ме уговори да дам на Шарлот от моята специална отвара. Трябваше да я подправя, наистина трябваше да сложа коприва в нея.

— Не вредете, не вредете! — Бейсил сграбчи бисквитата с единия си крак и започна да я дъвче, като навсякъде се разлетяха трохи.

— Не ми казвайте какво да правя — раздразнено каза Елспет. — Правя всичко по силите си да не се намесвам и не мислете, че това е лесно. Но и вие и аз знаем, че повечето от тях трябва сами да разрешат проблемите си или нищо хубаво няма да настане.

Тя се обърна към тоалетната си масичка и силно напудри лицето си. Погледна се в огледалото.

— Не е зле за стара жена — весело си каза тя. Доброто ѝ настроение се възвърна. — Сега отново на работа. Отивам долу да видя какво става с онези двамата. О, небеса, хората могат да бъдат направо слепи за това, което става под носа им.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Ейдън крачеше в залата и очакваше с нетърпение Серафина да се появи. Още не можеше да повярва на добрия си късмет. Тя му бе позволила да я целуне. Наистина му бе позволила да я целуне. И, Боже Господи, това бе едно необичайно преживяване, даже нещо по-добро, отколкото си бе представял. Почувства се, сякаш през целия си живот бе очаквал тази целувка.

А и тя почти го накара да загуби разсъдъка си. Още бе изумен на себе си, че успя да се спре. Но да запазеше доверието на Серафина бе много по-важно, отколкото физическото удоволствие, въпреки че бе напълно сигурен, че можеше да я отведе под завивките, ако бе малко по-настойчив.

Не знаеше какво му бе станало. Никога преди не бе позволявал на жена така, да му влезе под кожата, както сега, да снесе внимателно изградената от него защитна стена, готов да направи всичко за нея. Ако тя поискаше луната, най-вероятно той щеше да започне да се катери по дърветата и да се опитва да я улови. Бе стигнал толкова далеч, че да ѝ предложи отделна спалня, като постави на карта всички внимателно скроени планове, в един безумен момент на откровеност.

И все пак, тя отказа предложението му. Това го обърка повече от всичко друго. Но тя не искаше да прави любов с него. Тогава защо, за бога, искаше да споделя леглото му? И как той, щеше да удържи на клетвата си да не я докосне, докато тя не го помоли, когато щеше да лежи до нея всяка вечер?

Но въпреки всичко, от начина, по който тя отвърна на една проста целувка, можеше да се съди, че нямаше да чака дълго време преди наистина да я убеди, че правенето на любов е нещо хубаво.

— Ето къде сте били, Оубри. Най-накрая пристигнахте и нито минута по-рано от месец.

Стреснат, той се извърна, за да види Елспет, която скачаше по стълбите като малко момиче.

— О... добър вечер, госпожице Битън — каза той, докато тя леко скочи от последното стъпало. Нямахте да го изненада, даже ако бе решила да се пързала по парапета. — Надявам се, че сте добре?

— Как иначе да съм? Никога не съм боледувала и няма да започвам отсега. Хареса ли ви вашият концерт, момче?

— Моят ли — о, да. Да, много. Винаги съм обичал музиката, а Серафина е свършила чудесна работа да научи прислугата на тази песен. Бях впечатлен. И развълнуван.

— Разбира се. Серафина има необикновен талант. Ако си науми, най-вероятно ще научи и крава да пее.

Ейдън не успя да сдържи смеха си. Елспет Битън може би беше най-странната жена, която някога бе срещал, но тя много му харесваше. И въпреки ексцентричния начин, по който бе отгледала племенницата си, той не можеше да съжалява за това, въпреки че някои от историите на Тинкърби за необичайните склонности на Елспет предизвикваха тревога у него. Не му се нравеше идеята да открие странни съставки в супата си.

— Представям си, че Серафина може да постигне всичко, което си науми — каза той, като се чудеше какво беше това по лицето на Елспет, което бе залепнало на буци по сбръчканата ѝ кожа. Изглеждаше, сякаш се бе търкала в чувал с брашно. Може би някой от съмнителните ѝ експерименти отново бе пропаднал, реши той.

— О, да — отвърна Елспет. — Детето има желязна воля. Веднъж да си постави нещо за цел, постига го.

Това Ейдън и сам бе разбрал. Онова, което искаше да узнае, бе как човек можеше да я разубеди.

— Като говорим за това, госпожице Битън, чудех се, не можете ли да ми кажете нещо — поде той внимателно. — Очевидно преди много време Серафина си е наумила, че това ще е любовен съюз. Имате ли някаква представа как ѝ е хрумнало?

Погледът на Елспет се изостри като поглед на ястреб и Ейдън за пръв път прозря, че в него се криеше голяма интелигентност.

— Това е ваша грижа, момчето ми, не моя. Но какво ви кара да мислите, че това не е любовен съюз? — попита предизвикателно тя. — „Има много повече неща на небето и земята, Хорацио, отколкото са нещата, за които мечтаете във вашата философия“ — добави тя саркастично. — Просто добавете вашето собствено име, Оубри, и си

вземете урок от Шекспир. Или може би и вие сте религиозен фанатик като сестра ви? Някой трябва да затвори устата на това момиче.

Ейдън въздъхна благодарен, че Тинкърби го бе предупредил за убежденията на Елспет.

— Нека да не намесваме сестра ми в този разговор — каза с възможно най-голямо търпение той. — Питам ви как Серафина е повярвала, че ще се омъжи по любов?

— А какво друго мислите, че я е накарало да се омъжи за вас? — изсъска Елспет. — Благодарете се на това, което имате, Оубри, и не задавайте много глупави въпроси, защото те няма да ви донесат нито добро, нито ще улеснят задачата ви. Вече сте женен и е ваша вината, ако сте дали на Серафина някакво основание да се съмнява във вас. Не са много мъжете, които могат да се похвалят, че съдбата им е донесла право в ръцете, без да си помръднат и малкия пръст, такова съкровище.

Това шантаво изказване даде отговора на Ейдън. Очевидно главата на Серафина бе пълна с много от глупостите на Елспет и нищо чудно, че бе толкова много разочарована. Все пак, той още не можеше да проумее, защо тя си мислеше, че ще падне в обятията на човек, който я обича, когато дори не си бяха разменили и едно писмо през живота си.

— Не се опълчвам срещу съдбата си, ако това си мислите. Но щеше да е по-добре да кажете на Серафина истината, вместо глупостите за истинската любов. Аз не съм рицар в блестящи доспехи, госпожице Битън, и няма вероятност да се превърна в такъв скоро.

— Никой не е казал, че сте рицар, нито пък е споменавал за някакви блестящи доспехи. Но вие сте мъж със съпруга, така че предлагам ви да се замислите за това. — Тя посочи към стълбището.

Ейдън погледна натам и сърцето му едва не замря в гърдите.

— Титания — изрече на един дъх той и се втренчи смаян в нея. Серафина стоеше по средата на стълбите, облечена в една от вечерните рокли, които той й бе донесъл. Дантеленото елече от морскозелена дантела с висока талия върху белия сатен свършено пасваше на слабата й фигура. Грациозните й ръце бяха покрити с бели ръкавици до лактите, а в тъмната й коса, вдигната във висока прическа с прекрасни къдрици, които падаха покрай бузите й, бяха вплетени цветя.

С всяка своя подробност изглеждаше като графиня и все пак не бе изгубила чертите си на вълшебна кралица. Сега изглеждаше само

по-елегантна. Той не успя да сдържи въздишката си на облекчение. Поради някаква незнайна причина си бе въобразил, че като я облечеше подобаващо за нейното положение, тя можеше да заприлича на всяка друга жена, която някога бе познавал.

Но сега се убеди, че нямаше значение как бе облечена. Дрехите не можеха да променят Серафина, можеха само да подчертаят нейната очарователност. Красотата ѝ го заслепи, принизи и смая.

Тя се спусна по стълбите към него. Розовите ѝ устни се усмихваха колебливо, а бузите ѝ бяха леко румени.

— Добър вечер, лельо. Ейдън? — Тя се втренчи в него с тревога. — Доволен ли сте?

Бе толкова впечатлен, че не можеше да разсъждава.

— Аз... да, доволен съм — едва изрече той. — Изглеждате, сякаш сте излезли направо от модно списание. Не — нещо повече — поправи се, като отчаяно се стремеше да овладее гласа си. — Вие сте приказно видение, Серафина. Истинско видение — искрено каза той.

— Преувеличавате — саркастично се обади Елспет.

Ейдън не обърна внимание на забележката ѝ.

— Аз... аз не съм си представял, че ще изглеждате толкова красива. Надминавате всички мои очаквания.

— Наистина ли ви харесвам? — попита Серафина, като си играеше с елечето. — Никога преди не съм имала нещо толкова изискано. Чувствам се малко глупаво.

С всяка частица от тялото си Ейдън искаше да я вземе на ръце и да я целува безразсъдно, докато не я убеди колко хубава е тя и какво непреодолимо желание предизвикваше у него. Но очевидно не можеше да направи това, така че му оставаше само да се усмихва и да се надява, че не изглеждаше като смаяния идиот, какъвто се чувстваше.

— Изглеждате всякаква, но не и глупава — каза той с желанието Елспет да я нямаше, така че да можеше да ѝ каже какво в действителност чувстваше.

— Благодаря — отвърна на усмивката му срамежливо тя. — Благодаря, че сте ми поръчали такива чудесни неща. Благодаря, че не се разочаровахте от мен — боях се от това. Толкова дълго се опитвах да реша какво най-много ще ви хареса.

— Ще ми харесват каквото и да облечете — каза той, като взе ръката ѝ. *Но още повече ще ми харесват, ако сте гола*, добави

безмълвно гласът на подлеца в него. — Да отидем в приемната зала?

— Ейдън! — извика Шарлот, когато влязоха. — О, вие се завърнахте! Едва можах да ви дочакам. Елате насам, скъпо момче, и целунете сестра си. Колко много ми липсвахте — трябва да ми разкажете всичко. — Тя се засмя напрегнато и протегна ръцете си към него. — Благодаря за новите ми рокли. Не исках да го казвам, но със сигурност започвах да се чувствам одрипавяла.

Ейдън прекоси стаята и целуна сестра си по бузата.

— Изглеждате добре, Лоти — промълви той, изненадан от свежия цвят на лицето ѝ. То не бе така изпито, както винаги бе изглеждало, и Ейдън недоумяваше на какво се дължи тази промяна.

— Добре съм — усмихна му се тя. — Вашата скъпа съпруга ми даде мехлем, който оказва благотворно влияние на болката ми.

— Така ли? — попита Ейдън, като хвърли подозрителен поглед към Елспет. Беше сигурен, че зад мехлема стоеше Елспет, но въпреки това бе доволен, че нещо помагаше на бедната му сестра.

— Да, и аз наистина съм ѝ много задължена. Сега спя по-добре през нощта. О, Серафина, колко очарователно изглеждате. Роклята ви стои прекрасно. Нали Ейдън има изискан вкус?

— Да — съгласи се Серафина, — сама нямаше да успея да си избира такъв чеиз, но Ейдън е свършил чудесна работа. — Тя го погледна срамежливо.

Сърцето на Ейдън трепна от удоволствие. Почувства се като надут петел, въпреки че в действителност нямаше нищо общо с избирането на нейния чеиз — трябваше да си напомни да изпрати картичка с благодарности на Хариет. Най-важното беше, че Серафина бе доволна от него. Нещо повече, оказа се, че Шарлот харесва съпругата му. Това само по себе си бе чудо, при нейното враждебно отношение, когато заминаваше — отношение, което го бе тревожило до голяма степен през последния месец.

Слушаше колко свободно разговаряше Серафина с Шарлот, наблюдаваше как весело се смееше с Елспет и баща му — все още с бистър поглед и трезвен, въпреки че минаваше седем. Това само по себе си беше невероятно.

Той я наблюдаваше през цялата вечеря. Едва не припадна, когато тя изискано се обслужи от блюдата, които лакеят поставяше от едната ѝ страна, сякаш бе вършила това през целия си живот. Маниерите ѝ на

масата бяха безупречни, за разлика от тези на леля й. Не можеше да се сети откъде бе придобила това умение, освен ако Шарлот не бе я научила.

И, о, чудо на чудесата! По време на цялата вечеря Шарлот цитира само два пасажа от Библията.

Ейдън се почувства, сякаш бе влязъл в нечия друга къща, където властваха разбирателството и хармонията. За пръв път, откакто се помнеше, наистина изпита удоволствие от вечерята.

— Това бе интересна вечер — обърна се той към Серафина веднага щом пожела лека нощ на леля й — последния човек, който преди тях се прибра в покоите си. — Имам само един въпрос към вас.

Серафина се извърна от отворената врата. Усмивката й угасна.

— Какъв е той? — попита тя с внезапно, нервно изражение на лицето. — Разочаровах ли ви по някакъв начин?

— Да сте ме разочаровали ли? — попита той изненадано. — Всичко друго, но не и това. Само щях да ви попитам дали не сте разпръснали вълшебен прашец наоколо. Не мога да измисля друго обяснение за коренните промени, на които станах свидетел тази вечер.

Серафина избухна в смях.

— Точно обратното, на което казвате — мисля, че тайно в сърцето си вярвате в чудеса, Ейдън.

— Започвам да мисля, че или трябва да вярвам в чудеса, или, че започвам да си въобразявам. Не съм сигурен дали ме е грижа. Преди четири седмици щях да се закълна, че е невъзможно да се получи такава приятна вечер. — Той поклати глава. — И все пак, не мога да се съмнявам в това, на което станах свидетел. Боже Господи, баща ми изпи само две чаши вино през цялата вечер. Повярвайте ми, аз ги броих. Не мога да си спомня дали някога съм го виждал да си ляга трезвен.

Серафина притисна ръцете си една в друга.

— Казах ви, че се опитва — отвърна тя. — Той иска само вашето благоразположение, Ейдън. Чувства се ужасно, че едва не е загубил всичко и че ви е поставил в такова неудобно положение.

— Не е толкова неудобно — каза Ейдън, като прекоси стаята и взе ръцете й в своите. — Започвам да си мисля, че зад неговата глупост се е криела Божията благословия.

На лицето на Серафина се появи замислено изражение.

— Наистина ли? — попита меко тя. — Аз... аз мисля, че може би сте прав.

Ейдън пое дълбоко дъх. Знаеше, че трябваше да очаква и неочакваното от нея, но тя не преставаше да го изненадва.

— Какво искате да кажете? — попита с любопитство, като се чудеше дали неговата целувка не бе оказала по-благотворен ефект върху нея, отколкото първоначално бе подозирал.

— Когато дойдох за първи път в Таунсенд, помислих си, че животът ми изцяло се е объркал. Но тогава осъзнах, че зад всичко това се е криела някаква цел, че нищо не се случва случайно. И така опитах се да разбера каква бе моята цел в живота и видях, че имам шанса да направя нещата тук по-добри — не само за хората около мен, но и за самата мен. — Тя преглътна с усилие. — Разбирате ли?

Сърцето на Ейдън се сви от това непознато чувство, което го караше да изпитва желание да я привлече в своите прегръдки, да я защитава от жестокия свят, да се грижи нежно за нея. По дяволите... Тя беше така отчайващо невинна, главата ѝ бе пълна с тези идиотски, идеалистични мисли за предопределеността. И за любовта. И за съвършени мъже, които препускат на бели коне, за да я отведат при залеза на слънцето.

А най-проклетото нещо от всичко беше, че тя пораждаше желание у него да направи именно това. Искаше му се да крещи от ярост, защото не можеше да бъде това, което тя искаше. Знаеше го добре, не трябваше да се оставя, да бъде впримчен в нейната мечта.

Но, Господи, тя правеше всичко да изглежда толкова привлекателно.

— Ейдън? За какво си мислите? — попита го втренчила поглед в него.

— Мисля си, че съм проклет глупак — грубо каза той, като взе лицето ѝ в ръце и започна да следва с пръст чертите на скулите ѝ. — Ако не бях такъв, щях да ви лъжа, че съм мъжът, за когото сте мечтали, че винаги съм ви обичал, че просто не съм го знаел досега. Ще направя всичко да ви поднеса тази фантазия на сребърен поднос само за да ви видя щастлива. — Той прокара пръст по устните ѝ. — И ако в сърцето си съм наистина негодник, аз също ще ви лъжа, защото знам, че само по този начин мога да ви вкарам в леглото си и да ви любя цяла нощ, като се преструвам, че съм такъв, какъвто не съм.

Серафина сведе поглед.

— Но аз няма да ви повярвам — каза тя. В гъстите ѝ мигли проблеснаха сълзи. — Не вярвам вече, че този мъж съществува. Той бе само една детинска мечта.

Той вдигна лицето ѝ.

— Съжалявам и за това. Толкова много желая да бях този човек, любима, защото вие заслужавате да бъдете щастлива. Предполагам, най-доброто нещо, което мога да направя, е да се опитам да не ви разочаровам повече, отколкото сте в момента.

Серафина премигна. Сълзите ѝ потекоха по бузите.

— Ейдън — преглътна тя. — Моля ви, не поемайте повече отговорността за всичко. Вие също заслужавате да бъдете щастлив, а няма да бъдете такъв, ако постоянно се тревожите да не ме разочаровате. Може би просто трябваше да порасна, да разбера, че нещата не могат винаги да се случват така, както на нас ни се иска. — Тя избърса с треперещи пръсти очите си. — Можем само да приемем това, което животът ни предоставя, и да се опитаме да разберем божествената причина, която се крие зад него.

Сърцето на Ейдън се сви болезнено в гърдите му.

— Серафина. Любима — обърна се той към нея, като трепетно пое дъх и се опита да запази самообладанието си. В този момент я желаше повече от всякога, искаше да изтрие сълзите ѝ с целувка, да я отведе някъде, където не можеха да я безпокоят божествени или други причини. — Както се чувствам в този момент, почти мога да изгубя и малкото разсъдък, който имам. Мисля, че е по-добре за вас да се качите горе в леглото и да заспите. Ще дойда по-късно.

Серафина сведе глава.

— Обидих ви.

— Боже Господи — изрече той вече на ръба да извърши нещо ужасно. — Всичко, но не и това. Вървете, жено, или, кълна се, ще наруша всяка клетва, която някога съм ви давал. Мога и да не съм мъжът, когото желаете, но аз съм мъж, и вие ме изкушавате болезнено.

Това доведе до желания резултат. Тя бързо се отдръпна.

— Лека нощ тогава — пожела му Серафина, като му се усмихна колебливо.

— Лека нощ. Спете спокойно. И, за бога, не се мятайте в съня си, или не отговарям за своите действия.

Серафина безучастно се остави на Джени да я разсъблече. Мисълта ѝ беше далеч отгук. Даже бърбренето на Джени не прогони мислите ѝ. Думите минаваха покрай нея незабелязано. Тя отговори, без да чуе какво казваше. После успя да пожелае на Джени лека нощ. Изми лицето и зъбите си и се плъзна под завивките с поглед, отправен към мястото на Ейдън. Изглеждаше празно. Поради някаква необяснима причина искаше ѝ се да види отпусната на възглавницата тъмнокосата му глава, да види лицето му обърнато към нейното, да почувства тежестта на тялото му върху дюшека.

Искаше ѝ се ръцете му да я прегърнат. Това тя също не разбираше. Цял месец се бе чувствала благодарна, че го няма. Но наистина ли беше така? В продължение на цял месец бе освободена от неприятното му за нея внимание. Но беше ли то толкова неприятно? Цял месец се бе убеждавала, че той не заема важно място в живота ѝ, освен че бе неин съпруг, мъж, когото тя искаше да направи щастлив, даже и да не знаеше дали наистина го харесваше.

И все пак днес всичко се бе променило. Той ѝ бе показал, какъв копнеж тя в действителност изпитва по докосването на устните му до нейните, като бе възбудил всичките ѝ сетива. Бе открила също, че в края на краищата, наистина го харесваше, че той наистина имаше чувства, че можеше да бъде сърцераздирателно искрен, когато поискаше. Той ѝ бе показал своята чувствителност и грижовност. Той се бе възхитил от нея.

Никой, никога преди не се бе възхищавал от Серафина, но тя знаеше, че не може да е сбъркала явната възхита в очите му, когато слизаше по стълбите с притиснати от притеснение един до друг крака.

За пръв път в живота си наистина се бе почувствала красива и от начина, по който той я съзерцаваше през цялата вечер, тя почти повярва, че това бе истина. Не можеше просто да е било заради новата ѝ рокля. Той ѝ бе казал съвсем същото точно преди да я целуне, даже и да се бе опитвал да я съблазни. Преди това даже я бе нарекъл хубава, въпреки че тогава си мислеше, че той се опитваше да я успокои. Не знаеше нищо повече. Почувства се, сякаш въобще нищо не знае.

Ейдън преобръщаше напълно живота ѝ и не за първи път. Представяше си, че главата му почиваше точно тук, а пръстите ѝ

пробягваха през меката му, копринена коса и следваха правилните черти на лицето му. Тя сграбчи ръката си, смаяна от посоката на мислите си.

Всичко щеше да бъде различно, щеше да приеме инстинктите си само ако го обичаше, както някога бе обичала Адам преди дълго време в една вълшебна приказка...

Бавно се унесе в сън. Съзнанието ѝ се изпълни с образи, после те се изгубиха и пак се върнаха. Ейдън, който се смееше заедно с нея на някаква шега и вземаше ръката ѝ в своята. Ейдън, който докосваше косата ѝ, след това я вдигаше на ръце и я отнасяше до голямото легло в спалнята си. Заравяше топлите си устни във врата ѝ и шепнеше любовни думи, докато ръцете му сваляха нощницата през главата ѝ, а после отново докосваха нейната плът. Плъзгаха се по кръста ѝ, нагоре към гърдите ѝ. Мачкаше гърдите ѝ в дланите си, докато впиваше устните си в нейните — нещо, което бе запомнила отнякъде другаде.

Тя потреперваше от докосването му. Тялото ѝ се обтягаше като струна, когато главата му се накланяше и той захапваше с устни зърното на гърдата ѝ. Леко го придърпваше. Едната му ръка се плъзгаше надолу по бедрото ѝ, милваше го, а ръцете ѝ здраво го прегръщаха, придърпваха го по-близо, още по-близо, докато той не я докарваше до състояние на страстен копнеж. Сега бе толкова близо, толкова близо да разбере...

Серафина потрепери, извърна се на една страна и протегна ръка да го докосне. Но той не беше там. Тя се натъкна само на студено празно място. През цялото ѝ съществуване премина някакво неопределено чувство на загуба. Рязко отвори очи и го потърси в мрака. Не знаеше къде бе отишъл, нито пък защо.

И тогава чу леко шумолене някъде в стаята. Надигна глава и бързо втренчи поглед през меката лунна светлина, която проникваше в стаята. Все пак беше тук. Високото му силно тяло изпъкваше на фона на бледата светлина до прозореца. Бе разперил ръце, докато се взираше в мрака навън.

Ейдън. Най-накрая Ейдън бе дошъл в леглото. Тя бе сънувала цялата им среща. Но как? Как бе възможно да сънува нещо, което никога не бе преживяла? Бе го почувствала толкова истинско, толкова действително.

Тя рязко се изправи. И последните остатъци от съня изчезнаха, но тялото ѝ трепереше от спомена за копнежа.

— Ейдън? — промърмори тя, като разтри очите си с ръце.

— А кой друг? — попита той, като се извърна от прозореца и отпусна ръцете си. Беше само по ленена нощна риза, която стигаше до коленете му.

— Къде бяхте? — попита тя и сподави в дланта си една прозявка. Но не можа да устои на желанието, което премина през нея при вида на почти голото му тяло.

— Навън. Разхождах се — кратко каза той.

— Разхождахте се? В този късен час? Защо? — Тя се взря в мрака, като се опитваше да види изражението му, но без успех.

— Защо мислите? Върнете се да спите, Серафина.

Тонът му бе рязък. Остра болка я прониза през сърцето, когато осъзна, че някак си неволно го бе разстроила.

— Ейдън? — попита колебливо тя, а очите ѝ най-накрая привикнаха към оскъдната светлина. — Какво има?

— Няма нищо. Не исках да ви събудям. — Той легна на леглото и придърпа завивките към себе си. Дюшекът се огъна под тежестта му. Обърна се с гръб към нея.

Серафина подпря буза в ръката си и се загледа в широкия му гръб. Искаше ѝ се да прокара ръка през него, както бе направила в съня си.

— Изглеждате разтревожен. Мога ли да ви помогна?

— Да помогнете ли? — остро се изсмя той. — О, може и да можете, но вие достатъчно добре сте ми вързали ръцете, нали така?

— О — промълви тя, като най-накрая разбра. — Аз... аз съжалявам. — Почувства се глупава и себична, задето бе създавала невъзможна ситуация между тях.

— Няма нужда да съжалявате — измърмори той. — Вината е напълно моя, защото съм проклетият глупак, за когото ви говорех преди. Моля ви, любима, заспивайте.

— Ейдън? — настоя тя, като протегна трепетно ръката си и го докосна по гърба, както искаше да направи по-рано. Кожата му пламна под дланта ѝ и тя отдръпна ръката си като ужилена. — Искам само да ви кажа, че... че вече не ви мисля за коварен и безчувствен мерзавец. Вие сте само един великодушен и разбиращ мъж.

Той се обърна с лице към нея. Очите му проблясваха в мрака.

— Мислите, че аз съм великодушен и разбиращ, така ли? Тогава сте също толкова глупава, колкото съм и аз. И ако имате някакъв разум в главата, оставете го там, освен ако не искате да ме съблазните да ви изнася тук и сега. — Той легна по гръб и кръстоса ръце на гърдите си. — Лека нощ.

— Лека нощ. — Серафина тайничко го наблюдаваше под клепките си, докато най-накрая той заспа и отпусна ръцете си.

Тя се надигна на лакът и се замисли отново за съня си, изненадана, че въобще го бе сънувала. По този начин винаги бе сънувала Адам, а не Ейдън. Никога Ейдън. Можа да си обясни това само с целувката, която тя и Ейдън си размениха този следобед. Може би тя бе отприщила някакъв поток от чувства, а въображението ѝ само бе разменило лицата.

Наистина, помисли си тя, като погледна към изящно изваяните му пръсти, може би не бе толкова лошо Ейдън да я докосваше по този начин. Но точно в това се криеше проблемът.

Очевидно всичко можеше да служи за плод на нейната фантазия. Ако нещо бе научила от женитбата си, то бе, че истинският живот не прилича на мечтите. И колкото и да ѝ харесваше целувката на Ейдън, нямаше начин да узнае дали щеше да ѝ хареса това, което идваше след нея, без значение какво си въобразяваше. От всичко, което ѝ бе казала Елспет, сигурна беше, че въобще нямаше да ѝ хареса.

Но сега разбираше, че не можеше да отблъсква Ейдън завинаги, и това я плашеше повече от всичко.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Елспет току-що бе свършила със съставянето на рецепта, която считаше за голям напредък в рецептите, които преди бе съставяла за проясняване спомена от сънищата. Вписваше последните си забележки в тефтера, когато на вратата се почука.

— Влезте, влезте — нетърпеливо се обади тя с намръщен поглед, вперен в бележника, като се опитваше да реши дали бе написала канела или кардамон. — Канела, разбира се, че е канела — промърмори тя, после вдигна глава да види кой глупак бе намерил сега да отвлича вниманието ѝ.

— Госпожице? — попита Джени, като пристъпи в стаята. — Ще ми разрешите ли да говоря с вас?

— Какво има, момиче, какво има? — каза Елспет, като се почеса с пачето перо по ухото. — Много съм заета.

— Да, госпожице — отвърна Джени срамежливо. — Но господин Тинкърби ми предложи да говоря с вас. Отнася се за нейна светлост. И негова светлост. — Тя несигурно пристъпи напред. — За леглото им, госпожице.

— Леглото им ли? Какво им е на леглото? — попита Елспет разсеяно. — Мисля, че е добро. Знаете, че Серафина не е свикнала с лука.

— Не е това. — Джени смръщи чело. — Просто нищо не се случва в него, ако разбирате какво искам да кажа. Господин Тинкърби мисли, че можете да имате някакво обяснение.

— Какво, за бога говорите, момиче? Нямам цял ден на разположение да слушам вашето бърборене.

— Но, госпожице Битън! — отчаяно започна Джени. — Те не правят нищо в него! Чаршафите са бели като сняг всяка сутрин от деня, в който двамата се венчаха. Попитах мама просто да съм сигурна, но тя ми каза, че това не е естествено. Спомням си, когато последната ми господарка се омъжи, трябваше да сменям чаршафите,

когато имаше петна по тях. Пет дни, откакто негова светлост се е върнал, и нищо, при все че скоро са се оженили.

Онемяла, Елспет се втренчи в нея.

— Нищо ли? — най-накрая изрече тя. — Може би момичето е в цикъл — каза тя със светнало лице.

— Не госпожице. Цикълът ѝ приключи една седмица преди да се завърне негова светлост.

— Ужасно! — раздразнена каза Елспет. — И казвате, че чаршафите са същите, както в нощта на сватбата?

Джени кимна енергично.

— О, боже. Боже мой! Няма да оставя това така. — Елспет захвърли пачето си перо, без да обръща внимание на потеклото по бележките ѝ мастило. — Той е виновен, разбира се. Серафина знае всичко, което трябва да направи. Та нали аз ѝ казах. — Тя се замисли. — Да. Хъм. Трябва да е отвращението му от женитбата, което още го възпира. — Тя отново се замисли. — Добре, ще се погрижим за това. — Тя скочи на крака. — Казахте, че сте говорили за това с Тинкърби, нали?

— Да, госпожице. Не знаех към кого другото да се обърна, а тъй като господин Тинкърби е камериер на негова светлост, помислих, че може би той знае какво става. Но той не знаеше, каза ми само да говоря с вас.

— Добре е постъпил — кимна Елспет. — От време на време човекът показва здрав разум. Е, добре, Джени, въпреки че не го очаквах, подготвена съм и за този ден. — Тя се отправи към сандъка си и го отвори. Оттам извади шишенце със скъпоценна течност. — Случайно приготвих това в Клайд преди женитбата, просто в случай, че стане нещо непредвидено. Нали знаете, предпазливостта винаги се възнаграждава. — Елспет вдигна шишенцето на светлината и се възхити на мътната течност, която с толкова обич бе създала.

— Какво е това, госпожице? — попита Джени. Едната ѝ ръка се приближаваше към устата ѝ, лицето ѝ изразяваше безпокойство.

— Нищо, за което да се тревожите. Само трябва да знаете, че това достатъчно бързо ще се погрижи за неохотата на Ейдън. — Тя подаде шишенцето на Джени. — Не казвайте на Тинкърби, защото той със сигурност ще вдигне голяма врява. Само се погрижете да слагате по пет капки във виното на Оубри всяка нощ.

— Но... но как, госпожице? Нямам нищо общо с виното на негова светлост. — Джени надникна към малката стъклена бутилка.

— Да, права сте. И аз също не мога да го дам направо на Плъм. А, сетих се — излейте цялото съдържание в гарафата, която Плъм изнася всяка вечер. Със сигурност можете да направите това, когато никой не е наоколо. — Тя се изхихика. — Един или два дена по чашка от това на вечеря и Оубри ще се изправя като жребец.

Джени кимна, но, изглежда, се съмняваше.

— Много добре, госпожице. Но няма ли лорд Делауеър също да се изправя като жребец? Той пие от същата гарафа — изтъкна тя.

— Пфу. Делауеър е твърде стар, за да се възбуди от такъв еликсир. Тези неща действат само на младите. Само почакайте и ще видите. Ще сменят онези чаршафи сутрин, обед и вечер.

По кръглото лице на Джени се изписа широка усмивка.

— Тогава това трябва да е за добро. Забелязала съм начина, по който очите на нейна светлост следват негова светлост. Със сигурност тя знае какво иска и ще изпита голямо удоволствие, когато негова светлост реши да ѝ се издължи.

— Точно така — каза Елспет. — Скачайте, момиче, и изсипете течността във виното, преди някой да ви е видял. Няма вкус на нищо. Връхчетата от еленови рога са ефикасно средство в това отношение.

Джени се засмя.

— Мама винаги е казвала, че жените знаят по-добре да се любят от мъжете. Мисля, че точно сега доказахте това, госпожице.

— Майка ви е умна жена. Но само дръжте езика си зад зъбите за това, което сега замислихме. Не искаме някой да се натъкне на истината, нали?

— Добре, госпожице. Може да разчитате на мен. — Джени напусна стаята, а Елспет седна обратно в креслото си, много доволна от себе си.

— Лоша птица — високо се скара Бейсил веднага щом вратата се затвори. — Лоша, лоша птица.

— О, затваряйте си човката — всичко е за добро. Зная, че не трябва да се намесвам, но момчето не изпълнява дълга си, а това няма да оставя така. По-добре е скоро да осъзнае чувствата си към своята съпруга или тази Шарлот ще пусне отново отровата си, запомнете ми думите.

Ейдън откри сестра си в кабинета ѝ до нейната спалня. Работеше усилено по домакинските книги.

— Ейдън — каза тя изненадана, но с приветлива усмивка. — Какво ви води насам? Помислих си, че сте ме забравили — почти не съм ви виждала, откакто се върнахте вкъщи.

Той я целуна по бузата.

— Съжالياвам. Имах много работа.

— А тук бяхте зает с новата си съпруга — каза тя. — Не ми казвайте, че и нея сте пренебрегнали.

— Всъщност исках да ви благодаря за любезното отношение към Серафина. Оценявам вашето усилие, особено при чувствата ви към нея.

— О, колкото до това, премислих думите ви и осъзнах, че сте прав. — Тя затвори счетоводните си книги. — Не се държах като християнка. Скъпата Серафина може и да е млада и наивна, но тя се старее да ви бъде добра съпруга.

Ейдън се усмихна с обич към сестра си, облекчен, че бе склонила толкова лесно.

— Тя се старее — отвърна той с желанието Серафина да се постарее поне още малко. Беше му много трудно да спазва своята част от тяхното споразумение, особено след като прекарваше нощите си толкова близо до нея. Истината беше, че му бе почти невъзможно да сдържи ръцете си, особено след последната целувка, цялата изпълнена с обещание. Да се уедини, изглеждаше единственият изход. Това бе истинската причина, поради която прекарваше толкова дълго време, затворен в кабинета си.

— Това е всичко, за което се моля. Искам само да сте щастлив, Ейдън.

— И аз ви желая същото, Лоти — каза той, като стисна ръката ѝ. — Радвам се, че здравето ви се подобрява. Мехлемът наистина действа, нали?

— Мисля, че е така — отвърна тя. — Естествено, изпитвам дълбока признателност към съпругата ви. — Тя въздъхна и прокара ръка през челото си. — Само ако можех да се отърва от тези главоболия.

Сърцето на Ейдън се сви от вина. Не можеше да си представи колко трудно ѝ беше да живее с постоянната болка ту тук, ту там по тялото си. Той напълно съзнаваше вината си за всичко това. Искаше му се да открие начин да поправи случилото се и навярно щеше да прекара остатъка от живота си в опити да постигне това, въпреки че Шарлот никога не бе го обвинявала.

— Мислех си, че ще ви донеса някакви добри новини. До следващото четиримесечие мога да си позволя да вложа петдесет хиляди лири за подновяване на къщата. Това задоволява ли ви?

Лицето на Шарлот светна.

— Наистина ли? О, Ейдън, колко чудесно! Мога ли да ги похарча, както аз искам?

— Точно както вие искате, въпреки че можете да говорите със Серафина за всичко, което на нея би ѝ харесало.

Усмивката на Шарлот веднага угасна.

— Ейдън, скъпи, това е прекрасна идея, но Серафина вече каза, че не знае нищо за ръководенето на едно домакинство, да не говорим за украсата. Вие нали не искате да я претоварвате с работа или да я карате да се чувства негодна? Може да похарчите малко допълнително пари за градините, защото изглежда, че те най-много я интересуват. Сигурна съм, че ще се зарадва на малко помощ.

Ейдън беше трогнат от грижата ѝ за Серафина.

— Да, това е добра идея — меко каза той. — Благодаря, Лоти, че се сетихте за това.

— Ами бедният ни татко. Не може да се преуморява на неговата възраст. Тревожа се за здравето му.

— Татко ли? — изненада се той от новата ѝ грижа. — Мисля, че се наслаждава на всяка минута труд — изглежда по-добре откогато и да било преди. И вие трябва да признаете, че избягва да пие.

— Въпреки всичко — каза Шарлот. Бузите ѝ леко се обагриха. — Не мисля, че поведението му е подобаващо. Той е маркиз, а не градинар.

— А Серафина е графиня, но това не ѝ пречи да е и добър градинар, не мислите ли? — отвърна той, като му се искаше Шарлот да не придаваше толкова голямо значение на социалното положение.

— Съпругата ви не е отгледана да бъде графиня. Обаче татко е роден маркиз и искам да се държи като такъв. Какво ли си мислят

слугите, като го виждат да се прибира, целия покрит в мръсотия като един от тях?

— Нямам представа — каза Ейдън. Добре че Шарлот не подозираше, че всеки следобед той и баща им пееха в хор с прислугата в кухнята. Не можеше да си представи каква щеше да бъде реакцията ѝ тази неделя в църквата, когато откриеше какво бяха намислили, но наистина не го беше грижа за това. Всички толкова се забавляваха. Никога преди не се бе чувствал толкова добре в Таунсенд. Трябваше да благодари на Серафина за това, че на всички им бе донесла глътка свеж въздух.

— Ами, това просто не им влияе добре. Вече имам проблеми с тяхното отношение — чувствам, че губя уважението им.

— Не бих се тревожил за слугите, Лоти — каза той, като сподави раздражението си. — Изглежда, те изпълняват задълженията си с повесело настроение, а това е добре. Трябва да се връщам на работа. Ще се видим на вечеря.

— Много добре, Ейдън. Но запомнете какво ви казах. Дисциплина и преданост към Бог. Това е единственият начин да се управлява толкова голяма къща и слугите имат нужда постоянно да им се напомня това.

Ейдън не отговори. Не можеше, без да ѝ каже, че според него тя грешеше много.

Серафина чакаше прислугата да заеме мястото си за ежедневната репетиция на хора. Те не бяха изгубили и най-малката частица от ентузиазма си, с който бяха започнали да репетират за посрещането на Ейдън. Тя изпитваше огромно удоволствие не само да ги учи, но и да ги слуша как пеят.

— Е, милейди, какво ще бъде днес? — попита Уилям, като вдигна книгата си с църковни песни и я разлисти.

— Защо не изчакаме, докато всички се съберат? — предложи тя. — О, и Уилям, застанете зад Алис. Трябва внимателно да слушате сопрана за следващата песен.

Таунсенд се променяше бавно, но сигурно, и Серафина бе доволна от това. Все по-често слугите идваха при нея със своите грижи и въпроси. Винаги когато можеше да им помогне или да им даде съвет,

тя го правеше, въпреки че се стараеше по никакъв начин да не противоречи на заповедите на Шарлот.

Ейдън влезе в последния момент и зае мястото си най-отзад. Погледът му бе вторачен в пода.

Тя се намръщи загрижено. През последните няколко дни Ейдън не беше на себе си. Беше нервен и разсеян и тя едва изкопчи няколко думи от него. Предполагаше, че може би причината за това е преумората. Той си лягаше дълго след като тя се бе оттеглила, а ставаше сутрин преди нея, като прекарваше повечето време, заключен в кабинета си. През последните две вечери дори бе вечерял сам.

Очите му изглеждаха уморени и напрегнати, при все че винаги когато тя го питаше, дали деловите сделки все още му създаваха грижи, той отвърщаше, че всичко върви добре. Въпреки това, го виждаше за по-дълго единствено на репетициите на хора. Но дори тогава той почти не я поглеждаше.

За свое изумление Серафина бе открила, че Ейдън наистина можеше да пее. Той имаше хубав глас — ясен, плътен тенор, който звучеше прекрасно сред гласовете на другите. И въпреки, че първоначално слугите бяха малко сковани, скоро те свикнаха с присъствието му и се върнаха към обичайните си шеги и закачки.

Серафина си помисли, че може би сега закачките бяха прекалено много като резултат от идването на пролетта. Освен при Ейдън. Той, изглежда, въобще не страдаше от пролетна треска. Баща му, от друга страна, стоеше твърде близо до Мери — камериерката, като имаше вид сякаш искаше да я пощипва отзад всяка минута. На Серафина ѝ се искаше Ейдън също да я гледаше по този начин.

— Вие сте прелестно създание — хвърли похотлив поглед лорд Деллауеър към Мери. — Не мога да разбера как не съм ви забелязал преди, скъпа моя. Очарователна сте, напълно очарователна.

— Татко, моля ви — обади се Серафина с неодобрителен глас. — Трябва да се съсредоточите върху възложената ви задача.

— Помислих си, че точно това правя — отвърна той, като намигна на Плъм, който също му намигна и след това отново изду гърдите си като истински Лотарио и хвърли похотлив поглед на бедната Джени.

Джени погледна безпомощно към Серафина, която можа само да поклати глава и да свие рамене. Музиката влияеше възбуждащо върху

някои хора, но тя не можеше да се сети какво бе влязло в главите на Плъм и лорд Делауеър.

Ейдън, напротив, показваше абсолютно благоприличие и не поглеждаше никой, докато не започнаха да пеят. Когато тя започна да дирижира, очите му я приковаха. Но това беше поглед както всички останали, които си разменяха. Искаше ѝ се и той да прихванеше пролетната треска.

През последните четири дни той даже не се бе опитал да я докосне. Мислеше, че знае защо. През първата нощ, когато бе дошъл в леглото, бе ядосан и тя бе причината за това. Но тя не знаеше как да промени отношението му. Не можеше просто да се хвърли в прегръдките му и да му даде това, което той явно желаше. Това щеше да наруши всеки принцип, който си бе създала по отношение на любовния акт.

Беше достатъчно странно, че ѝ липсваше. Даже ѝ липсваше начинът, по който я докосваше — не мислеше, че щеше да има нещо против, ако той поискаше да я целуне отново, при все че знаеше колко опасно бе такова предложение и до какво най-вероятно то щеше да доведе. Ето защо тя не бе направила нищо, за да го окуражи. Въпреки всичко, се чувстваше засегната от липсата на опити от негова страна.

— Да започваме — каза тя, като се върна към задачата си. — Ще започнем с „О, Господи, наша помощ в миналите векове“, стих първи, четвърти и пети. Запомнете, че тази неделя за първи път ще пеем в църквата, така че нека направим всички възможни усилия, за да се получи...

Един час по-късно Серафина разпусна хора, доволна, че бяха почти на нужното равнище. Всички се изнизаха от кухнята, а Ейдън пристъпваше най-отзад.

Серафина събра смелост. Не ѝ се искаше той да си отиде, преди да бяха говорили за това, което го гризеше отвътре.

Тя го докосна леко по ръката и той я погледна изненадан, но се спря.

— Предполагам, че проповедникът ще се изненада, не мислите ли? — поде тя.

— Да, ще се изненада много — каза той, като се отдалечи от нея. — Идеята да се създаде хор за църквата е хубава.

Серафина събра смелост.

— Ейдън... избягвате ли ме?

— Да ви избягвам ли? — Внезапно се смути той. — Защо мислите така?

— Защото почти не ви виждам през последните няколко дни.

— И това ви тревожи? — вдигна вежди той. — Защо? Имах впечатлението, че моето внимание към вас ви отблъсква.

Серафина се изчерви.

— Не... не, разбира се. Не, отношението ви ме ласкае, но как ще бъдем приятели, ако никога не се виждаме?

— Серафина — каза той, като седна върху голямата кухненска маса и подпря брадичка на юмука си. — Очевидно вие въобще не разбирате нуждите на мъжкото тяло. Мислех си, че говоря пределно ясно през онази нощ. Ако искате да останете девственица до края на живота си, това е ваше решение и аз ще го уважа. — Той притисна нос с палеца и показалеца си. — Но не очаквайте от мен да се терзая, като се навъртам постоянно във ваше присъствие.

Серафина провлече единия си крак по пода.

— Помислих си, че в това може да се крие проблемът — прошепна тя, като се почувства ужасно, че бе причината Ейдън да се затвори в черупката си. — Не искате ли аз да си отида?

— Да си отидете ли? — Той рязко изправи глава. — Какво искате да кажете с това?

— Просто, че моето присъствие очевидно ви кара да се чувствате неудобно — отвърна нещастно тя. — Съжалявам — бих искала да се променя, но казах ви, не мога да бъда с вас така, както вие искате, поне не още. Не защото не желая да опитам, но не мога да опитам, ако ви няма наоколо.

Ейдън се втренчи в нея с тежък и преценяващ поглед.

— Тогава значи вие казвате, че наистина искате да опитате?

— Да, разбира се, искам — извика с безпомощна ярост тя. — Но аз трябва да ви обичам, не разбирате ли? Това е единственият начин, по който ще бъда с вас с всяка частица от съзнанието си. А как се предполага, че ще се науча да ви обичам, ако се заключвате в себе си и ме избягвате?

— Нека да видим дали съм ви разбрал добре — прокара ръка той по слабата си буза. — Сега сте решили, че може би ще съумееете да се научите да ме обичате, и ако успеете с невъзможното, тогава ще ми

станете съпруга във всяко отношение. Въпреки това аз не трябва да ви обичам. Така ли е?

Серафина прехапа устни. Не би поставила точно така въпроса, но предполагаше, че той бе достатъчно близо до истината.

— Да — каза тя. — Точно така.

Ейдън избухна в див смях.

— О, това е успокоително. Това е ужасно чудесно. И така, всичко, което трябва да направя, е да измисля начин да се превърна в глупав, малодушен принц и двамата ще получим това, което искаме. — Той отпусна главата си в ръце със сподавено стенание.

За момент Серафина го наблюдаваше с гняв, като си мислеше, че той се подиграва с нея. След това тя прихна да се смее, когато видя цялата абсурдност на това положение, защото със сигурност той имаше право.

— Не искам принц — каза тя. — Със сигурност не искам глупав принц. Мисля, че вас искам, Ейдън, но не мога да бъда сигурна, поне докато не ви опозная по-добре.

Той бавно вдигна глава.

— Наистина ли? — попита той със стегнат глас. — О, боже! О, боже, любима! Мислите ли, че краят на този жив ад се вижда вече? Елате тук, вие, смешно момиче.

Той протегна ръка към нея и тя живо се доближи. Той я сложи в скута си и зарови глава в косите ѝ. Ръцете му бързо я обгърнаха.

— Умирам — промърмори той на бузата ѝ. — Малко по малко. Желая ви толкова много, че чак ми се крещи. Цяло чудо е, че не съм се самоубил през последните няколко дни.

Серафина зарови пръсти в меката му коса.

— Можете ли да почакате още съвсем малко? — каза тя, като се опитваше да удължи този период. Когато той я държеше по този начин и я караше да се чувства толкова желана, толкова необходима, решителността ѝ напълно я изоставяше. — Не искам да ви дразня, Ейдън, наистина не искам. Но това е много трудно за мен. Не мога просто да ви обикна за една нощ, въпреки че наистина ми харесвате много.

Той я избута рязко от скута си и стана, като леко се извърна от нея.

— Разполагате с цялото време, което ви е необходимо. Не зная колко отнема харесването да се превърне в любов, тъй като никога никога преди не ме е обичал. Можете ли да ускорите този процес?

— Не зная как да го направя — искрено отвърна тя. — И аз не зная нищо по този въпрос. Може би вашата компания ще ми помогне?

Той я погледна с половин око.

— Моята компания? За да ме накарате вечно да копнея за вас? Предполагам, че ще се справя с това, ако ще да се опитвам да бъда свръхчовешкото същество, което вие очаквате. Защо не? През последните няколко дни научих повече за вечния копнеж, отколкото повечето мъже научават през живота си.

Благодарна, Серафина го целуна бързо по бузата, като вдъхна от топлия му мъжки мирис, който сега й се стори толкова болезнено познат.

— Благодаря — каза тя с подкосени от облекчение колена, че той пожела да я изслуша. — Ще се опитам да не ви разочаровам.

— Елате да поездите с мен — каза Ейдън. Целувката й развълнува тялото му, което вече се бе примирило. О, колко много му се искаше вместо това да я люби, но Ейдън имаше намерение да спази обещанието си, макар да чувстваше, че си бе загубил разсъдъка, като се съгласи с това споразумение. С дни наред излизаше от кожата си, но това само засилваше копнежа му по Серафина с всеки изминал час.

Но Серафина искаше неговата компания и той осъзна, че единственият начин, по който можеше да стигне до целта си, бе да й я даде особено след това, което тя току-що му бе казала. Но единственото безопасно място, където си мислеше, че можеше да й прави компания, бе на гърба на коня. Там поне вниманието му щеше да бъде отклонено от нуждата да мисли за нещо друго, а не за тежестта в слабините си.

— С радост ще поедя с вас — каза тя със светнал от удоволствие поглед. — Ще ми дадете ли минута да се преоблека?

— Естествено — отвърна той, като устоя на предложението да отиде с нея и да гледа. Вместо това я въведе в залата и наистина я наблюдаваше, докато летеше нагоре по стълбите. Очите му се насладиха на внезапно оголилия й се изящен глезен.

Добре на крехката, седемнадесетгодишна възраст, когато почти всяка минута го обземаше сексуално желание, никога не бе бил така

завладян. Вече започваше да се тревожи за себе си. Тялото му стоеше в непрекъснато състояние на готовност. Един поглед от съпругата му и вече изпадеше в нова агония. Чувстваше се, сякаш му бе пораснал трети крак, но в този момент той не му бе от полза.

Отиде до конюшните и оседла два коня: нейния — със старо странично седло. Реши, че бе време Серафина да се научи да язди като графиня.

Той вдигна поглед, когато тя влезе в двора на конюшните. Изглеждаше елегантна и красива в новия си костюм за езда от тъмнозелено кадифе и шапка с бяло перо отгоре. Мадам Бърнард отново бе свършила чудесна работа. Серафина бе родена да бъде графиня, помисли си той с трепетно възхищение, като я гледаше да идва към него. Болката в бедните му слабини започна отново и той изруга под нос, като се чудеше дали това в края на краищата бе добра идея.

— О, Ейдън! — възкликна Серафина с поглед към кобилата, като ни най-малко не подозираше порочните му мисли. — Вие сте оседлал Роузи... но боя се, че съм свикнала да яздя само без седло.

— Глупости — каза той с мисълта, че Роузи беше най-неподходящото име за една чистокръвна кобила. — Може да направите всичко, което си наумите, но вие носите костюм за странична езда, и то много хубав костюм, бих добавил.

— О, благодаря! — отвърна тя, изчервена от задоволство. — Това наистина е много хубав костюм.

— Не толкова хубав, колкото тази, която го носи — галантно каза той, но убеден във всяка своя дума. — Елате, нека да ви покажа. Ездата със седлото ще ви се стори лесна и безопасна. — Той я издигна върху кобилата. — Вижте, свийте крака си върху седлото по този начин — каза той, като ѝ помогна. Не можа да не забележи привлекателната извивка на слабия ѝ крак под полите. Бързо отдръпна ръката си. — Сега поставете крака си на стремето. — Наблюдаваше я, за да се увери, че положението ѝ бе безопасно, а тя изглеждаше мило загрижена заради непознатия начин, по който бе яхнала кобилата.

— Отпуснете се, любима, няма нищо страшно. От това, което видях миналия ден, вие сте чудесна ездачка. Седлото ще ви направи още по-добра. — Той се метна на Аладин. — Искях да ви попитам — откъде дойде тази кобила? Изненадах се да я видя, когато се завърнах.

Серафина го погледна нервно.

— Вашият братовчед ми я изпрати като сватбен подарък.

Той подкара Аладин, а Серафина го последва.

— Значи Рейф ви изпрати кобила. Колко е досетлив. Плъм казва, че яздите всеки следобед по няколко часа. Къде ходите?

— Аз... аз яздя из горите — измърмори тя. Връхчето на езика ѝ се показваше, докато тя наблюдаваше гривата на кобилата.

— Трябваше да се сетя — отвърна той с усмивка. — И какво правите?

— Търся цветя и билки за леля. И също се опитвам да науча неща за новия си дом.

— Доста сте научили, но се съмнявам, че много от нещата сте научили в гората — весело каза той. — Казах ви, че не вярвам. Но съм впечатлен от обноските ви, които са съвсем според етикета.

Бузите на Серафина пламнаха с прекрасния розов оттенък, който той намираше за изключително привлекателен.

— Радвам се, че забелязахте, Ейдън. Много се старая да наблюдавам какво става около мен — каза тя, като срамежливо го погледна.

— Наистина, способностите ви да наблюдавате са изключителни. Никога не съм предполагал, че ще успеете да се научите толкова бързо и за толкова кратко време. Гордея се с вас, любима, и не само заради новите ви маниери, но също и защото накарахте баща ми и сестра ми толкова много да се променят.

— Благодаря — каза тя, а лицето ѝ светна с още една от нейните широки усмивки. — Но аз не заслужавам цялото ви възхищение. Много щедро бе от страна на Шарлот да ме накара да се почувствам добре дошла в дома ѝ.

— Сега това е и ваш дом — изтъкна той.

— Да, истина е — каза тя. — Опитвам се да го възприемам като мой. — И баща ви също бе така мил към мен, но вие сам видяхте колко далече е стигнал той.

Ейдън кимна замислено. Въпреки че под повърхността на техните взаимоотношения все още се криеха дълбоки рани, Ейдън не можеше да вини баща си, че се опитваше да започне отново живота си. Още не вярваше, че опитът му щеше да трае дълго, но той не искаше да се съмнява. За момента. На Ейдън не бе липсвало сърдечното

отношение на баща му напоследък, въпреки че го отдаваше на отслабналото въздействие на алкохола върху организма на баща му. Обаче Плъм, който винаги бе символ на благоприличието, също се държеше странно и Ейдън бе не само озадачен, но и загрижен. Последното нещо, което му липсваше, беше баща му и камериерът да гонят слугините из къщата и да разстройват Шарлот.

Шарлот. Още едно чудо беше станало. От думите ѝ бе изчезнала както горчивината, така и религиозните ѝ нападки — поне повечето от тях. Каквото и да ѝ бе дала Серафина за болките, то явно правеше чудеса, защото изражението на болка беше изчезнало от лицето ѝ, а се бе показала естествената ѝ красота.

— Любима, с какво се лекува Шарлот? — каза той, като се насочи към гората. — Този мехлем някое от изобретенията на леля ви ли е?

— Как узнахте това? — разтревожена попита тя. Очите ѝ се разшириха.

— Тинкърби ми каза, че леля ви е любителка — а, химичка — поправи се внимателно той, като не искаше да назовава жената магьосница. — Каза ми, че тя обича да приготвя лекарства. Предположих, че точно такъв е случаят, и не ме разбирайте погрешно, защото леля ви успя да постигне със сестра ми за няколко седмици това, което докторите не успяха да постигнат за двадесет и две години.

— Леля Елспет може да е много способна в работата си — каза Серафина с облекчение. — Невинаги успява, но никога не е сторила никому вреда. Ето защо помислих, че е безопасно да се опита да помогне на сестра ви. — Тя облиза долната си устна. — Но, Ейдън, мисля, че е най-добре Шарлот да не узнава, че сместа е приготвена от леля — двете са като олио и вода, и Шарлот може да престане да я използва, ако узнае откъде идва тя.

— Откъде мисли, че е дошло лекарството? — попита любопитно той.

— От Уелс. Казах ѝ, че е специално приготвено в Уелс, което е съвършено вярно. А и съставките са безопасни — само силни билки, мисля. Нямаме нищо против, нали?

— Ами, вие ми обяснихте защо напоследък Шарлот мирише на кухненски шкаф — усмихна се той. — Но не, нямам възражения, Серафина. Как бих могъл? Шарлот е вече различна жена благодарение

на вас и вашата леля. И аз няма да ѝ кажа и дума за намесата на Елспет.

— Благодаря. Зная, че с леля може да ѝ бъде трудно понякога, не всеки се спогажда с нея, но тя има добро сърце.

— Съгласен съм. В края на краищата, тя ви е отгледала. — Той погледна жена си и отново се зачуди какъв ли може да е бил животът ѝ с Елспет. От това, което бе казал Тинкърби, знаеше, че са живели бедно, понякога в истинска бедност, въпреки че, слава богу, на Серафина никога не ѝ бе липсвала храна, а само удобствата, които той винаги бе имал.

Още не можеше да разбере защо Елспет бе избрала толкова скромен живот за племенницата си, когато на разположение бе имала огромен годишен доход и лесно можеше да отгледа Серафина в лукс. Със сигурност не разбираше защо Елспет не само бе пропуснала да каже на Серафина за нейното богатство, но също я бе държала изолирана от обществото до деня, в който трябваше да се омъжи за него — женитба, която лесно можеше и никога да не стане.

Съмняваше се, че някога би разбрал старата жена. Човек обикновено не разбира защо са хлабави гайките. Както бе казал Тинкърби, тя поне бе осигурила любящ дом за Серафина, беше се погрижила и за образованието.

В резултат на това Серафина бе неповторима и непорочна, въпреки че главата ѝ бе пълна с фантастични идеи. Тя бе красива. И той я желаше.

— Изведнъж станяхте много мълчалив — обади се Серафина. — За какво си мислите?

— Мисля да опитаме тръст — отвърна той, сякаш можеше да надбяга горещината, която го пронизваше. — Просто седнете както бихте седели, ако яздехте без седло, и оставете конят сам да върви. Можете ли да направите това?

— Разбира се — каза игриво Серафина, но преглътна с усилие. — Само... само просто съм свикнала да използвам краката си.

— Рейф не би ви изпратил кон, който не е обучен за странична езда. Не се тревожете, тя знае какво да направи.

Той пришпори жребца си напред, като знаеше, че кобилата ще го последва. Но тогава Серафина рязко извика. Ейдън погледна назад

разтревожено, само за да види, че кобилата препусна в галоп през полето към гората, а Серафина се бе хванала здраво за гривата ѝ.

Сърцето на Ейдън подскочи от уплаха и той подкара Аладин в галоп, като препускаше след нея ужасен. Кобилата наведе и протегна врата си, докато набираше скорост. Следващото нещо, което Ейдън осъзна, беше, че конят прескочи поточето и за негов най-голям ужас Серафина излетя от гърба му и падна на земята.

Ейдън рязко спря Аладин и скочи. Изтича към неподвижното тяло на Серафина със замряло сърце. В съзнанието му проблясваха ужасни образи: виждаше Серафина мъртва или осакатена. Може би отново бе на шест години и гледаше парализираното тяло на сестра си.

— Любима! — извика отчаяно той, като се наведе над нея и вдигна на ръце отпуснатото ѝ тяло. Притисна я здраво до себе си. — Серафина, говорете ми. Моля ви, отворете очи. Ето, добро момиче...

За негово най-голямо облекчение тя премигна и се раздвижи, после пое дълбоко дъх.

— О — каза тя и ръката ѝ се спусна към стомаха. — Трябва да съм паднала.

Ейдън зарови лице в косите ѝ, като ѝ шепнеше всички безумни глупости, които му идваха наум. Беше толкова благодарен, че не ѝ се бе случило нищо лошо.

— Можете ли да се движите? — попита той, след като можеше да говори свързано. Прокара ръка по краката и ръцете ѝ, за да се увери, че не си бе счупила нещо.

— Разбира се, че мога — каза тя, като се изскубна от прегръдката му. — Не за първи път падам от кон.

— О, боже, о, боже, вие така ме изплашихте! — отвърна той, като я пусна.

Тя го погледна в очите. Бяха големи и меки, с цвета на листни пъпки.

— Съжалявам — измърмори тя. Устните ѝ леко се разделиха. — Не исках да ви плаша.

Той не можа да се сдържи. Наведе главата си и я целуна силно, като изливаше цялото си облекчение, когато устните му се впиха в нейните. Езикът му проникваше в топлата ѝ уста, докато собственото му облекчение не прерасна от лудо сърцебиене в необузdana страст.

Серафина обви ръцете си около врата му и го стисна. Малките ѝ обли гърди се притискаха в него и го възбудиха още повече. Ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ. Милваха я нежно. Дланта му обгърна едната ѝ гърд, намери с палец зърното ѝ и започна да си играе с него, докато то не се втвърди под пръстите му.

Серафина изстена и се отблъсна от ръката му. Ейдън сведе главата си още по-ниско, езикът му проникваше все по-дълбоко в гладкото ѝ гърло, като дразнеше топлата ѝ кожа.

Ръцете му се придвижиха към копчетата отпред на жакета ѝ и ги разхлабиха. Пръстите му разтвориха дрехата ѝ и се плъзнаха вътре, за да гаят гърдите ѝ през тънката памучна риза.

Дъхът ѝ се учести, когато гърдите ѝ изпълниха дланите му, а бедрата ѝ се притиснаха към неговите, сякаш тя инстинктивно знаеше какво търсеше.

Ейдън едва не полудя от внезапния досег до възбуждения му, пулсиращ пенис. Той изстена, устните му отново се впиха в нейните. Езикът му проникваше в нея така отчаяно, както искаше да проникне и в останалата част на тялото ѝ.

И тогава, преди да може да осъзнае какво става, тя се изскубна и заопипва с треперещи ръце копчетата на жакета си.

— Недей — Рафаел — прошепна тя.

— Рафаел? — изрече невярващо той, като се опитваше да събере разбърканите си мисли. Какво, по дяволите, правеше жена му, като изговаряше името на друг мъж в момент като този? Но тогава ушите му доловиха тропота на копита и той рязко вдигна глава.

Рафаел препускаше през полето към тях, като вдигаше облаци от прах. Държеше за юздите кобилата на Серафина, която галопираше до него. Бързо слезе от коня, когато Ейдън скочи на крака.

— Какво, какво, по дяволите, стана? — попита Рейф. По лицето му бе изписан страх. — Серафина добре ли е? Видях коня по пътеката, целия в пот, а от Серафина нямаше и следа.

— Тя падна — отвърна остро Ейдън в опит да обуздае неоправданата ревност, която го обхвана. Не можеше да проумее защо Рейф бе пребледнял, когато едва познаваше Серафина. Или защо Серафина бе изрекла името му толкова рязко. Или защо Рейф я гледаше с такава загриженост, а Серафина изглеждаше толкова обърквана?

— О, Господи! — промълви Рейф, падайки на колене. — Серафина? Не сте се наранили, нали?

— Не, добре съм. Не искам да си мислите най-лошото само защото бях толкова глупава, че да падна. — Тя погледна Рафаел с кисела усмивка, която на Ейдън се стори твърде интимна.

Рафаел въздъхна тежко и попи устата си с разтреперана ръка.

— Благодаря на Бога. За момент, когато ви видях на земята... е, няма значение. Всичко е наред.

— Разбира се, че е наред — каза Серафина, като се надигна и изтупа дрехите си. — Наистина разбирам защо и двамата сте толкова нервни след нещастиято, което се е случило на Шарлот, но човек невинаги осакатява, когато падне от коня.

— Какво се случи? — попита Рафаел с ръце на бедрата си.

— Това, което се случи — отвърна Ейдън студено, раздразнен от арогантната поза на братовчед си, и още повече от неучтивия му въпрос — е, че сте подарили на съпругата ми необуздан кон като сватбен подарък. Какво, по дяволите, си мислехте? — Той усети главата си като в менгеме. Целият му разум излетя пред още по-неразумния му гняв. Нещо в съзнанието му се бореше, сякаш вече е бил тук и преди и е изричал същите гневни думи.

— Но тя е много добре обучена кобила — намръщи се Рафаел. — Наистина, Ейдън, тя е едно от най-спокойните животни, които някога съм притежавал.

— Единствено аз съм виновна. — Серафина се оглеждаше за шапката си. — На тази отсечка винаги я пришпорвам към гората, така че тя го очакваше. Но този път не можех да използвам краката си, за да я направлявам, а не исках да нараня муцуната ѝ, като увисвам на нея. И така, оставих я да тича, като си мислех, че ще спре. Никога преди не съм скачала с кон със странично седло и загубих равновесие, това е. — Тя намери шапката си в един храст и я постави отново на главата си. — Не можете да вините Рафаел за нещо, което е станало само по моя вина — каза тя, като поправи перото си.

Мъглата от гняв бавно се вдигна пред очите на Ейдън.

— Това е достатъчно разумно обяснение — изрече той, като вече съжеляваше за внезапното избухване към най-добрия си приятел. — Рейф, извинете ме, че ви обвиних в нехайство.

— Вече е забравено — приятелски отвърна Рафаел. — Вашата загриженост за съпругата ви е достойна за похвала. Сигурен съм, че и аз щях да изпитвам същото при такива обстоятелства.

— Като говорим за обстоятелства — каза Ейдън, все още замаян не само от падането на Серафина, но и от тяхната незабавна среща след това — какво непредвидено събитие ви доведе на тази пътека?

— Всъщност бях тръгнал да ви видя. Точно днес се върнах от посещение на майка ми в Лондон и тя ви прави възхитително предложение вие и вашата съпруга да я посетите в града следващата седмица за края на сезона. Тя желае да представи Серафина от ваше име.

Ейдън зяпна към братовчед си. Той знаеше много добре, че Рафаел и важната дукеса бяха отлично осведомени за нещастните обстоятелства около женитбата му. Нещо повече, Рафаел бе присъствал на сватбата и сам бе видял липсата на маниери у Серафина.

— Защо? — направо попита той.

— Защото майка ми е мила жена и случайно преливаше от любов към вашата майка и даже успя до някаква степен и вас да обикне — отвърна сухо Рейф. — Тя вярва, че едно представяне ще успокои клюките, които са плъзнали из града. Това ще се отрази добре и на вас, Ейдън, като ви придаде малко по-солиден вид, тъй като клюката включва и патилата на Деллауеър. Мисля, че вие и Серафина ще постигнете много, ако се покажете сега, а не по-късно.

Ейдън се замисли. Рафаел имаше право. Самият той вече бе усетил острите критики към себе си по време на последното си пътуване в Лондон, и те не му се понравиха.

— Ще помисля за това — каза той.

— Без да си придавам прекалено голяма важност, но ще отнеме дълго време, преди покровителството на майка ми, а така също и моето, да успеят да оправят нещата. Не бих отлагал, Ейдън. Баща ви вече забърка кашата преди няколко месеца, когато се разтича наоколо и молеше всеки познат за пари. Знаете какви критики породи това.

Ейдън се начумери. Нова вълна на гняв премина през сърцето му.

— Великолепно. — Той въздъхна тежко, като разбираше съвършено ясно думите на Рейф и не виждаше друг изход. — Много добре. Ще бъде следващата седмица.

— Ейдън? — Мекият глас на Серафина долетя зад рамото му. — Мога ли да поговоря с вас?

— Съжалявам, любима — каза той, като незабавно видя в какво тежко положение се намираше Серафина. — Първо трябваше да ви попитам. Ако не искате да отидете, няма да ви моля за това.

— Не исках да говоря за това с вас — отвърна тя, като си играеше с ръкавиците. — Само си помислих, че ако трябва да отидем, можем да вземем с нас и баща ви. С подобреното си състояние може би ще успее да опровергае слуховете.

— Да не сте си загубили разсъдъка? — невярващ отвърна Ейдън. — Да заведе баща ми в Лондон, където една негова погрешна дума може да ни погуби?

Ръката на Серафина се плъзна в неговата. Пръстите ѝ хванаха дланта му.

— Той няма да се изложи, сигурна съм в това. Ако някой може да ви изложи, това съм аз. Вече знаете, че баща ви иска да се поправи, а какъв по-добър случай от този може да ни се предостави?

Ейдън не можеше да ѝ откаже нищо, особено когато тя го погледнеше с такова настойчиво, изпълнено с доверие изражение, което винаги го караше да отстъпи.

— Добре. Баща ми може да дойде с нас — каза той уверен, че подписваше смъртната си присъда.

— А Шарлот? — попита тя, като сега му се усмихна. — Ще помолите ли и Шарлот да дойде с нас? Тя е много по-добре и съм сигурна, че ще се забавлява много, ако внимаваме да не я преуморяваме.

— *Шарлот?* — намеси се Рафаел. — Серафина, не говорите сериозно. Знаете каква е — тя напуска къщата само в неделя и това е цяло мъчение за нея, въпреки религиозния ѝ фанатизъм.

— Но, Рафаел! — весело отвърна Серафина. — Толкова дълго време не сте я виждали. Тя се чувства така добре, че наистина вярвам, ще помисли върху тази идея. Не смятате ли, че тя заслужава шанса да види Лондон, да се срещне с хора от собствената ѝ класа? И кой знае, може и да срещне мъж, който да се влюби в нея — тя е красива жена, даже и да е прикована за стола.

За стотен път Ейдън си помисли, че главата на Серафина бе пълна с фантазии. Но все пак, донякъде тя имаше право.

— Ще я уведомя за предложението ви — неохотно каза той. — Но не се разочарвайте, ако откаже. Предполагам, че сега ще ме помолите да поканя и леля ви Елспет да дойде с нас? — Той с цялото си сърце се надяваше да не са такива намеренията ѝ, защото не бе сигурен, че щеше да понесе тази идея.

— О, не — каза тя за негово най-голямо облекчение. — Леля би намразила Лондон. Ще се чувства по-щастлива тук, където може да работи върху лекарствата си.

Рафаел рязко се обърна с гръб към тях, сподавяйки кашлицата си. Ейдън отправи подозрителен поглед към него, като се чудеше дали Рейф не знаеше повече за ексцентричните привички на Елспет Битън, отколкото той предполагаше. Но Рейф ги погледна отново, като си даваше напълно невинно изражение на лицето.

— Извинете ме. Лека простуда. Мисля, че предложението на съпругата ви, Ейдън, е мъдро. Присъствието на баща ви и сестра ви само ще създаде впечатление на семейно единство.

— Да. Да, предполагам, че ще е така. — Ейдън кимна решително. — Тогава пишете на майка ви. Кажете ѝ, че ще я посетим през последната седмица на юни. Надявам се, че това няма да се окаже една грешка, Рейф.

— В никакъв случай — отвърна братовчед му. — По-добро решение не можехте и да вземете. А аз ще бъда с вас на всяка крачка.

— Тогава ние всички ще бъдем в добри ръце — каза Серафина, като се усмихна сърдечно на Рафаел, а той отвърна на усмивката ѝ със същата сърдечност.

Ейдън ги изгледа и двамата изпитателно. Отново бе обхванат от слабото, но натрапчиво усещане, че между Серафина и Рафаел имаше нещо повече, нещо, което око не можеше да долови.

Той бързо отхвърли тази мисъл като абсурдна.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Тази нощ Серафина се мятеше неспокойно. Не ѝ помогна, че Ейдън спеше дълбоко с гръб към нея. През главата ѝ минаваха тревожни мисли. Според нея беше много нечестно, че той въобще можеше да спи особено след всичко, което се случи през деня.

Не му спомена и дума за своите опасения, но тя не гореше от желание да отиде в Лондон, сигурна, че щеше непременно да се изложи. Силите ѝ стигаха да се държи като дама само сред спокойствието на Таунсенд, но да се изправеше пред обществото, бе далеч по-ужасяващо.

Въпреки всичко, тя разбираше необходимостта от отиването, щом то можеше да помогне на Ейдън да възвърне семейната си чест. Тя просто трябваше да намери начин да се справи. Ако бедната Шарлот, която рядко се осмеляваше да напусне къщата, се окажеше достатъчно храбра, за да се съгласи на това пътуване, Серафина нямаше право да нервничи.

Но пред нея се издигаше по-значителен и даже още по-ужасяващ въпрос. Днес Ейдън ѝ бе дал ясно доказателство за това, колко чудесно беше да се отпусне в прегръдката му, да усети докосването на порочните му ръце.

По-надолу от корема ѝ пламна огън, когато тя си спомни за изключителните усещания, които Ейдън предизвика у нея — усещания, за които преди само бе мечтала. Ако точно в този момент Рафаел не се бе появил, тя нямаше представа какво щеше да се случи. Появата на Рафаел бе благословия, защото ако трябваше да се отдаде на Ейдън, това трябваше да стане от любов, а не защото бе обладана от безумно сладострастие.

Бе казала на Ейдън истината — че го харесваше. И тя наистина много го харесваше. Харесваше умениято му да се шегува и начина, по който се смееше на най-глупавите неща. Харесваше неговата искреност в моментите, когато се решаваше да ѝ я разкрие, даже и за своя собствена сметка.

Особено много ѝ хареса начинът, по който я бе погледнал този следобед след падането. Когато я бе сграбчил в ръцете си, красивите му очи бяха изпълнени с дълбока загриженост за нея. Гласът му бе дрезгав от тревога.

Тя се почувства обичана за пръв път след смъртта на баща си. Изглеждаше, че за Ейдън нейното благосъстояние бе от огромно значение, даже и да не я обичаше. Но тя започваше да си мисли, че може би любовта не означаваше толкова много — може би бе достатъчно, че той се грижеше за нея, а тя — за него. А тя наистина се грижеше за него. Много, много повече, отколкото си бе мислила, че бе възможно, когато се омъжи.

Сега чувстваше привързаност към него. Ако трябваше да бъде напълно честна със себе си, бе изпитала същата привързаност още от първия ден в гората, сякаш той бе някой, когото винаги бе познавала и при когото винаги се бе чувствала добре. Тя бе тази, която го бе отблъснала, защото бе влюбена в образ от своето въображение. Беше открила, че тази измислица не бе устояла на действителността. Но Ейдън бе устоял, въпреки очакванията ѝ.

Беше прав — той не бе принц. Но тя наистина вече не искаше принц. Тя искаше Ейдън, точно какъвто си беше — от плът и кръв. Обичаше го такъв, какъвто си беше — пълен с недостатъци.

Серафина рязко се изправи в леглото. Втренчи се в завивките, пръстите ѝ сграбчиха одеялото, сякаш да я задържат срещу шоквете, които разтърсваха цялото ѝ същество.

Нима бе възможно наистина да го обича? Тази идея изглеждаше абсурдна. Хората не се влюбваха просто ей — така. Та тя почти не го познаваше — бяха се срещнали само преди шест седмици, а четири седмици от това време прекараха разделени. Той бе представител на свят, за който тя нищо не знаеше. И все пак... все пак не можеше да отрече факта, че бе постоянно в мислите ѝ, че искаше да бъде с него и че ѝ липсваше, когато бе зает с други неща. Не можеше да отрече и факта, че го намираше за изключително привлекателен мъж, че той караше краката ѝ да се подкосяват винаги, когато я докоснеше.

Серафина потрепери при спомена как топлатата му ръка сграбчи гърдата ѝ, а палецът му дразнеше зърното ѝ, докато то не се възбуди от допира му. Днес я бе накарал да стене от желание, докато тя изгуби сили да мисли и можеше само да си поема дъх. Вече знаеше, че искаше

нещо повече от него, повече от милувките му. А беше убедена, че и Ейдън я желаше по същия начин.

Но тази вечер за първи път тя разбра какво беше да живееш в постоянно състояние на физическо желание.

Започна да разбира, че причините, които я караха толкова бурно да се противопоставя на опитите на Ейдън, бяха просто резултат от страх, страх, че той в действителност не го бе грижа за нея, страх, че щеше да я нарани физически. Но Ейдън ѝ бе дал всички възможни доказателства, че тя наистина го интересуваше, даже и да не я обичаше, и че щеше да бъде нежен с нея. Тя го погледна и си спомни това, което ѝ бе казал под дъба в деня, когато се венчаха.

Обещавам ви, че ще се отнасям към вас с нежност и с желанието да ви задоволя...

Тя му вярваше. От друга страна, той благоразумно бе подминал онази част, когато щеше да я нарани физически. Версията на любовната сцена, която ѝ бе представил, представляваше съвкуплението на телата като блажено сливане, а не като отвратително насилване.

Може би не бе искал да я изплаши. Или може би, тъй като не бе подозирал, че говори на бъдещата си съпруга, просто бе изпуснал най-важните подробности с основанието, че не бе длъжен да ѝ съобщава мрачната новина.

Може би, просто трябваше да събере кураж и да го попита за цялата истина. Със сигурност те не можеха завинаги да продължават така, особено след като тя изпитваше такива чувства към него и толкова много го желаше. Положението изглеждаше безнадеждно.

Тя отново легна и притегли към себе си завивките чак до брадичката. Отново се замисли за сънищата си. Те винаги бяха толкова... чудесни, изпълнени с любов, щастие и желание.

Адам, който я целуваше на поляната и ѝ нашепваше в ухото обещания за любов. *Ще подновя собствената си клетва физически в момента, когато ви имам за себе си...*

И тя искаше той да направи това. Отчаяно го желаше от него, поне в съня си. Нима истинският живот бе различен? Тя желаше Ейдън също толкова много, даже и да не знаеше как щеше да свърши всичко. Но очакваше, че твърде скоро щеше да открие това, без значение дали ѝ харесваше или не. От горчив опит знаеше, че животът

трябваше да се изживее в настоящето, лице в лице, с цялата му мрачна действителност. На нищо не можеше да се разчита, на нищо, което можеше да се предскаже за бъдещето.

Серафина се прозя. Внезапно се почувства много уморена. Тя се извърна в своята половина на леглото, мушна юмруци под брадичката си и хвърли последен поглед към силния гръб на Ейдън. Последната ѝ мисъл, докато се унасяше в сън, беше, че имаше любовта, която да ѝ показва пътя.

— Моя любов, моя сладка любов — каза Адам с протегнати ръце под нея, които я галеха по гърба, а след това обхванаха задните ѝ части, като я издигнаха към него. Езикът му чертаеше горещ кръг по гръдта ѝ.

Тя въздъхна от удоволствие, когато пръстите му напипаха женската ѝ плът и леко се плъзнаха между влажните ѝ гънки. Гальовният му допир предизвика буен огън в нея, докато най-накрая с остър вик тя се тласна към него.

— Адам! Обичам ви, о, колко ви обичам! — простена тя, желаейки го така, както нищо друго не бе желала. Бе чакала толкова дълго време и сега той бе нейн и тя бе негова. Най-накрая бяха свободни да бъдат заедно, както Господ бе предвидил.

Той изстена. Краката му се придвижваха между бедрата ѝ, за да ги разтворят. Топлината на тялото му я изгаряше навсякъде, където той я докосваше. Твърдият му penis се придвижи към нея, той с мъка пое дъх, като се приготви да влезе в нея.

— Сара... вие сте най-красивата жена, която Бог някога е сътворил.

Той се изтласка в нея, докато говореше, като я разтвори широко.

— О, любов моя — толкова сте тясна. Не мога... Не искам да ви нараня — изстена той, като стигна до девствената ѝ ципа. Тя извика от болка и инстинктивно се опита да се отдръпне.

— Сара, любима, опитайте да се отпуснете. — Той я погали по косите. — Любима моя. Трябва, трябва да направя това. Само миг, и всичко ще свърши, кълна ви се. — Той напъна силно.

Тя извика, не от удоволствие. Чувстваше се, сякаш ще я разкъса всеки момент. Остра болка проряза всяка частица от тялото ѝ.

— Не, о, не! — изстена тя, като се опитваше да се отблъсне от него, докато той потъваше все по-дълбоко, прониквайки напълно в нея. — Толкова боли! Адам, боли ме!

Той продължи свършено спокоен, като я държеше здраво.

— Съжалявам, любов моя, толкова съжалявам. Почакайте. Почакайте само момент и болката ще отмине.

— Не! — извика тя ужасена, че той щеше отново да се раздвижи и да я разкъса на парчета. — О, Майчице Мери, помогнете ми!

— Всичко свърши, любима — просто сънувахте кошмар. Тук съм. Никой няма да ви нарани, кълна ви се...

Тя преглътна още едно ридание и зарови глава в рамото му. И тогава рязко се пробуди: бе вдъхнала непогрешимия мирис на Ейдън, топъл и мъжествен. Ръцете му я държаха здраво, а гласът му я успокояваше.

— Ей... Ейдън — заекна тя, като се изскубна от прегръдката му. Тя седна и попи плувналите си в сълзи очи. — Какво... какво се случи? Какво правите? — За момент ужасена си помисли, че той я бе любил в съня ѝ и това ѝ бе причинило такава болка.

Той нежно я погали по косата.

— Имахте кошмар. Сега по-добре ли сте?

Тя кимна, като осъзна, че само бе сънувала.

— Така м... мисля. О, Ейдън, беше ужасно...

— Така и предполагам — каза той и седна до нея. — Викахте като на заклание. Искате ли да говорим за това?

— Вие ме излъгахте — каза тя безсмислено и отново изтри очите си с ръце.

— Излъгах ви? За какво? — попита със свършено спокойствие, сякаш всеки ден слушаше такива изблици.

— Казахте, че ще е хубаво и ще ми хареса. А на мен не ми хареса въобще. Беше болезнено и ужасно. В края на краищата, истина е, че е пробождане!

— Какво, за бога, говорите? — попита той, като я погледна със смесица от загриженост и объркване.

— *Знаете* за какво говоря — каза тя, като сви ръцете си на корема. — Казахте, че сте го правили много пъти.

— Първо нямам и най-малка представа за какво говорите. Зная само, че ме събудихте, като викахте на помощ Майка Мери. — Ейдън прокара ръце през косата си. — Защо не започнем от самото начало? Какво е болезнено и ужасно и какво, за бога, искате да кажете с това, че сте прободена?

— Знаете много добре — обвини го тя. — Това, което искате да ми направите. И всички онези прекрасни неща, които ми казахте за правенето на любов, не са нищо друго, освен начин да ми направите това ужасно нещо.

Ейдън се втренчи в нея, сякаш тя си бе загубила ума.

— Казвате ми, че сте сънували как правя любов с вас и стигнахте до *това* заключение? — Той избухна в смях. — О, скъпа, понякога е трудно човек да ви разбере. Нима всичко е резултат от случилото се между нас този следобед?

— Нямам никаква представа какво ме накара да сънувам този сън — каза тя, все още трепереща, и опъна нощницата си около коленете си. — Зная само, че това бе истина.

— О, разбирам! — отвърна той с широка усмивка. — И сега знаете всичко за... това, така ли? — Той поклати глава. — Не съм срещал друг с по-развинтено въображение от вас.

Серафина трябваше да се съгласи с него. Но и тя бе права.

— Моето въображение няма нищо общо с това. В края на краищата, леля беше права — изгледа го намръщено тя. — Вие ми правите всички чудесни неща, докато не дойде моментът на истината. И тогава настъпвате с вашето копие и... и ме разкъсвате на парчета, докато ме пробожда с него.

Ейдън покри лице с едната си ръка.

— *Копие?* — изрече невярващ той. — Вашата леля ви каза, че ще ви пробода с копие? — Той отново прихна да се смее.

— Да. И ще ме накарате да кървя, след като го направите. Кръвта ми ще изтече и ще си го заслужите, ако умра на място.

Ейдън извърна глава и се изсмя гръмогласно.

— С... съжалявам — след минута пое дъх той. — Не искам да се подигравам на тревогите ви. Но, *о, боже*, това напълно обяснява, защо не искахте да бъдете с мен. Самата мисъл леля ви да ви обучава по тези въпроси... — Ейдън изтри сълзите от очите си. — Какво, по дяволите, ви кара да мислите, че тя, която е стара мома, знае всичко за правенето на любов? — Той я погледна с присмехулно.

— Тя е много образована жена — защити я Серафина. — Може да изражда бебета и доколкото мога да разбера, раждането е също толкова болезнено. Мисля, че тя знае какво говори. — Серафина скръсти ръце на гърдите си и го погледна злобно.

— О, наистина — каза сухо той. — И какво друго ви каза леля ви, освен глупостите за копията? — Той отново се засмя.

— Каза, че това е кървава работа — отвърна Серафина с желанието да го удари през смеещото му лице. Чудесно беше за Ейдън, че толкова леко се отнасяше към болката ѝ, но тя знаеше истината. Сега *наистина* я знаеше.

— Е, добре... има нещо вярно в това — каза той със слаб стон. — Жената кърви, когато прави любов за пръв път, но това е само защото тя има малка мембрана в себе си, която трябва да бъде разкъсана.

Серафина напълно осъзнаваше това. Все още ясно си спомняше съня.

— Лесно ви е да кажете това. Нали не е ваша мембрана — отвърна тя предизвикателно.

— Не... но тя лесно се маха. Напомням ви, че нямам навика да спя с девственици, но мисля, че лесно ще се справя с това. Мога да ви обещавам искрено, че после няма да съжалявате, даже и ако вие наистина усетите моментна болка. — Той вдигна ръката ѝ и я целуна по дланта. После започна да я целува нагоре.

— Откъде знаете? — попита тя, като потрепери при допира на топлите му устни, които се притискаха към извивката на лакътя ѝ.

— Ами — флегматично отвърна той, като вдигна глава. — Бих могъл да ви покажа.

Серафина преглътна с усилие.

— Какво ще стане, ако грешите?

Ейдън се замисли.

— Винаги мога да спра — отвърна той. — Просто ако желаете.
— Той прокара пръст по бузата ѝ. — Но не смятам, че ще стане така.

Серафина го хвана за ръката.

— Страхувам се — прошепна тя.

— Нищо чудно — отвърна той, като преплете пръстите си в нейните. — И аз самият щях да се страхувам, ако ми бяха напълнили главата с глупости. Никой не иска да бъде прободен. Но у мен няма нищо, което поне малко да прилича на копие. — Устните му трепнаха, сякаш намираше идеята за ужасно смешна.

— Сънувах го — настоя Серафина. — Ужасно боли. И... и не искам да ми причините това.

Ейдън я хвана за рамената. Пръстите му леко я милваха.

— Това е било само сън, любима. Съвсем не е толкова ужасно преживяване, колкото си представяте — каза той, като се взираше в нея в мрака.

Тя се почувства толкова обърквана, че даже не можеше повече да прави разлика между Адам и Ейдън, между съня и действителността. Знаеше само, че бе преживяла нещо ужасно, нещо, което не можеше да понесе да ѝ се случи отново. Тя премигна, за да задържи отново появилите се на очите ѝ сълзи, и погледна Ейдън неуверено.

— Не ви лъжа, кълна се, и никога не съм ви лъгал, не и за това. Любовният акт е също толкова голямо удоволствие за жената, колкото е и за мъжа. Днес вкусихте от него, нали?

Тя кимна в съгласие и изтри очи с опакото на ръката.

— Хареса ми — със слаб глас призна тя.

Ейдън ѝ се усмихна.

— Зная. И на мен ми хареса. А след това следва нещо още по-хубаво. — Той прокара пръсти през косите ѝ, нежно задържа лицето ѝ между ръцете си, милваше с палци извивката на ушите ѝ. — Има само един начин да ви докажа това. Ще ми се доверите ли, любима? Ако така продължаваме, ще се подлудим един друг.

Серафина вдигна очи към него. Той я погледна с напълно искрено изражение. Сърцето ѝ се преобърна от болка, защото в този момент тя бе напълно убедена, че наистина го обичаше. Само любовта можеше да я накара да му даде всичко, което той желаше. Само любовта бе достатъчно силна, за да преодолее страха си. Само любовта я накара да го прегърне и привлече към себе си.

Тя отпусна глава върху гърдите му, чу биенето на сърцето му и въздъхна от облекчение.

— Наистина ви имам доверие — прошепна тя, като прокара ръце по мускулестия му гръб. — Наистина.

Той не отговори. Вместо това вдигна лицето ѝ към своето и я целуна силно с жадна уста, като вкушваше от устните ѝ и я караше да отвърне на неговите. Тя не можа да устои на това. Не можеше да устои на силната му мъжественост, на самата себе си, на собственото си трескаво желание. Отвърна му, както той искаше, вложи всичко от себе си в тази целувка, всичко, което беше, което някога е била и му показа колко много му имаше доверие.

Ейдън изстена от удоволствие. Обърна я и я положи по гръб. Ръцете му я галеха по раменете, по цялото ѝ тяло, където и да я докоснеха, тя цялата пламваше от желание. Серафина се почувства като парче глина, което той мачкаше, ваяше и сътворяваше от нея нещо ново. Сякаш никога преди не бе познавала докосването му. Почувства се стара колкото земята, сякаш тялото ѝ го познаваше от цял живот.

Той хвана гърдата ѝ, сведе глава към нея и ухапа зърното ѝ през тънката материя на нощницата. Кожата ѝ пламна, пламна от огъня на Луцифер, докато той ближеше с език връхчето на зърното ѝ и си играеше леко с него.

— Ейдън, о, Ейдън! — извика тя. Ръцете ѝ приближиха главата му още по-близо до нея. Гърбът ѝ се извиваше в дъга, за да срещне горещия му допир.

Ейдън се протегна и в един момент плъзна нощницата ѝ нагоре по бедрата и ханша ѝ, после през главата и я захвърли на една страна. Отново докосна с устни гърдата ѝ, но този път нямаше нищо, което да разделя устата му от нейната плът.

Серафина изстена, докато той смучеше зърното ѝ. Влажният му език се движеше възбуждащо. Ръцете му галеха гърба ѝ, издигаха задните ѝ части, обгръщаха ги силно.

— Серафина, о, боже! — простена той с напрегнат глас. Сега пое другата ѝ гърда. Езикът му си играеше с нея, като я караше да полудее от желание.

Ръцете ѝ изследваха гърба му, всяка изваяна гънка на великолепните му мускули, които се раздвижиха, когато той се издигна на ръце. Той я целуна отново, този път без задръжки, впи дълбоко

устните си в нейните, като по този начин прогони всичките ѝ съмнения и колебания. Не можеше да си спомни защо някога бе изпитвала страх от него. Изстена леко от изненада и Ейдън задъхан се разсмя.

— Нима това ви прилича на копие? — попита той, като я хвана здраво за китките. Дишаше учестено.

— Не, ни най-малко — отвърна също толкова задъхано тя с безсрамното желание да погледне, да види този забележителен мъжки феномен, който толкова бързо променяше формата си. Тя се притисна в него малко по-силно, като се опитваше да добие по-добра представа за размерите му.

— Недей — промърмори той, като потри устни в бузата ѝ. Намери ухото ѝ и го захапа. — За бога, престанете да се извивате или ще полудея.

— Добре ли се чувствате? — попита изненадана тя.

— Да, много добре, чувствам се невероятно, но точно в това е проблемът, Титания. Ако започна да се чувствам прекалено добре, ще избързам и няма да мога да се насладя, така че вие трябва да бъдете малко по-милостива към мен. Нека ви дам един малък пример, за да ме разберете.

Той отпусна китките ѝ и се изправи. Покри гърдите ѝ с длани и започна да ги гали, а след това ги спусна към корема ѝ. Серафина пое остър, трепетен дъх, когато той продължи надолу и палците му се плъзнаха в гнездото от къдри. Когато достигна цепнатината ѝ, докосването му предизвика разтърсващо усещане през цялото ѝ тяло.

— О, колко е красиво! — промърмори той. Сега започна да я гали нежно, толкова нежно, напред-назад, докато тя се извиваше безпомощно. — Толкова е топло и сладко, както всичко останало във вас. Точно така, разтворете леко крака. Виждате ли колко чудесно е усещането?

Серафина не можеше да отговори свързано. Тя изстена в съгласие, после въздъхна, като притисна бедрата си срещу него, докато той я галеше ритмично.

Той леко се раздвижи. Наведе се над нея. Устните му се впиха в нейните в жадна целувка. Езикът следваше ритъма на пръстите му, докато тя не си помисли, че можеше да полудее.

Зарови пръсти в гъстата му коса. Усещането прониза тялото ѝ и я улучи точно в онова място, което пламтеше и пулсираше под

милувките на ръката му. Изведнъж един от пръстите му се плъзна по-дълбоко в нея и тя извика. Удоволствието я убиваше. Тялото ѝ отчаяно се напрегна, докато тя не си помисли, че можеше да се разпадне на парчета. Сграбчи Ейдън за рамената, очите ѝ се втренчиха в лицето му. Неговите сега бяха тъмносини, почти черни. Изражението му бе неестествено напрегнато, когато погледна там, където ръцете му продължаваха да се движат върху нея и вътре в нея.

— Ейдън! — Серафина изви гръб, когато всичко в тялото ѝ избухна в огън, както самото слънце избухваше отново и отново, докато най-накрая не загинеше в дъжд от искри, които я оставиха изтощена, трепереща, задъхана за глътка въздух.

— Ммм — каза Ейдън, като целуна едното от пулсиращите зърна на гърдите ѝ. — Прекрасно. — Той вдигна глава и я целуна в устата.

— Ейдън, о, Ейдън, никога не съм си представяла — промърмори тя, когато най-накрая задиша по-спокойно. — Чувствам се чудесно...

— Добре. — Той махна един влажен кичур коса от челото ѝ. — Следващата част също ще ви хареса.

— Сигурна съм, че трябва да се срамувам за това, че толкова много се наслаждавах на тази част — отвърна тя, като го погали с пръст по врата. После продължи надолу, като очертаваше линиите на силните му гърдни мускули.

— Не започвайте да говорите като Шарлот — каза Ейдън. Той стана и рязко изхлузи нощната си риза през главата, след което отново върна ръката ѝ върху голата си гърд. Кожата му под пръстите ѝ бе гореща и влажна. — Няма нищо лошо в това да се забавлявате. И колкото повече се наслаждавате, толкова по-щастлив ще се чувствам. — Той легна по гръб и издърпа чаршафа до кръста си. — Отдайте ми се, любима — каза с усмивка той, като сви ръце под главата си.

Серафина прехапа устни и Ейдън се разсмя.

— Обичам, когато правите така. — Толкова сте сладка, когато не знаете какво да направите или да кажете.

— Не съм сигурна какво трябва да направя — срамежливо отвърна тя. — Не съм свикнала да се любя.

— Целувайте ме — отзивчиво ѝ каза той. — Мисля, че вече сте се усъвършенствали.

— Така ли? — тя бе много доволна да чуе това.

— О, да, наистина. Този следобед ви казах, че ви намирам за много схватлива. — Той потрепери, когато дланите ѝ го погалиха по гърдите, по твърдите зърна. Това също ѝ достави удоволствие.

Тя се наведе над него и го целуна, както той искаше. Ръцете му бързо я прегърнаха и я привлякоха. Голата му плът пламна срещу нейната. При този внезапен, остър допир сърцето на Серафина, което току-що се бе успокоило, отново се разтупка бясно.

Възбуденият му пенис се притисна в корема ѝ. Но вместо да я изплаши, горещият му допир още повече я възбуди. Тя раздвижи леко тялото си и се потърка в него. Той изстена.

— А аз си мислех, че ще имате милост към мен — преглътна той.

— И вие не показвахте никаква милост към мен — засмя се тя. — Не разбирам защо си мислите, че заслужавате специално отношение. — Ръката ѝ се плъзна между телата им. Тя го докосна внимателно с един пръст, изненадана колко мек беше той.

Ейдън пое дълбок дъх. Събрала смелост, тя обви с пръсти пениса му, като се опитваше да определи цялата му дължина и форма. Такова кадифе около стомана, което пулсираше под пръстите ѝ... Тя плъзна ръката си надолу-нагоре с жив интерес.

— Мили боже — с усилие преглътна той. — Мили, мили боже... о, любима. По-бавно. Моля ви... — Той я сграбчи през кръста и бързо я обърна по гръб. Дишаше тежко. Ръцете му минаха под нея и хванаха задните ѝ части. Протегнаха се още по-нататък. Пръстите му напипаха меките ѝ гънки и започнаха отново да ги галят. Докараха я до същото бурно желание, както преди. Тя изстена. Най-накрая знаеше какво искаше наистина. Ейдън — винаги е бил Ейдън...

— Моля ви — прошепна тя, като го притегли по-близо до себе си. — Моля ви, сега ли?

— Сигурна ли сте, любима? — трепетно попита той, като прокара влажната си уста по бузата ѝ.

— Да, о, да! — каза тя, като вдигна бедрата си към него в отчаяна, безумна покана. Краката ѝ се разтвориха.

Ейдън не се забави. Тя усети върха на пениса му, който се тласна в нея — едно странно, парещо нашествие, но тя го очакваше с нетърпение. Очакваше го целия и разтвори крака още по-широко с покана да влезе още по-дълбоко в нея. Искаше само да я притежава изцяло, изцяло да я направи своя.

Той направи лек тласък, като я разтвори, и въпреки че тя усети леко пробождане, това не беше нищо — въобще нищо в сравнение с удоволствието да бъде вътре в нея. Той силно я целуна, когато тласна по-силно този път. Сега проникна в нея с цялата си дължина, толкова силен, толкова съвършен.

Бедрата ѝ се движеха в ритъма на неговите тласъци отново и отново. Изпълваше я по начин, който тя никога не си бе представяла, че бе възможен. Той бе всичко. Целият ѝ свят, толкова истински, толкова твърд...

Ръцете ѝ го галеха по гърба. Тялото ѝ потръпваше в буен отговор, докато той я пренасяше отвъд времето, отвъд разума в света на чистата топлина и желание, където нищо не съществуваше, освен тялото му, движещо в нейното. Нищо друго не означаваше толкова много. Чувстваше се като първата жена на земята, а той — като първия мъж.

Тя въздъхна, когато вълна на облекчение премина през нея. Извика името му и трепетно се сви около него с пръсти, впити в гърба му.

Ейдън отново изстена. Цялото му тяло се стегна. Главата му се зарови в лицето ѝ, когато направи силен тласък и се задържа.

— О, боже! — извика рязко той, като потрепери буйно. Тя усети гореща струйка в утробата си. Неговото семе. Загадката бе разгадана.

Той се отпусна върху нея тежко със стенание и тя го прегърна силно. Галеше го по косата, по тила. После обърна към себе си главата му и го целуна по бузата. Усещаше бавното му дихание в ухото си.

След няколко минути той се издигна на ръце и се наведе към нея. Целуваше я по челото, по клепачите, по носа. Бавно я целуна по устата, после ѝ се усмихна като котка пред сметана.

— Ммм — измърмори той. — Добре ли беше? Справих ли се?

Серафина не успя да сдържи смеха си.

— Справихте се отлично и аз съм сигурна, че Очарователният принц не би се справил по-добре. — Тя приближи главата му до своята и го целуна.

— Благодаря на Бога — каза той, като се претърколи на своето място и я взе със себе си. — Опитах се да се сетя какво би направил един принц отгук нататък. Макар да смятам, че вие трябва да ме

провъзгласите за крал. Никога един мъж не се е въздържал толкова пред лицето на такова безумно желание.

— Вие сте ужасно доволен от себе си, ваше величество — саркастично отвърна тя, като проследяваше с ръка очертанието на един прекрасно изваян бицепс.

— По дяволите, добре беше. Боже, Серафина, вие си нямахте и най-малка представа какво ми беше. — Той погали лениво гърдата ѝ с пръст. — Въпреки това, заслужаваше си чакането. Убедена ли сте, че никога преди не сте правили това?

— Идиот! — любящо каза Серафина, като се протегна като котка под допира му. — Ако бях го правила, самата аз нямаше да чакам толкова дълго. Мисля, че ми харесва правенето на любов, Ейдън.

— О, да! — съгласи се той. — Мисля, че много ви харесва, което говори добре за мен. Обаче кажете ми едно нещо. Кой, по дяволите, е Адам?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Сърцето на Серафина едва не спря да тупти от изненада.

— К... какво? — изпелтечи тя, ужасена.

Той я погали с пръст по носа.

— Чухте ме. Адам. Кой е той? Не за пръв път ме наричате така.

Един мъж по-скоро би желал да чуе жена си да вика неговото собствено име във вихъра на страстите.

Тя втренчи поглед в него. В съзнанието си отчаяно се опитваше да намери някакво приемливо обяснение, но нищо не излезе.

— Вие... вие трябва да сте разбрали погрешно — каза тя, като се хващаше за сламка. — Ейдън, Адам — звучат приблизително еднакво.

— Мисля, че разпознавам името си, когато го чуя — отвърна сухо той. — А вие имате такова виновно изражение. — Той целуна пръстите ѝ. — Има ли нещо, което не сте ми казали, любима?

— Аз... аз не познавам човек на име Адам — отвърна достатъчно убедително тя. С облекчение видя, че той не изглеждаше разстроен. — Наистина мисля, че вие не сте чули добре.

— Възможно е — каза той. — Може би щях да бъда по-склонен да направя сцена на ревност, ако случайно не знаех, че вие самата вярвахте в любовта си към мен преди сватбата. Това само по себе си е толкова невероятен сценарий, че никой не може да го проумее. — Той се ухили. — Почти толкова невероятен, колкото вашия сън, че ви пробождам с копие.

— Ейдън, съжалявам за това — искрено отвърна тя, като прокле Адам — образа на своето въображение, че ѝ създаваше толкова много беди. — Съжалявам, дето си мислих, че ще ме нараните, и поради това ви накарах да чакате толкова дълго.

— А, добре. — Той я погали леко по гърба. — Истината е, че някои жени действително не се чувстват добре първия път.

— Така ли? — възкликна тя, като се измести леко от него и го изгледа изпитателно. — Значи в края на краищата сте ме излъгали — намръщи се тя.

— Не, не точно. Нямахме смисъл да разчитам на някаква далечна възможност, когато и без това вече бяхте изплашена. Помислих си, че тъй като винаги сте яздили по мъжки и без седло, навярно вие неволно сте разрешили този проблем. Бях прав — беше изключително лесно да отнема вашата девственост.

Серафина се замисли върху това. Предположи, че той говореше за цялото това клатене, което тя бе направила. Това обясняваше отсъствието на болката, когато той проникна в нея. Още една причина да отхвърли всичко, което бе сънувала за Адам.

Тя щеше да си поговори сериозно със самата себе си и веднъж завинаги да си забрани тези свои фантазии. Особено сега, когато обичаше Ейдън — въпреки че точно сега не смяташе да му съобщи новината, защото се страхуваше да не го отблъсне от себе си.

— Може да ме лишавате от девствеността ми всеки път, когато пожелаете — каза тя, като се сгуши още по-близо до него. Харесваше ѝ кожата му, мирисът ѝ, нейният вкус.

— Боя се, че отнемането на девствеността е нещо, което може да бъде направено само веднъж — каза той със сподавен смях. Но вашият ентузиазъм ми доставя удоволствие и аз ще съм щастлив да се любя с вас по всяко време на деня и нощта. Например — той сведе главата си към нея и я целуна дълбоко, продължително в устата — мисля, че точно сега е моментът да започнем. Има толкова неща, които можем да направим...

— Тази сутрин сте в чудесно настроение — каза Тинкърби, като помагаше на Ейдън да си облече жакета.

— Имам всички основания да се чувствам чудесно — отвърна Ейдън, без желание да му каже нещо повече. Не мислеше, че беше нужно Тинкърби да знае, че му отне цели шест седмици, за да изконсумира брака си. — Обаче трябва да си поговоря с лелята на Серафина за някои неща.

— Сега ли, милорд? Добре, ще отида в покоите ѝ, но днес е средата на лятото — любимият ѝ ден в годината да прави магии. Тя ще празнува до полунощ, запомнете думите ми. И да ви напомня, миналата година по това време направи навеса за крави на парчета. Така че не са нужни обяснения на какво е способна в такъв ден.

— Хъм. Добре, няма значение. Ще рискувам — каза Ейдън оживено. — Ще кажете на Джени да не буди жена ми тази сутрин, нали?

Тинкърби докосна с пръст носа си и премигна.

— Ха така, ваша светлост. Едно момиче има нужда от сън, „особено когато съпругът ѝ я е държал половината нощ будна“.

Ейдън поклати глава. Чудеше се дали Тинкърби някога щеше да се научи да показва, уважение към господаря си. Дълбоко се съмняваше. Той отиде направо в покоите на Елспет и почука на вратата.

— Влезте, влезте и по-бързо — извика тя с високия си глас.

Той отвори вратата, после замря на прага в безмълвна почуда.

Цялата стая бе покрита с камъни, подредени в кръгове. Във всеки кръг имаше различни предмети или символи. Въздухът бе пропит с мириса на тамян, навсякъде горяха свещи. До това, което Ейдън оприличаваше на подвижен олтар, гореше кандилница. Върху олтара бяха поставени чаша, петоъгълник, жезъл, кристална топка и няколко други предмета, които не можа да разпознае. Ейдън погледна вляво от олтара, където бе опряна една метла. За момент прокара ръка през лицето си, после я отпусна.

Елспет Битън бе отишла още по-далеч, отколкото той си представяше.

Бе коленичила на четири крака със задник към него, вирнат във въздуха, и се занимаваше с нещо в средата на един от кръговете.

— Какво чакате? Донесете виното тук, Джени — изкомандва тя.

— Не съм Джени — каза той, като се мъчеше с усилие да прикрие смеха си.

С висок крясък тя рязко се изправи и се обърна към него. Лицето ѝ изразяваше ужас.

— Оубри! Какво правите в покоите ми? — Тя скочи на крака и постави ръце на кокалестите си хълбоци с поглед, вперен в него.

— Сега си навлякохте беда — обади се един сподавен глас отляво на Ейдън. Той извърна рязко глава, за да види кой говореше. Един голям папагал седеше на клонка с вдигната глава и гледаше Ейдън с малкото си кръгло око.

— На мен ли говорехте? — попита Ейдън птицата. Чувстваше се, сякаш се бе озовал в лудница.

— Млък! — извика Елспет и Ейдън не бе сигурен дали тя говореше на него или на птицата. — Обяснете, Оубри.

— Дойдох да поговоря насаме с вас — отвърна той, като се опитваше да възвърне спокойствието си. — За Серафина е.

— Какво за Серафина? — попита тя и вдигна главата си като папагала. — Нещо случило ли й се е?

— На нея й няма нищо. Но мисля, че нещо не е наред с вас. Какво, за бога, си мислехте, когато говорехте на Серафина за копия и как аз съм щял да я накарам да кърви до смърт? Вие глупаво сте я изплашили и тя имаше кошмари.

Елспет потупа с пръст устата си.

— А, това ли бил проблемът? А аз си мислех, че вие не желаете момичето. Ами, това променя всичко.

Ейдън премигна с очи.

— Мислили сте си, че не я желая? Напълно ли сте си загубили ума? Нима Серафина ви е казала нещо, за да си мислите така?

— Тя не ми е споменала и дума по въпроса. Но вие ми казахте достатъчно. Не я обичате.

Ейдън прекоси стаята до един от прозорците и го отвори, жаден за въздух.

— Госпожице Битън — обърна се той към нея с възможно най-спокоен глас. — Може и да не съм влюбен във вашата племенница, но никога не съм твърдял, че не я желая. Защо си мислите такива смешни неща?

— Защото точно това казахте на всички преди сватбата. А Джени ми каза, че нищо не се е случвало във вашето легло. Какво друго можех да предположа? Мисля, че ако проявявате някакъв интерес към Серафина, щяхте да имате достатъчно разум да се справите.

Ейдън прокара пръсти по слепоочията си.

— Джени ви е докладвала за моите лични работи?

— Това момиче носи умна глава на раменете си.

— И какво си помисли Джени, че щяхте да направите по този въпрос? Да проведете още един полезен разговор със съпругата ми ли? — Ейдън отиде до края на стаята и пое дълбок дъх. Опитваше се да запази самообладание, като си напомняше, че имаше работа с луда жена.

На вратата леко се почука и преди Елспет да успееше да отговори, се появи Джени. Носеше гарафата с вино от долния етаж.

— Ето я, госпожице, но мисля, че е по-добре да спрем с лечението — бързо каза тя, без да вижда Ейдън в ъгъла. — Точно сега видях, че тази нощ негова светлост със сигурност си е свършил работата. Но мисля, че Плъм също е пил от лекарството, защото ме пресрещна в кухнята и се опита да ме целуне! Плъм!

— Не! Не! — извика Елспет, като заподскача нагоре-надолу и размаха буйно ръце. — Спри, спри!

— Но това е самата истина — настоя Джени. — Вие си мислихте, че еликсирът ви ще въздейства само на лорд Оубри, но лорд Деллауеър и Плъм се държат като разгонени жребци.

— Достатъчно — извика Елспет, която още махаше с ръце като кокошка.

Ейдън не можа да повярва на ушите си. Нищо чудно, че през последните няколко дни бе постоянно възбуден.

— Нима сте ми сложили във виното някакво възбуждащо половата активност средство? — изрева той.

Джени скочи уплашена, като едва не счупи гарафата от изненада.

— О, о, ваша светлост! Боже Господи, не знаех, че сте тук! — Тя се втренчи в Ейдън, после отново в Елспет. Очите ѝ се бяха разширили като чинии и изпълнени с уплаха. — О, милостиви Господи...

— Какво си мислехте, че се опитвах да ви кажа, глупаво момиче! — каза Елспет, като сграбчи от ръцете ѝ гарафата. — Махайте се оттук, преди да изречете още една дума и да влошите още повече нещата. Ще приключа въпроса с негова светлост.

Джени изхвърча от стаята, като кършеше ръце и виеше.

— Вие, госпожице Елспет Битън, ми дължите обяснение — остро изрече Ейдън, готов да обеси жената.

— Само се опитвах да помогна — промълви плахо Елспет. — И нали видяхте, че проработи? — добави тя малко по-спокойно.

— Бих казал проработи малко повече отколкото трябваше — разгорещено отвърна Ейдън и сграбчи гарафата. Отиде до прозореца и изля съдържанието на гарафата, която се изкушаваше да изхвърли. Обърна се отново към Елспет, която стоеше с ръце на гърба и с изражение на набито дете.

— Никога повече не вършете това — каза той, като наблягаше на всяка своя дума. Пръстите му стискаха толкова здраво гърлото на гарафата, че кокалчетата му побеляха. — Нямам нужда от любовни еликсири, за да се възбудя сексуално. Благодаря на Бога, и без това сексуалният ми нагон е достатъчно развит. Боже мой, жено, вече бях достатъчно раздразнен поради невярната информация, която сте дали на съпругата ми! Но вашата — каквато и да е там магьосническа отвара превърна живота ми в истински ад през последните няколко дни!

— Съжалявам — сведе глава Елспет. — Само се опитвах да оправя нещата.

— Само сте се опитвали да оправите нещата. — Ейдън въздъхна. — Ами очевидно сте забъркали и цяла каша с Плъм и баща ми, да не говорим за мен. Колко време отнема, за да премине въздействието на тази отрова?

— Може би двадесет и четири часа? — приглушено каза тя. — Не съм напълно сигурна. Никога не съм я опитвала.

Ейдън потри очите си.

— А така! Никога не сте я опитвали и решихте да я изпробвате на мен. — Той протегна ръката си към нея. — Дайте ми я.

Елспет отстъпи назад.

— Но защо да не я задържа, ако обещава да не я използвам отново върху вас? Струваше твърде много да се направи.

— Дайте ми я! — извика Ейдън и Елспет подскочи.

— О, много добре! — отвърна Ейдън мрачно. Тя отиде до един сандък, изправен до стената, и извади оттам бутилка, пълна смътна течност. Подаде му я. — Ето.

Ейдън остави гарафата и взе бутилката от нея. Извади тапата и я подуши. Нямаше определен мирис, но той сега чак разбра защо напоследък виното си бе изгубило типичния червен цвят. А той, глупакът, си бе въобразил, че това се дължеше на неправилно съхраняване. После изля съдържанието на бутилката през прозореца и гледаше как то се разплисква по тревата отдолу. Чудеше се дали някакви странни неща няма да изскочат от мястото.

Върна ѝ обратно бутилката.

— Вижте, госпожице Битън, не ме интересува какви глупости правите във вашите покои, дръжте пакостливите си ръце настрана от

мен и всички останали жители на Таунсенд. Признавам, че вашият мехлем, каквото и да има в него, помага на сестра ми и за това съм ви благодарен. Но няма да позволя да упоявате хората ми с испански мухи и разни подозрителни отвари. — Той я изгледа. — Ясно ли се изразих?

— Това беше от връхчета на еленови рога — възмутено отвърна тя. — Испанските мухи са дразнещо средство, а не стимулиращо.

— Каквото и да е — нетърпеливо я пресече той. — И, за бога, постарайте се да не направите пожар в къщата. Тук има свещи, достатъчни всички ни да подпалят.

— Но днес е съботата на Лита — денят, в който всички природни стихии достигат връхната си точка — каза Елспет, като провлече единия си крак по пода. — Празнувам плодовитостта на Бога и Богинята, а не мога да направя това без свещи.

— Пет пари не давам какво празнувате — каза Ейдън, готов да изскубе косите си. — Просто внимавайте, чухте ли?

Елспет го погледна дяволито.

— О, ще бъда много внимателна. Но по-добре запомнете този ден, момчето ми, защото магията е също във връхната си точка в деня на лятното слънцестоене и ако бях на ваше място, не бих се подигравала с това. Вие се нуждаете от всяка възможна помощ.

— Вие ми помогнахте повече, отколкото ми беше необходимо — отвърна сухо Ейдън. Той взе гарафата с намерението да я занесе долу на Плъм да я измие с вряща вода. — О — сети се той, — между другото, познавате ли някой, наречен Адам?

— Адам ли? Защо ми е да познавам някой на име Адам? Единственият Адам, за който някога съм чувала, живя преди много време, а дали той си мислеше, че е чудесен тип? — Тя се изсмя на шегата си.

— Няма значение — отвърна Ейдън с мисълта, че може би наистина не бе разбрал Серафина. Дори не знаеше защо си бе направил труда да пита Елспет при положение, че тази жена беше най-побърканата, която някога бе срещал. — Беше глупав въпрос.

— Не всички въпроси са толкова глупави, колкото могат да изглеждат, Оубри. Трябва да запомните това, когато се грижите за бъдещето си. Повечето отговори се крият по-далече в миналото, отколкото вие можете да си представите.

— Сигурно. Довиждане, госпожице Битън — каза Ейдън. Главата започваше да го боли от пушека в стаята и остроото раздражение, което изпитваше към Елспет. — Приятно празнуване. — Напусна бързо стаята, защото не можеше да изтърпи още един момент на лудост.

— Довиждане, Оубри — пожела му Елспет и изчака вратата да се затвори зад него. Веднага след това тя скочи от вълнение и плесна радостно с ръце. — Магията действа, Бейсил — напевно изрече тя и се завъртя в кръг. — На път е да го стори. Не е далеч моментът. Въобще не е далеч.

Шарлот лежеше спокойно, докато Фредерик я подготвяше за следобедната ѝ разтривка. Беше стиснала зъби от гняв. Нищо не ставаше, както тя искаше, с всяка изминала минута брат ѝ все повече се влюбваше в съпругата си. Този следобед тя ги бе наблюдавала от своето място на прозореца във всекидневната зала. Двамата се разхождаха ръка за ръка. Бе видяла продължителната, страстна целувка, която Ейдън си бе откраднал от Серафина, когато си мислеше, че никой не ги наблюдаваше. Не бе пропуснала и също тъй страстния отговор на Серафина.

Шарлот стисна силно очите си. Сърцето ѝ бе изпълнено с ненавист. Само като видеше Серафина, се поболяваше. Шарлот не бе успяла да открие нищо за снаха си, което можеше да я злепостави, но също така бе принудена да наблюдава и постоянните пламенни погледи, които Ейдън хвърляше на съпругата си, и пресметливия отговор на Серафина, толкова срамежлив — предназначен още повече да го възбуди. О, да, Серафина добре играеше своята роля. Навярно тя бе я играла с години, като се съдеше по нейното въздействие върху Ейдън. Бедният човечец не бе на себе си от женитбата насам. На практика вървеше с изплезен език, докато жена му го водеше за носа — или по-вероятно за мъжкия му член.

Шарлот цялата се изчерви при спомена за щръкналия орган на лакея Питър. Напоследък тя се измъчваше често от тези мисли. Представяше си отново и отново сцената, когато бе открила Питър и Марта заедно. Питър, с изправен член, готов да проникне в Марта. Пенисът му бе толкова огромен, толкова мощен.

Тя бързо пропъди образа от съзнанието си, като леко изстена. Любовните сцени между брат ѝ и съпругата му явно влияеха върху разсъдъка ѝ. И все пак, колкото и порочно да бе това желание, най-силният ѝ копнеж бе същото да ѝ се случеше и на самата нея.

А защо не? Защо тя, лейди Шарлот Делауеър, да нямаше нормален живот като всеки друг? Тя беше красива жена. Бе открила това напоследък, като прекарваше цели часове в съзерцание на самата себе си в огледалото и си мислеше как Рафаел трябваше да я види. За пръв път от нещастieto ѝ насам наистина се забавляваше да се оглежда в огледалата, защото знаеше, че външният ѝ вид бе така свеж, както преди.

Кожата ѝ беше бяла като порцелан, очите ѝ бяха със същия сапфиреносин цвят, както тези на брат ѝ. Чертите на лицето ѝ бяха правилни с класическа красота. Фигурата ѝ бе хубава, даже сега изглеждаше по-добра при упражненията, които правеше.

И, о, тя нямаше търпение да изненада Рафаел с новината си, защото целият му живот щеше да се промени. Това бе единствената причина, поради която се бе съгласила да отиде в Лондон — да се подготви за тяхното бъдеще, да се срещне с подходящите хора.

Но засега това бе нейната тайна, нейната чудесна малка тайна, която тя планираше да запази, докато не дойдеше подходящият момент. А този ден не беше далеч — денят, в който тя щеше да стане от стола, да прекоси стаята и да попадне в обятията на Рафаел.

Болката ѝ бе изчезнала, а с нея и слабостта в краката. Упражненията и постоянните масажи ѝ бяха помогнали да съживи мускулите си и сега тя можеше да стои права без ничия подкрепа, всеки ден все по-дълго и по-дълго. Даже се бе опитвала да направи няколко крачки, въпреки че все още трябваше да се обляга на мебелите и се изморяваше бързо.

Но скоро, много скоро тя щеше да танцува валс с Рафаел. Скоро щеше да стане неговата дукеса — мечтата от детството, която бе пометена от нещастieto ѝ, най-накрая се сбъдваше.

Фредерик свърши с разтривките по гърба ѝ и я обърна, за да разтрие краката ѝ отпред. Той вдигна роклята над глезените ѝ, както винаги правеше. Но днес тя се протегна и издърпа роклята над колената си.

Той я погледна стреснато с питащ поглед.

— Наистина, Фредерик — усмихна му се тя. — Няма нужда да сте толкова внимателен с моята скромност. По-скоро бих искала да свършите работата си добре. Колкото по-високо разтривате краката ми, толкова по-добри резултати ще даде лечението. Вие вече помогнахте за подобрението на състоянието ми.

— Да, милейди — отвърна той, като нервно облизваше устните си, и направи както му бе заповядано. Ръцете му се плъзнаха нагоре под роклята ѝ, чак до бедрата, и заразтриваха мускулите. Шарлот въздъхна от удоволствие, когато пръстите му я докоснаха. Не можа да се сдържи и разтвори леко колената си, така че той да може да я разтрива още по-нагоре.

Погледът ѝ се спусна към издатината в слабините му, и тя си представи какво имаше отдолу. Пое остро дъх, когато осъзна, че подутината се движеше, променяше, втвърдяваше. Очертанията ясно прозираха под панталоните му.

Лекото туптене, което бе започнало между краката ѝ, се превърна в отчаяно пулсиране. От женските ѝ устни покапа топла влага, която намокри къдрите ѝ. Тя простена на глас и повдигна бедрата си, като принуди пръстите му да масажират още по-нагоре.

Фредерик затвори очи, капки пот се появиха на челото му. Шарлот знаеше, че той искаше също толкова много да я докосне там, колкото и тя самата искаше да бъде докосната.

Тя разтвори предизвикателно краката си още повече със съзнанието, че бе ужасно покварена, но нямаше сили да се овладее. Цялата пламна с отчаяно желание той да я докосне.

— Милейди — простена Фредерик, дишайки учестено. — Не зная какво... искате ли да... това е... — Той преглътна с усилие. — О, боже!

— Искам да ме докоснете — промълви със слаб глас тя. Гърдите ѝ се издигаха и падаха толкова бързо, колкото и собствените му гърди. — Искам да ме докоснете тук, Фредерик. Зная, че и вие искате да ме докоснете и аз ви позволявам.

— С... сигурна ли сте, милейди? Не искам да загубя работата си, ако промените решението си.

— Вие със сигурност ще загубите работата си, ако не се заемете с това! — извика Шарлот с раздражение.

— Да, милейди — каза Фредерик с наранено изражение. Той плъзна пръстите си нагоре, като оставяше огнена диря по чувствителната ѝ кожа. Тя изстена, когато той достигна гнездото от къдри и започна леко да го разтрива.

— О, о... — извика тя, когато пръстите му преминаха през пулсиращите ѝ гънки и започнаха да ги разтриват напред — назад, докато тя не простена от върховно удоволствие. — Гърдите ми — извика тя. — Искам и там да ме докоснете.

— Да, милейди — едва успя да промълви Фредерик. С умела ръка свали корсажа на роклята ѝ и откри гърдите ѝ. Обви изящната гърда в дланта си, после пръстите му си заиграха със зърното ѝ, а другата му ръка още я милваше по женските ѝ устни. Шарлот замята главата си напред–назад. Цялото ѝ тяло се разтресе.

— Покажете ми вашия орган — изстена тя. — Извадете го и ми го покажете.

Фредерик стана моравочервен. Преглътна с усилие, но с едната си ръка разтвори панталона си. Пенисът му изникна пред очите ѝ. Шарлот си помисли, че щеше да полудее от възбуждение. Беше огромен, стърчеше от гнездо тъмни косми, толкова издут, колкото си спомняше, че беше на Питър. Тъпият му връх беше червен и жаден за любов, капки влага се стичаха по него.

Шарлот простена, протегна ръка и издърпа Фредерик по-близо до себе си.

— Докоснете ме с него — прошепна тя. — Не го вкарвайте в мен, просто ме докоснете.

Фредерик кимна. Той вдигна полите над кръста ѝ. Пред порочния му, похотлив поглед се разкри плътта ѝ. Той се приближи над нея, изправи се на ръце и върхът на огромния му пенис се плъзна между гънките ѝ. Той го потри в нея, както бе направил с пръстите си, но сега беше различно, толкова силно възбуждащо, че ѝ се искаше да изкреци. Главата му се сведе над нея. Той захапа с устни гърдата ѝ, смучеше я, играеше си отчаяно с нея, докато бедрата му се плъзгаха напред-назад, напред-назад.

Шарлот знаеше, че това, което те правеха, бе грях. Никога не бе възнамерявала да отива толкова далече, но не я интересуваше. Не можеше да спре, не и сега. Това още повече я възбуждаше, след като знаеше колко порочно бе поведението ѝ.

Фредерик се дръпна назад за момент. Тя пое остро дъх, когато нещо проникна в нея — пръстите му, осъзна тя. Те проникваха все по-дълбоко в нея. Докарваха я до пълна лудост, когато се движеха навън-навътре. Палецът му се плъзна до онова малко чувствително зърно, което я караше да стене като полудяла. И тогава той отново се надвеси над нея и притисна пениса си точно където допреди малко бяха пръстите му.

— Не се тревожете, милейди — дрезгаво изрече той, — няма да проникна във вас, само ще ви накарам да се почувствате добре. — Той направи тласък към женските ѝ устни, а върхът на пениса му бе вече в нея. Той застана така и заклати бедрата си толкова леко, отново и отново, докато масажираше с палец зърното на гърдата ѝ. Това едва не я докара до лудост.

Шарлот леко изкрещя, когато достигна до оргазъм. Плътта ѝ пулсираше бясно около тъпия му връх. Той изстена и се изплъзна от нея. Тялото му падна върху нейното. Бедрата му се свиха и той въздъхна. Нещо влажно и лепкаво потече по голия корем на Шарлот.

— Съжалявам, милейди — преглътна той. — Не можах да се сдържа. Стигнах твърде далеч. Надявам се, че не възразявате — по този начин няма да забременеете.

Шарлот докосна с пръсти спермата, с която той я бе опръскал. После доближи пръстите си до устата и потри устните си с лека усмивка. Опита вкуса ѝ, като облиза устните си. Този вкус, солен и непознат, ѝ хареса. Хареса ѝ също и миризмата. Мъжка. Груба. Толкова еротична.

— Въобще нямам нищо против — отвърна тя, като прокара палец по бузата си. — Хареса ми това, което направихте. А на вас?

— О, да, милейди — каза той, като се изправи и закопча панталоните си. Сви рамене. — Постарах се през главата ми да не минават грешни помисли, точно както вие ни учехте. Но през последните няколко дни... не зная, милейди. Честно, бях полудял от сладострастие. Трудно ми беше да ви докосвам и да си мисля за други неща.

Шарлот се усмихна дяволито. Разбира се, че му беше трудно на бедното момче. Той не можеше да ѝ устои и защо не? Тя въздъхна щастливо, като си помисли за всичките щастливи сутрини и следобеди, които щяха да прекарват заедно. Толкова дълго, колкото той я пазеше

девствена за Рафаел, можеше да прави с нея всичко, което желаше. Сега тя нямаше да обърне гръб на това, не и сега, когато току-що откри колко много я възбуждаше сладострастието.

Всеки ден по малко от него щеше да се отрази добре на здравето ѝ.

— Този следобед сте имали сън наяве, скъпа моя — каза лорд Делауеър, като седна на петите си и се усмихна на Серафина. — Мислите ли си за вашето представяне пред обществото като съпруга на Ейдън?

— Не, ни най-малко — отвърна Серафина, като хвърли още един бурен към растящата купчина. — Обществото на Лондон не ме интересува. По-скоро бих останала тук да се грижа за градините, но зная за голямото желание на Ейдън всички ние да направим добро впечатление, така че ще направя всичко по силите си, макар и да се чувствам неудобно. — Тя избърса потта от челото си. — А вие какво мислите за пътуването ни до Лондон, татко?

— О, щастлив съм, че ще успея да поправам грешките си, но аз споделям вашето мнение — ще съм доволен да си остана вкъщи и да наблюдавам как разцъфват градините. Вие още ли мислите, че Елспет няма да промени решението си и да дойде с нас? Тя ще ми липсва.

Серафина се разсмя.

— Ще бъде по-добре за обществото, ако леля ми не присъства. Леля е свикнала повече с тишината и спокойствието и да върши нещата по свой собствен начин. Преди дълго време тя реши, че не желае да има нищо общо с нормалния свят.

— Да, тя е най-ободряващата личност, която съм срещал — засмя се лорд Делауеър. — Часовете, прекарани с нея, са много забавни. Проклинам деня, в който тя ще реши да се върне обратно в Клайд, защото къщата ще бъде празна без нея.

— Зная, и на мен ще ми липсва, въпреки че тя е толкова заета с опитите си, че няма никакво време да разговаряме, освен на вечеря.

— Е, скъпа, вие двете се появихте като слънчев лъч, който освети сивия ни живот. Вижте Шарлот. През последните дни тя е разцъфнала като красива пъпка и почти не чувам лоша дума от нея.

— Шарлот е много по-добре и затова трябва да благодарите на леля. — Тя подхвана с лопатката си един упорит корен и си помисли, че Шарлот може и да се чувства по-добре, но още имаше досадния навик да следи хората и да се появява неочаквано. Имаше нещо, което все още изнервяше Шарлот, колкото и любезно да се държеше с нея. Тя имаше чувството, че Шарлот винаги все нещо търсеше, пъхаше си носа навсякъде, за да открие някаква тайна от живота ѝ преди пристигането в Таунсенд. Серафина с радост щеше да задоволи любопитството ѝ, но нямаше нищо за разказване. За щастие, Шарлот все още не знаеше нищо за убежденията на Елспет и Серафина планираше това да остане така. Ето защо тя без охота отговаряше на въпроси за живота си в Клайд.

— Но мисля, че не на леля ви трябва да благодаря за благоразположението на Ейдън — погледна лорд Делауеър към нея. — Никога не съм го виждал толкова щастлив. Днес имаше вид, сякаш щеше да запее, а това нямаше нищо общо с репетицията на хора.

Серафина се изчерви. Все още не можеше да повярва, че такова щастие беше възможно. Може би все пак вълшебства наистина съществуват, защото Ейдън най-накрая я освободи от призраците ѝ, накара я да изпита цялата сила на любовта си към него. А тя наистина го обичаше, в това сега бе напълно убедена. Богинята наистина я бе свързала с мъжа, за когото бе предопределена. По-късно възнамеряваше да благодари и почете Бога и Богинята с всички подобаващи церемонии. Те ѝ бяха направили истински подарък.

През по-голямата част от нощта Ейдън я бе любил. Той я бе изпълнил с удоволствие, което никога преди не предполагаше, че съществува. Но и денят ѝ бе донесъл наслада, защото неговото присъствие ѝ носеше също такова голямо удоволствие, както правенето на любов.

Разходката им днес бе цяло щастие за нея. Тя вървеше до него, хванала го за ръка, а той я забавляваше с весели истории. Милувките му, които някога я ужасяваха толкова много, сега приемаше с отворени обятия и с радост в сърцето. И най-лекият му допир я караше да потреперва.

— Серафина? Отново ли се замечтахте, скъпа? — озадачено я погледна лорд Делауеър.

Тя се сепна.

— Съжалявам. Днес съм малко сънлива. Какво казахте?

— Само, че Ейдън изглежда много щастлив и мисля, че той дължи това на вас. Напомня ми за мен самия, когато скъпата ми Изабел още беше жива.

— Така ли? — Бе много доволна, че бащата на Ейдън мислеше така. — Толкова се радвам да го чуя. Най-много от всичко желая Ейдън да е щастлив.

— Защо ли... защо, наистина мисля, че вие го обичате, скъпа моя — каза лорд Делауеър. Лопатата стоеше неподвижна в ръката му. — Нима това е възможно след толкова лошо начало? — Той я погледна с тъга.

Серафина сведе поглед.

— Обичам го с цялото си сърце — отвърна тихо тя. — Но нали вие няма да му кажете? — попита припряно тя. — Не мисля, че ще се зарадва да го чуе.

— Няма да се зарадва да го чуе ли? — невярващо възкликна лорд Делауеър. — Че защо не? Кой мъж не би се зарадвал да чуе, че жена му го обича?

Серафина притисна с длан челото си. Искаше ѝ се да не бе говорила толкова открито.

— Не трябваше да казвам нищо. Просто това е, защото Ейдън не ме обича и аз не искам да го карам да се чувства неудобно, като му натрапвам противни на него емоции.

Лорд Делауеър изсумтя.

— Това е най-голямата глупост, която някога съм чувал. И Ейдън може да обича. Но никога не е обичал, не и когато трябваше. Аз съм виновен за това, че се затворих в себе си и пренебрегнах чувствата му. — Той въздъхна тежко и подсили думите, като заби лопатата си в земята. — Разбирате ли, смъртта на Изабел ме съкруши. Оставих Ейдън и Шарлот да се грижат сами за себе си и само аз съм виновен за тяхното нещастие.

— Вие сте наранен, татко. Естествено е за вас да скърбите — опита се да бъде честна Серафина.

— Глупости — рязко отвърна той. — Можех да се погрижа за децата си, вместо да се напивам. Можех да предоставя на Ейдън подкрепата и любовта си, вместо да го обвинявам за смъртта на жена ми. Ако можех да върна последните двадесет и осем години назад, щях

да го направя, но не мога, зная това. Но ако има някаква надежда за Ейдън, то това сте вие, скъпа моя, така че, обичайте го, както той заслужава.

Серафина протегна ръката си към неговата. На очите ѝ се появиха сълзи.

— Вие сте добър човек, татко. И мога да разбера защо толкова много ви почиташе баща ми. Сякаш собственият ми баща по някакъв начин се е върнал при мен чрез вас и аз съм толкова благодарна за това.

— О, небеса, дете! Вие може да ме накарате да повярвам, че поне малко ме обичате — каза той с просълзени очи.

— Но аз наистина ви обичам — каза тя, като стисна прашните му ръце. — Толкова ли ви е трудно да повярвате в това?

— Аз съм глупак — изрече грубо лорд Деллауеър. Той разтри очите си с ръка, като остави мръсна диря по лицето си. — За толкова много неща съжалявам. Но единственото нещо, за което никога няма да съжалявам, е това, че уредих женитбата ви с моя син, колкото и егоистично да беше от моя страна по онова време. — Той извади носната си кърпа и си издуха носа. — Първото хубаво нещо, с което Бог ни дари, откакто почина моята Изабел, бе, че ви изпрати при нас. За това ще му бъда вечно благодарен. — Той попи очите си. — Съжалявам. Простете на един старец неговите сантименталности.

Дълбоко трогната, Серафина го прегърна през врата.

— Скъпи татко — прошепна тя до бузата му, — прощавам ви всичко, защото вие ме свързахте с Ейдън, а за това ще съм ви вечно признателна. Може би и двамата ще трябва да изчакаме, докато му дойде времето. Но в резултат на това, аз имам не само баща, когото да обичам, но така също и сестра, и съпруг, които също обичам.

Лорд Деллауеър се освободи от прегръдката ѝ.

— Боже Господи, момиче — дрезгаво изрече той. — Вие се самозабравяте! Трябва да вървим на репетиция. Утре е нашият дебют, а няма да е хубаво, ако забравим за него.

— Разбира се — засмя се Серафина и усети, че го обичаше още повече. — По-добре е да побързаме.

Те се отправиха към къщата, и двамата вгълбени в собствените си мисли. Серафина се опитваше да изброи щастливите мигове, с които Бог я бе надарил.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Ейдън? — Серафина почука на вратата на кабинета му с надеждата, че Ейдън не беше твърде зает. Хрумна ѝ чудесна идея, докато се преобличаше за вечеря, и искаше сега да му я каже насаме. Но истината беше, че не искаше и минута повече да бъде далеч от него. Идеята ѝ беше само извинение.

— Влезте! — извика той и остави писалката си, когато тя се появи в стаята. — Здравейте, любима. На какво дължа честта да ме посетите?

— Преча ли ви? — попита тя и сърцето ѝ радостно затуптя, когато той топло ѝ се усмихна. Бе толкова красив, толкова невероятно красив и мъжествен, и все пак бе способен на такава нежност. Но повече от всичко бе неин, мъжът, когото да почита и обича точно както се бе заклела пред олтара.

— Ни най-малко. Току-що свършвах с някои писмени дела преди вечеря. Един от нашите кораби ще пътува до Ница следващата седмица и аз трябва да подпиша документите за товара. Но не ми казахте защо сте тук. — Той стана от бюрото си, заобиколи го и я целуна продължително в устата. — Или просто ви липсвам?

Серафина прокара ръце по гърдите му, като се наслаждаваше на допира. Спомни си точно как изглеждат под жакета и ризата му.

— Предполагам, че малко ми липсвате. — Тя обви ръцете си около тънката му талия. Искаше да му каже истината, че той ужасно ѝ липсваше, въпреки че за последен път го бе видяла само преди два часа преди репетицията на хора. После ѝ беше толкова трудно да се съсредоточи върху задълженията си. През цялото време погледът ѝ се отклоняваше към него, сякаш бе влюбена ученичка.

— Добре — отвърна той. — Вече си мислех, че напълно сте забравили за мен. Готова ли сте за нашия велик ден утре?

— О, да. Мисля, че ще се справим великолепно. Всички са толкова развълнувани. Шарлот няма ли да се изненада?

— Със сигурност Лоти ще бъде изумена, но се опасявам, че не от радост. Не мога да си представя какво ще направи, когато види в църквата цялата прислуга да пее заедно с баща ѝ, брат ѝ и снаха ѝ.

— Дали ще ни помисли за недостойни? — попита Серафина с безпокойство. — Зная колко много държи на благоприличието.

— Точно това ще си помисли. Боя се, че сестра ми е малко високомерна, но предполагам, че в живота си мисли и за друго, освен за социалното положение и Бог. Може би престоят ѝ в Лондон ще ѝ се отрази добре.

— Точно за това исках да говоря с вас — каза Серафина. — Ако дойде в Лондон с нас, ще се нуждае от няколко хубави рокли, а няма да има време да ѝ се ушият. Ще имате ли нещо против, ако Джени преправи някои от моите? Тя е много сръчна с иглата, а вие ми купихте повече рокли, отколкото мога да нося.

— Не съм помислил за това... хъм. — Той се почеса по бузата. — Предполагам, че роклите на Лоти са малко затворени, но тя точно такива ги харесва.

— Зная, Ейдън, но тя е толкова привлекателна жена. Трябва да изглежда най-добре особено сега, след като най-последно се съгласи да излезе пред обществото.

— Но вие я чухте вчера, любима. Тя каза, че го прави само в името на благоприличието, защото трябвало да изпълни своя дълг. Не съм убеден, че според нея задължението ѝ включва и това да носи пастелни тонове, дантела и панделки.

— Ами, доколкото зная, трудно е човек да бъде радостен, когато е облечен като за погребение. Поне мога да се опитам да я убедя.

— Както желаете — отвърна Ейдън, като я целуна по косата. — Както винаги, вие сте толкова досетлива по отношение на Шарлот. Сега защо не седнете в креслото и не ми отклонявате вниманието, докато свърша работата си? Няма да се чувствам толкова експлоатиран, ако мога да виждам красивото ви лице.

Серафина се изчерви.

— Ейдън, не трябва да ме ласкаете. Честно, нямам нищо против да изглеждам обикновена толкова дълго, колкото външният ми вид не ви тревожи.

— Обикновена ли? — Той се втренчи в нея. — Серафина, кълна ви се, че никога не съм бил склонен да ви лаская — няма нужда от

това.

— Така ли? — попита колебливо тя. Не бе сигурна какво искаше да каже той. — Защо не?

— Защо не ли? — Той обви лицето ѝ с ръце и тежко въздъхна. — Защото, сладка моя, случайно вие сте най-красивата жена, която някога съм виждал.

Серафина зяпна от почуда.

— Не — равнодушно отвърна тя. — Не ви вярвам.

— Повярвайте ми — каза тихо гой. — Точно това си помислих в първия момент, когато ви видях. Красотата ви ме порази. Знаете, не за пръв път ви казвам какво мисля за вашия външен вид.

— Но... но аз винаги съм мислила, че вие ми казвахте, че съм хубава, само защото искахте да ме накарате да се почувствам по-добре, или защото се опитвахте да ме склоните да се любя с вас — прошепна тя при спомена.

Ейдън избухна в смях.

— Наистина ли мислите, че съм такъв голям двуличник?

— Не... не е това — бързо каза тя. — Просто зная, че изглеждам особено. Винаги съм изглеждала така.

— Че изглеждате странно, е интересен начин да ви опише човек — каза той, като прокара пръсти по бузите ѝ. — Бих казал, че сте очарователна. Неповторима. Вие правите другите жени да изглеждат скучни. — Потърка с палец устните ѝ. — Очите ви са най-големите, най-необикновените, които някога съм виждал. А устата ви е най-прелестната уста за целувки. Толкова мека и сочна, и така отзивчива.

— Но предният ми зъб е крив — изтъкна тя, готова да се разтопи при допира му. Още не можеше да повярва, че той я считаше за красива, но начинът, по който я гледаше, я караше да се чувства такава.

— Не бих казал, че предният ви зъб е крив. Той е... той е неповторим, както всичко останало у вас, и съвършено прав, доколкото мога да видя. — Той я целуна по устата и езикът му премина през устните ѝ, като накара цялото ѝ тяло да потрепери. — Ммм. Виждате ли? — каза той и повдигна глава. Дишаше учестено. — О, боже, Серафина, вие сте опасна. Не мога да се приближа до вас, без да пожелаая да направя всички видове прекрасни, еротични неща.

— Мисля, че просто такъв е вашият характер — отвърна тя с желанието да ѝ направеше всички прекрасни, еротични неща.

Обичаше начина, по който я докосваше, начина, по който караше кръвта да кипи във вените ѝ.

— Значи наистина оставих лошо впечатление у вас за себе си в деня, в който се срещнахме? — въздъхна той, като я галеше по гърба. — Бих желал да можех да кажа, че съжалявам, но тогава вашата красота ме порази на място. Кълна ви се, нямам навика да се държа като похотлив мерзавец и да изнасилвам невинни девойки. Просто не можах да се овладея.

— Може и да сте се държали като похотлив мерзавец, но трябва да призная, че тогава наистина си помислих, че може би сте най-красивият мъж, който някога съм виждала. Убедена съм, че около вас винаги са кръжали много жени, откакто сте възмъжали.

Ейдън отново я целуна. Устните му бяха меки и топли върху нейните.

— Ревнувате ли? — попита меко той. — Нямате причина за това. Целият съм ваш, любима. Но щастлив съм да узная, че лицето ми ви харесва.

— Всичко у вас ми харесва. — Тя облегна главата си върху гърдите му. Поглъщаше от мириса му — тази смес от сандалово дърво, лимон и чист Ейдън. Жадуваше да му признае какво наистина чувстваше към него, но в същото време не можеше да понесе да ѝ се присмее, само защото той си мислеше, че тя живееше във вълшебна приказка и още очакваше от него да бъде принц. Той не вярваше в любовта, така че щеше да я помисли за най-голямата глупачка.

— Харесвам всеки сантиметър от вас — каза той, а пръстите му се плъзнаха към врата ѝ. — Трябваше да се сетя да напердаша леля ви добре тази сутрин. Не трябваше да ви кара да мислите, че сте обикновена или противна.

— Всъщност тя никога не е споменавала, че съм обикновена или противна — защити леля си Серафина. — Просто ми каза, че не съм хубава, но тогава леля не можеше да прецени. — Серафина замълча. Нима той бе говорил с леля ѝ? Тази мисъл я изнервяше до краен предел. Леля Елспет можеше да бъде изгонена оттук заради многото каши, които бе забъркала, и Серафина само се надяваше една от тях да не е самата тя. — Ейдън... за какво се караете на леля ми тази сутрин?

— О, за много неща — каза той, като бавно си играеше с кичур от косата ѝ. — Но това, което ме изкара извън нерви, бе, че скъпата ви

заблудена леля е подправяла виното за вечеря.

— *Какво?* — отвратена, Серафина отстъпи крачка назад. — Какво, за бога, говорите?

Ейдън поклати глава.

— Това, което чухте. Тя слагала някаква отвара във виното за вечеря, като си мислила, че така щяла да възбуди сексуалната ми потентност, сякаш тя се нуждаеше от стимулиращо средство.

— О, не... — Серафина притисна устата си с ръка, ужасена, че леля й можеше да стори нещо толкова ужасно. Нищо чудно, че бедният Ейдън страдаше така страшно. — О, Ейдън. Така съжалявам... не знаех.

— Нито пък аз, докато Джени не нахлу в стаята й с гарафата, за да приготви леля ви още една доза. Тя неволно разкри цялата история, без да знае, че и аз бях там. Мили боже, едва се въздържах да не удуша Елспет.

Серафина искаше да потъне вдън земя. Не можеше да повярва, че леля й бе паднала толкова ниско. От друга страна, това беше една от пакостите, които й бяха присъщи й. Имаше наистина нещо привлекателно в това Елспет да бъде удушена.

— Тя... тя го е направила за добро, наистина.

Ейдън се ухили.

— Сигурен съм, че го е направила за добро, но не искам да упражнява върху мен добрите си намерения. Само се надявам баща ми и Плъм да се възстановят от въздействието на тази отвара или иначе ще загубим всички прислужнички.

— Значи това кара Плъм и баща ви да се държат толкова зле? — Серафина не успя да сдържи смеха си. — А аз наистина се чудех... о, боже. — Тя покри устата си с ръце, като се опитваше да сподави смеха си. — С... съжалявам. Не трябва да намирам това за забавно. Леля не биваше да се намесва.

— Леля ви е цяла напаст, но трябва да призная, че имам слабост към нея. — Той извърна глава настрана и я погледна с любопитство. — Серафина, има нещо, което исках да ви помоля във връзка с леля ви Елспет. Мисля, че първо трябва да ви кажа: тази сутрин се натъкнах на необичайна сцена.

Серафина премигна. Съмняваше се, че Ейдън е станал свидетел на лудостта на леля й.

— Навярно просто сте я видели да почита събота — опита се тя да замаже по-странните навици на леля си.

— Мисля, че всъщност искате да кажете, че леля ви прави магии — отвърна сухо той.

— Ами, не е просто магьосничество. Тя, ъ... тя просто предпочита да почита старинните обичаи.

Ейдън повдигна вежди със съмнение.

— Е, добре — въздъхна Серафина. Ейдън беше твърде проникателен, за да се оставеше да бъде залъган с уклончиви отговори. Вече бе узнал достатъчно много, особено ако бе станал свидетел на пълните приготовления на Елспет за ритуала. — Тя е магьосница. Някои хора ги наричат вещици и те действително са такива, но не както вие си мислите. Те правят само добри магии и въпреки че леля невинаги успява, тя ги върши само с най-добри намерения. Наистина е най-благочестивата жена.

Устните на Ейдън трепнаха.

— Предполагам, че тя яхва метлата си само в нощта на Все светии?

— О, не! — разпалено отвърна Серафина. — Метлите не се яхват — това е стара приказка, измислена от преследвачите на вещиците. Метлите са ритуални средства, използвани за пречистване. А нощта на Все светии — Съмейн, както е по-правилно да се нарече, е свята нощ за почитане на приятелите и роднините, които са починали.

— Чудесно. И сега мога да си представя леля ви, която призовава душите на мъртвите. Те ще изпълнят цялата къща.

— Не ставайте глупав. На нея никога не би й хрумнало да стори такова нещо. Даже и да искате да направите това, вие не можете да повикате души, които вече са се превъплътили в други хора — отвърна логично Серафина.

— Разбирам — Ейдън потърка с пръст челото си. После отпусна ръката си с раздразнение. — Нима ми казвате, че на всичко отгоре Елспет ви е напълнила главата с глупости за превъплъщения и прераждания?

— Това не са глупости — разгорещи се Серафина. Чудеше се защо никой друг, освен нея и Елспет, не можеше да възприеме тази идея. — Това е напълно смислена идея и се надявам, че вие ще се опитате да не бъдете толкова тесногърд във възгледите си. По-

безсмислено е да се вярва, че душата ви е създадено само за един живот и после отлита в облаците да си играе с херувими до края на вечността. Къде се крие разумът в това, ако мога да попитам?

Ейдън отметна назад главата си и избухна в смях.

— А, любима — изрече той, като попиваше очите си. — Никога няма да ме отегчите, гарантирам ви го. Но направете ми услугата да запазите вашето мнение за себе си, може ли? Ако проповедникът само дочуе за възгледите ви, всички ние ще бъдем отлъчени от църквата и Шарлот никога няма да ми прости това. — Той широко се усмихна.

Дълбоко засегната от отношението му, Серафина постави ръце на хълбоците си.

— Няма нищо нехристиянско в доктрината за превъплъщението. Нещо повече, не мисля, че Господ е толкова тесногръд, колкото сте вие, Ейдън Деллауеър. Той е посадил растенията на земята, нали така, и те умират и се прераждат отново всяка година. Защо тогава хората да не се прераждат, след като умрат?

— Това ме изтощава. — Ейдън я хвана здраво за раменете и я сложи да седне в креслото. — Сега престанете с тези глупости. Трябва да свърша с работата си. — Той вдигна една книга от пода и я постави в скута ѝ. — Ето, защо не прочетете това? История на корабостроенето през вековете. Гарантирам, че никой от хората в тази книга не се е преродил, защото ако това наистина бе станало, ние щяхме да бъдем сполетени от сериозна беда. Повечето от тях са престъпници.

Той се върна отново при бюрото си и седна, потънал в размисъл.

Серафина му хвърли един последен гневен поглед, после разтвори книгата и започна да разгръща избелелите страници. Очевидно Ейдън бе препроочел книгата няколко пъти по ред. Скоро разбра защо. Темата на книгата беше много интересна. Страниците бяха украсени с красиви калиграфични илюстрации. Историята започваше с лодки от бронзовата епоха, които бяха плавали по Средиземно море преди три хиляди години по времето на Одисей. Описваха се древните крайбрежни селища, които тези лодки бяха посетили, търговските пътища, които бяха следвали, товарът, който бяха превозвали.

Тя внимателно прочиташе страниците, заинтригувана не толкова от корабите в тази история, колкото от подробностите за развитието на различните цивилизации — гръцката, римската, арабската — всички те

бяха описани. Никога не бе успяла да проумее колко взаимнообвързани бяха те, колко често страните преминаваха от едно господство в друго. Докато стигна до раздела за Византийската империя, бе цялата погълната от книгата.

И тогава ръката ѝ замръзна във въздуха, когато обърна следващата страница. Втренчи се в нея с невярващи очи. Отново погледна, съсредоточи се още повече, за да вижда ясно. Защото там, на страницата, имаше илюстрация на град, който непрекъснато бе виждала, но само в сънищата си.

Кирения, гласеше надписът. Един от най-важните гръцки градове-държави по време на Византийската империя, заради правата си върху обширните гори, които са осигурявали така необходимата дървесина за корабостроенето.

Един град на хълм с извисяващ се над него замък, зад който проблясваше морето.

Пръстите на Серафина се впиха до болка в краищата на книгата, сърцето ѝ започна лудо да бие. Едва ли можеше да се съсредоточи от шока, но се насили да прочете написаното.

Остров Кипър, едно от първите средища на християнството, бил от изключително значение за Византийската империя по това време поради стратегическото си положение до Сирия, Палестина, Египет и Анадола. През седми и осми век островът често е бил арена за нападения между мохамеданите и Константинопол, които враждували помежду си. В резултат от това, островът страдал от постоянните набези на арабите. Въпреки всичко, кралете на Кипър запазили господството си през този период на междуособици, които приключили едва през 965 година, когато император Никифор Втори най-накрая избавил острова от нападенията на арабите. Обаче пристанището Фамагуста, разположено в южната част на острова, имало изключителни пристанищни права поради случайното си разположение — източник на непрестанни конфликти между кралете на Кирения и Фамагуста. Това била причината за голямата трагедия на острова.

Серафина потърка очите си с ръце, като се опитваше да пропъди вълната на замаяност, която премина през нея. В главата ѝ отекна разговор, който тя смътно си спомняше... *Благодаря на Бога, че този град-държава има разположение, неудобно за нападения — Вижте*

какво трябваше да преживее Фамагуста като открита цел на южната страна...

Това бяха думите на Адам през нощта на тяхното сватбено пиршество, спомни си тя. *Имате предвид негодуванието на майка ми срещу убийствените пристанищни такси, които кралят налага на всеки пристигащ и отплаващ кораб? Ако притежавах главното пристанище на острова, навярно щях да направя същото... Фамагуста ни е впримчила в ноктите си и ще бъде неразумно от наша страна да се противопоставим на политиката ѝ. Получихме добър урок преди двадесет години.*

Кирения. Тя си спомни името. И Адам го произнасяше. *Цяла Кирения се е събрала за нашата сватба... Нещо трябваше да се направи с майката на Адам — и Майкъл. Мъж на име Майкъл Ейнджелис — най-добрият приятел на Адам. Нещо... И тогава тя си спомни. Предчувствие за нещастие.*

Серафина покри лицето си с ръце и простена тихо. Книгата падна на пода с глухо тупване.

— Любима? Серафина? Какво има? — Ейдън постави ръцете си на рамената ѝ, гласът му бе разтревожен. — Вие сте пребледнели като призрак.

Тя вдигна поглед към него. Виждаше лицето му размазано.

— Ейдън — въздъхна тя, като се опитваше да остане в действителността. Ейдън. Това бе Ейдън. Адам не съществуваше. Не можеше да съществува, той бе само един сън. Плод на нейното въображение — всичко бе плод на нейното въображение. Кирения, Фамагуста, нападенията на арабите — всички бяха само един сън. И все пак, пред очите ѝ се появиха образи — образи на хаос и крещящи хора, които бягаха от град, целия в пламъци. — Аз... аз не мога да дишам — преглътна с усилие тя. Чувстваше, че се задушава. Пушек. Дим изпълваше белите ѝ дробове. — Не мога да дишам.

Той бързо я вдигна на ръце така леко, сякаш бе дете.

— Всичко ще бъде наред, любима — промърмори той дълбоко загрижен. — Трябва да сте изтощена — цяла нощ ви държах будна. Ще ви занеса до спалнята.

Тя притисна силно лицето си в рамото му. Тялото ѝ неконтролируемо се тресеше, докато отчаяно се опитваше да прогони

ужасните образи на умиращи хора, съсичани по улиците, навсякъде кръв, дълбоки, червени реки от кръв.

— Баща ви. Кажете на баща ви...

— Не се тревожете за него. Той няма да има нищо против, ако пропуснете вечерята. Трябва да си починете... — Думите му достигнаха откъслечно до нея като през мъгла. Тя се бореше да каже още нещо, да отправи предупреждение.

И тогава я обхвана някаква празнота, освободи я от кошмара ѝ и тя не видя нищо повече.

Серафина се събуди, обляна в лунна светлина, която струеше през прозореца. Нямаше представа колко време бе изминало. Не виждаше никъде Ейдън, въпреки че до леглото бе придърпан стол. Тя се изправи с ръка, притисната към слепоочията, и се опита да се ориентира. Знаеше, че отново бе припаднала, но този път не бе пила вино, така че не можеше да търси причината в това. Последното нещо, което си спомняше, беше, че се намираше в кабинета на Ейдън и четеше историческа книга. И... и тогава нещо се бе случило, нещо тревожно.

Пое си дълбоко дъх, когато споменът в миг я връхлетя. Бе видяла илюстрацията — това беше, илюстрацията на града държава, наречен Кирения. Страницата бе изписана с текст, текст, който споменаваше места, имена и случаи, които тя бе сигурна, че си бе измислила.

Леден страх полази по гърба ѝ и тя зарови лицето си в ръце. Беше толкова обърквана, че почти не можеше да разсъждава. Нима беше възможно, тя самата да си бе измислила тези неща? Но откъде можеше да знае за тях? Никога не бе чувала за остров, наречен Кипър — или не беше така?

Намръщи се от усилието да си спомни дали баща ѝ не бе ѝ говорил за Кипър по време на един от уроците си по история. И все пак не можа да си спомни, даже да бе споменава тазя част от света. Може би бе чела за това някъде другаде и просто бе забравила. Информацията се връщаше към нея, когато тя сънуваше. Това бе единственото обяснение, което можеше да измисли.

Но нещо друго не ѝ даваше мира някъде в съзнанието ѝ, нещо настоятелно като шепот, който едва можеше да долови. *Времето ще се*

върне... времето ще се върне...

Стана от леглото. Испитваше отчаяна нужда да излезе навън, където можеше да размисли, да поеме чист въздух, да бъде по-близо до Богинята. Може би тя можеше да ѝ помогне, да я утеши, защото Серафина се страхуваше, че може би губи разсъдъка си.

Наметна шал върху нощницата си и тихо излезе от къщата през задния вход. Внимаваше никой да не я забележи. Не искаше да бъде хваната и върната обратно в леглото, сякаш беше болна, защото със сигурност Ейдън си бе помислил това. Той сигурно не можеше да е прозрял истината. Само това му трябваше на Ейдън — една луда съпруга. Тя обгърна корема си с ръце и си каза, че не можеше да е луда, просто не можеше.

Сърцето ѝ започна да бие обезумяло, като изплашена птичка в кафез. Тя затича, сякаш можеше да избяга от ужаса, който я разкъсваше.

Под босите си крака усещаше тревата, хладна и влажна. Тичаше към моста и хълма, който щеше да я изведе до огромния стар дъб — свещеното място, което я закриляше винаги, когато се чувстваше в беда.

Дъбът се извисяваше гордо и високо. Сега бе напълно разлистен. Масивните му клони улавяха лунната светлина и хвърляха плътни сенки по земята. Серафина пое дълбоко дъх и въздъхна. После захвърли шала си и коленичи до дънера на дъба. Цялото ѝ тяло потрепери, когато протегна напред ръце и докосна дънера с върха на пръстите си.

— Велика Богиньо — прошепна тя. — Вие, която сте кралицата на боговете, светлината в нощта, създателката на всичко, което е диво и свободно, майко на жената и мъжа, любимке на Лукавия и защитнице на всички магьосници: моля ви, спуснете се с мощния си, лунен лъч върху този мой кръг тук! — Тя сведе глава. — О, майчице, помогнете ми! Моля ви, аз съм толкова изгубена и объркана. Не зная вече кое е действителност. — Гласът ѝ се задави от стенание. — Мислех си, че разбирам. Наистина. Отказах се от лъжливия си сън, за да приема истинската си съдба, да обичам Ейдън, защото с вашата мъдрост вие ми го изпратихте. Сега зная само, че аз наистина обичам Ейдън. И толкова се страхувам от това, което ми се случва. — Раменете ѝ се разтрепериха. Бузите ѝ се обляха от горещите сълзи, когато тя изля

целия си страх и объркване. — Луда ли съм? — проплака тя. — Защо ми се случва всичко това? О, благословена майчице, нищо вече няма смисъл! Чувствам се толкова самотна...

Тогава тя чу гласа, ясен и висок. Глас, който идваше отвсякъде около нея, така истински, както всеки друг глас, който някога бе чувала.

— Бъдете спокойна, любима, и с добро сърце, защото вие вървите по пътеката на истината.

Серафина повдигна глава в почуда.

— Майко? — прошепна тя. — Вие ли сте?

— Аз съм тази, която ви говори през вековете, която винаги ви ръководи и се грижи за вас — каза гласът. — Аз не ви обременявам с тегло, което не можете да понесете. Аз не ви затрупвам със знания, които не можете да понесете. Търсете истината, детето ми. Търсете истината и знайте, че аз съм тази, която я показва. Следвайте сърцето си. Винаги следвайте сърцето си и истината сама ще се разкрие...

Гласът отслабна и се превърна в шепота на вятъра, който нежно я докосваше.

Серафина разтреперана избърса очите си, после стана. Сърцето ѝ бе изпълнено с радост. Все пак, тя не бе изоставена. Знаеше, че всичко щеше да бъде наред. Тя бе благословена.

Богинята бе отвърнала на молитвите ѝ.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Какво, за бога, е това? — Ейдън погледна към недокоснатото легло, после погледът му обходи празната стая и през него премина трепет на тревога. Само за петнадесет минути бе слязъл долу да хапне набързо, и Серафина бе изчезнала. И без това се безпокоеше за нея — вече за втори път тя припаднаше, откакто се бе оженил за нея.

Хрумна му ужасната мисъл, че може би Елспет и нея опияняваше, но не с вино, а с нещо друго.

Не можеше да я открие никъде. А и никой от прислугата не я бе виждал.

— Извинете ме, татко, Лоти. Искам да говоря насаме с госпожица Битън — помоли той, когато се появи във всекидневната зала. Там Елспет играеше своята нощна партия шах.

— Не хитрувайте да местите топа ми — каза Елспет през рамо към лорд Делаетър, когато Ейдън я сграбчи за ръката и на практика я извлече от всекидневната. — Какво сте се разбързали, момче? — попита го тя и издърпа ръката си, когато стигнаха до приемната зала.

— Какво давате на Серафина да пие? — просъска той.

— За какво говорите? — с негодувание го погледна тя.

— Преди малко ви казах, че Серафина няма да слезе за вечеря, защото се чувства уморена, но всъщност тази вечер тя припадна, госпожице Битън. И това не ѝ е за първи път.

— Глупости! — отвърна Елспет. — Серафина като мен винаги е била с отлично здраве. Вие навярно сте я изтощили. — Тя се изкиска. — Нали ви казах, че отварата ще ви подейства.

— Престанете! — изрева той. — Давали ли сте някоя от вашите отвари на съпругата ми?

— Разбира се, че не — възмути се Елспет. — Милото ми момиче не се нуждае от това, за разлика от някои хора, които познавам. Казах ви, вероятно тя е повече от изтощена, а вината за това е изцяло ваша.

— Ако е толкова изтощена, тогава бих искал да зная защо е станала от леглото и не мога да я открива никъде в къщата.

— Откъде да зная? — Елспет сви рамене. — Тя е свободна да влиза и излиза, когато пожелае, нали така? Какво си въобразявате, че може да я приковете за леглото си сега, когато най-накрая успяхте да консумирате брака си?

На Ейдън му се прииска да я удуши.

— Няма значение — каза той. — Няма значение, вие отговорихте на въпроса ми.

— Добре, тогава мога да се върна към играта. На път съм да побежда баща ви за четвърти път. Ако съпругата ви е изчезнала, това си е ваша работа и по-добре идете да я намерите. — Тя му обърна гръб и влезе във всекидневната.

Ейдън изсипа цял куп ругатни под носа си. После се изкачи до спалнята им. Тревогата му нарастваше с всяка изминала минута. Той захвърли жакета и шалчето си и отиде до прозореца. Погледна навън в топлата, обляна с лунна светлина, нощ.

Тинкърби се приближи зад него.

— Няма и следа от нея, милорд — каза той. — Погледнах и в покоите на госпожица Елспет само за да съм сигурен. Не мога да проумея какво е накарало нейна светлост да изчезне по този начин. Обикновено тя не прави така. — Той скръсти ръце върху гърдите си и сведе замислено глава. — Може би пък да е излязла да изпее една от своите песни — след момент се обади той. — Все пак днес е Еньовден.

Ейдън рязко вдигна глава.

— За какво говорите? — попита той, като го погледна през рамо.

— Казах ви, че днес е Еньовден — каза Тинкърби с такъв тон, сякаш това обясняваше всичко. — Това е един от езическите празници, или нещо подобно.

— Не виждам какво общо има с това — ядосано каза Ейдън, а после се намръщи, когато една ужасна мисъл му дойде наум. — О, Господи, моля ви, не ми казвайте, че и тя е вещица като проклетата си леля. — Той прокара ръце през косата си. — Тинкърби? Моля ви, кажете ми истината сега.

— Тя не е точно вещица, милорд — каза Тинкърби, като пристъпяше неловко от крак на крак. — Просто леля й я е научила на това-онова, но тя не прави магии или подобни неща — или поне не зная да е правила досега.

— О, та това е прекрасно! — горчиво изрече той, представяйки си вече съпругата си да препуска наоколо върху летяща метла до леля си. — Тя не е *точно* вещица, така ли? Какво, по дяволите, означава това?

— Само, че до някаква степен е езичница, ако се досещате какво искам да кажа — каза Тинкърби, като потърка голямото си ухо. — Тя обича да почита богове и богини и тям подобни. Излиза на открито и им пее песни.

— Пее им песни, разбирам. Разбира се, че им пее. — Той покри очите си с ръце. — И къде по-точно пее? Очевидно не в кухнята с всички останали, защото единствените песни, които съм чувал да пее, са благоприлични химни.

— Често съм я виждал да се отправя към онзи голям дъб, на другия бряг на реката. Разбира се, в Клайд ходеше при скалите, но тук вие нямате такива скали, така че, предполагам, едно дърво върши същата работа.

— Това е просто прекрасно — промърмори Ейдън. — Жена ми пее песни на едно дърво. Е, добре. По-добре да отида и да я върна, преди да си е навлякла някоя беля.

С ускорена крачка, той се спусна през ливадите и прекоси реката. Мислеше си, че в края на краищата наистина се бе оженил за горска нимфа. Трябваше да разбере след абсурдния им разговор в кабинета му, че тя имаше някои странни възгледи, но никога не му бе хрумвало, че Елспет така добре бе успяла да напълни главата ѝ с глупости.

С дълги крачки той се изкачи на хълма. Луната осветяваше пътя му, въпреки че можеше да измине този път и със завързани очи. Пътеката му беше така позната, както дланта на ръката му. Всеки ден от детството си той я извървяваше.

Осъзна защо Серафина бе избрала точно това място — това бе място за мечти, за разгръщане на въображението. Знаеше това. Самият той бе мечтал тук през детството си, но, слава на Бога, бе надраснал този навик. Очевидно Серафина не бе успяла да направи това. Но не беше изненада за него, като се вземеше предвид силното ѝ увлечение по вълшебни приказки за принцове и истинска любов.

Предположи, че може би трябваше да изпитва благодарност за това, че бе успяла да свикне с мисълта за съпруг от действителността, даже той и да не можеше да превърне мечтата ѝ в реалност. Тя със

сигурност изглеждаше възприемчива към това, което той ѝ даваше, като се вземеше предвид въодушевляването от нейна страна по време на любовния им акт. Това го изпълваше с огромно задоволство. Не можеше да се спомни по-страстна нощ от предишната и нямаше да си позволи да пропусне друга като нея, особено ако Серафина се чувстваше достатъчно възстановена да извършва езически ритуали на лунна светлина.

Стигна до върха на хълма, където земята се изравняваше и образуваше поляна. Замръзна на място от изумление и пое остро дъх, смаян от гледката, която се разкри пред него.

Серафина стоеше изправена на брега на езерото, окъпана в лунна светлина. Дългата ѝ тъмна коса се разпиляваше по гърба. Бялата ѝ, батистена нощница се развяваше около изящните ѝ глезени. Старият дъб я увенчаваше с клоните си — един напълно подходящ фон за горска нимфа. Над главата си тя бе издигнала ръце с длани, обърнати нагоре. Лицето ѝ бе отпрано към звездното небе, докато пееше. Чистият ѝ, ясен глас се извисяваше в бавна, натрапчива мелодия, която той никога не бе чувал, но която преобръщаше цялото му същество с неземната си красота.

*О, велика, Богиньо! О, велики Боже,
в тази вълшебна нощ на Еньовден
моля ви, изпълнете живота ми с
чудеса и радост. Помогнете ми да се слея с
енергиите, които се носят в омагьосания нощен
полъх.
Благодаря ви.*

Той наблюдаваше очарован, когато тя започна да танцува. Гласът ѝ все още се извисяваше с умоляващ тон, но сега без слова. Тя се движеше леко в кръгчета, босите ѝ крака едва забележимо се плъзгаха по тревата, докато гъвкавото ѝ тяло се олюляваше грациозно, в такт с тайнствената музика. Изглеждаше като истинска кралица на феите.

Той се почувства, пленен от божествената музика на сирена — един момент отвъд времето, в който самотата завинаги бе прогонена, където нищо не съществуваше, освен Серафина и самият той, небето

над тях и земята под тях. Сякаш те винаги са били тук на това място, сякаш лек дъждец от звездна светлина се изсипваше върху тях и заслепяваше всичко наоколо. *Времето ще се върне назад и ще настане ерата на златото...*

Ейдън разтърси глава и прокара ръка през очите си, сякаш да се върне отново към действителността, но тя се бе изплъзнала от съзнанието му. Точно това, сега бе реалност, другият му живот не изглеждаше нищо повече, освен една смътна сянка, почти забравена от него. Серафина и песента ѝ — това представляваше действителността на това неземно място.

Той се приближи до нея бавно, сякаш насън. Краката му сами се движеха, едната му ръка бе протегната напред. Серафина забави ритъма, после спря. Песента ѝ замря в гърлото, когато усети присъствието му и се извърна към него.

Не стори нищо, не каза нищо. Само се взираше в него с разширени, замечтани очи — очи, които, изглежда, отразяваха светлината на луната. Ръцете ѝ бяха отпуснати встрани. И тогава тя се усмихна.

Това едва не го извади от равновесие — тази усмивка, толкова загадъчна и многозначителна. Може би тя е била самата Богиня, която го призоваваше от незапомнени времена.

Когато доближи брега на езерото, той видя, че два лебеда — един бял и един черен, плаваха безшумно и безгрижно по повърхността му. Серафина стоеше също толкова безмълвна. Тишината на нощта се нарушаваше само от стенанието на вятъра и далечната песен на славей. Тя го очакваше.

Той я достигна. Можеше да долови лекото ѝ дихание. Ръцете му се заровиха и потънаха в гъстите ѝ копринени коси. Устните му се доближиха до нейните, докоснаха ги, вкусиха още повече от тях, когато езикът му проникна в топлата им, мека вдлъбнатина.

Росни капки, си помисли той с напълно замаяна глава, и все пак никога през живота си не се бе чувствал с толкова ясно съзнание. Капки роса и цветя. Той лакомо отпиваше повече и повече, като пчела, която търсеше сладък нектар. А тя му отвърщаше с готовност. Диханието ѝ идваше учестено в гърлото ѝ. Сърцето ѝ се разтупка под пръстите му, когато тя отвърна на целувката му докрай, като езикът ѝ се вплете страстно в неговия.

Той я обгърна с ръце и притегли крехкото ѝ тяло към себе си. Ръцете му изследваха формите ѝ и преминаваха по изящните ѝ черти. Той вдъхваше от упояващото ѝ ухание — мириса на самата земя, и сърцето му се разтуптя от болезнено желание. Не можеше да мисли, едва си поемаше дъх, можеше само да се опиянява от досега с мекото ѝ, сладко тяло, притиснато срещу неговото. Можа само да издърпа тънката материя над бедрата ѝ. Ръцете му търсеха голата ѝ плът — толкова мека, толкова гладка. Той обхвана задните ѝ части и я привлече силно към възбуждения си пенис. Искаше да я накара да почувства безпределната сила на желанието си към нея.

Тя потрепери в отговор. Пръстите ѝ бързо я освободиха от дрехите, а той нетърпеливо свали ризата си, като я разкопчаваше небрежно. Ръцете ѝ се плъзнаха по пламналата му гръд и галеха раменете и ръцете му. Тя вдигна лицето си в очакване на целувката му, когато от устните ѝ се откъсна сладко стенание, което го подлуди от възбуждение.

Той я целуна дълбоко в устата. Езикът му се плъзна в топлата ѝ вътрешност, сякаш искаше да запази всяка част от нея за себе си. Ръцете му се движеха неуморно по гърба ѝ. Пръстите му набираха нагоре нощницата ѝ. Той нетърпеливо вдигна глава само за да изтегли материята през главата ѝ и да я захвърли на една страна. Наклони тялото ѝ към тревата и се надвеси над нея, като я притисна назад към хладната земя.

Толкова красива... толкова съвършена, си помисли той, докато свеждаше глава към едната издигната, заоблена гърда. Зърното ѝ беше толкова нежно розово, вече възбудено за него. Той го пое с устата си и започна да го вкува, да го притегля леко, като се опияняваше от заглушените ѝ стенания, от начина, по който тя се извиваше под него. Бедрата ѝ се притискаха към неговите. Тя обвиваше с единия си крак задните части на бедрата му, а после с другия.

Той изстена от допира ѝ. Желаше я толкова много, щеше да се разкъса от копнеж. Бързо седна, изхлузи ботушите си от краката, после се освободи от панталоните и ги захвърли настрана. Нито за миг не отмести поглед от нея, а тя лежеше на земята с ръце, издигнати над главата. Наблюдаваше го през цялото време с искрящите си зелени очи. Устните ѝ бяха леко разтворени. Единственото ѝ движение беше учестеното издигане и спадане на гърдите.

Никога през живота си Ейдън не бе виждал нещо толкова пленително. Бе загубил ума и дума, прехласнат от красотата и женствеността ѝ. Почувства се като Бог, който се приближаваше към своята Богиня — Богиня, която сякаш го очакваше с пищните си форми, за да посее семето си в нея. Почувства се като вятъра, като светкавицата, гръмотевицата и проливния дъжд — всички стихии, освободени във величествената буря на страстта, която бушуваше у него.

Той се наведе към нея. Милваше меката ѝ коса, целуваше я по челото, по бузите, нежно я ухапа по брадичката и достигна до пухкавите ѝ устни. Целуна я продължително и дълбоко, докато едната му ръка опипваше къдрите на женските ѝ устни между бедрата. Тя въздъхна под устните му и разтвори краката си, за да го улесни, и той плъзна пръстите си между влажните копринени гънки, толкова зрели и толкова очакващи го. Тя се изви от допира му, изстена, когато пръстите му се потопиха в меката ѝ, женска плът, толкова загадъчно, толкова възбуждащо. Всичките ѝ къдри бяха влажни от росни капки.

Той не можа да се сдържи — трябваше да разбере какъв вкус имаше тя. Издигна се и се плъзна надолу, докато главата му се изравни с бедрата ѝ. После ги разтвори, повдигна колената ѝ и сведе глава. Прокара езика си по женските ѝ устни, плъзна го между тях и започна да я гали, докато леките ѝ викове не изпълниха нощта. Тя имаше вкус на слънчева светлина и земя, на цветя и дъжд. Опияняваше го като най-силното вино.

Той стисна зъби. Не знаеше колко може да се сдържа. Искаше да ѝ достави удоволствие, но начинът, по който я докосваше, го подлудяваше от сладострастие. Испитваше отчаяно желание да влезе в нея, да се потопи в пламналата ѝ плът. Точно когато тази ужасна мисъл премина през объркания му разсъдък, тя със стенание го издърпа за раменете към себе си, разтвори краката си широко в очакване. Малката ѝ ръка хвана възбудения му член и го насочи към себе си. Дъхът ѝ идваше към бузата му горещ и учестен.

Със стон на облекчение, той се издигна над нея и проникна в жарката ѝ плът с един продължителен тласък. Тя го пое с цялата му дължина, като издаваше леки стенания, докато той потъваше все по-дълбоко в нея с бърз и равномерен ритъм, към разтърсващия върховен

момент. Мускулите му се напрегнаха, когато достигна до върховното усещане.

Хвана я за задните части и я приближи още до себе си. От гърлото му се откъсна остър вик, когато семето му се надигна и проникна в нея на горещи вълни. Тя го разтърсваше, разкъсваше го на милиони парчета, превръщаше го в нещо напълно различно.

Той едва долавяше виковете ѝ в отговор на неговия, когато бедрата ѝ силно се притиснаха към него и отново го възбудиха, докато не почувства, че щеше да се пръсне от толкова много удоволствие. Никога, никога през живота си не бе преживял нещо толкова невероятно.

Острите ѝ виковете най-накрая замряха в леки стенания. Ръцете ѝ постепенно се отпуснаха от гърба му, после паднаха встрани и той усети само учестения ѝ дъх в устата си.

Ейдън усети, че разумът му се възвръща, когато ударите на сърцето му се успокоиха. Погледна надолу към нея, тази необикновена жена, която беше в състояние да го изкара извън контрол, която, по дяволите, беше толкова отзивчива, че дори и сега го караше да се гърчи от възбуда. От ъгълчетата на затворените ѝ очи покапаха сълзи, които се търкулнаха надолу по бузите ѝ. Той се издигна на един лакът, внезапно угрижен, да не би да бе проникнал твърде грубо в нея.

— Какво ви е, любима? Защо плачете? Не съм ви наранил, нали? — прошепна той, като поемаше с целувка сълзите ѝ.

— Всичко друго, но не и това — каза тя и въздъхна трепетно. — О, Ейдън... — Тя го целуна по рамото. — Аз... аз не мога да ви обясня.

— Не трябва да ми обяснявате — отвърна той, като отмести един влажен кичур коса от лицето ѝ. — Бях точно тук с вас. О, Господи! Любима, та това беше толкова необикновено изживяване. — Той объркано поклати глава. — Не зная какво се случи. В един момент ви гледах да танцувате, а в следващия... Не зная. Честно, не зная. — Той падна настрана, като освободи бедрото си от крака ѝ и с неохота се откъсна от нея. — Изглеждаше, че всичко щеше да изчезне. Чувствам се като пълен глупак, когато казвам това, но кълна се в Бог, помислих, че съм попаднал в друго време.

— Това трябва да е едно от вълшебствата на Еньовден — с трепетен смях отвърна тя и го целуна по врата. — Приказно време.

— Не зная нищо за вълшебствата на Еньовден, но ще приема вашето обяснение. Мисля, че Шекспир е имал право за това. — Той я прегърна. — Изкарахте ми ума, като изчезнахте. Защо мила? Нима само за да изпеете вашата песен? Между другото тя беше хубава, едно от най-прекрасните неща, които някога съм чувал.

Тя се обърна в прегръдката му и го погледна в очите.

— Вие нямате нищо против това? Тази нощ исках да почета Бога и Богинята. Имах нужда да го направя тук, до дъба.

— Ммм — промърмори той. — Разбирам това много добре. Стариат Йехова винаги е имал определено, величествено присъствие.

— Йехова? — попита тя, като прокара пръсти през косите му. — Така ли наричате това дърво?

— Винаги съм си мислил, че дъбът се казва Йехова. Може би защото е толкова стар. — Той хвана едната й ръка и целуна всеки един от пръстите й.

Тя се усмихна.

— Вашето въображение е далеч по-голямо, отколкото искате хората да повярват.

— Това е нещо добро, особено след като открих, че жена ми е езичница — отвърна сухо той. — Можете да ми кажете, любима. А аз си мислих, че сформирате хор, защото изпитвате дълбока и чиста любов към църквата.

— Музиката — отвърна разсеяно тя, като вплете пръсти в неговите. — Обичам музиката. Няма значение какво е тя, след като е хубава. И аз не съм истинска езичница. — Тя се замисли за момент. — Просто вярвам, че има най-различни начини да се почита едно божество. Църквата е прекрасна, но такива са и древните ритуали. Те ме карат да се чувствам по-близо до небето и земята. В църквата говорят само за това, че земята трябва да се напусне възможно най-бързо, за да се отиде на небето. Намирам това за смущаващо, защото толкова много труд е положен, за да ни изпратят тук, на земята.

Ейдън се засмя.

— Не сгреших, че ви нарекох Титания, нали? Вие ставате за почетна кралица на феите. Сигурно сте ме омагьосали.

— Това ли мислите, че съм направила, Ейдън? — попита тя с напълно сериозен вид. — Аз... аз не искам да си мислите, че правя

чудеса и магии като леля Елспет. Никога не бих направила такова нещо.

Ейдън избухна в смях, намирайки я за напълно възхитителна.

— И за момент не съм си помислял, че се опитвате да уловите отражението ми в огледалото, за да ми направите някаква любовна магия, ако това е, което ви притеснява. Сигурен съм, че съм защитен срещу нея, след като съм такъв дебелоглав човек.

— Вие наистина сте дебелоглав — съгласи се тя с лека усмивка, но очите ѝ бяха тъжни. — Водили сте тежък живот, така че това не ме изненадва. Сега разбирам по-добре защо мислите по този начин.

— О, така ли? — изрече той сигурен, че Серафина нямаше и най-малка представа за начина му на мислене. Ако знаеше, нямаше да лежи до него и да му се доверява толкова много. Той се отдели от нея и легна по гръб с поглед, зареян към звездното небе. Серафина беше напълно невинна, без никакъв опит с мъжете, освен с него самия. И той не беше блестящ образец за мъжкия вид, въпреки че беше негов типичен представител.

Тя заслужаваше много повече от това, което можеше да ѝ предложи. И не можеше да се отърве от чувството, че бе мерзавец пред нейната непоклатима вяра в него. Тя не можеше да си представи наистина какъв живот бе водил той, колко много жени бе имал, с какви ласкателства се бе отнасял към тях, докато успееше да ги спечели. А сега беше тук и се възползваше от нейната невинност. Държеше се като полудял от сладострастие глупак, само защото съпругата му го бе пленила с морскозелените си очи, със сладкия си, непорочен характер. Той с цялото си същество желаше да я дари с онази романтична любов, за която тя мечтаеше, но не можеше. Не можеше да направи нищо, за да промени това положение.

Ако имаше и искрица честност у него, той щеше да ѝ разкрие какъв беше в действителност и отново щеше да разбие всички ѝ илюзии.

Откри, че му харесва тя да се отнася към него като към някакъв герой, колкото и лъжливо да беше това впечатление.

— Ейдън? — попита колебливо тя.

— Хм? — отвърна той, като отново погледът му падна върху нея. Той се издигна на лакът. — Какво има?

— Просто се чудех за какво си мислите.

— Нищо, което ви интересува — отвърна сухо той. — Вътрешните ми помисли не могат да понесат едно разследване, особено такова, каквото вие искате да предприемете.

— Съжалявам, не исках да ви разследвам. Исках само да кажа, че не ви е било лесно да израснете без майка, а да не говорим за неприятностите с баща ви и сестра ви. Животът ви трябва да е бил много труден.

Ейдън, който бе обезоръжен от това нейно изказване, се изправи рязко. В гърлото му се загнездваше тежка буца. Не бе свикнал някой да му съчувства. Той наистина не знаеше какво да прави с такова неприятно усещане. Уязвимостта не бе една от силните му черти, а Серафина го накара да се почувства уязвим повече от всякога. По дяволите! Даже не бе очаквал, че тя щеше да влезе под кожата му до такава степен, че да го накара да се чувства толкова безпомощен. Това въобще не му се нравеше.

Той не беше герой, колкото и да му харесваше тази идея. Едно нещо беше да гледат на него като на такъв, друго — да живее като такъв. Нямаше никакъв начин да задоволи невероятно високите ѝ очаквания. Може би, сега беше най-добре наистина да разбие илюзиите ѝ, преди нещата да бяха стигнали твърде далеч.

Не беше също свикнал да лежи чисто гол на лунната светлина до жена, с която току-що бе правил страстна любов, и да разкрива най-потайните кътчета на сърцето си. Едно нещо беше да се люби със Серафина, друго — да споделя неща, които пазеше дълбоко погребани в себе си през по-голямата част на живота си.

— Ейдън? Какво има? Нима казах нещо, което не биваше?

— Не, разбира се — каза той и изведнъж изпита желание повече от всичко да бъде сам, далеч от нейните любопитни въпроси. Той откри нощницата ѝ в купчината дрехи около себе си. — Ето, облечете я — рязко каза той и я подаде. — По-добре е да ви отнеса обратно в леглото. Вие сте изтощена и едно излияние няма да ви помогне. Въобще не трябваше да ви оставям тук навън.

Той самият се облече, като не обърна внимание на болката, която помрачи лицето ѝ.

Беше твърде зает с опитите си да пребори своята собствена.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На другата сутрин Серафина отвори очи с натежало сърце. Не бе сигурна каква бе причината Ейдън внезапно да се затвори в себе си, но това я разтърси и разстрои, особено след като двамата бяха преживели нещо толкова невероятно — един велик момент, който, тя със сигурност знаеше, че бе предоставен от Бога и Богинята.

Ейдън беше с нея на онова другото място, така изгубен във времето, както и самата тя. Бе сигурна в това. Той ѝ се бе отдал напълно и също така, напълно се бе затворил в себе си веднага щом страстта му се бе охладила. Бе я върнал в къщата, положи я на леглото, и изчезна надолу по стълбите, като каза само, че трябвало да довърши писмените си работи.

Тя усети ръцете му да я прегръщат леко в ранните часове преди зазоряване. Но само три часа по-късно изчезна също толкова внезапно. Тя остана със затворени очи, защото не искаше да знае, че е будна. Но долавяше всяко негово движение, докато той се обличаше и безшумно затвори вратата зад себе си, като отново я остави сама.

Богинята може би имаше право, че Серафина трябваше да следва сърцето си, но явно не бе взела под внимание сърцето на Ейдън.

Ейдън дори нямаше сърце, или поне не истинско, не и ако можеше така страстно да я люби в един момент, и в следващия — да се отнася така студено към нея, сякаш нямаше вече нужда от нея, защото си бе взел това, което искаше. Бе я покорил така изцяло, че вече му бе омръзнала. Досада, навярно с привкус на отвращение, че съпругата му танцуваше и пееше полугола на лунната светлина като езичница, за каквато я мислеше. Разбира се, той се бе възползвал. Не защото я обичаше, а защото тя го бе улеснила толкова много.

Цялото спокойствие, което Богинята ѝ бе изпратила, цялата радост, която тя бе преживяла в страстните прегръдки на Ейдън, всичко бе изчезнало, сякаш никога не бе съществувало. Бе я оставило само с неизмерима мъка в сърцето и сетивата. *Търсете истината и*

знайте, че аз съм тази, която я показва... Няма да ви обременя с повече знание, отколкото можете да понесете...

Миналата нощ тя бе търсила истината. Сега ѝ се искаше никога да не я бе научавала.

Беше неделя — денят, в който хорът трябваше да пее в църквата. Но тя бе изгубила всякакво въодушевление от техния дебют. Равнодушно хапна малко от закуската, която Джени ѝ поднесе, докато слушаше с половин ухо бърборенето на прислужницата, но в същото време се чудеше къде можеше да е Ейдън, защо той бе напуснал леглото им, преди тя да се събуди.

— Не е ли вълнуващо, милейди? — каза Джени, като ѝ помогна да си облече една копринена рокля с цвят на праскова. — Най-накрая настана денят след всички наши приготовления.

— Да, наистина е вълнуващо — унило отвърна Серафина, докато Джени закопчаваше последните копчета на роклята, която Серафина пазеше специално за случая.

— О, милейди, нямате ни най-малка представа — мама, братята ми и сестрите ми с нетърпение очакват да ни чуят. Даже чичо Джордж ще дойде в църквата, а той от години не е ходил на църква. А Плъм изглежда, сякаш ще се пръсне от гордост — той ще носи най-изискания си костюм.

— Мисля, че това е чудесно — отвърна Серафина, докато Джени ѝ поставяше шапката. — Джени... къде е лорд Оубри?

— Тук съм — обади се Ейдън, влизайки в стаята. — За бога, Серафина, изглеждате възхитително! Това боне на главата ви е прелестно.

Тя се насили да се усмихне. Ейдън я погледна с достатъчно мил поглед, но тя не беше глупачка. Топлотата, истинската топлина, която искреше от очите му през последните няколко дни, бе изчезнала. Сега тя бе заместена от израза на вежлива учтивост.

— Благодаря — отвърна тя и се почувства още по-тежко. Това любов ли беше или загуба — това ужасно чувство на празнота в нея? Любов ли беше тази бездна, която той създаваше между тях и тя не знаеше как да прекоси?

Няма да ви обременя с нещо, което не можете да понесете... бе казала Богинята възможно най-ясно. Серафина се надяваше това да бе вярно, защото се чувстваше, сякаш умира.

— Серафина? — каза Ейдън, като направи знак на Джени да напусне стаята. — Вие сте пребледнели. Още ли ви е зле?

— Чувствам се прекрасно. Може би съм нервна заради службата, това е всичко. — Тя вдигна глава и се погледна в огледалото, като се преструваше, че приглажда косата си. Изпитваше отчаяно желание да избегне погледа му.

— Сигурна ли сте, че това е всичко? — попита той, като хвърли един поглед към подноса. — Вие почти нищо не сте яли, а и не вечеряхте миналата вечер. Нещо повече, вчера припаднахте.

— Разбира се, че съм сигурна — за пръв път през живота си излъга тя. — Винаги изгубвам апетит, когато съм нервна. Убедена съм също, че нервността ми причини онзи глупав припадък.

Той само се преструва на загрижен, помисли си тя. Ейдън Деллауеър беше граф до мозъка на костите си, винаги изключителен джентълмен в леглото и извън него. Навярно той се държеше по същия начин с всяка жена, която любеше. Правеше си удоволствието и после учтиво я изритваше през вратата. Със съпругата му, въпросът стоеше малко по-неудобно, защото бе обвързан с нея, но тя бе сигурна, че той щеше да разреши този проблем.

Все още, ако не друго, поне имаше своята гордост. И за миг нямаше да му позволи да узнае, че бе разбил сърцето ѝ. Щеше да играе ролята на предана съпруга и никога повече нямаше да го обременява с противна за него любов. Никога нямаше да му покаже, че копнее по него с цялото си същество и навярно винаги щеше да копнее. Никога повече нямаше да му разкрие най-съкровените си чувства.

Адам и неговото измислено кипърско царство можеха да продължат да съществуват и Ейдън Деллауеър можеше да съществува редом с тях. Ейдън, когото тя мислеше, че обича, беше също такъв плод на нейното въображение, както Адам винаги е бил. Тя бе скъсала и с двамата. Не я бе грижа дали имаше и капка истина в спомените ѝ за живот, който бе живяла преди почти хиляда години на далечен византийски остров. Сега тя трябваше да се справи с един настоящ живот и Ейдън щеше да бъде възможно най-малката част от него. Трябваше да бъде така. Иначе не ѝ се мислеше как ще да оцелее.

— Може би трябва да останете вкъщи днес — смръщи чело Ейдън. — Не ми харесва бледият цвят на лицето ви. Едно нещо е църковният хор, друго е вашето здраве.

— Моля ви, не се тревожете за здравето ми — каза тя, като се насили да звучи по-весело. — Уверявам ви, просто малко съм уморена.

— Уморена ли? А, да, това не ме изненадва. — Той я приближи изотзад и положи ръце на раменете ѝ. — Наистина ви държа до късно и вие вече сте изтощена.

Серафина сведе глава, искаше ѝ се да изкрещи. Беше я държал до късно ли? Това ли бе единственото, което можеше да каже за всичко, което се бе случило между тях?

— Само моя е вината, ако реша да се насладя на нощния въздух — отвърна тя и се обърна към него с принудено весел поглед. — Не трябва да караме баща ви и вашата сестра да ни чакат. Сигурна съм, че са загрижени да пристигнат навреме за службата.

Ейдън я погледна озадачено, но отпусна ръце.

— Както кажете. Прислугата вече тръгна.

— Тогава трябва да побързаме. — Тя взе ръкавиците си и ги сложи. — Хайде, Ейдън. Имаме работа да вършим и не трябва да се бавим.

Тя тръгна напред, преди той да успее да каже още нещо, и излезе от стаята. Искаше ѝ се да изчезне завинаги.

Шарлот позволи на Рафаел да я настани на пейката в първата редица на църквата в Дъндъл. Това бе обичайното ѝ място, от което наблюдаваше неделните служби. Тя с неохота свали ръцете си от врата му, като се наслаждаваше на допира до неговото бяло шалче. Върху него бе паднала една мека къдра от косите му. Знаеше, че не трябва да изпитва такива усещания. Бе дошла в църквата да се разкае за греховете си, а не да си позволява похотливи мисли.

— Благодаря — промърмори тя и сведе поглед, когато приглади полите си върху краката — крака, които ставаха изненадващо силни и жизнени, толкова отзивчиви, колкото и останалата част от тялото ѝ.

Тя се усмихна вътрешно. Криеше тайната си дълбоко в себе си.

— Удобно ли ви е? — попита Рафаел, като наклони главата си по-близо до ухото ѝ. — Искате ли още една възглавница?

Шарлот взе ръката му в своята и я притисна леко.

— Винаги сте толкова мил към мен, но не, чувствам се напълно удобно.

— Позволете ми само да поставя табуретката под краката ви. — Шарлот можеше да си представи какви мисли минаваха през главата му, когато силните му ръце се плъзнаха по глезените ѝ, за да се убеди, че краката ѝ бяха добре наместени.

Той отново се изправи. На красивото му лице нямаше и следа от сладострастни помисли, но Рафаел винаги напълно владееше чувствата си. Тя потрепери при мисълта от това, което можеше да почувства, ако пръстите му се плъзнаха малко по-нагоре под полите ѝ и я докоснеха, както той винаги си бе мечтал да я докосне.

Наблюдаваше го с периферното си зрение. Скоро щеше да настъпи денят, когато тя щеше да усети ръцете му, щеше да види лицето му напрегнато от копнеж по нея, както това на Фредерик, когато я галеше по най-интимните части. Точно както бе направил рано тази сутрин и я доведе до върховното състояние на екстаз, неспособен да ѝ устои. Чувстваше се толкова засрамена, че въобще си мислеше за тяхната среща, но не можеше да се сдържи да не го прави.

Искаше ѝ се да изкрещи при спомена за това, как Фредерик влезе в стаята със застинал израз на лицето. Но очите му бяха пламнали от желание, когато започна да я разтрива и се опитваше да се преструва, че нищо не се бе случило между тях.

Отначало и тя се преструваше на безразлична, но не след дълго не можа да устои на изкушението и отново разтвори крака и го покани да потопи пръстите си между трепетните ѝ женски устни. Още по-малко време ѝ отне да го убеди да захвърли ливреята си, да ѝ покаже голото си тяло. Възбуденият му член бе готов да проникне в нея. Издутият му мораво лилав връх я галеше и се плъзгаше безпомощно по влажните ѝ, чувствителни женски устни, но не влезе в нея, защото тя щеше да се омъжи девствена за Рафаел.

Първият псалм на проповедника внезапно я откъсна от замечтаното ѝ състояние. Това бе псалм, който тя самата можеше да повтори наизуст. Често си мислеше, че ако бе родена мъж, от нея щеше да стане отличен пастор. Но тогава тя щеше да наследи титлата маркиз вместо брат си.

... Това, което е в самото начало, което сме чули сушите си и видели с ушите си, което сме докоснали с ръцете си...

Ръцете ни са докоснали. Думите я накараха отново да се върне към сладострастните си спомени. Нямаше сили да устои на

похотливите си помисли, даже след като съзнаваше, че беше грях да се размишлява върху тези неща в църквата, въобще да си мисли за тях, а да не говорим за това да се вършат.

Но, о, какво вълнение, каква сила изпита тя, когато Фредерик въздъхна и простена, и я помоли тя да му позволи да проникне в нея. Тя нямаше друг избор, освен да му позволи да я обладае с езика си, вместо с издутия си пенис. Бедното момче! Едва ли можеше да му откажеше поне това удоволствие, след като му бе отказала всичко друго. Тогава той бе влязъл в нея настървено като куче, което се нахвърля върху кокал.

И неговите безпомощни стенания, когато се бе изпразнил между гърдите ѝ, само я бяха накарали да се почувства още по-силна...

Неволен стон се откъсна от устните ѝ и Рафаел я погледна загрижено. После я хвана за ръката.

— Добре ли сте? — прошепна той.

Тя кимна, после сведе очи и му позволи да задържи ръката ѝ. Знаеше къде точно желае ръката му да се движи в момента. Погледът ѝ попадна на пениса му. Не можа да не се изчерви при мисълта за тяхната сватбена нощ, за това, как той щеше да изглежда, когато Рафаел се приближеше до леглото ѝ, разкрил цялата си мъжественост. Знаеше с каква буйност той щеше да проникне в нея, толкова пълно, не като патетичния Фредерик — един жалък лакей.

Не, тя щеше да се отдаде само на един дук, или на никой друг...

Рязко вдигна глава, когато брат ѝ, баща ѝ и Серафина внезапно станаха от пейката, последвани от прислугата на Таунсенд, които напуснаха местата си от задната част на църквата. Те се подредиха от едната страна на олтара. Шарлот се втренчи в тях, недоумяваща какво си въобразяваха, че правят, като нарушаваха установения ред на службата.

И тогава за нейна най-голяма изненада те започнаха да пеят. Песента им се разнесе из църквата.

*Научи ме, Всемогъщи Боже,
на всичко, което е по Твоята воля,
И туй, което правя — да го правя за Тебе.
Всичко може да е Твое подобие:*

*нищо не може да бъде толкова подло,
което в Твойто име с този привкус,
не ще израсне лъчезарно и чисто.
Слугата, който следва тази кауза,
превръща своя робски труд в божествен,
Тоз, който стаята мете в Твое име,
превръща туй в едно прекрасно дело.
Това е философският камък,
който в злато прави всичко, що докосне,
Защото туй, що Бог докосне и владее,
не е по-малко ценно то от злато.*

Най-накрая, когато химнът завърши, от скованото гърло на Шарлот се разнесе ужасена въздишка. Тя рязко се обърна към Рафаел с очакването да го види също толкова възмутен, колкото и самата тя. Но вместо това той ѝ се усмихна. Очите му блестяха от наслада.

— Не е ли това една чудесна изненада? — попита я той, като притисна ръката ѝ. — Те са много надарени.

Тя отвори уста, но нищо не излезе. Не можеше да повярва, че всички се бяха съюзили зад гърба ѝ да нарушат светостта на службата с песен. И при това една подигравателна песен. Слугите пееха за своето място под слънцето, сякаш се мислеха за равни с господарите си, а и семейството ѝ, нейното собствено семейство, ги окуражаваше в това светотатство и стоеше редом с тях в този бунт срещу нея.

Лицето ѝ цялото почервения от гняв, но тя се насили да отвърне на усмивката на Рафаел с трепетни устни.

— Много, много хубаво — заекна тя, като се стараеше да запази самообладание, защото последното нещо, което искаше да види Рафаел, бе бушуващият гняв в гърдите ѝ. Навярно той не можеше да осъзнае, че всички те заговорничеха срещу авторитета ѝ, защото в противен случай незабавно щеше да сложи край на тази пародия.

— Цяла седмица репетираха — промърмори той, когато те подеха друга песен. От мястото си зад амвона проповедникът им се усмихна, после се засмя и на Шарлот. Тя не можеше да очаква от полуделия си баща да разбере в какъв глупак се превръщаше, но Ейдън... Ейдън като бъдещ маркиз трябваше да проумява. Това, което

ставаше, само показваше какво огромно влияние имаше съпругата му над него, защото предишният Ейдън щеше да се съобрази с дълбоката чувствителност на сестра си и никога нямаше да подкрепи такава подигравка, а камо ли да участва в нея.

През целия си живот Шарлот никога не се бе чувствала толкова предадена. Искаше ѝ се да крещи от гняв. Зад всичко стоеше Серафина — тя бе чакала да дойде нейното време, да намери начин да унижи своята зълва, като се бе преструвала, че питаеше добри чувства към нея. А през цялото време бе планирала да отнеме авторитета на Шарлот пред всички присъстващи в църквата, където тя не можеше да стори нищо, да каже и дума, без да се покаже сурова.

О, Серафина може би наистина си бе помислила, че бе открила съвършеното средство, с което да унищожи Шарлот. Но Шарлот щеше да ѝ покаже! Шарлот щеше да се омъжи за дук, да управлява имение много по-величествено, отколкото Серафина някога можеше да си представи. Всичко, което щеше да интересува Шарлот, беше и Серафина, и прислугата да изгният в ада.

Тя щеше да има власт. Щеше да бъде дукесата на едно от най-прекрасните имения във Великобритания, а всичко, което притежаваше Серафина, бе едно второкласно имение, един свекър алкохолик, който никой не уважаваше, и един съпруг, който не бе нищо повече от галено кученце. Обществото щеше да се изсмее в лицето на Серафина. Веднъж Шарлот да осигуреше своето собствено бъдеще, тя щеше да се погрижи цялата история за нагласената женитба на Серафина да излезе наяве.

Още два дни и тя щеше да бъде в Лондон, готова да задейства и последната част от плана си. И тогава всички те, щяха да съжаляват за начина, по който се бяха отнесли към нея.

Но все още нямаше да предприема нищо. Твърде много неща бе заложила на карта, за да рискува Рафаел да разбере истинските ѝ чувства.

Тя хвана топлата му ръка със своята, облечена в ръкавица.

— Не е ли това великолепно? — въодушевено изрече. — Най-накрая имаме собствен църковен хор. Бог наистина бе великодушен, като ни изпрати Серафина, защото, убедена съм, именно тя е подготвила всичко, нали?

— Да, така е — отвърна Рафаел, като нежно притисна ръката ѝ. Тя бе доволна поне от това, въпреки че усмивката му наистина ставаше още по-голяма, щом ставаше дума за Серафина.

Шарлот инстинктивно усети нечий очи да се взират в нея. Тя бързо извърна глава, само за да срещне този отвратителен поглед на Елспет. На сбръчканите ѝ устни играеше самодоволна усмивка.

Шарлот рязко отмести поглед. По гърба ѝ полази ледена тръпка. Винаги бе мразила Елспет Битън. Намираще я за невъзмутима жена с твърде проникателен поглед, сякаш можеше да погледне под кожата на човек и да прозре най-тъмните му тайни. Но Шарлот знаеше, че това е смешно. Навярно Елспет беше късогледа.

Шарлот разбираше, че и тя ѝ се подиграваше. О, да, по един или друг начин Шарлот щеше да се погрижи всички те да се пекат в ада.

Лондон беше най-големият град, който Серафина някога бе виждала. Разнообразните гледки и звуци я поразиха. Но най-много от всичко я впечатли градската къща на Рафаел.

Бялото гранитно здание се издигаше по протежение на почти половината от площад Хановер и Серафина се почувства не само невзрачна пред нея, но и напълно неспособна да предположи какво има вътре. Нямаше и най-малка представа какво да каже на майката на Рафаел, която със сигурност щеше да си помисли, че ѝ липсват всякакви обноски, без значение какво бе казал Рафаел за добрите ѝ намерения.

Серафина погледна нервно към Ейдън, но той, изглежда, бе забравил за страха ѝ и обръщаше внимание на сестра си. Това не я изненада. През последните два дни отчуждението между тях се бе задълбочило. Ейдън продължи да се отнася мило и внимателно, но нищо повече от това.

Той я пренебрегваше така успешно, сякаш бе затръшнал вратата пред лицето ѝ, оставил я сама от другата страна. Въпреки решението да не позволи хладното му отношение да я разстройва, не можеше да не се чувства дълбоко наранена. Защото каквото и да си втълпяваше, тя го обичаше из дън душа, а това не беше нещо, което можеше да промени.

Спеше с нея, но почти не я докосваше, освен несъзнателно в съня си. Присъстваше на масата за вечеря, но почти не казваше нищо. Очевидно мислите му бяха някъде другаде. Даже по време на дългото им пътуване до Лондон остави изцяло на баща си и сестра си да поддържат разговора. Тъй като лорд Делауеър нямаше много да каже, това даде възможност на Шарлот да им изнесе цяла лекция по вероучение, което разстрои още повече напрегнатите нерви на Серафина.

— Ще влезем ли, скъпа? — каза лорд Делауеър, като я хвана под ръка. — Така сте се втренчили в къщата на Рафаел, сякаш тя ще скочи и ще ви ухапе. Малко сте нервна, нали?

Серафина разтърси глава, за да прогони мъчителните си мисли.

— Наистина се чувствам малко притеснена — призна тя. — Всичко това е ново за мен.

— И внезапно — каза той, като стисна пръстите ѝ окуражително. — Нямахте много време да свикнете с идеята за вашето представяне пред обществото. Но вие ще се справите, скъпа, сигурен съм в това. О, небеса, щом за съвсем кратко време успяхте да донесете толкова радост на Таунсенд, помислете си, какво можете да сторите със скованите хора в Лондон.

— Точно това ме тревожи — отвърна тя с измъчена усмивка. — Не се справям много добре със скованите хора. Мисля, че приятелите ви ще ме намерят за най-голямата глупачка.

— Глупости — каза той, като я поведе нагоре по стълбите. — А и те въобще не са ми приятели. Никой от тях не е идвал да ме навести, откакто почина скъпата ми Изабел. Но това не е тяхна вина, а единствено моя. Така че нека и двамата погледнем на тази разходка из града, като на едно ново начало. Признавам си, че и моите крака са се разтреперили толкова много, колкото и вашите.

Серафина не можа да сдържи смеха си. Лорд Делауеър беше добър човек и неговите мили думи ѝ вдъхнаха увереност. Тя се изправи и вдигна гордо брадичката си, решена да не се остави да бъде уплашена. В края на краищата тя се бе справила твърде добре във величествената къща на Рафаел в графството.

Веднага щом Шарлот бе настанена удобно в стола ѝ, лакеят ги покани през сводестата врата и ги въведе в една прекрасна гостна зала,

цялата тапицирана с дъбово дърво, украсена с чудесни везани столове и инкрустирани мебели.

— Ваша милост, гостите ви пристигнаха — оповести лакеят пред Рафаел, който пишеше нещо върху забележително френско бюро, украсено с позлатен бронз.

Той веднага се изправи на крака и се приближи към тях с приветлива усмивка, която мигновено възвърна увереността на Серафина.

— Отлично — каза той, като целуна ръката на Шарлот. — Шарлот, изглеждате още по-красива от последния път, когато се видяхме, а това беше само преди три дена, нали?

Шарлот му се усмихна мило.

— Благодаря, Рафаел. Намирам се в чудесно настроение, защото съм тук с вас.

— О, радвам се, че доставям радост на някого — обикновено чувствам, че оказвам обратния ефект върху хората. Но това е да си дук. Цялата тази пищност и официалностите са толкова потискащи.

— Глупости — отвърна Шарлот. — Вие сте образец за всички останали.

— О, наистина се надявам да не е така — каза Рафаел. — Здравейте, Серафина. — Той взе ръката ѝ и я целуна. — Хубава работа, какво сте провесили нос — измърмори тихо той. — Да не сте влезли в бърлогата на лъв! — Той додаде с висок глас — Мама с нетърпение очаква да ви види. Не зная да е била толкова развълнувана от години насам.

Серафина бе сигурна в това — навярно дукесата вече съжеляваше, че така се бе излъгала, като я покани на гости.

— Дукесата тук ли е? — попита тихо тя. Въпреки че бе щастлива да види познатото засмяно лице на Рафаел, краката ѝ се подкосяха.

— Сега ще слезе. — Той се обърна към Ейдън и го потупа по гърба. — Радвам се да се видим, братовчеде. Поръчах чай за дамите, но смятам, че вие и баща ви се нуждаете от нещо по-силно.

— Ще пия чай с дамите — обади се лорд Делауеър за безкрайно облекчение на Серафина. Той изглеждаше, сякаш наистина бе решен да остане трезвен въпреки напрегнатите си нерви. — Но аз съм убеден, че Ейдън с радост ще опита от вашето чудесно шери.

— Благодаря — отвърна Ейдън, като стрелна Серафина със странен поглед, който тя не можа да разгадае.

Тя го пренебрегна и се приближи към Шарлот, като се опитваше да се разсее.

— Това наистина е една красива къща, не мислите ли? — отбеляза тя, защото не ѝ дойде нищо друго наум.

— Тази къща е представител на едно забележително историческо събитие, скъпа моя Серафина — отвърна надменно Шарлот, което само накара Серафина да се почувства още по-неловко. — Въпреки че не съм идвала тук от времето, когато бях дете, мога да ви уверя, че тя съдържа едно от най-прекрасните съкровища в цяла Англия. Например... — Шарлот започна да изрежда безкраен списък от антики и картини — следващата ѝ любима тема след темата за Бог.

Серафина я слушаше търпеливо, но пропусна покрай ушите си по-голямата част от излиянието. Много по-интересно ѝ бе да наблюдава Ейдън и Рафаел, защото, освен при тяхната среща на поляната, когато злополучно бе паднала от коня, това беше първата възможност след сватбата да ги види заедно.

Те се държаха напълно свободно помежду си. Всичките онези истории, които Рафаел ѝ бе разказал за приятелството си с Ейдън, сега се върнаха в съзнанието ѝ и тя видя колко близки в действителност бяха те. Почувства вина. Знаеше много повече за Ейдън, отколкото той въобще подозираше.

Той си нямаше и най-малка представа, че тя и Рафаел също бяха станали приятели — добри приятели, че той бе постоянна тема на разговорите им през онези три седмици, когато Рафаел се бе заел търпеливо с обучението ѝ. Той не знаеше колко много Рафаел ѝ бе помогнал, за да приеме женитбата си, как я бе накарал да се влюби в съпруга си.

Всичко, което знаеше, бе само, че двамата бяха нещо малко повече от непознати. Тази мисъл я притесни за първи път, защото, въпреки че Ейдън я пренебрегваше напоследък, тя не искаше той да се чувства измамен, да си мисли, че те преднамерено бяха скрили от него.

Нещо мрачно и ужасяващо премина през съзнанието ѝ, някаква мъглива мисъл, която не можеше да разбере, но тя потрепери от едно зловещо предчувствие.

Времето ще се върне...

Серафина прокара ръка през лицето си и се насили да възвърне вниманието си към Шарлот, но потрепери, студена пот я обля от главата до петите. И тя не знаеше защо.

Ейдън тайно, но непрестанно следеше Серафина с очи, докато тя говореше с баща му и братовчед му. Той напълно осъзнаваше колко неспокойна изглеждаше тя по отношение на това пътуване, толкова неспокойна, че цялата бе пребледняла и почти не пророни дума през последните два дни. Не че той самият бе особено разговорлив. Честно, той не знаеше как да се отнася към нея след това, което се бе случило между тях през онази нощ.

Все още се гърчеше от шока, че най-съкровениите му чувства бяха разкрити, и нямаше намерение да преживее това отново, без значение колко много обичаше Серафина. Имаше неща, които не можеха да понесат светлината на деня, и сърцето му бе едно от тях.

Бедата беше, че Серафина притежаваше необичайната способност без никакво усилие да докосва и най-интимните му чувства, а той бе безсилен да ѝ се противопостави — едно твърде опасно състояние.

Той решително бе избягвал всякакъв друг физически контакт с нея след онази нощ. Беше ужасен, че ако отново се любеше с нея, това щеше да го върне на онова другото място, където губеше всякаква представа за реалност, даже забравяше кой беше. Стената, която предпазваше душата му, се пропукваше и той оставаше незащитен и разтърсен.

Оттогава насам не бе я любил, защото бе загрижен за здравето ѝ. Тя изглеждаше толкова бледа и той не искаше да предизвика друг припадък. Но не знаеше колко дълго щеше да съумее да стои настрана от нея. Едва ѝ устояваше.

— Така, всички сте тук — обади се дукесата, като премина бързо през стаята. Копринената ѝ рокля прошумоля. На красивото ѝ лице бе изписана приветлива усмивка като тази на сина ѝ. — Делауеър, толкова ми е драго, че приехте поканата ми — и вие, Ейдън, скъпи, колко прекрасно е да ви видя след всичкото това време!

— Хубаво е да се завърнеш у дома — каза той. — Вие сте все така млада, както ви видях последния път.

— Ласкател! А, Шарлот, какво чудодейно лечение! Скъпа моя, изглеждате толкова добре — каза тя, наведе се и целуна Шарлот по

бузата.

— Благодаря, дукесо — отвърна Шарлот, като леко се изчерви при целувката. — Толкова мило от ваша страна, че ни поканихте.

— Глупости, дете. Време беше да ми върнете визитата. — Тя се обърна и протегна ръце към Серафина. — А вие, разбира се, сте младата съпруга на Ейдън. Това наистина е едно щастливо събитие.

— П... приятно ми е, ваша милост — заекна Серафина и направи несигурен реверанс. По цялото ѝ лице бе изписана паника. На Ейдън му се искаше да можеше да направи нещо, за да я окуражи, но сега тя трябваше да се справи сама, както и през остатъка от тази седмица.

— Мое мило дете, колко сте хубава — изрече дукесата, хвана Серафина за ръце и я погледна с удоволствие. — Рафаел, разбира се, ми беше казал това, но съм очарована най-накрая да го видя с очите си. Вие сте истинска красавица, точно каквато беше майка ви.

А, така значи, помисли си Ейдън. Рейф е разказвал за красотата на Серафина, така ли? Не можеше да каже, че тази идея му се нравеше. Всъщност тя въобще не му харесваше.

Но Серафина едва ли подозираше черните му мисли.

— Нима вие сте познавали майка ми? — попита тя с истинска наслада.

— Да, наистина. И въпреки че не я познавах много добре, помня я само с добро. Всички ние бяхме покрусени от преждевременната ѝ смърт.

Ейдън винаги бе харесвал много дукесата, но сега я харесваше повече от всякога, заради усилията ѝ да накара Серафина да се чувства като у дома си. Той се почувства виновен, че никога не си бе направил труда да попита за майката на Серафина.

Осъзна, че имаше толкова много неща от живота на Серафина, за които не бе я питал. Беше приел живота ѝ с Елспет за нещо дадено, сякаш нищо не бе съществувало преди това, макар да осъзнаваше, че баща ѝ бе починал, когато тя бе само на девет.

Хрумна му, че може би не искаше да знае за детските ѝ години, защото него никога не го е било грижа за собственото му детство и бе пренебрегнал и нейното. Все пак и тя бе страдала, когато беше загубила майка си и после баща си само няколко години по-късно. Срамуваше се от себе си, задето бе предположил, че той единствен бе преживял съкрушителна загуба, а той даже не познаваше майка си,

която бе починала броени минути след поетата от него първа глътка въздух. Неговата загуба изглеждаше незначителна пред непосилната скръб, която Серафина трябва да преживяла.

— Благодаря — промълви Серафина. — Много мило от ваша страна.

— Това е самата истина. Вие трябва да сте били много млада, когато майка ви е починала. Така че може би не си я спомняте добре.

— Бях на пет години — каза Серафина със срамежлива усмивка. — Но аз наистина я помня. Тя ми пееше приспивни песни. Имаше хубав глас.

— Да, наистина е така, скъпа моя. Сега си спомням! След вечеря тя обикновено пееше под акомпанимента на пианото. Глас на ангел, всички казваха така.

— Серафина го е наследила — обади се Ейдън, спомнил си за нощта, когато я бе чул да пее на поляната — неземната красота на гласа ѝ, който се извисяваше до небесата и завладяваше сърцето му. Той прогони този образ, защото му навяваше прекалено много объркващи спомени.

— Серафина сформира хор за църквата в Дъндъл. Вие трябва да дойдете и да ни чуете следващия път, когато пристигнете в Саутуел.

— Хор ли? Каква великолепна идея! Винаги съм намирала църковните служби в Дъндъл за прекалено скучни и смятам, че малко музика ще ги направи по-приятни. Ейдън, довели сте в Таунсенд една чудесна булка.

— Възхитен съм, че я одобрявате — отвърна той доволен.

— Естествено, че я одобрявам, скъпо момче. Ако успеете да намерите някоя също толкова очарователна и умна девойка за най-големия ми син, ще ме направите най-щастливата жена в света.

— Мамо, благодаря ви за вашата загриженост, но аз сам ще си избира съпруга — обади се сухо Рафаел.

— Тогава бих желала да се заемете с това, скъпи, защото вече загубих всякакво търпение — отвърна също така сухо дукесата и изгледа строго Рафаел. — Трябва да вземете пример от братовчед си, защото при вашата скорост вие никога няма да се ожените.

Ейдън се ухили. Това бе тема, дискутирана с години и нямаше да бъде приключена до деня, в който Рафаел не се озовеше пред олтара. Ейдън въобще не очакваше това да стане в близко бъдеще. Рафаел бе

така зле настроен срещу женитбата, както и самият Ейдън винаги е бил. Той бе решен на всяка цена да избягва оковите на брака възможно най-дълго време. Ейдън се съмняваше, че скоро щеше да има нова дукеса.

— Сигурен съм, че Рафаел ще се ожени, веднага щом си намери подходяща съпруга — каза тихо Шарлот с поглед, забит надолу в ръцете си. — Трудно е да се намери жена, подходяща за положението на дукеса. Трябва да бъдат взети под внимание произходът, правилното възпитание, и, разбира се, не на последно място — Рафаел се нуждае от уравновесена жена, която знае как да управлява неговото домакинство.

Сърцето на Ейдън се разкъсваше от мъка заради сестра му, която съдбата така жестоко бе измамила. Можеше да стане чудесна съпруга на някой мъж, но тя не се оплакваше. Винаги първо мислеше за щастието на хората, които обичаше, и едва след това за себе си.

Днес, присъствието ѝ тук бе един съвършен пример за нейната всеотдайност, защото той знаеше колко трудно ѝ беше да се изправи лице в лице с външния свят в своето положение. И въпреки всичко, тя желаше да го направи, защото той я молеше, точно както бе пренебрегнала възгледите си, за да се сприятели със Серафина по същата причина. А сега тя бе тук и говореше самоотвержено за женитбата на Рейф, при все че Ейдън подозираше, на нея щеше да ѝ бъде трудно да вижда скъпия си приятел със съпруга и пълна къща с деца, която тя никога не можеше да има.

— Убеден съм, че Рейф най-накрая ще изпълни своя дълг — обади се той тактично. — Но понеже го познавам, подозирам, че няма да ни каже нищо до последния момент, така че предлагам да сменим темата.

— Съгласен съм — нека да говорим за нещо друго — каза строго Рафаел. — Във всеки случай пред нас стоят по-важни дела. Защо не кажете на всички какво сте планирали за седмицата? — Той отведе майка си до едно кресло и я настани в него.

Вниманието на дукесата бе успешно отклонено и тя започна да изрежда всички срещи, които бе организирала.

— Мислех си, че най-добре като за начало ще бъде да направим кратки визити на някои личности. Така мога да представя Серафина и Шарлот възможно най-малко врява и клюки. Най-важното събитие ще

бъде балът, който съм организирила тук, за да представя официално сестрата и съпругата на Ейдън. Слухът за него вече се разнася из града и, естествено, поканите вече са изпратени, така че ще пристигнат много гости. Но преди бала ще посетим приема на лейди Дъдли и тържеството на сър Джордж и лейди Хопли...

Ейдън слушаше с едно ухо безкрайно дългия списък, но не можеше да се съдържи да не наблюдава Серафина с периферното си зрение.

С ръце в скута си, тя седеше на канапето и изражението на лицето ѝ изглеждаше някак си далечно. Но вместо отнесенния израз, който тя придобиваше винаги когато мечтаеше, очите ѝ сега бяха мрачни, неспокойни. Единственото обяснение, което намери, бе, че тя все още се страхуваше от предстоящата седмица.

Нещо болезнено го прободеше в сърцето и той трябваше да потисне внезапно си желание да отиде при нея, да я прегърне, да прогони с целувки страха ѝ, да я увери, че тя щеше да очарова обществото точно както бе пленила него самия.

Той погледна Рафаел само за да види, че и братовчед му не слушаше — вместо това също наблюдаваше Серафина. Лицето му бе смръщено. Но това не беше гримаса на неодобрение. Ейдън познаваше всички гримаси на братовчед си, колкото и незабележими да бяха те. На лицето му бе изписана загриженост и — Ейдън почти можеше да се закълне — някаква истинска привързаност.

Той прогони тази мисъл от главата си, защото знаеше много добре, че Рейф и Серафина почти не се познаваха. И все пак... все пак бе свидетел на неговото поведение при падането ѝ от коня, на истинската му тревога за Серафина, която Ейдън бе отдал на същата причина, която обясняваше неговата собствена ужасена реакция.

Но сега, както и тогава, това чувство на безпокойство отново го загложди — чувство, че имаше нещо повече между тях. И той не харесваше мисълта, че те криеха нещо от нето. Въобще не му харесваше, както и мисълта, че Рафаел се възхищаваше от красотата на Серафина.

Ейдън стисна устни. В съзнанието му се загнезди мрачно подозрение, твърде неуместно наистина, и все пак не можеше да отшуми.

Недейте, Рафаел, бе казала тя, когато той, Ейдън я бе целунал. После нейното внезапно объркване. А сега изражението върху лицето на Рейф. Нещастieto на Серафина напоследък. Внезапното ѝ решение да му позволи да я люби. И след всичките ѝ протести срещу любовния акт беше изненадващо лесно да отнеме девствеността ѝ. После припадъкът ѝ на следващия ден.

Прекара ръка през лицето си. Не беше възможно. Просто не беше възможно. Не можеше да повярва, че двамата го бяха мамили, докато той беше в Лондон. Рейф никога нямаше да направи такова нещо. Нито пък Серафина, сладката, откровена Серафина. Серафина, която бе казала, че брачните клетви значеха за нея повече от всичко друго на света.

Напоследък тя се бе отчуждила от него. Мисълта за престоя им в Лондон в къщата на Рафаел я ужасяваше. Тя всъщност никога не бе говорила за това, но страхът ѝ прозираше от всяко действие, от всеки жест.

Той стисна очи при спомена за думите на Плъм, че всеки следобед Серафина излизала на своя кон — кон, който именно Рейф ѝ бе подарил. И уклончивите отговори на Серафина, когато той я бе питал как е прекарала това време.

Нима Серафина се бе отдала на съпруга си, само за да бъде сигурна, че той нямаше да подлага на съмнение бащинството на детето, което тя щеше да роди след осем или девет месеца? Може би в края на краищата нейното падане въобще не беше случайност, а преднамерен опит да се отърве от детето на своя любовник. Не. Той нямаше да повярва на това. Не и за съпругата си. Не и за най-близкия си приятел на земята.

Ейдън стисна ръцете си в юмруци. Съвпадение. Това беше. Това *трябваше* да бъде.

Но той реши да наблюдава и двамата много внимателно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Серафина стисна зъби от новия пристъп на безпокойство, докато Джени я преобличаше за бала. Тя може и да се бе убедила, че встъпването в обществото беше много по-малко мъчително преживяване, отколкото бе очаквала, но тази вечер всичко беше напълно различно.

Джени поправи гънките на бледозелената ѝ сатенена рокля и после приглади дантелената наметка върху нея. Тя докосваше с нежност перлите и букетчетата копринени цветчета по краищата.

— О, милейди — въздъхна, после отстъпи назад и изгледа Серафина с възхищение. — Вие наистина изглеждате като принцеса.

— Не зная дали е така — отвърна Серафина, докато Джени поставяше венчето от рози върху масурите на косата ѝ. — Убедена съм, че принцесите изглеждат много по-спокойни. Нямам нищо против светските визити и наистина се забавлявах на музикалната вечер, но сега се чувствам като агне, тръгнало на заколение. О, Джени, какво лице стане, ако се покажа като пълна глупачка пред четиристотин души?

— Не зная защо разсъждавате така — отвърна Джени. — Само почакайте негова светлост да ви види. Навярно няма да се отдели от вас през цялата вечер. Ще бъде толкова възхитен.

Серафина напълно се съмняваше в това. Сигурна беше, че Ейдън щеше да се окаже твърде зает с гостите, за да ѝ обърне някакво внимание. Може би, това беше за добро, защото за нея беше важно да продължава да прави впечатление на весела и жизнерадостна, щастлива в брака си жена. А ѝ беше трудно да го прави в присъствието на Ейдън. Тогава нещастieto ѝ я измъчваше още повече. Отчуждението между тях само бе нараснало. Винаги, когато бяха сами, въздухът се изпълваше с напрежение.

О, на обществено място Ейдън се отнасяше внимателно към нея, но когато бяха насаме, държанието му бе хладно. Дори бе стигнал толкова далече, че да спи в съседната стая с извинението, че тя се нуждаеше от почивка поради дългите вечери и късните приеми.

Но тя знаеше истината. Знаеше я и Ейдън, колкото и да се преструваше, че нищо не бе станало между тях. Сега той се намираще в своя свят и нямаше повече нужда от нея. Ейдън, който винаги бе заобиколен от жени — стари, млади, красиви, изтънчени жени, които се съревноваваха помежду си само за една от загадъчните му усмивки и няколко минути разговор с него.

Ейдън с лекота приемаше вниманието, което му се отдаваше, сякаш почти не я забелязваше. Хванал я под ръка, той представяше Серафина на обществото, отнасяйки се като съвършения съпруг. Всичко бе преструвка, една ужасна преструвка. Те вече не се смееха заедно. Ейдън никога повече не ѝ подхвърли един от онези свои погледи на възхищение, които тя толкова обичаше, сякаш двамата споделяха някаква своя лична шега.

Вместо това, непрекъснато я наблюдаваше хладно и преценяващо, сякаш очакваше всеки момент тя да се спъне и да го изложи. Серафина се опита да се преструва, че не забелязва това, но когато се движеше из стаята, имаше непрестанното усещане, че погледът му неотлъчно я следваше. Някога този поглед беше мил. Някога той бе крил в себе си изражение на привързаност. Даже страст. А сега не изразяваше абсолютно нищо.

Тя бе преживяла само два дни на истинско щастие с него. Два дена, които трябваше да ѝ стигнат за остатъка от живота. Той ѝ бе донесъл радост, която си бе взел обратно.

Серафина потъна в креслото пред тоалетната масичка и подпря буза на ръката си. През цялото време, непрекъснато бе заобиколена от хора, но никога не се бе чувствала толкова самотна.

На вратата леко се почука и Джени я отвори. Тя тихо излезе, когато се появи Ейдън. В ръцете си носеше квадратна кутия.

Серафина рязко изправи глава и стана, като сграбчи края на масичката за опора.

— Ейдън... какво правите тук? — Той бе невероятно красив в черното си копнинено сако, с черни бричове до коляното и бели три — четвърти чорапи. Яркосините му очи още повече изпъкваха на фона на тъмните дрехи. Тя се надяваше, че той ще я прегърне силно и окуражително, ще ѝ каже, че все още го интересува, макар и малко.

Но вместо това той спря в средата на стаята.

— Изглеждате... изглеждате необикновено красива тази вечер — каза с дрезгав глас.

Тя отмести поглед встрани.

— Благодаря. — Искаше ѝ се той да не си прави труда да се преструва. — Нали вие избрахте балната рокля, така че не съм изненадана, че ви харесвам.

Той не отговори на това.

— Имам нещо за вас. Бяха на майка ми — каза студено. — Успях да ги откупя от златаря, при който баща ми ги бе заложил. Искан да ви се отблагодаря за всичко, което направихте за семейството ми тази седмица. Не ви беше лесно, но вие се справихте.

— Направих всичко възможно — отвърна тя със свито гърло. Нима той не знаеше, че щеше да стори всичко за него, абсолютно всичко, дори и сега? — Това е и мое семейство.

— Да — разбира се. Ами, смятам, че в края на краищата седмицата бе много успешна. Баща ми се държеше отлично и направи много, за да промени мнението на хората за себе си. Но най-много съм доволен от Шарлот, която сега е напълно различна жена, жизнена, бърлива, доверлива. — Сега той наистина се усмихна.

— Да — отвърна Серафина. Тя знаеше, че усмивката му не бе предназначена за нея. — Сестра ви разцъфна като майско цвете при всичкото това внимание, с което е обградена. Всички бяха толкова мили, а тази вечер ще бъде най-великият момент за нея, или поне така каза тя. Дължите много на Рафаел и майка му за това, че ни предложиха своето гостоприемство и подкрепа.

Лицето на Ейдън застина в неразгадаема гримаса.

— Сигурен съм, че е така. Очевидно вие и Рейф бързо се сприятелихте.

— Аз харесвам братовчед ви. Той е мил. — *За разлика от вас*, си помисли мрачно тя. — Той също е и много забавен.

— Забавен ли? — Ейдън вдигна вежди. — Не познавам много хора, които биха описали Рейф като забавен тип. Повечето биха казали, че им всява страх. Но тогава отношенията между вас двамата са различни от това, което вече видях. Бих казал, твърде топли.

Серафина цялата се изчерви. Тя се почувства засрамена за това, че бе скрила истината от Ейдън. Но сега не беше време за обяснения. Той и без това вече беше ядосан и навярно щеше да се ядоса още

повече, когато разкриеше тайната ѝ. Може би трябваше да изчака, докато се завърнеха в Таунсенд, и тогава да му обясни всичко.

— Виждам, че не желаете да обсъждате тази тема — каза той, а в очите му не гореше пламъкът на яростта, а някакво вледеняващо презрение. По гърба ѝ полази тревожна тръпка.

— М... мисля, че долу ни очакват — заекна тя, като се чудеше дали той вече не знаеше, дали за това я гледаше с този хладен поглед.

— Много добре, Серафина. Но бъдете сигурна, че ще ви накарам да говорите за това веднага щом се върнем в Таунсенд. Прекалено сте прозрачна, скъпа, колкото и да си мислите, че сте успели да скриете истината от мен.

Той захвърли кутията на тоалетката.

— Ето, вземете. Можете да си ги сложите, защото ще продължим да се преструваме, както досега. — Той се извърна на пети и пресече стаята. После отвори вратата.

— Ейдън, почакайте... — Но вече беше твърде късно. Вратата се затръшна с трясък зад него. Тя взе кадифената кутия и я отвори с треперещи пръсти. Вътре имаше една изумително красива огърлица от смарагди, също такива обеци и един пръстен с четвъртит смарагд по средата.

— О, Ейдън! — прошепна с пресекнал глас тя. Искаше ѝ се той да ѝ бе подарил всички тези изящни неща от сърце, а не като студен и презрителен жест. Но вината беше също и нейна, защото сега беше ясно, че Ейдън знае всичко и затова беше побеснял.

Серафина хвана с ръце главата си и заплака, сякаш сърцето ѝ щеше да се разкъса от мъка.

Ейдън държеше под око Серафина, докато тя се представяше на безкрайната върволица от хора, които непрекъснато прииждаха в залата. Лицето ѝ се усмихваше, тя се справяше добре с всички официални поздравления и той не можа да открие нищо, в което да я обвини. Нищо, освен измяната ѝ с Рафаел, която тя почти бе признала.

Затова той искаше да убие и двамата.

Имената, които бяха оповестени, го изкараха от мислите му.

— Лорд Сигрейв. Госпожа Робърт Сигрейв...

Ейдън погледна към настъпващата тълпа и видя към тях да се задава неканена Алис Сигрейв, следвана от Едмънд, който имаше лице на невестулка и също такива малки, бляскави очички. Той застана зад майка си и погледна Серафина, сякаш се бе натъкнал на нещо, което вонеше отвратително.

На Ейдън му се прииска да го удари с юмрука си.

— А, скъпа Серафина! — изгука Алис със сладък гласец, като взе ръката ѝ. — Не сме се виждали от цял век. Трябва просто да ви поздравя за вашата женитба. Наистина, какъв късметлия е Оубри. — Тя се втренчи в Серафина с ледена усмивка. Очите ѝ я пронизваха като два кинжала. — По-голям късметлия от моя Едмънд, който е истинският наследник на това богатство — процеди през зъби тя така тихо, че явно думите ѝ бяха предназначени само за ушите на Серафина. — Надявам се и двамата да се задавите, отвратително момиче такова!

Серафина отвори уста от изумление, после отново я затвори и леко отстъпи крачка назад.

— А, виждам Сигрейв и очарователната му майка — винаги готови да кажат нещо приятно — гневно изрече Ейдън. Никой не можеше да говори на жена му по такъв начин, не и тези двамата, които вече бяха сторили достатъчно, за да я унищожат. — Желаете ли да ви отърва от присъствието им, скъпа моя? Убеден съм, че дукесата не е съзнавала, че по погрешка е включила тази паплач в списъка на гостите.

Едмънд и майка му станаха моравочервени.

— М... моля за извинение? — изпелтечи той. — Как се осмелявате, господине!

— О, лесно. Не съм свикнал да лъжа, негоднико, нито пък да се преструвам — нещо, в което изглежда и двамата сте се специализирали. Нито пък ще стоя и ще слушам как обиждате съпругата ми. Серафина?

Тя поклати глава.

— Няма смисъл да се прави сцена от това — отвърна със задавен глас тя, когато хората наоколо започнаха да извързват глави към тях. — Оставете ги да влязат.

— Много добре — каза Ейдън. — Прекланям се пред великодушието на съпругата си. Но ви предупреждавам и двамата.

Стойте настрана от нас, защото аз не съм така великодушен, както жена ми, наистина ще направя сцена, ако това се наложи.

Алис Сигрейв стрелна Серафина с един последен поглед на презрение и се отдалечи, следвана от сина си като куче по петите.

— Благодаря — изрече меко Серафина с насълзени очи. — Никога не съм предполагала, че ще ги видя пак. Откъде разбрахте?

— О, чух първия порой от злъчни думи направо от устата на Едмънд малко след като вече се бяхме оженили. Тинкърби ми разказа останалото, или поне каквото знаеше. Съжалявам, Серафина. Не знаех, че и те са в списъка на гостите. Предполагам, дукесата си е мислила, че ще постъпи правилно, като покани твоите роднини.

— Няма значение — отвърна тя с поглед, забит в земята.

— Напротив, има, но по-добре е да не обръщаме внимание на присъствието им. Време е да открием танците. Тъй като Рейф е домакинят на бала във ваша чест, вие двамата ще поведете първия танц. Съмнявам се, че това ще представлява някаква трудност — добави той. Мисълта Рейф да докосва съпругата му по какъвто и да било начин, го вбесяваше.

Тя прехапа език.

— Ейдън...

— По-късно — изсъска той. — Сега не разполагам с нужното търпение. Вървете, Серафина, и запомнете, че ви гледа не само цялото общество, но и аз също.

Серафина сведе поглед.

— Няма да ви разочаровам — промърмори тя.

Ейдън изсумтя.

— Не е ли твърде късно за това?

Лицето ѝ пребледня като платно и тя се втрени в Ейдън. Изглеждаше, сякаш той току-що я бе зашлевил. По един или друг начин наистина го бе направил.

— Както кажете, милорд — измънка тя. — Но вие не можете само мен да вините, нали така?

Ейдън просто поклати глава.

— Вие наистина имате интересен възглед върху нещата — каза той със зловна нотка в гласа. Подаде ѝ ръката си. — Позволете на съпруга си да ви въведе в балната зала. Поне тази услуга мога да ви окажа и е малко вероятно да ми откажете.

Тя нямаше друг избор, освен да го хване под ръка, и той я поведе през тълпата от гости, които им правеха път. В края на дансинга Рафаел стоеше до Шарлот и Ейдън се отправи към него.

— Съпругата ми — рязко каза той, като му подаде ръката на Серафина. Той се извърна рязко и се оттегли. Не искаше да има нищо повече с тях двамата.

Серафина изпита желание да се строполи на пода. Чувстваше се толкова унижена и разтревожена от поведението на Ейдън. Как можеше да бъде толкова мил и да я защитава от злобните нападки на Сигрейв в един момент, а в следващия — да се отнася така студено с нея?

— О, боже! — погледна я Рафаел и после проследи с намръщен поглед Ейдън. — Карахте ли се вие двамата? Ейдън изглежда сърдит.

Серафина го издърпа настрана.

— Рафаел, трябва да поговорим насаме.

— Това наистина звучи сериозно. Но сега не можем да говорим — всеки момент ще започне кадрилът. Защо не се срещнем малко покъсно навън в градината, когато и двамата се освободим? Ще ви дам знак.

Серафина кимна с облекчение. Рафаел щеше да оправи нещата. Той винаги знаеше как да го направи.

Тя изтанцува кадрила, доволна, че си спомняше стъпките, на които Рафаел я бе научил. Последва валс с Ейдън, но тя не изпита удоволствие от първия си танц с него, защото той не пророни и дума. Ръката му я бе стиснала за гърба като менгеме, докато я въртеше в резки кръгове. От всеки негов жест тя можа да почувства яростта му. Неговата сподавена ярост я караше цялата да настръхва.

Той се поклони и я пусна в края на танца, сякаш тя беше една напълно непозната. На Серафина ѝ се прииска да потъне вдън земя от унижение, защото знаеше какво си мислеха хората наоколо.

Тя танцува полка и още два валса, и после отново кадрил с господата, чиито имена почти не помнеше. През цялото време очакваше Рафаел да ѝ даде знак, но не пропусна да забележи всички онези очарователни жени, които Ейдън покани на танц.

Най-накрая, когато вече едва се държеше на краката си от умора, Рафаел едва забележимо кимна с глава и тихо изчезна през една от

страничните врати към терасата. Серафина го последва веднага щом успя да се освободи от заобиколилите я гости.

Шарлот видя Рафаел да се измъква сам на терасата и избра този момент за начало на своите действия. През последните три часа тя очакваше да останат насаме с толкова голямо нетърпение. Тази вечер бе нейната голяма нощ — най-великата в живота ѝ. Тя внимателно бе планирала всичко. Щеше да изчака мига, в който той останеше сам — един вълшебен миг. Нямаше по-подходящ.

Тя се отправи до вратата и после насочи инвалидния си стол към терасата, когато никой не я наблюдаваше. Но за свое най-голямо разочарование не можа да види Рафаел никъде наоколо. Приблужи се до парапета и се огледа.

Той бе долу, силуетът му се изправяше притихнал в сянката.

Тя тъкмо щеше да го повика, когато гласът му отекна към нея през мрака и за момент тя объркано си помисли, че той говореше на нея. Но веднага осъзна грешката си. Сега, когато очите ѝ привикнаха с мрака, можа да различи фигурата на друг човек, който се присъедини към него. Беше жена. На Шарлот ѝ се прииска да изкрещи от раздразнение.

— Добре, за какво е всичко това? — попита той. — Вие и Ейдън се гледате като куче и котка, а това не е нещо ново.

Шарлот разтревожена осъзна, че той се обръщаше към Серафина.

— О, Рейф! — Серафина се обърна към него на малко име. — Ужасно е! Мисля, че Ейдън някак си е разбрал за трите седмици, които прекарахме заедно. Той е много, много ядосан. Нали вие нищо не сте му казали?

— Аз ли? Опазил Бог, разбира се, че не. Кълна ви се в това. Какво ви кара да мислите, че той знае всичко?

Шарлот сграбчи облегалката на стола си. Цялото ѝ тяло се обля в пот.

— Той само спомена нещо за това, че сме добри приятели — каза Серафина. — И... и не мога да си обясня как, но той знае, сигурна съм в това. И според мен усеща, че крием нещо от него. Казва, че го мамя. — Тя покри лицето си с ръце. — Не зная какво да направя.

— Серафина... може би правите от мухата слон. Ще говоря с Ейдън, ако искате, но...

— Не. Не му казвайте нищо. И без това е достатъчно разстроен. Не искам да го е яд и на вас, особено след като идеята беше единствено моя.

— И аз имам дял в това — каза той, като потърка извивката на носа си. — Ако правилно си спомняте, аз пръв ви направих предложение.

Шарлот си мислеше, че бълнува. Тя притисна устата си толкова силно с ръце, че усети в нея вкуса на кръв. Това бе всичко, което можеше да стори, за да не изкрещи. *Не, Рафаел!* — изпищя безмълвно тя. — *Не и вие. Вие никога не можете да сторите такова нещо, никога. Вие сте чист, непорочен християнин, който ме обича. Не нея, а мен!*

— Да, да, вярно е — каза Серафина и попи очите си с кърпичка. — Но това не трябва да има значение. Аз съм тази, която го предаде.

За ужас на Шарлот, Рафаел се изправи и прегърна Серафина.

— Шшшт — отвърна тихо той. — Мисля, че предателство е твърде силна дума. Вие само искахте да се научите как да бъдете добра съпруга.

— Да — изхълца тя. — Наистина исках.

— Тогава само това е от значение. Всичко скоро ще отmine, ще видите. Гневът на Ейдън никога не продължава дълго време. Трябва да си призная, че наистина се чувствах виновен, защото трябваше да действам зад гърба му, но Ейдън ще ни разбере, сигурен съм в това. Според мен аз му направих услуга.

Шарлот ококори очи. Услуга ли? Рафаел бе сложил рога на брат й и смяташе, че му е направил услуга? Това бе най-отвратителното нещо, което някога бе чувала, но тя трябваше да очаква това от Серафина. Рафаел беше нещо напълно различно. Как можеше да бъде толкова развратен, за да преподава уроци по любов на съпругата на Ейдън? О, или това се подразбираше от само себе си.

— Вие наистина му направихте услуга. До скоро той бе много доволен от всичко, на което ме научихте.

Рафаел се засмя.

— Това е облекчение, благодаря на Бога. Не ми се искаше да вярвам, че съм ви подвел при такава важна отговорност.

— Вие сте много мил. Наистина трябва да се ожените, Рафаел. Вие ще станете добър съпруг на някоя щастливка.

— Моля се на Бога нещата никога да не опрат до това. Не мисля, че съм създаден за брачен живот, Серафина. — Той въздъхна. — Да ви кажа истината, надявам се Хюго да се укроти и да улегне. Той може да създаде внучетата, които майка ми толкова много иска, и в същото време да се погрижи за наследниците на титла „дук“.

— Не искате ли да се ожените? — смаяно попита Серафина. — Но защо не?

Шарлот можеше да каже на тази глупачка защо не, но с усилие се въздържа да не се обади. Рафаел не биваше да узнае, че тя ги подслушваше.

— Защото искам да се оженя само по любов, а досега не съм открил жената, която да породи това чувство у мен. Мисля, че е твърде късно за мен.

— О, Рафаел... това е толкова тъжно. Не искам да си представя, че ще прекарате целия си живот сам. Може би ако горката Шарлот не бе саката, вие щяхте да се ожените за нея.

— *Шарлот?* Да не сте полудели? — Той се втренчи невярващ в нея. — Не бих се оженил за Шарлот, даже и ако тя беше единствената жена на света. Не искам да прозвучи безмилостно, но тази жена е вещица. Серафина, тя ще превърне живота ми в ад, с непрестанните си тиради за социално положение и дълг, а да не говорим за религиозните й безсмислици.

Ръцете на Шарлот паднаха от облегалките на стола. Целият свят се завъртя пред нея. Това не можеше да е вярно. Рафаел я обичаше. Той винаги я бе обичал. Беше пренебрегнал другите жени само заради нея. Той никога не й бе давал повод да си помисли нещо друго. Но да чуеше, че той я смяташе за вещица... че тя бръщолеви религиозни безсмислици?

Шарлот имаше чувството, че той я бе пронизал в сърцето.

— О — обади се Серафина. — Предполагам, че това е вярно. Но си мислех, че вие я обичате.

— Обичам я, както се обича една досадна сестра. Признайте, че не е лесно да се общува с нея.

— Не е. Но тя наистина се старее да бъде мила.

— Да, така е, но направете ми услуга и забравете за опитите си да ме ожените. Достатъчно слушам майка ми непрекъснато да ми го напомня. Напълно съм доволен от сегашното си състояние. — Той ѝ се усмихна. — Почувствах се най-близо до домашния уют през трите седмици, когато прекарахме заедно в Саутуел. И когато свърши това, аз с радост се завърнах към ергенския си живот. Елате, трябва да се връщаме обратно вътре. Гостите ще се чудят къде сме.

— Благодаря ви, че ме изслушахте. Може и нищо да не съм разрешила от проблемите си, но се чувствам малко по-добре.

— Това е добре. Винаги можете да разчитате за всичко на мен, Серафина. За това са приятелите.

Шарлот бързо се отдръпна от парапета и се скри в сянката, докато те се изкачиха по стълбите и изчезнаха в балната зала.

В сърцето ѝ се надигна черна ярост — омраза като никога преди това. Тя се надигаше вътре в нея като змия, задушаваше я, докато почти не можеше да диша.

Как се осмеляваха те? Как се осмеляваха да ѝ отнемат всичко, което някога бе искала? Как се осмеляваха да говорят за нея като за някаква досадница, която едва можеха да изтърпят? Те двамата бяха само едни безбожни прелюбодейци, измамили всички около тях с невинното си поведение, а през цялото време се бяха отдавали на разврат точно под носа ѝ.

Тя цялата се разтрепери от ярост. Предадена. Предадена от мъжа, когото винаги бе обичала толкова всеотдайно. Предадена от своята зълва, която искаше само да я унижи. Шарлот, направена за посмешище в собствения си дом. Предадена от собствения си брат, който бе довел тази вещица в живота им и даже не съумя да запази верността ѝ за повече от една нощ.

Предадена. Предадена. Предадена.

Тази дума отекваше отново и отново в съзнанието ѝ като чук, който забиваше пирони в ковчег. И точно това бе нейното бъдеще. Сега то бе напълно погребано. Отнет ѝ бе върховният миг. Завинаги бе покосена прекрасната ѝ мечта да стане дукеса с власт, пари и влияние.

Но тя щеше да намери начин да ги накара да страдат, както те го сториха. Нямаше да намери покой, докато не си платяха за своите

грехове. Закле се в това.

Щеше да запази тайната за себе си. Щеше да я използва като свое предимство, когато му дойде времето. Нямаше нужда никой да знае, че тя може да ходи така, както някога бе ходила. Нямаше да им даде основание да си мислят, че нещо се е променило, не и докато не откриеше начин да им отмъсти.

Отне ѝ цели десет минути, но най-накрая успя да си придаде на лицето спокойна усмивка и се върна в залата. През цялото време само си мислеше как най-добре да се възползва от новите сведения, които бе научила.

— Шарлот, толкова съжалявам, че ви пренебрегнах през цялото време — каза Серафина и седна до Шарлот с желанието да си свали обувките и да разтрие уморените си крака. — Мисля, че засега изпълних дълга си и никой няма да ме упрекне, че съм седнала до вас за няколко минути.

— Ни най-малко не се безпокойте, скъпа ми сестрице — отвърна Шарлот и я потупа мило по ръката. — Забавлявах се почти през цялата нощ — толкова много нови неща научих. Ха! Ще се смаете, като узнаете колко новини човек може да научи от вечер като тази.

— Наистина ли? Боя се, че не научих почти нищо, освен безброй имена, които скоро отново ще забравя. Не ме бива много да помня имена. На вас много повече ви се отдават светските разговори, отколкото на мен.

— А, да. Та нали на това са ме учили?

Серафина не знаеше какво да отговори на това, тъй като Шарлот беше станала инвалид на дванадесет. Баща ѝ почти не бе разговарял с нея, а брат ѝ е бил далеч от нея през цялото това време. Но истина беше също, че Шарлот сияеше през цялата тази седмица. Правеше голямо впечатление със своите остроумия.

Серафина, напротив, бе се чувствала като пълна глупачка. Винаги, когато трябваше да води смислен разговор, езикът ѝ се преплиташе.

— Толкова съм щастлива, че тази вечер всичко ще свърши и най-накрая ще можем да се върнем въкъщи на спокойствие и тишина.

— Предполагам и Рафаел мисли така — каза Шарлот, като я погледна през клепачи с периферното си зрение.

— Той беше много щедър през цялото това време, нали? Сигурна съм, че според него седмицата беше много претоварена. При все, че майка му, изглежда, се забавляваше много.

— Дукесата винаги и била много общителна жена. Тя никога не е харесвала живота на село, за разлика от Рафаел. Изглежда, на село той намира да прави всевъзможни забавни неща, не е ли така?

— Ако наричате отглеждането на насаждения забавление, предполагам, че е така. — В действителност на Серафина не ѝ се искаше да говори за Рафаел. Тази тема ѝ напомняше за тревогите ѝ с Ейдън, които тя правеше всичко възможно да забрави. Ейдън старателно я избягваше след първия им и единствен танц. Той се държеше, сякаш въобще не го беше грижа за нея, и това само я нараняваше.

Ейдън беше най-безчувственият мъж, когото тя бе имала нещастieto някога да срещне — мъж с ледена буца на мястото на сърцето. Колкото повече мислеше за това, толкова по-голям яд се надигаше у нея. В края на краищата тя не бе сторила нищо нередно, само бе пропуснала да му спомене за уроците, които бе взела при Рафаел.

— Лейди Оубри, лейди Шарлот?

Тя вдигна поглед, към една от най-красивите жени, които някога бе виждала през живота си. Косата ѝ, подредена във висока модна фризура, имаше цвета на есенни листа. Кожата ѝ беше толкова свежа и румена като току-що откъсната праскова. Имаше страстни, кестеняви очи. Носеше изящна бледосиня рокля от сребристо ламе върху атлазен комбинезон. Серафина ахна от възхищение.

— Простете, че ви се представям сама, но тъй като съм стара позната на Оубри, надявах се, че няма да имате нищо против. Аз съм лейди Хариет Мънроу.

— Приятно ми е — отвърна Серафина, като стана на крака. Чудеше се защо очите на Шарлот се изостриха с такъв жив интерес.

— Лейди Мънроу — каза Шарлот и я погледна с приветлива усмивка. — Разбира се. Често съм слушала брат ми да говори за вас.

— Нима? Колко ласкателно. Трябваше да видя със собствените си очи булката на Оубри. — Тя изгледа Серафина от главата до петите и лицето ѝ светна от вълнение. — Каква очарователна рокля, лейди

Оубри, и колко добре ви стои! Мисля, че е една от роклите на мадам Бърнард, нали така? И вашата също, лейди Шарлот.

— Брат ми винаги е покровителствал мадам Бърнард — отвърна Шарлот. — Но колко сте досетлива да разпознаете роклите ѝ.

— Нищо подобно — потръпна с рамене лейди Мънроу. — Намирах се в салона, когато брат ви поръчваше чеиза на съпругата си. Всъщност, по-правилно би звучало да кажа, когато той се опитваше да го поръча. — Тя се засмя. — Бедният човек нямаше никаква представа какво щеше да направи и ме помоли аз да му помогна. Доволна съм, че мадам Бърнард е спазила поръчките ми до най-малките подробности, както виждам от роклите ви.

Дъхът на Серафина замря. Тази жена е поръчала красивите рокли, които Ейдън ѝ беше подарил? А той не бе споменал и дума за това, като запази всички овации за себе си. Тя се изчерви и се почувства напълно унижена.

— Съпругът ми е много щедър — отвърна тя, като се опитваше да възвърне самообладанието си. — Много мило от ваша страна, че сте му помогнали.

— О, колкото до това, Ейдън винаги е бил пълен невежа, когато стане въпрос за дрехите на една жена. Виждам, че лейди Оубри е наредила да преправят една от балните ѝ дрехи за вас, лейди Шарлот. Колко добре ви стои.

— Благодаря — каза Шарлот. Тя почувства голямо раздразнение, защото лейди Мънроу знаеше, че роклята не бе ушита за нея. — Нямах нищо подходящо за случая. Решихме да дойдем в последната минута.

— А, разбирам — отвърна Хариет Мънроу, като си играеше с ветрилото. — Може би ще се подготвите по-добре за следващия сезон.

Тя отново насочи вниманието си към Серафина, която вече започваше да се чувства неловко като мишка, хваната от котка.

— Братовчед ви Сигрейв ми е приятел. Представете си моята голяма изненада, когато той ми каза, че през всичките тези години сте се криели в Уелс. Кой можеше да си представи, че Оубри щеше да се ожени за вас толкова бързо — при все, че според мен той е трябвало да вземе предвид финансовите си проблеми, нали така?

Серафина нямаше представа какво се криеше зад нападките на тази жена, но тя не се съмняваше, че лейди Мънроу не беше дошла тук да любезничи. Не можеше да си поеме дъх, за да отговори, цялата

завладяна от ужасното усещане, че току-що се бе върнала в Баухил единадесет години назад, в последния си ден, когато го напуснаше. И сега се чувстваше заобиколена от същата мръсна сган, към която тя не принадлежеше и никога нямаше да принадлежи.

— Моля да ме извините — заекна тя. — Там... някой ме вика с ръка.

Тя прекоси стаята толкова бързо, колкото я носеха краката, но всъщност не тичаше. Бузите ѝ бяха пламнали. Която и да беше лейди Хариет Мънроу и каквито и да бяха взаимоотношенията ѝ с Ейдън, Серафина не искаше никога повече да се среща с нея.

Не можеше да повярва, че Ейдън имаше змия за приятелка.

Ейдън тъкмо придружаваше дукесата от трапезарията обратно в балната зала, когато видя нещо ужасно — Хариет Мънроу разговаряше със Серафина и сестра му. Същето му почти спря да бие. Хариет бе способна на най-злъчните думи и от това, което можеше да види, той не се съмняваше, че тя отправяше своята злоба към Серафина.

Дори не бе предполагал, че Хариет присъстваше. Не бе дошла с другите и той не бе чул да оповестяват името ѝ. Явно бе дошла покъсно.

— О, боже, не! — измърмори той, когато Серафина рязко се извърна и избяга.

— Какво има, момчето ми? — попита дукесата, която беше винаги нащрек.

— Нищо — просто една неочаквана и нежелана гостенка, която е напълно способна да направи скандал — отвърна той. — Ще ме извините ли, дукесо?

— Разбира се — каза мило дукесата и освободи ръката си от неговата.

Ейдън се спусна към Хариет, решен да разбере какво бе казала, за да накара Серафина да избяга. В момента може и да беше ядосан на жена си, но не можеше да спре да се отнася към нея покровителствено. Каквото и да бе сторила. Никой не заслужаваше нападките на Хариет. Той знаеше това.

— О, Хариет! — обърна се той към нея, като се опитваше да изглежда спокоен, докато отвътре целият кипеше. — Каква изненада

да ви видя тук. Вече сте се запознали със сестра ми.

— Също и със съпругата ви — усмихна се тя. — Какво *провинциално* създание е тя.

— Ще ни извините ли, Лоти? — Той хвана Хариет за лакътя, а сестра му го изгледа изненадана, но той нямаше време за обяснения — не че можеше да предложи някакво основателно извинение.

— Ейдън — запротестира Хариет, докато той я отвеждаше към вратата — какво си мислите, че правите?

— И аз искам да ви задам същия въпрос. Не мислите ли, че появата ви тук е проява на лош вкус?

Хариет го погледна дяволито.

— Нали не очаквате, че можете да предпазите съпругата си от всички свои бивши любовници, Ейдън? Тогава трябва да изтриете от списъка с гостите имената на половината жени в Лондон.

На Ейдън му се прииска да я разтърси толкова силно, та чак зъбите ѝ да затракат в прелестната ѝ главица.

— Не ставайте абсурдна! — изсъска той и се принуди да се усмихне, когато мина покрай няколко любопитни зяпачи. — Тази вечер е дебютът на съпругата ми. Не можете ли да я оставите на мира, за да му се наслади? Как смееете да пристигате тук и да ѝ казвате, че вие и аз някога сме били любовници?

— Не трябваше да ѝ го казвам. Мисля, че тя сама се досети за това.

— Несъмнено с голяма помощ от ваша страна. — Ейдън я отведе до антрето. — Наметалото на лейди Мънроу, и по-бързо, ако обичате. Нейна светлост не се чувства добре.

— Но, Ейдън, аз едва-що пристигнах — гневно изсъска тя. — Какво ще си помислят хората?

— Пет пари не давам за това. Навярно повечето от тях вече знаят какво да си помислят. Сега ще си тръгнете, а аз ще се погрижа да се качите обратно на каретата си — процеди през зъби той и захвърли наметалото върху рамената ѝ. — И най-добре се престорете на отпаднала — заради всички, които ни наблюдават. — Той на практика я избута през вратата, после надолу по стълбите към тротоара.

— Скъпи, наистина мисля, че постъпвате неразумно. Вашето поведение е скандално.

— Извинете, мадам, но според мен вие правите скандали. Как се осмелявате по такъв начин да приближавате съпругата ми?

Хариет го погледна намусено.

— Това не ви засяга. Вие дори не я желаете, всички знаят това — новината, че сте се оженили за нея само заради парите ѝ, е плъзнала из целия град. Вие сам ми го признахте.

— Може и да съм се оженил за парите ѝ, може и да не съм я желал тогава, но сега аз я желая и кълна се в Бог, ще се боря за това, което ми принадлежи!

Хариет ококори очи.

— Не ми казвайте, че сте се влюбили в тази глупава селска мишка — каза тя невярващо. — Вие, небезизвестният граф на Оубри, човекът без сърце? Моля ви, не ме карайте да се смея, Ейдън.

Ейдън я сграбчи за раменете и този път наистина я разтърси силно.

— Не е ваша работа, нито на когото и да било друг, какво има между мен и съпругата ми. Предупреждавам ви, Хариет. Стойте настрана от Серафина. Иначе, кълна се, че ще ви накарам да съжбялявате. — Той рязко я пусна. Цялото му тяло се тресеше от гняв.

Хариет изтупа раменете си.

— За човек, който според Едмънд Сигрейв е танцувал само веднъж със съпругата си, прекалено много се палите заради един безобиден, кратък разговор.

— Нищо, свързано с вас, не е безобидно, скъпа моя. Сега се махайте отгук! — Той грубо я настани на предната седалка в каретата ѝ.

— Никога не оставам там, където съм нежелана. Но това ваше абсурдно увлечение към момичето няма да трае дълго, Ейдън. От всички хора аз най-добре зная това.

— Но аз никога не съм ви обичал, нали така? — отвърна той студено, после бързо се извърна на пети и влезе обратно в къщата.

Той внезапно се спря на половината път до къщата. В главата му отекваха собствените му думи.

„Но аз никога не съм ви обичал, нали така“.

— О, боже! — простена той, като потърка лицето си. — О, Господи, Ейдън Делауеър, ти съвсем си си загубил ума.

Той изправи рамене и влезе в залата. Чувстваше се по-объркан откогато и да било.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Това, което Ейдън чувстваше, когато изпращаха и последния от гостите, беше по-ужасно и от изгаряния от горещ въглен. Той с цялото си същество усещаше близостта на Серафина до себе си, мелодичния ѝ глас, който пожелаваше довиждане на всички, ръцете ѝ, които се протягаха напред, за да докоснат много други ръце. Но не и неговите. Никога неговите.

Той бе танцувал с нея още два пъти само за да затвори язвителната уста на Едмънд Сигрейв. Бе ѝ се усмихвал, донесе ѝ лимонада, само за да убеди другите, че нямат повод да се съмняват в чувствата му. Даже вече не знаеше какви са те. Не знаеше нищо, не разбираше нищо.

Той беше все още ядосан, но гневът му бе изострен от съмнението, че може би грешеше по отношение на нея, че може би бе преувеличил едно невинно приятелство. Слабините му копнееха за нея — не бе престанал да я желае даже когато бе сигурен, че тя го е предала. И въпреки, че нямаше контрол върху страстта си — той не бе имал такъв от деня, в който я бе срещнал — очакваше да може да контролира чувствата на сърцето си. Но даже сърцето му го бе напуснало, като го изостави напълно объркан.

Веднага щом и последният гост си отиде, Серафина се обърна към него.

— Лека нощ, Ейдън. Благодаря ви за чудесната вечер. — Но в гласа ѝ нямаше искреност, отсъствието, на която го жегна. На другите бе пожелала лека нощ с много по-голяма топлина. Първо целуна по бузата баща му, после Шарлот и най-накрая дукесата. А след това и бузата на Рейф, което само накара кръвта в жилите му да кипне.

Но него тя не целуна. Не го направи.

Той я наблюдаваше как се изкачва по стълбите след другите. Сърцето му изпитваше болка, както и слабините му. Той се проклিনаше, че беше глупак. Тъкмо щеше да я последва, решен да

завърши разговора си с нея и да изкопчи истината за отношенията ѝ с Рафаел, когато Шарлот го спря в подножието на стълбището.

— Ейдън, мога ли да поговоря с вас? — попита тя със загрижен израз на лицето.

— Лоти, не сега. Всички сме уморени — каза той, сигурен, че тя искаше да го укори за това, че внезапно бе излязъл с Хариет. Това, от което най-малко се нуждаеше сега, бе сестра му да го мъмри за поведението му. — Позволете ми да ви отнеса до леглото ви.

— Това не търпи отлагане, Ейдън. Моля ви? — Тя каза това с умолителния си тон, на който той никога не можеше да устои. — Сигурна съм, че колкото и изтощена да се чувствам, тази нощ няма да мога да мигна, преди да говоря първо с вас.

— Добре тогава — каза нетърпеливо гой. — Но по-бързо, Лоти. Не съм в настроение да слушам глупости.

Той я закара в инвалидната ѝ количка до всекидневната, после се подпря на камината, скръсти ръце на гърди и попита:

— Е, какво има?

Шарлот облиза устни.

— Това е нещо странно, Ейдън. Всъщност, нещо много болезнено. Но мисля, че вие трябва да го знаете.

— Да зная какво? — въздъхна той.

— За... за Серафина и Рафаел е. Тази вечер ги чух, когато си говореха насаме в градината.

Ейдън рязко вдигна глава и присви очи с внезапен интерес.

— За какво говорите? — попита гой.

— З... зная, че не биваше да подслушвам, но излязох за глътка чист въздух — беше толкова задушно в балната зала. И тогава ги чух. О, Ейдън! — проплака тя. — Как мога да ви кажа това? — Тя извади носната си кърпичка от елечето си.

— По дяволите, просто ми кажете — отвърна той, а сърцето му се вкамени.

— Ейдън, те са ви мамили! — каза тя, а очите ѝ отново плувнаха в сълзи. — През онези три седмици, когато вие бяхте в Лондон след сватбата, те са се срещали в Саутуел!

Ейдън бавно се изправи.

— Какво искате да кажете? — прошепна той. Думите едва се отделяха от устните му.

— Нима трябва да ме заставите да ви го кажа? Те, те са б... блудствали заедно — изхълца тя и зарови глава в ръцете си.

— Вие *чухте* ли ги да го кажат? — Ейдън стисна ръцете си в юмруци. Той се опита да запази самообладание, докато целият му свят се разпадаше около него.

— Да — проплака тя. — Серафина мисли, че сте се досетили, и се страхува от това, което можете да сторите. И... Рафаел — о, бедният Рафаел, въвлечен в грях от тази уличница — той каза, че вие ще разберете. Може би вярва, че вие нямате да имате нищо против, но аз зная, че не е така, че вие ще се почувствате предаден. — Тя зарида.

Ейдън много бавно отиде до прозореца. Усещаше краката си така слаби, сякаш нямаше да го удържат. Той отпусна ръцете си на студения перваз и погледна навън към притихналата улица в тъмната нощ, нарушена единствено от мъжделивата светлина на уличните лампи.

— Благодаря, че ми казахте — отвърна меко той. — Сега ме оставете сам, Лоти.

— Но, Ейдън, какво ще правите? Вие трябва да направите нещо. О, *знаех* си, че това момиче е цяло нещастие. Още от момента, в който зърнах лицето ѝ. Тогава се опитах да ви предупредя...

Ейдън се извърна към нея.

— Казах ви да ме оставите, Лоти! — изрева той. — Наредете на някой от лакеите да ви качи до стаята ви. Трябва да помисля.

Сестра му се втренчи в него с разширени от страх очи.

— Много добре, Ейдън. Както пожелаете. — Тя насочи количката си през вратата и я затвори безшумно зад себе си.

Ейдън имаше чувството, че се дави. Не можеше да си поеме дъх. Неговият най-ужасен кошмар бе станал действителен. Всичко отново се повтаряше — Артур, Гуинивияр, Ланселот. Той беше мамен от съпругата си и най-добрия си приятел.

Истина. Все пак всичко беше истина.

Шарлот, с цялата си невинност, никога не можеше да си съчини такава история. Тя изпитваше твърде силни чувства към Рафаел и нямаше да го обвинява безпричинно. А и тя просто нямаше откъде да е узнала за подозренията на Ейдън, защото той с никой не ги бе споделил.

Истина. Студена, трудна, грозна истина.

Струваше му се, че умира.

— Серафина, скъпа? Мога ли да вляза?

Серафина се извърна от тоалетката си. Шарлот седеше в стола си на прага. Лицето ѝ бе преbledняло и загрижено.

— Какво има, Шарлот? — попита тя с желанието всички да я оставят на мира. Тази сутрин вече трябваше да се изправи пред Джени и безбройните ѝ въпроси за бала. И сега един разговор с Шарлот беше повече, отколкото тя можеше да понесе.

Миналата нощ Ейдън не се бе прибирал вкъщи. Тя знаеше това, защото бе почукала на вратата му. Искаше да поговори с него, да изясни нещата между тях, защото не можеше повече да понася напрежението помежду им, без значение какви щяха да бъдат последиците от това.

Но той не си бе легнал и според Тинкърби въобще не се бе качвал в стаята си. Най-накрая се разбра, че Ейдън беше излязъл и още не се бе завърнал.

— О, Серафина. Трябва да ви помоля за една голяма услуга — каза Шарлот и се приближи в инвалидния си стол до тоалетката. — Моя скъпа сестрице, мисля, че не мога повече да издържам в Лондон. Капнала съм от умора и искам повече от всичко на света да се върна обратно в Таунсенд. Ще ме придружите ли?

Серафина се потърка по челото. Болеше я главата. Цяла нощ не бе мигвала.

— Но нали планирахме всички да се върнем вкъщи утре? Не можете ли да почакате?

— Не, не мисля, че ще мога. Гърбът ужасно ме боли и аз копнея за мехлема си и за собственото си легло. Осъзнавам, че може би съм капризна, но си помислих, че може би вие ще ме разберете.

Серафина въздъхна. Шарлот наистина изглеждаше изтощена и ако тя изпитваше болка, тогава най-доброто място за нея беше собственият ѝ дом. Шарлот бе имала тежка седмица и нищо чудно, че бе уморена. Нервите на самата Серафина бяха обтегнати повече, отколкото можеше да понесе.

— Добре тогава — отвърна тя, като се опитваше да бъде милосърдна, въпреки че сега най-малко желаше да предприема едно дълго пътуване с карета. — Кога искате да потеглим?

— Бог да ви благослови! — изрече Шарлот и на лицето ѝ се изписа облекчение. — Вие сте най-милата сестра, която някога се е родила на света. Знаех си, че ще ми помогнете, така че вече наредих да приготвят каретата за път. Могат да опаковат дрехите ни по-късно и да ни ги изпратят утре.

— Нима искате да кажете, че ще тръгнем сега? Точно в този момент? — изрече Серафина смаяна.

— Да. Разбирате ли, ако тръгнем сега, ще пристигнем привечер. Иначе ще се наложи да спрем в някой крайпътен хан, а аз не зная дали ще мога да понеса още една нощ в чуждо легло.

— Но Ейдън още не се е прибрал. Не можем да тръгнем, без да му кажем.

— Не се тревожете за Ейдън. Аз ще му оставя бележка, в която всичко ще му обясня. Скъпият ми брат би искал да се погрижа за здравето си, вместо да се тревожа за него, уверявам ви в това.

— Да, предполагам, че казвате истината. Добре, Шарлот. Позволете ми само да свърша с тоалета си и после ще дойда долу при вас да обясня на дукесата.

— Дукесата още не се е събудила, но Ейдън всичко ще ѝ обясни. Бих казала на Рафаел, но той вече е излязъл.

— Както искате. — Серафина се радваше, че оставяше на Шарлот да пише на Ейдън. Наистина, тя нямаше какво да му каже.

Пристигнаха в Таунсенд в девет часа вечерта. Серафина заспиваше от време на време, докато пътуваха, а Шарлот беше необичайно мълчалива, несъмнено поради собственото си изтощение и болката, която я измъчваше.

— Ще повикам Фредерик да дойде и да ви вземе — каза Серафина на Шарлот, когато излизаше от каретата. Цялата се бе схванала от дванадесетчасовото пътуване.

На вратата се появи Плъм. На лицето му бе изписана изненада.

— Ваша светлост! Не ви очаквахме до утре. — Той надникна през рамото ѝ. — С вас ли са лорд Делауеър и негова светлост?

— Не, Плъм. Лейди Шарлот пожела да се завърнем вкъщи незабавно. Така че ние тръгнахме напред.

— Няма значение. Навярно тя е капнала от умора. Добре дошла, милейди. Вие много ни липсвахте, ако не е нахално да го кажа.

— Напротив — радвам се да го чуя — отвърна Серафина с неуспешен опит да се усмихне. — И на мен вие всички толкова ми липсвахте. Леля ми слезе ли за вечеря?

— О, не, милейди. Леля ви замина още миналата седмица. Каза, че щяла да посети някакви приятели. Тя още не се е завърнала в Клайд, но ми заръча да ви предам едно писмо при вашето завръщане. Ей сега ще, ви го донеса.

— Благодаря, Плъм — отвърна Серафина, като се чудеше какви са тези приятели, с които леля ѝ така внезапно се бе запознала. Елспет нямаше приятели. Тя си имаше само своите земни божества. — И моля ви, повикайте Фредерик. Нейна светлост иска да се прибере направо в стаята си.

— Много добре, милейди. — Той се отдалечи, а Серафина влезе в приемната и си свали ръкавиците. Хубаво беше да се върне вкъщи. Липсваха ѝ жизнерадостното лице на Плъм и всички други слуги с тяхното непринудено поведение и приятелски закачки.

Плъм донесе върху сребърен поднос едно запечатано с восък писмо. Серафина разчупи печата, отвори го и зачете внимателно тънкия, почти неразбираем почерк на Елспет.

Моя скъпа Серафина,

Преживях една чудесна изненада. В близост до Таунсенд, в едно малко градче на име Грентъм, има сбор на вещици. Една от моите сестри магьосници в Уелс е писала на тяхната върховна жрица и ѝ е дала сегашното ми местожителство. В последствие бях поканена да посетя тяхното сборище.

Серафина вдигна поглед, когато чу отекването на стъпки по мраморния под.

— Фреди! — зарадвана възкликна тя. — Как сте... о, боже. Изглежда малко отслабнал. — Фредерик имаше вид, сякаш току-що бе погълнал гнила ябълка.

— Просто съм малко неразположен. Добре дошла вкъщи, милейди.

— Благодаря. Нейна светлост иска да я свалите от каретата.

— Да, милейди. Плъм ми каза — отвърна мрачно той и се отправи бавно към вратата.

Серафина отново се зачете в писмото на Елспет, като си напомни да потърси някакво тонизиращо средство за Фредерик на другата сутрин.

Естествено, това се яви като безценна възможност да напредна с разследването си, така че ще се възползвам от поканата. Скъпа, няма да отсъствам повече от две седмици. Наистина се надявам приключенията ви в Лондон да са били вълнуващи за вас, въпреки че се съмнявам, че въобще сте се забавлявали.

С обич: леля Елспет

Послеслов: Взех Бейсил с мен, така че не трябва да се тревожите за храната му. И се погрижете никоя от онези бърбиви прислужници да не си вре носа в покоите ми. Оставила съм всичко така, както искам да го намеря при завръщането си.

Л. Е.

Серафина сгъна писмото и поклати раздражено глава. Леля Елспет, изглежда, твърдо бе решила да посети сборището на вещици в Грентъм. Може би щеше да се върне по-скоро, отколкото очакваше.

Фредерик донесе Шарлот в приемната зала и я постави на стола ѝ.

— Във вашата стая ли, милейди? — попита той, пребледнял още повече, отколкото когато бе влязъл в стаята.

— Все още не искам да се качвам в стаята си — каза Шарлот за най-голяма изненада на Серафина. — Лейди Оубри и аз не сме хапвали нищо от закуска насам. Ще вечеряме в трапезарията. Уведомете Кук, ако обичате.

Серафина най-малко искаше да вечеря заедно с Шарлот след дванадесет пълни часа в нейната компания. Но не можеше да ѝ откаже,

без да прояви грубост.

Двете седяха мълчаливо до масата, докато им сервираха подносите със студено месо и сирене. (Серафина щеше да заспи над своята чиния.) Започнаха да се хранят също толкова безмълвно. Серафина едва похапваше. Тъкмо когато си помисли, че най-накрая бе свършила тази безкрайна вечеря, Шарлот попи устни със салфетката си и скръсти ръце на масата.

— И така, Серафина. Време е ние с вас да си поговорим.

— Да си поговорим ли? — Сърцето на Серафина се сви. — Шарлот, не мислите ли, че разговорът може да почака до утре сутринта? Умирам за сън.

— Този разговор не подлежи на отлагане. Това е въпрос, който трябва да се обсъди сега, и той е истинската причина, поради която пожелах сами да се върнем в Таунсенд. Не искам да подлагам Ейдън на болката сам да говори с вас. Той и без това е достатъчно объркан.

Серафина не можеше да се сети за какво, по дяволите, говореше Шарлот, но не ѝ хареса нито презрителният тон на Шарлот, нито навъсенният ѝ израз — винаги знак за нещо лошо.

— Боя се, че не ви разбирам — каза тя и смачка салфетката си между пръстите.

— Мисля, че много добре ме разбирате, както и Ейдън. Миналата нощ ние двамата с него водихме дълъг и нелек разговор. Мой християнски дълг беше да уведомя брат си за подочутия от мен разговор между вас и Рафаел.

— Какъв разговор? — объркано отвърна тя.

— Този, който вие искахте никой друг да не чуе, разговорът, който вие двамата проведохте в градината по време на бала. Бях покрусена, Серафина. Покрусена.

Серафина рязко се изправи. Кръвта във вените ѝ изстина.

— Вие сте ни подслушвали? — възкликна отвратена, че Шарлот можеше да се спотайва в мрака и да подслушва разговора им. — Как можяхте?

— Как съм могла ли? Не съм аз тази, която сега трябва да отговаря. Това сте вие, вие с вашите блудства — изрече Шарлот. Тя стискаше толкова силно ръцете си, че кокалчетата ѝ върху тях побеляха. — Нима си мислехте, че щяхте да се измъкнете с вашето непристойно поведение и никой нямаше да разбере за греха ви?

— Какъв грях? Сега пък какъв грях сте ми измислили? — попита тя, а очите ѝ внезапно светнаха с гневен блясък. — Нищо лошо не съм направила, освен че скрих една малка тайна от Ейдън, и вие знаете това, ако сте чули нашия разговор.

— И вие го наричате малка тайна? О, вие наистина сте отвратителна! Когато за първи път пристигнахте в Таунсенд, вие породихте у мен съмнения, ужасни съмнения и аз се опитах да предупредя брат си. — Лицето ѝ се изкриви в грозна гримаса на омраза. — Но той не пожела да ме послуша. Бе завладян от красивото ви лице и от това, което можехте да му предложите в леглото — о, зная всичко за това, за това как го омагьосвате с похотта си, за да се изпълняват винаги всичките ви желания. И имаше резултат, нали? Вие заслепихте брат ми с вашето сладострастие, така че да си загуби ума по вас!

Серафина се втренчи в нея. Чудеше се дали не слушаше излиянията на една полудяла жена.

— Късно е и двете сме изморени — поде тя, като правеше всичко възможно да я убеди в разумността на доводите си. — Убедена съм, че на сутринта ще се почувствате на себе си.

— Не се опитвайте да ме покровителствате, вие — вавилонска проститутко! Мислихте си, че ще успеете, нали така? Мислехте си, че ще превземете всичко — Таунсенд, Ейдън, даже Рафаел. Е, драга моя, разобличена сте. Ейдън знае за всички ваши прегрешения с Рафаел.

— О, мили боже... какво сте казали на Ейдън? — прошепна Серафина. — *Какво сте му казали.*

— Казах му истината. Казах му за тайните ви изневери в Саутуел. Всеки следобед, Серафина, в продължение на цели три седмици. Можете ли да си представите какво каза той за това? — Шарлот ѝ се усмихна триумфално. Очите ѝ блестяха.

Серафина цялата пребледня като платно. Помисли си, че щеше да умре точно тук, на масата.

— Вие... вие сте казали на Ейдън, че Рафаел и аз сме любовници? И той ви повярва?

— Разбира се, че ми повярва. Той знае, че никога не бих го излъгала. Той не иска да ви види никога повече, Серафина, и аз не го виня за това.

— О, вие сте една жалка нещастница! — извика Серафина. Сърцето ѝ се сви. Сега можеше да си представи лицето на Ейдън, докато Шарлот превръщаше нейните полуистини в лъжи, на които Ейдън бе повярвал. Шарлот бе изопачила невинния разговор между нея и Рафаел в една гнусна история за сладострастие и измама. — Как можяхте да сторите нещо толкова ужасно на собствения си брат?

— Не съм сторила нищо на брат си — гневно каза Шарлот. — Вие направихте това — само вие и развратният ми братовчед. Аз само отворих очите на Ейдън. И сега той знае за каква жена се е оженил. — Тя подпря дланите си на масата. — Наистина мисля, че единственото, което ви остава да направите, е още утре сутринта да си заминете за Клайд и никога повече да не пристъпвате нашия дом. Така иска Ейдън. И аз ви предлагам да се омитате по-скоро защото ако ви свари тук, когато се върне, ще ви накара дълбоко да съжалявате.

Нещо у Серафина се пречупи. Със седмици наред тя правеше и невъзможното, за да бъде мила с Шарлот, да направи живота ѝ колкото се може по-щастлив и лесен. Примиряваше се с религиозните ѝ измишльотини, а ето как сега тя ѝ се отплащаше!

Като се опитваше да разбие брака на Серафина с безпочвени обвинения, обвинения, с цел да я компрометира пред Ейдън? Тя нямаше да позволи това да се случи. Не можеше да го позволи. Обичаше Ейдън твърде много, за да позволи на Шарлот да го нарани по този начин.

— Не — каза тя.

— Не ли? Какво искате да кажете с това? — зяпна с широко отворена уста Шарлот.

— Искам да кажа, че няма да си отида — отвърна Серафина. През вените ѝ премина внезапен порив на гняв, който ѝ даде сили да се изправи лице в лице с Шарлот. — Ако Ейдън иска да си тръгна, той сам трябва да ми го каже. Няма да се оставя да ме изгоните от Таунсенд, Шарлот. Няма да ви позволя да сипете безпочвени клевети срещу мен.

Шарлот се втренчи в нея.

— И вие си мислите, че Ейдън ще ви повярва, че все още ще ви желае? Помислете отново, глупаво момиче такова. Къде мислите, че той прекара цялата нощ? — Тя се ухили. — Да ви кажа ли? Отиде при

своята любовница. Точно така, лейди Хариет Мънроу. От израза на лицето ви виждам, че сте се досетила за нея.

— Не, това не е вярно — заекна Серафина. Струваше ѝ се, че Шарлот бе забила и завъртяла нож в нея.

— Тогава вие сте по-глупава, отколкото ви мислих. Двамата бяха любовници преди четири години, когато Ейдън замина в чужбина. Те подновиха връзката си точно откъдето я бяха прекъснали. Очевидно вие сте единствената, която не знаете за тяхната авантюра. — Тя отметна глава назад и се засмя с писклив, неприятен глас. — Миналата нощ той даже я изпрати до каретата ѝ, където несъмнено са си уредили среща за по-късно през нощта.

Серафина поклати глава невярващо. И все пак пред очите ѝ ясно се очерта образът на Хариет Мънроу. Хариет, която бе подбрала чеиза на Серафина по молба на Ейдън. Красивата Хариет, която бе погледнала на нея с подигравателно презрение, сякаш тя беше някакво жалко същество.

Тя избута стола си от масата и стана. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Това може би е истина — преглътна тя. — Но още няма да си тръгна. Ще изчакам Ейдън.

— Нямате ли гордост? — попита Шарлот, като бавно си играеше с ножа пред себе си.

— Може би имам прекалено много. Не зная. Зная само, че това е само между Ейдън и мен.

— О, вие изневерихте на съпруга си с най-добрия му приятел и очаквате той отново да ви приеме. Макар да знаете, че той си има много по-привлекателна личност от вас, която да задоволява похотливите му страсти?

— Не искам да слушам повече вашите клевети, Шарлот — отвърна Серафина. Краката ѝ трепереха така силно, че тя едва се държеше на тях. — Отивам да си легна.

— Много добре. Отивайте в леглото си. Това ще е последната ви нощ в него.

Серафина се препъна към вратата, неспособна и минута повече да понесе злобните нападки на Шарлот. Тя си помисли, че никога преди, не е била толкова нещастна, но после осъзна, че тепърва щеше да страда още повече.

Сега пред нея се бяха отворили вратите на истинския ад.

— Къде, по дяволите, бяхте? — изрева Ейдън, когато Рафаел най-накрая се появи в библиотеката. Той бе крачил насам-натам през целия ден и половината нощ в очакване коварният му братовчед да се появи. Беше бесен. Не беше мигнал цяла нощ, а това, че бе бродил по улиците на Лондон до десет сутринта, само му бе причинило ужасно главоболие.

Не беше помогнало и това, че когато се завърна вкъщи, разбра, че Шарлот бе отвела Серафина обратно в Таунсенд по молба на Серафина. Никога през живота си не бе усещал такава силна ярост. Бележката на Шарлот само засили гнева му.

— Леле, леле. Изглежда, настроението ви е отвратително — меко каза Рафаел. — Лакеят ме предупреди, но трябваше да използва по-силна дума. Какво ви става?

— По дяволите, много добре знаете какво ми става. Или може би не знаете, понеже цяла сутрин ви няма. — Ейдън стисна зъби в отчаян опит да овладее гнева си.

— Бях на един бизнес семинар. — Той наля две чаши с коняк и подаде едната на Ейдън. — Нещо случило ли се е, докато ме нямаше?

— О, нека да видим — отвърна Ейдън, като затръшна чашата си на страничната масичка. — Серафина си е отишла. Чувствала, че не може да се изправи лице в лице с никой от нас двамата. Не мога да си представя защо.

Рафаел отпи малка глътка от коняка си.

— Тогава предполагам, че котката е избягала от чантата.

— Вие, циничен дяволе! — изсъска Ейдън. — Как можете да стоите спокойно и да ме наблюдавате, сякаш в цялата тази история вие сте невинният и пет пари не давате за това, което двамата с жена ми сте сторили, докато не бях наблизо, за да го забележа? — Искаше му се да съдвече Рафаел. — Трябваше да ви призова на дуел и ако не уважавах толкова много майка ви, бъдете сигурен, щях да го направя!

— Дуелите са повече за Хюго, но наистина си мисля, Ейдън, че вие преигравате заради няколкото урока, които дадох на Серафина.

— Урока? Така ли го наричате? За бога, братовчедо, само ако сте се възползвали от Серафина по време на някой от вашите „уроци“,

кълна се, че ще ви убия!

Ръката на Рафаел замръзна във въздуха и той бавно постави чашата на масичката.

— Какво казахте? — попита с нисък глас той.

— Вървете по дяволите, чухте ме много добре. О, боже, винаги съм изпитвал дълбоко уважение към вас, Рейф. Вярвах, че вие сте един честен мъж, но това е шега, нали така? — Той погледна към братовчед си с такава горчивина и болка в погледа, че почти не можеше да говори.

Рафаел вдигна едно паче перо от бюрото и го завъртя между пръстите си. После отново го върна на бюрото.

— Знаете ли — бавно каза той. — Ако не бях човек на честта, навярно щях да ви откъсна главата заради тази ваша забележка. — Той потри с ръка лицето си, после го погледна, а сивите му очи бяха потъмнели от гняв. — Откъде, *по дяволите*, ви хрумна налудничавата идея, че съм прельстил жена ви?

Ейдън сложи ръцете си на кръста.

— Нима се опитвате да го отречете? Не си правете труда — Шарлот е чула всичко, което вие и Серафина сте си казали миналата нощ. Тя ми го каза. Каза ми за вашите любовни срещи в Саутуел, докато ме е нямало.

— Ейдън... не зная какво ви е казала Шарлот, но повярвайте ми, тя е разбрала погрешно. Истина е, че три седмици по ред Серафина ме посещаваше в Саутуел, но аз никога и с пръст не съм я докосвал, кълна ви се. Аз само я учех да танцува, да прави реверанс, да се качва и слиза от каретата, без да ѝ се разпиляват полите.

Той се облегна на бюрото настойчиво впил очи в Ейдън, сякаш искаше с поглед да го накара да му повярва.

— Тя искаше да се научи как да се държи като истинска графиня и аз се наех да ви направя услуга. Тя искаше да го запазим в тайна поради своята гордост и също от загриженост, че вие може отново да изопачите мотивите ѝ.

Ейдън присви очи. Повече от всичко на света му се искаше да повярва на Рафаел, но не можеше да приеме такава лесно обяснение, не и когато Шарлот бе обвинила Рафаел толкова категорично.

— Нима ме мислите за пълен глупак?

— Вече започвам да, си мисля, че може и да сте такъв — съгласи се Рафаел, а по устните му заигра лукава усмивка. — Ейдън, знай какви са чувствата ви към вашата съпруга. Зная това от деня на сватбата ви.

Ейдън се втренчи в него.

— Какво е това незадоволително извинение? Може и да съм си мислел, че Серафина е отвратителна вещица, но това не е причина да...

— Не, глупако — срязва го Рафаел. — Искам да кажа, че почти веднага разбрах, че Серафина е вашата горска нимфа.

Ейдън зяпна с отворена уста.

— Т... така ли?

— Да, така е, разбира се — раздразнено отвърна Рейф. — Разбирате ли ме сега? Нищо не ви казах, защото вие очевидно не искахте аз да зная, но не съм такъв глупак, за какъвто явно ме мислите. — Той потърка бузата си с пръст. — Колко жалко е, че и вие мислите, че съм способен на такова непочтено дело. Ейдън, никога не бих ви измамил. Никога, при каквито и да е обстоятелства.

Ейдън се отпусна в креслото.

— Лоти никога не би излъгала — каза той. — Така че обяснете ми това.

— Мога само да си мисля, че Шарлот е разбрала погрешно това, което е чула. Какво друго обяснение би могло да има?

Ейдън пъкна ръка в джоба на палтото си и оттам извади бележката на Шарлот. Той я бе прочел безброй много пъти през този ден и всяка дума потвърждаваше и най-черните му подозрения. Подаде я грубо на Рафаел.

— По-добре прочетете това, преди да защитавате така усърдно вашата невинност. Серафина си е признала всичко.

Рафаел я взе и разпозна подредения почерк на Шарлот. Той прочете бележката два пъти. Дълбока бръчка разсече челото му, после вдигна поглед.

— Ейдън, тази бележка ми навява много тревожни мисли. Не искам да говоря срещу сестра ви, но нима това звучи като нещо, което Серафина би казала? Чуйте.

Ейдън си спомняше цялото съдържание на бележката, но все пак кимна в съгласие, твърде уморен, за да протестира.

Скъпи Ейдън съпругата ви дойде при мен тази сутрин в ужасно отчаяно състояние. Тя призна греховете си пред мен и ме помоли да я заведа обратно в Таунсенд. Желаете да знаете, че дълбоко се разкайва за любовните си похождения, но осъзнава, че вие никога няма да я приемете отново. Планира да се върне обратно в Клайд и да прекара там остатъка от живота си в изкупление на греховете си пред Бога.

Рафаел се потърка по врата и погледна към Ейдън.

— И така нататък. Не мислите ли, че Серафина никога — ама никога — не би мислила по този начин, даже и да имаше нещо вярно в тези глупости за изневярата?

— Какво се опитвате да кажете? — попита нетърпеливо Ейдън. Той дори не знаеше защо въобще слушаше Рафаел. — Всичко е ясно като бял ден.

— Това, което искам да кажа, идиот такъв, е, че Серафина е една малка езичница. Със сигурност вие сте забелязали това?

Ейдън се изправи рязко, пръстите му се впиха в облегалките на креслото при спомена за Серафина, която пееше на Еньовден на лунната светлина, защитаваше идеята за прераждането, обясняваше му ритуалите на вещиците. Ако тя трябваше да изкупва греха си пред някого, то това не беше Бог от християнската църква, а нейната любима Богиня.

— О, Господи... — промълви бавно той, когато осъзна забележката на Рафаел. — Тя е езичница, нали така?

— Да, и като се вземе предвид това, последното божество, пред което Серафина би признала предполагаемите си грехове, е Богът на Шарлот. Та нали тя смята религиозните възгледи на Шарлот за прекалено потискащи. *Помислете*, Ейдън. В чий дух смятате, че звучи това писмо?

Ейдън стисна свода на носа си, като се опитваше да приеме най-неприятните си мисли.

— Звучи, сякаш го е измислила Шарлот — каза той, колкото и неприятно да беше това признание. — Но може би тя просто е

написала със свои собствени думи това, което Серафина ѝ е казала — опита се да защити сестра си той.

— Глупости! — срязва го Рафаел. — Шарлот трябва да е написала тези измислици без знанието на Серафина, първо, защото Серафина и аз никога не сме блудствали. И Серафина никога не би признала нещо, което въобще не се е случило.

Главата на Ейдън пламна от объркване. Трябваше да бъде или едното, или другото. Или Шарлот го бе излъгала, или сега Рафаел го лъжеше. Но започваше да му се струва, че Шарлот беше виновна за цялата тази огромна измама. Колкото повече мислеше за това, толкова по-разумно му се струваше обяснението на Рафаел, че се е сприятелил със Серафина заради него. Това със сигурност обясняваше привързаността им един към друг. И ако Шарлот бе излъгала, това означаваше, че Серафина и Рафаел бяха невинни. Тази мисъл му възвърна надеждата. Тя му върна Серафина.

— Но... но защо Лоти ще напише такава грозна лъжа? — попита той, все още несигурен, с надеждата, че имаше някакво разумно обяснение за действията на Шарлот.

— Не зная — поклати глава Рафаел, който изглеждаше също толкова объркан, колкото и Ейдън. — Честно, не зная. Но тя е излъгала и си е помислила, че ще повярвате на нейното злословие. Не е имала и най-малката представа, че Серафина никога не би се изразила по този начин, защото зная, че Серафина се пазеше да не спомене нищо за своите религиозни възгледи пред сестра ви. — Отвратен, той захвърли бележката на бюрото. — Не зная какво се крие зад всичко това, но не ми харесва. Звучи ми, сякаш Шарлот се опитва не само да изгони Серафина, но и да разруши нашето приятелство.

— Но защо? — отчаяно извика Ейдън, вече убеден в сърцето си, че Рафаел казваше истината. Той можеше да я види в лицето на Рафаел, да я долови в гласа му. И ако наистина се вслушаше в душата си, щеше да открие, че Серафина беше неспособна на поведение, каквото Шарлот ѝ приписваше. Навярно, той въобще щеше да откаже да я изслуша, ако не се измъчваше от свои, собствени съмнения — съмненията на един ревнив глупак.

Серафина бе спазила брачната си клетва и това значеше за него повече, отколкото той можеше да си представи. Точно в този момент, това значеше всичко.

Сляпото доверие към сестра му го разкъсваше отвътре, но също се разкъсваше и от своята привързаност към братовчед си и съпругата си. Не можеше да измисли някакво оправдание, нито някакво извинение за това, което беше сторила Шарлот. И това съкрушаваше сърцето му.

— Хрумна ми една идея — каза Рафаел. — Очевидно Шарлот има нещо наум. Тя си мисли, че не само ще изгони Серафина обратно в Уелс, но също е убедена, че вие сте твърде горд, за да я последвате. Не зная само, защо си е помислила, че аз ще седя и ще бездействам, освен ако наистина не вярва, че аз съм прельстил съпругата ви.

— Това е лудост — покри с ръце очите си Ейдън. Той се опитваше да проумее нещо от цялата тази неразбория. — Как, по дяволите, позволихме нещата да стигнат дотук?

— Вие никога преди не сте имали основание да се съмнявате в искреността на Шарлот, а още по-малко — в моята честна дума. Не тая лоши помисли и намерения към вас, Ейдън, въпреки че понякога можете да бъдете такъв сляп идиот.

Ейдън вдигна глава.

— Боже, съжалявам, Рейф. Не биваше да ви обвинявам.

— Разбирам защо сте направили такова погрешно заключение — и отчасти вината е моя. Не трябваше да се съгласявам с идеята да пазим уроците в тайна. Но това сега няма значение. По-добре е да стигнем до дъното на тази история, преди да наранят Серафина.

Самата мисъл, че Серафина можеше да бъде наранена, по какъвто и да е начин, накара Ейдън да скочи на крака.

— Да вървим.

— О, не, приятелю — възпря го Рафаел, като постави ръката си на рамото му. — Не и преди да поспите няколко часа. Изглеждате като пребит. Можем да тръгнем на сутринта.

Последното нещо, което Ейдън искаше сега, беше да спи, но той разбра, че Рафаел имаше право. В състояние на пълно изтощение той нямаше да може да направи нищо. Почти бе загубил способността си да разсъждава.

— Добре — каза неохотно той. — Но още с първи петли ще потеглим за Таунсенд.

— Да, така ще направим — съгласи се Рафаел. — И не се тревожете толкова много, Ейдън. Сигурен съм, че Серафина ви обича.

Тя няма да си отиде, не и поради една лъжа.

— Не зная — отвърна Ейдън, като потри лицето си. — Държах се като пълен глупак, Рейф. Ако се съди по това, което й казах и направих, тя има всички основания да ме напусне. Аз я нараних, мили боже, на практика я обвиних, че ми изневерява, даже преди Шарлот да ме впримчи в лъжите си.

Рейф го погледна строго.

— Нима искате да кажете, че сам сте си измислил тази идиотщина?

Ейдън се намръщи.

— Боя се, че е така. Ако желаете да ме обесите, имате пълното право. Но аз усетих, че вие двамата криехте нещо от мен, и това бе единственото обяснение, което можах да измисля. Наистина имах своите причини, но виждам, че излагам фактите отзад — напред.

Той се изненада, когато Рейф се засмя.

— Напомнете ми никога да не се влюбвам. Това приповдигнато чувство превръща в ревниви глупаци и най-разумните мъже.

Ейдън се въздържа да отговори на тази преднамерена забележка. Ако любовта се криеше зад вечните грижи, отчаянието и непрестанното усещане за безпомощност, тогава той не искаше да има нищо общо с любовта.

— Дълга на Серафина едно огромно извинение. Мога само да се надявам, че ще разбере. — Тя трябваше да разбере. Не знаеше какво щеше да прави, ако сега тя го отблъснеше.

— Убеден съм, че ще ви разбере. Но вие можете да се справите с това и утре. Вървете да спите, ще обсъдим това на сутринта. Мисля, че по-големият проблем е Шарлот. Искане ми се да я поставя на място, преди да стори още някоя пакост.

Ейдън кимна в съгласие. Мислеше си, че щеше да бъде чудо, ако се овладееше да не я хване за врата и да я удуши.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Късното следобедно небе се отвори и започна да вали като из ведро. Това напълно подхождаше на мрачното настроение на Шарлот. Не можеше да повярва, че Серафина все още се намираще в Таунсенд и че бе имала наглостта да ѝ се противопостави.

Бе толкова уверена, че уличницата щеше да си замине на сутринта, след като имаше цяла нощ пред себе си да обмисли нещастията, което щеше да я сполети, когато Ейдън се завърнеше. Но вместо това, Серафина бе имала дързостта да отиде да работи в градината, селянка такава, и най-упорито пренебрегваше Шарлот.

Твърде скоро Ейдън щеше да се погрижи за Серафина, това поне бе сигурно. Всичко бе изписано на лицето му, когато Шарлот му каза за греха на Серафина. Тя едва се сдържаше да го дочака. А колкото до Рафаел, Ейдън никога повече нямаше да му проговори. Рафаел сигурно щеше да напусне графството заради опетнената си репутация, което напълно задоволяваше Шарлот.

Не искаше никога повече да зърне лицето му. Бе я измамил по най-отвратителния начин и тя не можеше да изпитва нищо друго, освен омраза към него.

Шарлот отвори Библията, намери любимия си псалм — точно първия отгоре, и го зачете на висок глас, с истинска наслада.

— Блажен е този, който не приема съвет от грешните, не се изправя на техния път или не седи в ложето на подигравчиите. А неговата наслада е само Божието слово. Словото Му, върху което той разсъждава ден и нощ. Той е като дърво, посадено от водните порои, което ражда своите плодове и листата му никога не повяхват. Всичко, което направи, процъфтява.

„Бог винаги се грижи за праведните“ — със задоволство си помисли Шарлот. Тя зачете втория стих.

— Не и за грешниците! Те са като плявата, която вятърът отнася. За това безбожниците няма да преживеят Страшния съд, нито

грешниците — в обществото от праведните. Защото Бог се грижи за праведните, а грешниците оставя да загинат.

Тя затвори Библията и положи ръце върху нея.

— Точно така — промърмори. — Точно така.

Тя протегна ръцете си над главата. Тялото ѝ бе преситено и отпуснато от любовния масаж на Фредерик тази сутрин. За жалост, трябваше да бъде наказан, защото започваше да върши задълженията си с все по-слаб ентузиазъм, а това нямаше да стане. Представете си, той искаше да бъде преместен на друга длъжност в къщата — каква дързост! Трябваше да се чувства поласкан, че я обслужва. Тя нямаше никакво намерение да му позволи да си отиде сега, не и когато най-накрая бе открила мъж, който да задоволява нуждите ѝ.

Тя се приближи до вратата. Ослуша се, за да се увери, че навън нямаше никой. После придвижи инвалидния си стол в средата на стаята — само в случай, ако се наложеше да се върне в него незабавно. Не искаше никой да открие, че можеше да ходи — далеч по-добре ѝ се струваше да я смятат за безпомощен инвалид.

Тя се изправи и тръгна бавно към прозореца. Надникна през него да види дали Серафина още работеше, паднала на колене — положение, напълно подходящо за нея. Но Серафина вече не беше в градината, прогонена от внезапния пороен дъжд. Жалко. Желаше да види Серафина, покрита с кал, с коса, заплетена около лицето ѝ, с вид на проститутка, каквато си и беше в действителност.

Някакъв неочакван шум в коридора изтръгна Шарлот от мислите ѝ и тя се завтече бързо към стола. Настани се в него точно навреме, защото вратата се отвори с трясък и Ейдън нахлу вътре с лице така мрачно, както буреносните облаци навън. Чудесно. Той беше също толкова бесен, колкото и когато го бе видяла за последен път. Това предвещаваше само зло за блудницата, за която той се бе оженил.

— Ейдън — каза тя, като протегна ръка към него с намерение да подхрани лошото му настроение. — Бедният ми брат. Толкова се радвам, че дойдохте, защото вашата съпруга...

— Замълчете, Лоти! — изрева той и спря точно пред стола ѝ. Наблюдаваше я отгоре с очи, блеснали от ледена ярост.

Тя се ококори и се хвана с едната ръка за гърлото. Никога не беше виждала Ейдън в такова състояние. Цялата потрепери от страх.

— Какво... какво има? Какво се е случило? — заекна тя и се сви назад, когато видя Рафаел да се показва на прага. Изглеждаше също толкова ядосан, колкото и Ейдън. Той затвори вратата зад себе си точно пред лицата на любопитните слуги, които се бяха струпали в коридора.

— Може би вие можете да ми кажете — отвърна Ейдън и се наведе към нея. Ръцете му се бяха вкопчили в облегалките на стола ѝ. — Какво, *по дяволите*, сте намислили?

Стреснатият ѝ поглед се отправя към Рафаел, който извади лист хартия от палтото си и го развя във въздуха с два пръста. Челото му бе смръщено. Това беше бележката, която бе написала на Ейдън. Объркана, тя погледна отново към Ейдън.

— Н... не разбирам. Обясних ви всичко. Ядосан сте, защото си тръгнах, без първо да говоря с вас, така ли?

— Това, за което съм ядосан — започна той, като наблягаше на всяка своя дума, — е, че поради причини, известни само на вас, вие решихте да компрометирате съпругата ми и моя братовчед. Ще ми обясните ли това?

— Но аз... аз не съм компрометирала никого — каза тя. Сърцето ѝ разтревожено се разтуптя. — Казах ви само истината. — Тя посочи с пръст Рафаел. — Попитайте го — настоя с колкото се може презрителен глас.

— Нима мислите, че не го направих? — каза Ейдън и се изправи. Две бледи линии от напрежение преминаваха от носа до устата му. — Нима си мислите, че взех Рафаел със себе си само за да ми прави компания, мъжът, когото вие обвинихте, че е обезчестил съпругата ми?

Шарлот преглътна с мъка. Изгаряше я злоба толкова горчива, колкото омразата, която пламтеше в сърцето ѝ.

— Предполагам, че всичко е отрекъл. Но това се очакваше, не е ли така?

— Как се *осмелявате*? — изрече Рафаел и направи стъпка напред. — Как се осмелявате да изопачите един невинен разговор в противна поредица от лъжи? Вие не разполагате с *никакви* основания за вашите обвинения, Шарлот. И въпреки това, отидохте право при Ейдън и го обсипахте с всичките тези нелепи лъжи, които съществуват само във вашето болно въображение.

— Така казвате *вие*. Забравяте, че ви чух. Видях ви също как прегръщате тази блудница. Защо не обясните това?

— Вие, малка глупачке! — каза Рафаел, като я погледна с ледено презрение. — Така предлагам на Серафина някакво облекчение и ѝ вдъхвах увереност. Тя беше разстроена. Не беше нищо повече от това, което бих направил за всеки приятел.

Шарлот присви очи.

— А да кажа ли на Ейдън защо тя беше разстроена, Рафаел? Да му кажа ли, че тя се чувстваше виновна и ужасена за това, че съпругът ѝ щеше да открие истината за вас двамата? — Тя се засмя с отвратителен глас. — Казахте ли на Ейдън, че сте му направили услуга да научите съпругата му как да се люби с мъж?

— Престанете! — извика Ейдън. — Слушах ви достатъчно. За бога, имате толкова порочно съзнание за жена, която сутрин, обед и вечер цитира Библията. Вие даже успяхте да използвате Светото писание, за да тормозите всички около вас с вашата неуместна набожност и с постоянните ви осъдителни думи, сякаш вие сте Самият Бог.

Шарлот ахна шокирана, че Ейдън можеше да бъде толкова жесток.

— А... аз не правя нищо подобно — запротестира тя. — Аз само почитам Божието слово и го произнасям, за да напомня на другите за неговата воля. — Тя затърси носната си кърпичка. По бузите ѝ се стекоха сълзи на обида. — Ейдън... Ейдън, как можахте да се обърнете срещу мен по този начин? Как можахте да се усъмните в добрите ми намерения? Винаги съм вземала присърце вашите интереси.

— Така винаги сте казвали. Вече започвам да се съмнявам в това. Защо ми написахте писмо, в което умишлено разкривате разкаянието на Серафина, намеренията ѝ да ме напусне, когато повече от очевидно е, че тя не е казала нищо подобно? Тя не е сторила нищо, за което да се разкайва!

Шарлот сви устни. Серафина. Всичко винаги опираше до Серафина. О, колко много ѝ се искаше веднъж завинаги да я изгонеше оттук.

— Серафина не беше в състояние сама да пише. Тя ме помоли да ви предам съобщението ѝ.

— Истината, Шарлот. Разбирате ли, вие въобще не познавате жена ми. Ето, тук сгрехихте. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Не само че Серафина е невинна, но тя също така не вярва във вашия адски

огън и Божието проклятие. Серафина никога, за нищо на света не би казала нещата, които вие ѝ приписахте.

Шарлот пребледня като смъртник. Тя се почувства разкрита, хваната в капан. Някак си Ейдън бе разбрал, че бе измислила съдържанието на писмото. Усети паника да сграбчва гърдите ѝ.

— Направих го само заради вас, за да направя живота ви по-лек — заекна тя, ужасена от това, което той можеше да направи. — О, Ейдън, не ме намразвайте, моля ви. Помислих, че най-добре ще бъде да я изгоня. Тя и без това вече толкова много ви е наранила, че не исках вие да...

— Да, какво? — попита студено той. — Да говоря лично с жена си? Да разкрия истината от собствената ѝ уста? Шарлот, наистина ли смятахте, че ще се оставя напълно да ме настроите срещу нея?

Шарлот захлипа в кърпичката си повече от яд, отколкото от разкаяние. Тя бе постъпила правилно, знаеше това. Но единственият начин да обърне нещата в своя полза, беше да се престори на разкаяна, защото иначе Ейдън никога нямаше да ѝ прости.

— Съжалявам — отвърна тя, като избърса сълзите си. — Не исках да навредя на никого.

— Трудно ми е да ви повярвам — изрече Ейдън. — Чудя се какво сте казали на Серафина, след като я отведохте. Предполагам, че и върху нея сте излели вероломните си обвинения?

— К... казах ѝ, че не одобрявам това, което е сторила — каза Шарлот, като избегна действителното съдържание на техния разговор.

— И когато приключихте с това, вие съвсем мило я посъветвахте да напусне Таунсенд, нали така?

— Да! — изкрещя тя. — И защо не? Тя ви предаде. Защо да ѝ позволявам да остане тук, в моята къща, след всичко, което е направила? Но тя отказа да си отиде.

— Много добре е направила — обади се Рафаел. — Радвам се, че поне тук има някой, който не се поддава на вашия тормоз.

В този момент тя изпита два пъти по-силна омраза към Рафаел.

— Със сигурност не съм я тормозила. Само се опитах да изтъкна грешката ѝ, но тя отказа да ме изслуша. Но тя не отрече нищо, Ейдън. Нищо!

— Така, както ви познавам, вие навярно не сте ѝ дали възможност да направи това — отвратен, каза Ейдън. — Мили боже,

вие можете да бъдете толкова зловна, Шарлот. Навярно сте предизвикали у нея паника, като сте я накарали да повярва на лъжите ви, проклета да сте! Къде е тя?

— Откъде да зная? — отвърна тя, като изящно издуха носа си. — Не съм пъдар.

Ейдън изсумтя.

— Това е нещо ново. И отсега нататък ще запазите проклетите си цитати за себе си. Не искам и да чуя да използвате Библията за вашите собствени подмолни цели.

Възмутена, Шарлот се изправи.

— Никога не съм изопачавала Библията, нито пък съм я използвала за собствените си цели. Аз само следвам Божието слово.

— О? — отвърна Ейдън със сарказъм. — Тогава вие следвате словото Му, по много интересен начин. Съмнявам се, че това е словото, което Той точно е имал предвид.

— Вие едва ли сте човекът, който знае това — изсъска тя. — В продължение на дълги години водите безбожен живот, Ейдън Делаетър. Зная всичко за вашите любовници, за похотливия ви живот. Как смеете да ме обвинявате, мен, която винаги съм водила само един непорочен живот?

— Вече започвам да се съмнявам колко непорочен е вашият живот, Шарлот. От години използвате положението си тук, за да превърнете живота на много хора в истински ад. — Той поклати глава. — Мисля, че сега много по-добре разбирам защо татко посегна към чашката — не беше само това, че бе загубил мама, въпреки че точно от този момент започнаха грижите му. Но това, че трябваше да живее под непрестанния ви тормоз, беше достатъчно основание да го докара до пиянство. И аз не го обвинявам, че се е опитвал да удави в алкохола кошмара да живее с вас. Благодаря на Бога, че Серафина се появи тук и внесе малко щастие в това мрачно място.

— Съпругата ви дойде само да се бърка в нашия живот — гневно извика Шарлот. — Тя направи хаос от моето добре подредено домакинство, подигра се с дисциплината. Само преди две седмици тя каза, че според нея всяка седмица прислугата трябвало да разполага с един пълен почивен ден! Как тогава се предполага, че ще управлявам Таунсенд с такава разглезена прислуга? Питам ви?

— Мисля, че ще бъде най-добре, ако въобще не управлявате Таунсенд — каза остро Ейдън. — Ще наема икономка, която да изпълнява вашите задължения. Отсега нататък, прислугата ще се подчинява само на съпругата ми. Така и трябваше да стане още от самото начало. Но това беше моя грешка.

Шарлот се сви назад в креслото си.

— В... вие не искате да кажете това — изрече тя, а кръвта ѝ във вените се смрази от ужас. — Ейдън, не! — умолително се обърна към него тя. — Таунсенд е моят живот. Той е всичко, което притежавам.

— И ако искате това да продължи, никога повече да не сте посмели да говорите лошо за Серафина. Защото, ако го направите, кълна ви се, ще ви изпратя някъде, където никой да не може да чуе зловните ви нападки. Нещо повече, вие няма да разполагате с прислуга, която да тормозите.

Шарлот цялата пламна от гняв и раздразнение. Тя бързо сведе поглед, преди той да успее да види омразата в очите ѝ.

— Както кажете, Ейдън — каза тя с глас, който трепереше от усилието ѝ да запази спокойствие. Той нямаше да я лиши от господството ѝ в Таунсенд. Тя нямаше да му позволи това. Трябваше просто да измисли нещо, за да го накара да промени решението си.

Ейдън кимна.

— Радвам се, че ме разбрахте. — Той се обърна към Рафаел. — Дълбоко съжалявам за всичко. Ще отида да намеря Серафина.

Шарлот чу как вратата се отваря и затваря. Тя вдигна поглед само за да види, че Рафаел все още беше в стаята и я наблюдава с непроницаемо изражение.

— Нали поне вие ми вярвате? — попита тя, като отчаяно се нуждаеше от съюзник. Колкото и да го презираше, той бе всичко, което ѝ бе останало. — Наистина не исках да причиня зло никому.

Рафаел погали ъгълчето на устните си с ръка, после я отпусна до тялото си.

— Ейдън отиде да търси съпругата си. Аз си отивам вкъщи. Довиждане, Шарлот.

Той се извърна на пети и напусна стаята.

Шарлот стисна треперещите си пръсти и втренчи поглед в тях. Главата ѝ се въртеше от шока, който беше преживяла. Първо Рафаел бе

разбил илюзиите ѝ за слава, а сега Ейдън ѝ бе отнел единственото нещо, което ѝ бе останало — господството ѝ над Таунсенд.

Всичко бе заради Серафина. Всичко. Имаше само едно нещо, което ѝ оставаше да направи.

Веднага щом започна да вали, Серафина се подслони под гъстата корона на стария дъб. Бе отишла горе да нахрани лебедите, които бяха свикнали да се приближават към нея, веднага щом тя се появяваше на хълма. Хубаво ѝ беше в спокойното им присъствие и при голямата им доверчивост. Доверчивост. Доверието беше най-малкото, което имаше в живота ѝ.

Тя се сгуши към дъба с гръб, притиснат към масивния му ствол. Чакаше бурята да отmine. Разнесе се гръмотевица. Светкавица разряза далечното небе. Може и да беше напълно сама, но се чувстваше добре сред бушуващия гняв на естествените сили — толкова чист, толкова мощен. Тук нямаше нито грях, нито злоба. Тук тя се чувстваше в безопасност — за нея това бе най-безопасното място в света.

— Хестия — помоли се тя, като гледаше нагоре през гъстата корона от клони. — Богиньо на огнището и дома, защитете ме сега, моля ви. Запазете ме от лъжливи обвинения, от лоши намерения. Покажете на Ейдън истината, защото не мога да понеса той да вярва, че съм го измамил с друг, даже и той самият да ме е измамил.

Дъждовна капка падна по бузата ѝ, после още една и още една. Когато тя протегна ръка да ги избърше, осъзна, че капките бяха топли — това бяха собствените ѝ сълзи. Тя сведе чело към колената си и даде воля на сълзите си, които се стичаха по бузите ѝ като водопад от съкрушеното ѝ сърце.

Следвай сърцето си и истината сама ще се разкрие...

Думите се носеха като шепот през воя на вятъра точно както беше ги чула веднъж преди време, също така отчаяна, както сега. Но тя бе последвала сърцето си, нещастно си помисли Серафина. Точно в това се криеше бедата. Нима това беше истината, за която говореше Богинята? Че Ейдън, когото тя отчаяно обичаше пряко волята си, си бе взел друга жена в леглото? *Знайте, че не възнамерявам да нарушавам сватбената си клетва*, се бе заклекл той точно под това дърво в деня на сватбата им. Но той я беше нарушил.

Бе я излъгал. Бе я предал. Той бе повярвал на обвиненията срещу нея, отправени от сестра му. И въпреки всичко тя още го обичаше. Да напусне Ейдън щеше да бъде, все едно се опитва да изтръгне сърцето си — невъзможна задача. Тя се бе отдала с цялото си същество на него и не можеше да промени този неопровержим факт. Просто не беше сигурна как да продължи да го обича и същевременно да оцелее.

— Серафина...

Това беше истински глас, дълбокият му тембър ѝ беше познат до болка. Тя рязко вдигна глава. Ейдън се изправяше само на една крачка от нея. Дъждът струеше по лицето му и прилепваше жакета към изваяните му мускули.

Тя скочи на крака и се втрени в него, сякаш беше привидение. Но той целият беше от плът и последният човек, когото тя искаше да види. Първата ѝ мисъл беше да избяга, но единствената пътека минаваше точно покрай него.

Инстинктът ѝ надделя над разума. Тя се протегна и достигна най-ниския клон на дъба. Хвана се и се изкатери на дървото. Катереше се бързо и в панически си бяг дори не си правеше труда да изпитва силата на клоните.

— Серафина, глупачке, какво правите? — извика той и се спусна към дървото. — Полудяхте ли? Навсякъде наоколо падат гръмотевици. Слизайте оттам!

— Не! — извика през рамо тя. — Вървете си. Не искам да говоря с вас. — Тя не успя да достигне по-горния клон и се спря на извивката на един клон с лице, притиснато към дънера. Дишаше учестено.

— Може и да не искате да говорите с мен, което добре разбирам — каза той, като надничаше към нея през листата на дървото. — Но аз искам да говоря с вас. И проклет да съм, ако го направя по този начин. Моля ви, любима, слезте долу. Там горе наистина е опасно. — В гласа му се долавяше истинска уплаха.

— Няма да слеза и не ме наричайте любима — гневно отвърна тя. — Вие не искате да слеза и аз не искам да слушам лъжи.

— Не ви лъжа. — Той зарови ръце в мократа си коса и от нея се разлетяха пръски вода. — За бога, няма нищо, за което да ви лъжа! Ако някой тук е излъган, то това съм аз — и не от вас, а от Шарлот.

Серафина ококори очи. Тя се размърда на клона, така че да може да го вижда по-добре.

— Вие *знаете*, че тя излъга? — попита тя, несигурна дали е чула правилно. — Но тя каза... тя каза, че вие сте ѝ повярвали — че не искате никога повече да ме видите.

— Зная какво ви е казала или поне предполагам. Точно сега пет пари не давам за това. Моля ви, слезте от дървото, преди да ме принудите аз да се кача при вас.

— Но, но аз нищо не разбирам... — каза Серафина. Главата ѝ се въртеше. Шарлот бе казала всичко толкова ясно. Ейдън я мразеше. Ейдън си мислеше, че тя му бе изневерила. Той искаше тя да си отиде. Но сега я гледаше с очи, изпълнени с истинска загриженост. А и току-що бе казал, че не бе повярвал и дума от това, което Шарлот му бе наговорила.

— Зная, че не разбирате — отвърна грубо Ейдън. — Ако само слезете от вашия клон, ще ви обясня всичко. — Той трепна, когато една гръмотевица падна на другия бряг на езерото. — Сега! — изрева той.

Тя преглътна с усилие. Добре беше, че бе отхвърлил ужасните обвинения на Шарлот срещу нея. Но все още трябваше да отговаря на ужасните обвинения, отправени към самия него.

— А какво ще кажете за Хариет Мънроу? — попита тя.

— Какво искате да знаете за тази проклета жена? — Очите му проблеснаха от раздражение. — Тя не е нищо повече от един глупав, суетен паун и е трън в петата ми. Това ли искате да знаете?

Серафина го погледна.

— Ако тя е такъв глупав и суетен паун, тогава защо преспяхте с нея?

Ейдън гневно вдигна ръце във въздуха.

— Какво значение има това, по дяволите? Тя ми беше подръка. Бях глупав. Не зная! Това вече е минало, за бога.

— Тя ви „беше подръка“? — яростно изрече Серафина, отвратена, че той можеше да бъде толкова груб и презрителен към брачните клетви, които ѝ бе дал. — И просто защото ми бяхте ядосан за нещо, което не бях сторила, вие решихте, че сте в пълното си право да направите същото?

Ейдън я стрелна с недоумяващ поглед.

— Какво? О, Господи... — Той сведе глава и изопна раменете си. После отново погледна нагоре. — Шарлот ли ви каза това? Че съм

прекарал нощта с Хариет, когато не се прибрах вкъщи?

Серафина не си направи труда да удостои с отговор въпроса му. Ако наблизко имаше жълъд, тя щеше да измери с него хубавото лице на Ейдън.

— Кълна ви се, любима, през онази нощ само се разхождах. Бродех из пустите улици на Лондон, като се опитвах да избягам от обвиненията на Шарлот срещу вас. От четири години не съм се срещал с Хариет.

— Вие изпратихте Хариет до каретата ѝ — настоя Серафина.

— Да, и на практика насила я качих в нея. Бях вбесен. Видях я как разговаря с вас и Шарлот, и как вие се оттеглихте очевидно разстроена. И реших да я накарам също да се оттегли.

— Тя е избрала чеиза ми — с равен глас отвърна Серафина, леко разчувствана от съпружеския му жест да я защити от нападките на тази жена.

— Тя ли ви каза това? Ами, донякъде е вярно — каза той и се потърка по врата. — Тинкърби и аз се намирахме в безизходица. Току-що бях казал на мадам Бърнард какви модели и цветове мислех, че най-добре ще ви подхождат, но подробностите ми убягнаха. И така Хариет, която сякаш падна от небето, се зае с това. Серафина, моля ви, слезте на земята, преди да падне гръм и да ви превърне в пепел!

— Не сте ли се любили с нея? — попита тя, все още несигурна, че той ѝ казваше истината.

— Не! — изкрещя той и заудря по дървото с ръце. — По дяволите, ударих се — гневно разтърси ръцете си той.

— Така ви се пада — със задоволство измрънка тя. — А защо трябва да ви вярвам? Вие сте един егоцентричен подлец и се държите, сякаш дори не ви е грижа дали съм жива или не.

— Нима вие си мислите, че не ме е грижа? — невярващо изрече той. — Любима, проблемът е в това, че ме е грижа прекалено много — та вие сте единствената, на която позволих по този начин да влезе под кожата ми. От грижи по вас вече главата ми е пламнала. По дяволите, защо иначе дойдох тук, тичайки като луд — да не говорим, че рискувам живота си, като стоя под дърво насред гръмотевична буря? Искам да слезете долу.

— Кажете честно: наистина ли през онази вечер не се любихте с Хариет? — прехапа долната си устна тя.

— Серафина, защо да се любя с друга, след като вие сте единствената жена, която желая и винаги ще желая? Обичам ви!

Серафина го погледна смаяна.

— Какво? — прошепна тя. — Какво казвате?

— Обичам ви! — изрева той. — Сега слизайте оттам!

Серафина не успяваше да се движи достатъчно бързо. Когато се спускаше на долния клон, на нея ѝ се пееше от радост. Но в бързината кракът ѝ се подхлъзна. С остър вик на тревога тя усети как се претърколи надолу, без да има нещо, за което да се хване.

— Сара! О, боже, Сара! — Този сърцераздирателен вик се откъсна от гърлото на Ейдън, докато тя падаше надолу.

Още докато беше във въздуха, ръцете му мигновено я сграбчиха и двамата се строполиха на земята. Белите му дробове изсвистяха.

С учестено дишане той се изправи на лакти и я погледна в лицето.

— Добре ли сте?

Тя леко кимна. Очите ѝ се бяха разширили от учудване.

— Благодаря на Бога — въздъхна от облекчение Ейдън. — Така ме изплашихте. — После нежността на изражението му внезапно се замени от буен гняв. — Никога, никога повече не правете това! — яростно изрече той и рязко се изправи на крака. — Или ще ви набия с камшик. А сега станете изпод това проклето дърво. Имате акъл колкото на едно дете.

Той се отдръпна настрана към купчината от разпръснати клони. Беше с гръб към нея, ръцете му бяха отпуснати на хълбоците. Той сведе глава надолу, докато едва си поемаше дъх.

— *Ейдън?* — песента в сърцето ѝ се издигаше в блажено кресчендо. *Благодаря ти, Богиньо. Благодаря ти.*

Той я погледна през рамо.

— Какво? — попита рязко той. Все още беше потресен от случилото се.

— Как ме нарекохте? — попита тя с лице, разцъфнало в широка усмивка. Благословена. Тя наистина беше благословена.

— Проклетата глупачка — отвърна сухо гой.

— Не. Докато падах — настоя тя със сърце, което щеше да се пръсне от щастие.

Той се намръщи.

— Извиках вашето име.

Серафина се заля от смях и излетя към него като куршум. Прегърна го и преди той да успее да се задържи на крака, двамата отново паднаха на земята. Серафина беше върху него. Смееше се като луда.

— Вие го казахте! — заливаше се в смях тя и обсипваше лицето му с бързи, малки целувки. — Зная, че чух правилно, о, Ейдън — изрече тя и възбудена отметна главата си назад. — Знаех си!

Ейдън бавно вдигна глава, прикован за земята от нейното тяло.

— Какво сте знаели? — попита той, объркан от въодушевлението ѝ.

— Че съдбата наистина ви е предопределила да бъдете мой съпруг — отвърна тя със съзнанието, че нямаше как да му обясни това. То наистина имаше значение. Тя отпусна чело срещу топлото му гърло — там, където пулсът му биеше равномерно. Живот. Душата на Ейдън — душата на Адам. Двете бяха едно и също нещо. Тук. В този момент. Имаше смисъл във всичко, най-накрая имаше. Дори и за момент тя нищо не си бе измисляла, нито пък бе полудяла. Богинята се бе опитала да ѝ го каже, но тя просто не го бе разбрала. Или не бе повярвала достатъчно силно. Но сега тя вярваше. О, колко силно вярваше тя! Всичките ѝ сънища се бяха превърнали в действителност.

Ейдън беше Адам и я обичаше.

— Аз също ви обичам — каза на един дъх тя и го целуна по устата, за да докаже твърдението си.

Ейдън я прегърна силно. Отвърна на целувката ѝ страстно, като отвори уста и я впи в нейната, докато езикът му не срещна нейния. Накара я да изпита страстно желание. Безмълвно я обърна по гръб, бедрото му се притисна между краката ѝ, докато гърбът ѝ опря тревата. Ръцете му разхлабиха панделката, която привързваше косите ѝ.

Той вдигна глава. Ръцете му разресваха гъстите ѝ къдри, докато я гледаше със сапфиреносините си очи, изпълнени с копнеж по нея.

— Серафина, о, боже, любима, вие сте толкова красива. Как ѝ за миг ви хрумна мисълта, че бих желал да съм с друга, след като съм бил с вас?

Тя му се усмихна. Ръцете ѝ го галеха по бузите.

— Бях глупава. Вслушах се в лъжите на Шарлот. — Тя въздъхна от щастие. — Искам само вас. Завинаги.

Зад тях се разнесе силен крясък и двамата извърнаха глави по посока на шума.

Двата лебеда издигаха крилете си едновременно. Дългите им шици се извиваха назад с човки, насочени към небето, докато надаваха своя крясък. Облаците се бяха разкъсали и един ярък лъч слънчева светлина падаше върху огледалната повърхност на езерото — точно там, където плаваха лебедите, и образуваше около тях ореол от мъжделива светлина.

Ейдън се засмя.

— Искам да ви любя тук и сега, но проклет да съм, ако го направя точно пред очите на двойка лебеди, които нямат друга работа, освен да кряскат към нас. Нуждая се от едно топло, сухо легло и пълна интимност за това, което съм намислил да направя.

Серафина прихна да се смее.

— Нима внезапно станяхте срамежлив? Не си спомням двата лебеда да ви притесняваха последния път, когато бяхме тук.

— Та аз почти не забелязах проклетите лебеди миналия път. Но сега няма да им доставя удоволствието да ни гледат отново. — Той се изправи и я вдигна на ръце. — Благодарение на вас целите сме вир-вода и изкаляни. — Той я целуна по носа. — Между другото изглеждате невероятно очарователна.

— Мисля, че ви харесвам, като сте вир-вода и изкалян — отвърна тя и го прегърна силно през врата. — Нима възнамерявате да ме носите по целия обратен път към Таунсенд?

— Да. Какъв кавалер ще бъда, ако ви позволя да си намокрите краката?

Серафина го ухапа леко по месестата част на ухото.

— Краката ми няма да станат по-мокри отколкото сега, а и вие в никакъв случай не сте никакъв кавалер.

— За това сте права. И сега имам намерение да ви го докажа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Вкъщи, любима моя, и нито миг по-рано за това, което съм намислил да направя — каза Ейдън, докато носеше Серафина нагоре по стълбите. Тя го бе прегърнала възможно най-удобно през врата и опираше бузата си до неговата. Изпитваше невероятно удоволствие от това да усеща гърба ѝ в ръцете си и щеше да изпита още по-голямо, когато най-после успееше да я занесе до спалнята им. Там имаше намерение да ѝ покаже точно колко я обичаше.

Той най-малко очакваше да ѝ се обясни в любов, докато тя се издигаше десет стъпки над главата му, с ръце, вкопчени в клоните на едно дърво. Но думите се изплъзнаха от устните му неволно и бяха най-голямата истина, която някога бе изричал. И сега, след като бе признал любовта си към нея, нямаше намерение да се отрича от казаното. Рейф беше прав. Бе влюбен в нея от главата до петите и се чувстваше като най-щастливия мъж на света.

Както винаги, Плъм отвори вратата точно когато Ейдън стигна до нея.

— О, милорд... Нейна светлост? Удари ли се? — извика той. Лицето му бе изгубило обичайно спокойния си израз. — О, небеса! Да извикам ли доктора?

— Нейна светлост е в цветущо здраве, макар и малко поизмокрена — засмя се Ейдън. Въпреки това беше трогнат от дълбоката загриженост на Плъм към Серафина. — И двамата сме вирвода благодарение на склонността на съпругата ми да тича навън по време на гръмотевични бури.

— О, разбирам, милорд — отвърна Плъм неуверено. — Ще бъде чудо, ако и двамата не хванете грип. Трябва веднага да повикам доктора.

Серафина надигна глава.

— Не се тревожете, Плъм. Въпреки всичко, което ви е говорила майка ви, малко дъждец не може да навреди на никого.

Мисълта, че Плъм можеше да има майка, се стори необикновено забавна на Ейдън, въпреки че Плъм може би имаше майка някъде по света. Той си представи стара жена, която напълно приличаше на оплешивяващия прислужник, да седи нейде в някаква хижа и да плете три — четвърти чорапи на възлюбения си син.

— От това, което виждам, милейди, мога само да заключа, че дъждът ви е понесъл много добре. Бузите ви отново са порозовели, а това със сигурност е прекрасна гледка. — Плъм отправи поглед към Ейдън. — Докато отсъствахте, от Лондон се завърна лорд Делауеър заедно с Джени и Тинкърби. Сестра ви иска да поговори с вас.

— Може да предадете на сестра ми да върви да се обеси — кисело отвърна Ейдън. Той не възнамеряваше да се впусне в повторно пререкание с Шарлот особено след това, което си бе наумил да направи със Серафина.

— Ейдън? — През отворената врата на всекидневната се разнесе умоляващият глас на Шарлот. — Моля ви? Трябва да говоря с вас и вашата съпруга.

— Мисля, че поне може да ѝ дадем възможност — промърмори тихо Серафина в ухото на Ейдън. — Тя има право на това. Навярно се чувства ужасно.

Ейдън тихо изруга през зъби. После внимателно изправи Серафина на крака.

— Само за минута, Шарлот, една-единствена минута. И двамата трябва бързо да съблечем мокрите си дрехи.

Той обви Серафина с ръка през талията и я въведе в залата. Двамата оставяха мокри следи след себе си. Предположи, че Шарлот ще получи сърцебиене при вида на стичащата се от тях вода и кал, по безукорно чистия, мраморен под, а да не говорим за безценния килим от Обюсон.

— Е, какво има да ни казвате? — попита той веднага щом затвори вратата зад себе си.

— Само това, че ужасно съжалявам — каза тя с поглед, сведен към скута си. — С... сгрехих, като обвиних съпругата ви и Рафаел в прелюбодеяние. Трябваше да се вслушам в сърцето си и да разбера, че това не може да бъде истина.

— Кажете това на Серафина — с горчивина в гласа отвърна Ейдън. — Вие я наранихте, Шарлот, и то само заради глупавите ви и

прибързани заключения.

— Да, да. Това е вярно — изрече тя и ги погледна с насълзените си сини очи. — Аз единствена трябва да се разкайвам за греховете си, сега разбирам това. Моля, приежете моите извинения.

— Според мен най-добре е да забравим всичко. — Обади се тихо Серафина. — Няма смисъл да градим живота си върху това, което вече е минало. Убедена съм, че можем да продължим да живеем в мир и разбирателство точно както преди.

— Благодаря — прошепна Шарлот с кърпичка, притисната до устата ѝ. — Не заслужавам вашата прошка, скъпа сестрице. Но намирам, че се показвате като истинска християнка с вашето милосърдие.

— Съгласен съм със Серафина — обади се Ейдън, изненадан от готовността, с която Серафина прости на сестра му, но все пак облекчен, че тя не възнамеряваше да прави сцена. През последните две години имаше достатъчно такива за цял един живот. — Нека всички опитаме да се престорим, че това никога не се е случвало — добави той, при все че някакво безпокойство се зараждаше у него — и то идваше от усещането, че Шарлот твърде бързо се бе разкайала. — Но всичко, което ви казах преди това, остава в сила. Сега, ако ни извините, трябва да се преоблечем в сухи дрехи.

— Разбира се — отвърна Шарлот, като мачкаше носната си кърпичка в малка топка. — Моля ви, не искам да ви задържам и минута повече.

Ейдън хвана Серафина за ръката и на практика я изведе насила от стаята. В съзнанието му се въртяха много по-важни неща, отколкото хладните извинения на сестра му.

Ейдън затвори вратата на спалнята зад тях и погледна към Серафина.

— Е, жено — изгледа я от главата до петите той. — Какво предполагате, че ще ви направя сега?

Серафина докосна брадичката си с пръст.

— Може би ще ме изнасилите, милорд? — отвърна с надежда тя. Нищо друго не ѝ дойде на ума.

Ейдън избухна в смях.

— Вие никога не сте говорили със заобикалки. Да, ще ви изнасия. Но, първо, нека да махна тези мокри дрехи.

Той я обърна с гръб към себе си и разкопча роклята ѝ. После плъзна дрехата през ръцете ѝ и нежно целуна голото ѝ рамо, докато роклята се свлече на пода в безформена маса.

— Ммм — промърмори той, като същевременно насочи топлите си ръце към кръста ѝ и изхлузи долната риза през главата ѝ.

Хладният полъх погали плътта на Серафина, докато той откри гърдите ѝ и прокара длани през тях. После ги обви в шепите си и започна да ги гали.

— О, боже, колко сте нежна — дрезгаво изрече той. Притегли я в прегръдките си и впи устни в нейните за дълбока, проникновена целувка.

Допирът му я накара силно да потрепери. Толкова отдавна. Толкова отдавна, откакто той за последен път я бе прегръщал по този начин и бе накарал тялото ѝ да запее от пламенно въодушевление. Тя свали жакета му и откри широките му рамене. Под мократа му ленена риза пръстите ѝ търсеха голите му гърди. Зърната му се втвърдиха под нейния допир. Той изстена. После за миг я освободи от прегръдката си, докато бързо събличаше жакета и ризата си, събу ботушите си и захвърли всичко на една страна.

— Ейдън — прошепна тя, когато той отново я придърпа в прегръдките си. — О, колко много ви обичам. Не знаех колко много до момента, в който си помислих, че съм ви загубила завинаги. Но вие сигурен ли сте, че изпитвате същото към мен? — попита тя неуверено. — Зная, че искахте да сляза от дървото и може би сте казали това само за да постигнете целта си.

Той я повдигна леко на ръце и я постави на леглото. После с пламнали от копнеж сини очи се настана до нея.

— Наистина ви обичам — каза с дрезгав глас. — Мисля, че ви обичам от момента, в който ви срещнах за първи път. Но бях такъв проклет инат, за да си го призная, и затова мога да се изритам.

— Няма значение — отвърна меко тя и с облекчение прокара пръсти през гъстата му, копринено мека коса. — Сега вече знаете, че ме обичате, и това е най-важното в този момент.

Той я целуна по брадичката.

— Може и да го зная, но признавам, че съм уплашен до смърт. Изминалата седмица ми показва причината за страха ми. О, Исусе! Серафина, никога преди не съм бил завладяван от такива буйни чувства и нито едно от тях не беше на шега. Никога през живота си не съм предполагал, че някога ще се превърна в ревнив съпруг. Но любовта ми към вас ме превърна в един безумен, беснеещ лунатик. — Въздъхна. — Съжалявам, любов моя. Съжалявам, че някога въобще съм се усъмнил във вас. А още повече съжалявам, че се държах като истинско копеле в Лондон, когато вие най-малко заслужавахте такова отношение.

— Недейте, Ейдън. — В очите ѝ се появиха сълзи. — И аз съм виновна за това. Можех да ви кажа, че ви обичам, защото това беше самата истина. Със сигурност трябваше да ви кажа за Рафаел още от самото начало. Но сега, след като знаете истината... нали я знаете, Ейдън? — попита неуверено тя.

— Да. Зная истината. Рейф ми разказа всичко за вашите уроци. Аз самият трябваше да се досетя за това, защото единствено Рейф може да превърне една горска нимфа в истинска графиня само за три кратки седмици. — Той се ухили. — Но благодаря на Бога, че е имал благоразумието да остави непокътнато очарованието на горската нимфа. Щях да го обеса, ако ви бе разглезил. Нали знаете, че именно това е причината, поради която се влюбих във вас.

Серафина се разсмя през сълзи. Мислеше си, че Ейдън нямаше и най-малка представа защо се бе влюбил в нея. Той не трябваше да знае, че тя беше неговата съдба, че винаги е била неговата съдба. Съмняваше се, че той щеше да ѝ повярва, ако тя се окажеше толкова глупава, че да му разкаже. Което тя не възнамеряваше да стори. Неволното изпускане на езика му в момент на паника беше едно нещо. А да му каже, че той наистина някога е бил принц, беше друго.

— Рафаел каза, че може да превърне всяко нещо, в нещо красиво — каза тя вместо това. — И все пак трябваше да го видите как се опитва да постигне това. Търпението му беше поставено на голямо изпитание.

— Съмнявам се — Рейф винаги е харесвал предизвикателствата и никога не се е оставял лесно да бъде победен. Само че, братовчед ми е последната личност, за която искам да мисля сега. — Той я целуна по челото.

— Ейдън — ами Шарлот? — Серафина искаше всичко между тях да се изясни, преди да стигнат по-далече.

— Какво искате да знаете за тази проклета Шарлот? — попита той нетърпеливо и прокара пръст по извивката на гърлото ѝ.

— Нали няма да продължавате да ѝ се сърдите? Може да е сторила ужасна грешка, но ние всички грешим, а Шарлот наистина изглежда, че съжالياва. Не желая тя да страда безпричинно.

Ейдън бавно хвана в шепи едната ѝ гърда. Той започна да гали зърното ѝ с палеца си и накара цялото ѝ тяло да се възбуди от желание.

— Не мисля, че ще страда безпричинно. До утре сутринта ще е отново старата Шарлот. Сега не искам да мисля нито за нея, нито за баща ми, ако възнамерявате след това да заговорите и за него.

Серафина въобще не се бе сетила за лорд Делауеър, но тъй като Ейдън бе повдигнал въпроса, си помисли, че можеше да се възползва от случая.

— Вече простихте ли му? — попита тя, като се опита да пренебрегне коварния зов на тялото си. — Поведението му в Лондон беше наистина безукорно. Всъщност мисля си, че той успя да очарова много хора там.

Ейдън въздъхна продължително.

— Да, така е. Да, простих му, при все че ще ми отнеме много време, за да свикна с новото му състояние — все още трябва много да се лекува. Не желая повече да обсъждаме този въпрос в момента. — Той сведе глава над гърдата ѝ, пое я суета. Топлият му език си играеше с твърдото ѝ, чувствително гърло. Това я накара да полудее, докато ръцете му се приближиха до задните ѝ части и ги обхванаха в шепи.

Тя потрепери от възбуда при допира му.

— Обичам ви до болка — промърмори тя и прокара ръцете си през силния му гръб, през широките му рамена. — Мисля, че винаги съм ви обичала.

Ейдън обхвана лицето ѝ с ръце и погледна в очите ѝ. Погледът му беше мътен и изпълнен с желание. Пръстите му леко проследяваха очертанията на скулите ѝ.

— Не зная дали е завинаги, но зная със сигурност, че вие сте моят живот, Серафина. Вие сте най-важното нещо на света за мен. Никога не съм очаквал, че ще имам достатъчно късмет, за да откривя

любовта, но въпреки всичко това стана и не възнамерявам да ви пусна да си отидете по никаква причина.

В очите на Серафина отново се появиха сълзи. Той наистина я обичаше. Знаеше това от нежния тон на гласа му, от начина, по който той я докосваше — толкова внимателно, с такова уважение. *Закълнете се, че ще ме обичате завинаги...* Ейдън. Той ѝ бе изпратен обратно през времето. Отново ѝ го бяха върнали. Спомените ѝ я бяха поддържали през всичките тези години на дълго чакане, но това, че той в действителност я обичаше, беше истинският подарък за нея.

Тя вдигна глава към него и го целуна. Ръцете ѝ го прегърнаха през врата.

— Любете ме — прошепна тя. — Подпечатайте с любов вашите брачни клетви, Ейдън.

Той не ѝ отвърна със слова. Вместо това се придвижи над нея. Ръцете и устните му говореха достатъчно. Милваше голата ѝ плът, играеше си с жадното ѝ за любов тяло, докато тя не изстена и започна да се извива от пламенния му допир. Пръстите му се плъзнаха още по-надолу, заровиха се във влажните ѝ къдри, като търсеха сърцевината ѝ. Тя въздъхна трепетно, когато той започна и там да я гали. Това я докара до лудост от желание.

От гърлото му се откъсна сподавено стенание, когато тя извика и сграбчи с бедра ръката му. Тялото ѝ бе възбудено до краен предел. Копнееше да проникне в нея. Той ѝ даде малко почивка. Пръстите му забавиха ритъма си и тя силно потрепери. Той сподавяше с уста пронизителните ѝ писъци на удоволствие. Целуваше я с настървение, езикът му проникваше все по-дълбоко. Плам. Огън. Толкова много любов.

През велура на панталоните му пенисът му пулсираше към корема ѝ. Той нетърпеливо се изправи, освободи се и отново се настани между бедрата ѝ.

— Серафина... — изстена, като проникна в нея с тласък толкова мощен, толкова жизнен, с цялата си дължина. — О, боже! О, Всемогъщи Боже, прекрасно е.

Тя напълно му се отдаде. Тялото ѝ се движеше ритмично, за да посрещне неговото при всеки удар. Той проникваше дълбоко в нея, после се отдръпваше, отново се потапяше и тя издаваше стенание с всеки нов тласък. Светът се завъртя около нея, докато не остана нищо

друго, освен тялото на Ейдън в нейното, резките му стонове срещу бузата ѝ, солената му пот, която тя облизваше от пламналата му плът, ръцете ѝ, които непрекъснато го галеха и подканяха да се движи по-бързо и по-силно.

— Ейдън! Сега! — изкрещя тя. Цялото ѝ тяло се разпадна на хиляди частици от върховна възбуда. Целият свят се завъртя във вихрушка и я помете в сърцевината си, мрак и светлина се сляха в експлозия и заплашваха да я унищожат.

Тялото на Ейдън се обтегна като струна, той целият потрепери, когато отметна главата си назад и изкрещя неистово. С последен тласък семето му проникна в нея на носещи живот вълни.

— Закълнете се, че ще ме обичате завинаги — изстена той към устата ѝ.

— Кълна се. Сега и завинаги.

Брачната клетва беше спазена. Обещанието — изпълнено. Пред тях стоеше едно ново начало, защото сега те бяха свързани от любов, силна, чиста и неразрушима.

Серафина охлаби прегръдката си и постепенно престана да трепери. Никога през живота си не се бе чувствала толкова слаба. Краката ѝ бяха натежали от умора. Той изстена и се отдръпна наполовина от нея. Зарови лице в косата ѝ.

— Мисля, че съм мъртъв — успя да изрече. — И ако това е небето, смятам да остана тук.

Серафина се засмя.

— Ако това е небето, сестра ви няма да е доволна.

— О, боже! Не смейте да споменавате сестра ми в момент като този. Ако въобще трябва да говорим за нея, Лоти навярно седи на долния етаж, изпълнена с мрачни мисли за греха, който извършваме.

Серафина вдигна врата си към устните му за милувка.

— Не говорете такива неща, Ейдън. Най-вероятно Шарлот се е зачала в Библията и търси подходящия пасаж, за да обясни поведението си.

Ейдън надигна глава.

— Мога да се сетя за безброй по-подходящи пасажки. Като например „вашите две гърди са като млади сърни — сестрици, които пасат сред лилиите.“ Песента на Соломон.

Като каза това, той се надвеси над гърдите ѝ и започна да ги милва с устни, докато Серафина не загуби представа за реалността около себе си и светът за нея стана само той и тя.

Двамата пропуснаха вечерята. Ейдън превърна остатъка от следобеда и цялата вечер в едно пиршество на страстта. Серафина се събуди, когато луната се показа. Червата ѝ куркаха от глад. Ейдън лежеше сред купчината от дрехи около себе си. Едната му ръка покриваше главата му. Дишаше дълбоко в съня си.

Тя се усмихна. Не беше изненадана за това, че беше изтощен. Беше ѝ се отдал с цялото си същество. Така ѝ показва колко много я обича и по какви всевъзможни начини може да разкрие любовта си.

Тя си облече нощницата, наметна халата и се измъкна тихо от стаята. Заслиза по стълбите, като заопипва слепешком пътя си. И звук не се чуваше. Беше доволна от това, защото не искаше да събуди някой от прислужниците, които се бяха оттеглили за заслужена почивка преди два часа.

Но когато достигна гостната, долови стенание, сякаш някой беше наранен. Спря се и се послуша внимателно. Стонът отново се разнесе по посока покоите на Шарлот, които бяха в съседство с библиотеката.

Знаеше, че Шарлот преживява тежко случилото се, така че Серафина се приближи до вратата и почука леко с надеждата, че може би щеше да ѝ помогне с нещо. Никой не отговори. Серафина бавно натисна дръжката и влезе в тъмната всекидневна. От полуоткрехнатата врата на спалнята се процеждаше лъч светлина. Звукът отново се разнесе — този път продължително, тихо скимтене.

Тя прекоси стаята. Очите ѝ се опитваха да свикнат с мрака. Тя замръзна на мястото си, шокирана, когато бледата светлина от свещта озари сцената на леглото.

Шарлот лежеше на леглото. Нощницата ѝ бе вдигната над гърдите. Отдолу беше гола. А Фредерик, лакеят, се бе протегнал между краката ѝ, с глава, заровена между бедрата на Шарлот.

— Още! — простена Шарлот. Камшикът в ръката ѝ изплющя по голия гръб на Фредерик и задните му части. — По-дълбоко, по-силно, глупако!

— Не мога, милейди. Моля ви, не мога повече — простена Фредерик и отпрати умолителен поглед към Шарлот. — Не искам повече. Моля ви!

Камшикът отново изплющя и остави още една кървава ивица по гърба на Фредерик.

— Не ми казвайте какво не можете да правите, какво искате и не искате. Вие работите за мен и аз няма да ви позволя да се отпускате. По-силно, казах. Дайте ми наслада, тъп прислужник такъв!

Серафина се препъна към стената. Тя покри устата си с ръце. Гадеше ѝ се. Току-що бе станала свидетел на нещо отвратително — един акт, който превръщаше правенето на любов в нещо мръсно. Защото това, което бе видяла, нямаше нищо общо с любовта. Шарлот, богобоязливата Шарлот принуждаваше един безпомощен камериер да я задоволява, като го смазваше от бой по време на акта.

Шарлот ѝ бе признала, че краката ѝ никога не бяха преставали да усещат, когато Серафина се бе опитвала да я убеди да използва мехлема. Бе ѝ говорила само за непрестанната си болка. На Серафина никога не бе ѝ хрумвало, че действието на мехлема е толкова благотворно и можеше да възбуди сексуални чувства в Шарлот, при все, че нищо не можеше да извини развратното ѝ поведение. Нищо чудно, че Фредерик изглеждаше толкова зле, когато се завърнаха. Шарлот сигурно го тормозеше от дълго време насам.

Идеше ѝ да влезе и да измъкне Фредерик навън, но знаеше, че не можеше да стори това — не и без да постави в неловко положение и тримата. През ума ѝ мина мисълта да събуди Ейдън, да го накара да спре покварените действия на Шарлот. Но Ейдън щеше да бъде ужасен, даже и ако наистина успееше да спаси Фредерик. Никога не ще успееше да изтрие от съзнанието си сцената как Шарлот лежеше гола, с разкрячени крака и принуждаваше с камшик един лакей да проникне в нея. Не, Ейдън не заслужаваше това. Серафина нямаше да каже на никого какво бе видяла.

Просто щеше да открие начин сама да се справи с положението. На сутринта щеше да поговори насаме с Фредерик — да му намери друга работа, без да разкрива, че знаеше какво Шарлот го принуждаваше да върши. Може би Рафаел щеше да се съгласи да наеме Фредерик в Саутуел. Щеше да му изпрати бележка.

Серафина се прокрадна обратно към вратата. Успя да напусне покоите на Шарлот, преди напълно да бе припаднала.

С разтуптяно от паника сърце Шарлот се отправяше на инвалидния си стол надолу по стълбите и после по коридора — път, който Серафина всяка сутрин изминаваше, за да събере градинарските си инструменти веднага след като закусеше в стаята си.

Беше сигурна, напълно сигурна, че бе видяла Серафина да се прокрадва във всекидневната миналата нощ. С угълчето на окото си бе забелязала мигновеното отдръпване на бяла нощница и дълга тъмна коса, но никой друг в къщата не отговаряше на това описание.

Ако въобще знаеше нещо, Серафина веднага щеше да каже грозната клюка направо на Ейдън. Все още не бе му казала, защото Ейдън се появи долу за закуска и не спомена нищо, нито пък показва някакъв признак, че знаеше какво Фредерик бе правил на Шарлот само преди часове в леглото ѝ. Ейдън никога не би замълчал по въпрос като този.

Сега тя трябваше да стори нещо, за да не позволи на Серафина да разпространи истината, защото веднъж узнаеше ли я Ейдън, с нея беше свършено. Той никога не би повярвал на протестите ѝ, не и ако обвинението идваше от съпругата му. Ден преди това, Ейдън бе показал истинската си същност, когато стана дума за неговата уличница. Той, глупакът, повярва само на нея.

Нямаше време за губене. Серафина трябваше да бъде отстранена, и то бързо. Това беше единственото разрешение за всички проблеми на Шарлот. Веднъж Серафина да беше отстранена от пътя ѝ, животът щеше да възвърне нормалния си ход.

Тя зачака, стаена до отворената врата на дрешника до стълбите. Ръцете ѝ стискаха в скута тежкото кристално преспание. Острите му ръбове се врязваха в пръстите ѝ. А какво щеше да стане, ако Серафина не минеше оттук? Ами ако тя решише вместо това да намери Ейдън и да му издаде тайната ѝ?

Точно тогава Шарлот чу в коридора шумоленето на поли и тропота на токчета по дървения под. Сърцето ѝ подскочи от очакване, когато Серафина сви зад ъгъла. Тя стаи дъха си, когато Серафина се приближи с толкова невинно, нищо не подозиращо лице.

Шарлот избра подходящия момент. Тя се появи на инвалидния си стол и се престори на изненадана точно когато Серафина се изкачи до края на стълбите.

— О! — извика тя и се хвана с едната ръка за гърлото. — Вие ли сте, скъпа сестрице! Стреснахте ме. Тъкмо преброявах чаршафите и кальфките за възглавници. Както винаги няколко липсват.

Серафина забави крачка, после спря.

— Така ли? — попита тя с безизразно лице, което не издаваше нищо от това, което си мислеше. — Сигурна съм, че ще ги откриете.

— Естествено. В градината ли отивате?

— Да — отвърна Серафина. — Баща ви ме чака. Извинете. — Тя се обърна.

В този момент Шарлот се изправи на крака с високо вдигнати ръце. Стовари с всички сили преспапието върху главата на нищо неподозиращата Серафина.

Серафина изпищя, после бавно се строполи на земята. Слепоочието ѝ се обагри с алена кръв. Шарлот я побутна с крак, но Серафина не помръдна.

С триумфална усмивка Шарлот се надвеси над нея. Лицето на Серафина бе пребледняло, устните ѝ посиняваха.

Без усилие Шарлот претърколи тялото на Серафина до края на най-горното стъпало. После бързо я бутна надолу по стръмното стълбище.

Наблюдаваше със задоволство как тялото се удряше и извиваше, докато най-накрая се приземи на пода в една безжизнена купчина като отпуснатата, счупена кукла.

За миг изчисти преспапието от кръвта и космите. После избърса ръцете си, за да премахне всички следи от престъплението си, и натика окървавената носна кърпичка в ръкава си. Върна се на инвалидния си стол и се отдалечи бързо във вътрешността на къщата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Милорд, милорд, елате бързо! Станало е ужасно нещастие!

Ейдън изпусна писалката си, когато Плъм, останал без дъх, с преbledняло като на смъртник лице, се появи на прага.

— Какво има? — попита Ейдън и бавно се надигна от стола. Сърцето му се разтупка ужасено. Отчаяното изражение на Плъм предвещаваха само нещастие.

— Нейна светлост — паднала е по задните стълби, милорд. Едва диша... не знаем дали не си е счупила врата или нещо друго, но главата ѝ силно кърви. — Той кършеше ръце.

— Сестра ми ли? — преглътна с мъка Ейдън.

— Не, милорд, съпругата ви. Фредерик я откри. Лорд Делауеър отиде за лекар.

Ейдън се втурна през стаята и избута Плъм от пътя си. Не и Серафина. Не можеше да бъде. Не и неговата сладка Серафина, неговият живот.

Плъм изтича зад него, като ситнеше нагоре по стълбите. Ейдън взимаше по две стъпала наведнъж.

Тя лежеше в леглото им. Половината ѝ лице бе в кръв, а останалата — смъртно бледо. Само неравномерното, пресежливо движение на гърдите ѝ показваше, че е още жива.

Той падна на колене и взе ръката ѝ в своята. Опита се да успокои бясното туптене на сърцето си.

— Любима? — прошепна той и поглади косата ѝ по здравата страна на челото. — Серафина? Моля ви, любов моя, отворете очи. Погледнете ме, любима. Тук съм. Тук съм.

Джени се втурна с кофа вода и превръзки през ръката. Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

— Милорд. О, бедни ми милорде — изрече тя, като постави ведрото до леглото. — Как можа да се случи такова нещо на нашия ангел? Само преди час говорих с нея. Беше приветлива и

жизнерадостна. Бог не може да е толкова жесток, че да ни я отнеме точно в този момент, просто не може.

Ейдън не отвърна. Не беше в състояние да отговори. Ако започнеше да говори, знаеше, че щеше да започне да проклина самия Бог. А Серафина се нуждаеше от всякаква помощ.

Джени изстиска една кърпа и започна да избърсва внимателно кръвта от лицето на Серафина.

— Ето, скъпа моя. Ние ще се погрижим за вас. Вие ще се оправите — гальовно каза тя. — Само не се предавайте, защото всички разчитаме на вас.

Ейдън наблюдаваше всяко движение на Джени и целият изтръпна, когато тя откри дълбока рана на темето на Серафина. Прииска му се да избута жената и да грабне кърпата от нея, но ръцете му твърде силно трепереха, за да може да помогне.

От отворената рана се простираше дълбока червеникаво-синкава ивица, която преминаваше от бузата надолу към нежната кожа зад ухото. Ейдън не знаеше как Серафина щеше да оцелее.

В този момент му се искаше да умре.

Докторът пристигна. Той стисна главата на Серафина и каза, че няма други наранявания. Обаче новината му беше безрадостна.

— Съжалявам, милорд — каза той, преди да си тръгне. — Съпругата ви е преживяла ужасно сътресение на мозъка в резултат на силен удар по главата. Всичко може да се случи.

— Ще оживее ли? — попита през зъби Ейдън. Усилието да запази самообладание почти го убиваше.

— Не мога да кажа със сигурност. Не бих хранил големи надежди, защото дишането ѝ е учестено. Само времето ще покаже, но аз на ваше място бих се приготвил и за най-лошото. — Той не срещна погледа на Ейдън, а вместо това се загледа в някаква точка над рамото му — един лош признак, Ейдън знаеше това. — Моля, обадете ми се, ако настъпи някаква промяна. Най-доброто, което можете да направите, е да бдите над нея.

Ейдън кимна с разбиране, но не посмя да отговори. Той се върна в спалнята и седна до леглото на Серафина. Закле се да не я изоставя, докато тя не реши да живее или да умре.

Изминаха три дни. Рафаел, баща му, сестра му, Тинкърби, Джени, всички се изредиха да бдят до Серафина. Но Ейдън и за миг не се отдели от нея. Той им позволи да присъстват само защото знаеше, че бяха загрижени за нея и щяха само още повече да се разтревожат, ако ги отпратеше. Но нищо не се промени. Серафина беше в дълбока кома. Нежната плът на клепачите ѝ се поду и посиня над затворените очи. Той се хранеше само защото трябваше да яде, но успяваше да хапне само на две на три. Задрямваше неспокойно на стола си и се събуждаше при най-малкия звук.

Никога през живота си не се бе чувствал толкова безпомощен и уплашен. Смъртта като непрестанен сподвижник бе надвиснала наблизко. Усещаше я да се вкопчва в Серафина, която се бореше за живота си. Тя започна да бълнува имена, които той никога не беше чувал, с изключение на едно — Адам.

Тя го повтаряше непрекъснато, ръцете ѝ се вкопчваха в нощницата, главата ѝ се мятеше напред-назад. Адам. Сърцето на Ейдън се свиваше всеки път, когато го чуваше. Името, което тя бе изрекла на два пъти преди време — веднъж, когато за пръв път я сложи да си легне, и втория път — той не искаше въобще да си помисля за втория — в най-върховия момент на любовния им акт.

Адам.

Той мразеше този човек. Мразеше го, който и да беше, защото даже и сега бе в обърканите сънища на Серафина. Мразеше всички имена, която тя крещеше: Клио, Майкъл, Лио. Но най-много от всички мразеше Адам. Единствено неговото име тя никога не споменаваше.

Ако Елспет беше тук, щеше да я принуди да му разкрие целия предишен живот на Серафина. Тинкърби не можеше да му помогне. Той непрекъснато повтаряше, че никога не бе чувал имената, на които и да е от хората, за които Серафина питаше. Ейдън даже не знаеше къде беше Елспет — човекът, който трябваше да бъде сега до Серафина. Мразеше Елспет за това, че беше изоставила Серафина в момент, когато тя се нуждаеше от нея.

Когато се разкри истината, той мразеше всички, включително и Бог. Но мразеше себе си най-много от всички. Колкото и да беше безсмислено, той и само той беше отговорен за благополучието на Серафина. И затова, негова беше вината за тежкото ѝ състояние сега.

Ако Серафина умреше, той трябваше единствено себе си да вини за смъртта ѝ.

На четвъртия ден се появи Елспет.

Ейдън повдигна унило глава, когато тя влезе в стаята с угрижено лице.

— Какво чувам за скъпото ми момиче? — попита тя и се отправи към леглото на Серафина. — Плъм ми каза, че е паднала от стълбите. Серафина може би си има своите недостатъци, но винаги е стъпвала грациозно. — Елспет повдигна единия ѝ клепач и се взря в невиждащото око на Серафина. — Изминали са четири дни оттогава, май така каза Плъм? Хъм.

— Оставете я на мира — изсъска Ейдън. Беше твърде уморен, за да ѝ кресне с пълен глас. — Сега тя най-малко се нуждае от това да я дърпате. Или да я лекувате. Тя е в делириум, госпожице Битън, и вашето побутване няма да доведе до никакъв резултат.

— А какво знаете вие, момчето ми? — изрече Елспет, като я потупваше с пръст по бузата. — Какво казва тя, че ви кара да си мислите, че е в делириум?

Ейдън зарови пръсти в косата си с желанието да изхвърли през вратата старата жена.

— Тя изрича какви ли не имена и може би вие ще можете да обясните това. Това са хора, които никога преди не е споменавала. Но тя ги назовава по такъв начин, че човек би си помислил, че са най-добрите ѝ приятели.

— Преди да дойде тук, Серафина нямаше никакви приятели, освен хората, с които пееше, и няколко селяни — намръщи се Елспет. — За кого пита?

Ейдън ѝ каза, обезумял от тревога.

— Ден и нощ се мята в леглото, вика и стене напълно безсмислени неща.

Елспет само кимна.

— Разбирам — каза тя и погледна Серафина. — Трябваше да очаквам да се случи нещо такова.

— Какво, за бога, говорите, жено? — Ейдън вече загуби самообладание. Наистина не смяташе, че ще може да понесе още някоя

от бръщолевениците на Елспет.

Тя го изгледа проникателно, преценяващо и Ейдън видя голямата интелигентност в погледа ѝ, която променяше до неузнаваемост старата скучна жена, с която той свикнал.

— Не очаквам да ме разберете, но мога да ви кажа, че Серафина не страда от мозъчно сътресение, а от нараненото си съзнание. Това се случи преди доста време. Ако искате съпругата ви да оживее, трябва да ми помогнете — вие, вашият баща, сестра ви и дукът.

Ейдън се втренчи в нея с невярващ поглед.

— Скъпа ми госпожице Битън, докторът постави диагноза, основана на изключителните му медицински познания. Не вярвам да имате необходимия опит, за да му противоречите. И вие още нищо не сте обяснили за всички тези хора, споменавани от Серафина.

Елспет го погледна с нетърпение.

— Това е така, защото хората, за които тя говори, вече не се казват така, не и в този живот. Нямам време да ви обяснявам това подробно, не и ако Серафина трябва да се възстанови. Ако имате поне малко разум в главата си, ще направите това, за което ви моля, ще свикате цялото си семейство и дука. Останалото ще се изясни от само себе си.

Ейдън потри лицето си с ръце.

— Госпожице Битън. Зная всичко за вашите магии и за безумните ви идеи за превъплъщението. Не искам да чуя и дума повече по този въпрос. Нещо повече, ако възнамерявате да подложите съпругата ми в нейното състояние на някой от измислените си ритуали, няма да ви позволя това.

Елспет изпъна кльошавото си тяло. В очите ѝ проблесна искрица гняв.

— Вие мислите, че всичко знаете, така ли? И може би по-добре знаете от мен кой е Адам и защо Серафина го вика? И предполагам знаете защо Серафина ви обичаше много преди даже да ви е видяла, защо ви очакваше толкова търпеливо?

— Сега пък за какво говорите? — извика Ейдън, вече напълно отегчен от измишльотините на Елспет.

— Вие сте Адам, вие, идиот такъв. Серафина ви сънуваше още от най-ранното си детство — не какъвто сте сега, а какъвто сте били тогава и също така заслепен, бих добавила. Серафина не е виновна, че

всички вие отново изпадате в нещастие, нито пък е виновна за това, че всичко се повтаря отново. В дъното на всичко това стои Шарлот точно както преди.

Ейдън седна в креслото и се опита да разбере нещо от приказките на Елспет, но не можа за нищо да се захване и си помисли, че Елспет беше луда. Предполагаше се, че той е загадъчният Адам? Това само по себе си беше глупаво.

— Вижте тук — каза Елспет, като се наведе и погали челото на Серафина. — Тя трябва да се върне обратно в миналото, за да открие истината. Аз съм единствената, която може да ѝ помогне, но не мога сама да го направя. Ако обичате съпругата си, Ейдън, подкрепете я. Вярвайте ми, няма да я нараня.

Ейдън я погледна, разкъсан от съмнения. Досега нищо не бе помогнало на Серафина. Нямаше никакви признаци на подобрение. Нещо трябваше да се промени или той щеше да я загуби. Наистина не можеше да види някаква вреда в това, което Елспет предлагаше, при все, че го мислеше за някаква глупава безсмислица.

— Какво ще правите? — попита.

— Както казах, ще я върна в миналото. Ще бъде продължително и мъчително пътуване осемстотин и... — Елспет за момент се замисли. — Осемстотин петдесет и три години назад. Мястото се нарича Кипър.

Ейдън внезапно се изправи.

— Кипър ли? — попита той. Той бе ходил в Кипър... Въпреки че беше под Отоманско иго, това бе остров, който силно го привличаше — място, което му се струваше невероятно познато. Всъщност, тогава се бе разтревожил от това, че всичко му се бе стрило толкова познато, че знаеше предварително как бяха разположени градовете и особено Кирения.

По челото му изби студена пот. Не бе успял сам да намери обяснение, за това преживяване.

— Защо Кипър? — попита разтревожен той.

— Защото това е мястото, където вие и Серафина сте живели. Тогава тя се е казвала Сара, била ви е съпруга и вие истински сте се обичали. Проблемът е в това, че баща ви, сестра ви и Рафаел също са живели там. Всички вие сте създали пълна неразбория — отвърна Елспет саркастично.

— От... откъде знаете всичко това? — попита той напълно объркан.

— Защото аз също бях там и може би имам по-добра памет от всички вас, глупаци. Всичко завърши зле. Серафина е единствената, която има здравия разум да го узнае. Ето защо тя е в такова отчайващо състояние и се тревожи, че вие всички отново ще завършите зле. — Тя постави ръце на хълбоците си. — Съмнявам се, че вие въобще знаете нещо за дълга на кармата, но сега настана време да бъде изпълнен и очевидно съпругата ви е единствената личност, която може да стори това. Но тя трябва да бъде заобиколена от хората, които забъркаха тази каша.

Ейдън прокара ръка през очите си. Сара. Елспет каза, че името на Серафина е било Сара. И той я бе назвал така, когато бе паднала от дървото. Сега си спомни. *Зная, че правилно чух*, бе казала радостно тя. И после. *Мисля, че съм ви обичала открай време...* Както и той я бе обичал. Както я обичаше от първия момент, когато я видя в гората.

Знаеше, че беше лудост даже самата мисъл за това, но ако Елспет наистина беше права, всичко се подреждаше — защо Серафина бе настоявала, че го обича много преди да го срещне. Защо го наричаше Адам. Дори защо се бе държала толкова странно в нощта, когато четеше историята на корабоплаването и изпусна книгата на пода, отворена точно на страниците за историята на Кипър. Отпреди осемстотин години. Тя бе изпаднала в сляпа паника, не можеше да диша, настояваше да каже нещо на баща му. А той бе приел откъслечните й приказки за изтощение, за обикновен припадък. Не за първи път. Не за първи път.

И ако Елспет беше права, тогава Серафина по някаква необяснима причина се намиреше в опасност.

Той стана. Беше взел решение.

— Ще извикам всички. С цялото си сърце се надявам да знаете какво правите, защото ако навредите на съпругата ми, вас ще държа напълно отговорна.

Елспет подреди стаята, както тя искаше. Постави Ейдън отляво на Серафина, Рафаел от дясната ѝ страна, лорд Делауеър при главата ѝ,

а Шарлот, която отправяше енергични протести — при краката ѝ, точно където се намираше.

Елспет подозираше, че Серафина не бе паднала сама от стълбите, но не каза нищо. Надяваше, че истината ще се разкрие от само себе си, но точно сега имаше много по-важна работа.

— Нямам представа защо е всичко това, не, не ми харесва — обади се Шарлот, когато Елспет запали свещите и кандилницата. — Тук съм само защото Ейдън ме помоли, въпреки че нищо не ми обясни. Това ми изглежда толкова варварско.

Елспет я изгледа с мрачен поглед.

— Варварско е и никой не ви кара да го харесвате. Вие само трябва да си държите устата затворена, докато свърша. Въобще нямаше да ви допусна тук, ако няхах нужда от вас.

Шарлот сграбчи облегалките на стола си.

— Как се осмелявате! — извика тя. — Няма да участвам в езическа главоблъсканица. Ейдън, не зная какво ви накара да ни подложите всички на това... това дело на вещица!

— Замълчете — срязва я той. — Не искам и дума да чуя от вас, каквото и да се случи. Считайте, че съм ви предупредил, Шарлот.

На Елспет ѝ се прииска да му изръкопляска. Време беше Ейдън да прозре истинската същност на Шарлот. Той щеше да види много повече от това, докато тя свършеше.

— Дръжте устата си затворена, тук има едно добро момиче — меко се намеси лорд Деллауеър. — Нищо не помогна на скъпата Серафина и изглежда Ейдън смята, че госпожица Битън знае какво да направи. Предполагам, че скоро ще разберем.

Рафаел не каза нищо, но изгледа Елспет като ястреб.

— Време е — каза Елспет. — Каквото и да се случи, никой не трябва да се обажда. — Тя вдигна рамене и започна да пее.

— Ден и нощ аз съм закриляна от вашата мощ, о, велика Богиньо. Трижди пъти, нека злото потъне в земята. — Тя призоваваше Богинята и Бога. После започна със задачата, която си бе поставила от векове насам.

Тук е пределът на кръга от камъни.

Само любовта ще влезе в него,

*само любовта ще се покаже от него.
Нека вашите древни сили сторят това!
Времето ще обърне своя ход и ще достигне ерата на
златото...*

Серафина се бореше през вихрушката от мъгла, която я омотаваше като мрежа. Пред нея се появяваха образи и после изчезваха — части от видения, които тя не можеше да разпознае. Знаеше единствено, че я дебнеше опасност, истинска опасност. Времето... времето я объркваше, миналото се сливаше с настоящето. Тя искаше само да намери изход от това, да се върне обратно вкъщи при Ейдън.

И тогава тя го почувства до себе си в мъглата, видя обичното му лице, почувства пръстите му да стискат обнадеждаващо нейните. Тя се насочи към него, набираще нови сили от присъствието му. Мъглата започна да се разкъсва. Образите започнаха да се проясняват. Това бяха тя самата, Адам, Клио, Майкъл, Лио, отец Марголис. Но не беше сън. Тя и Ейдън бяха едновременно и наблюдатели, и участници.

Серафина най-накрая разбра. Те трябваше да се върнат заедно обратно на онова място, където всичко бе започнало. Опасност... усещаше опасност. Ако не успееше да открие какво ужасно нещо се бе случило преди толкова време на това място, трагедията щеше да се повтори.

Тя дръпна Ейдън за ръката. Караше го да върви с нея.

Песента на Елспет предизвика ледени тръпки по гърба на Ейдън. Зъбите му се разтрепераха. Той стисна ръката на Серафина и му стана по-топло. Тя сякаш го дърпаше по-близо към себе си. Сякаш душата му бе теглена от тялото му към нещо, нещо, което го изпълваше с непоносима болка заради сторено предателство. И въпреки това, той беше заставен да я последва.

Сега гласът на Елспет се долавяше неясно. Лицето на Шарлот се размаза пред очите на Ейдън. На лицето ѝ се изписа омраза. *Луда*, помисли си той. *Тя беше луда*. И тогава си помисли, че може би е луд, защото образът ѝ потрепери и тя се превърна в някого друго.

Шарлот. Но не Шарлот. Една жена, която носеше златна диадема на главата.

С объркан поглед се огледа около себе си. Това не беше вече неговата спалня в Таунсенд. Намираше се в огромна зала пред два трона, поставени на подиум. Вече не беше Ейдън, а мъж, на име Адам. Адам от Кирения — принцът на града-държава.

Рафаел също беше тук — най-добрият му приятел, какъвто беше и сега. Майкъл. Майкъл Ейнджелис. Спомни си той. О, боже! *Той си спомни.* А Елспет стоеше мълчаливо встрани, само че тя въобще не беше Елспет, а проповедникът Марголис, който го беше оженил за Серафина преди една година. Не. Точно така, името на жена му сега беше Сара. Тя стоеше до него, русата ѝ коса се спускаше на плитка. Но нещо не беше наред. Нещо въобще не беше наред.

Осъзна, че на единия от троните седеше баща му. Баща му, тогава крал Лио. Шарлот седеше на другия трон, само че сега тя беше негова майка. Клио от Керийм. Тя отправяше най-ужасни обвинения към съпругата му и неговия най-добър приятел.

— *Ще ви кажа: тя развратничи с вашия капитан на охраната*
— *Майкъл Ейнджелис* — *изрече с яден тон Клио.*

— *Не!* — *извика той. Всяка от нейните думи се връзваше дълбоко и болезнено в сърцето му. — Не вярвам на това — не мога да повярвам на това. Питам ви имате ли доказателства?*

— *Видях ги заедно. Видях ги със собствените си очи.*

— *Тя лъже, Адам — обърна се към него Сара с големи и изпити очи на пребледнялото си лице. — Вие трябва да ни изслушате — мен и Майкъл. Всичко това е една измислица.*

Адам изгледа съпругата си, своята възлюбена съпруга, единствената жена, която някога бе обичал и винаги щеше да обича. Той не знаеше какво да мисли, на кого да вярва. Майка му никога не би излъгала, не и за нещо толкова важно.

Сара и Майкъл. Двамата се бяха сблизили през изминалата година. Той никога не бе имал причина да ги подозира, не и до този следобед, когато майка му ги бе събрала всички и ги посочи, като се закле в тяхната изневяра.

— *Защо би съчинила такова нещо, Сара? Какво би постигнала с това?* — попита Адам с нисък и разярен глас.

— *Тя планира да завземе Фамагуста. Узнала е, че Майкъл ще да разкрие двулчието ѝ и сега го компрометира. Майкъл ще ви каже, че това е истина. Само го изслушайте!*

— *Глупости!* — изкреця Клио. — *Това е само жалък опит от тяхна страна да ви подведат, сине, да отклонят вниманието ви от тяхното позорно дело.*

— *Какво знаете за това вие, татко?* — попита Адам с надеждата, че баща му ще хвърли малко светлина по въпроса. Но баща му само поклати глава, нищо не знаещ както винаги.

— *Не зная нито за някакъв план, нито за някаква изневяра — промърмори той. — Но съм сигурен, че скъпата Сара никога не би ви изменила. Нали така, отче Марголис?*

— *Глупак такъв!* — изкреця гневно Клио, без да даде възможност на епископа да отговори. — *И вие ще ми противоречите, когато ви казвам какво видях с очите си? Вие очаквате с нетърпение съпругата на сина ви да роди неговия наследник, а сега всички знаем, че тя ще изтърси копелето на капитан Ейнджелис — ако въобще може да роди.*

— *Какво ще кажете за това вие, Ейнджелис?* — попита с леден глас Адам. *Образът на Майкъл и Сара заедно в леглото беше твърде ужасна картина, за да може да си го представи.*

— *Отново казвам, че майка ви ме обвинява несправедливо. Тя планира армията на Кирения да нападне Фамагуста. Аз чух за плана ѝ и ѝ казах, че това е лудост, че това само ще доведе до голямо нещастие. И не бях аз този, който преследваше съпругата ви с похотливи намерения, а вашата майка, която искаше да се любим. Когато ѝ отказах, тя ме заплаши с отмъщение.*

— *Не!* — изрева Адам. — *Престанете, престанете с вашите лъжи, чувате ли? Нима мислите, че ще повярвам на такава измислица? Как смеете първо да блудствате с жена ми, а сега да обвинявате майка ми, че плете интриги и че питае похотливи помисли?*

— *Това е самата истина, Адам.*

— *Вие не знаете нищо за истината — отвърна Адам. Гневът му го заслепяваше. — Трябва да наредя да ви убият за вашето*

вероломство. Но вместо това ще ви отнема чина, Майкъл Ейнджелис. Оттук нататък ви забранявам да стъпвате в Кирения.

Той протегна ръка за сабята на Майкъл. Жестът едва не го накара да припадне. Предаден. От съпругата си. От своя приятел. Предаден.

Майкъл му предаде меча си.

— Вие сте един глупак — отвърна спокойно той. — Моля се на Бог да осъзнаете това, преди да е станало твърде късно. Твърде късно за вашата съпруга, която обича единствено вас. Твърде късно също за Кирения, защото, бъдете сигурен, кралят на Фамагуста ще предприеме жестоко отмъщение, ако някога чуе и дума за плана на майка ви.

Адам не можеше да понесе да чуе и една дума повече. Той се извърна на пети. Епископът го задържа за рамото, докато той минаваше покрай него.

— Адам. Премислете добре. Не разполагате с достатъчно факти — каза тихо той.

— Чух всичко, което трябваше да зная — сряза го той. — Даже и не си помисляйте да се намесвате! — Той избяга от залата. Сърцето му, вратата му, цялата му душа бе разкъсана на малки парчета.

— Адам, Адам! — Сара го бе търсила навсякъде. Най-накрая се изкачи на хълмистата моравя с надеждата да го намери там. Трябваше да го накара да се вслуша в разума си. Трябваше да го направи, въпреки че не знаеше как. Адам обичаше майка си. Имаше ѝ доверие. Очевидно прекалено голямо, за да повярва на нейната дума, не на съпругата си. И на най-добрия си приятел.

Това само по себе си я нараняваше, това, че той се съмняваше в любовта ѝ, в нейната вяроност. Но най-ужасното беше, че Адам отказа да чуе за плана на майка му. Сара имаше ужасното предчувствие, че това ще унищожи Кирения.

Сърцето ѝ подскочи от облекчение, когато тя най-накрая го съзря.

Той се изправяше на върха на хълма с гръб към нея, с лице, обърнато към блестящото море. Той не я чу да се приближава, но точно когато тя постави ръка на рамото му, той се извърна.

Прииска ѝ се да заплаче. Лицето му беше покрусено от мъка, тъмните му очи — изпълнени с гняв.

— Вие? — отдръпна се той от допира ѝ. — Какво искате? Не се ли изразих ясно?

— Адам, Адам, трябва да ме изслушате. Кълна се с цялата си душа, нищо не съм направила, кълна се във всяко брачно обещание, което съм ви дала. Обичам ви!

— Вие ме обичате — остро отвърна той, — обичате ме толкова много, че не можяхте да устоите на прегръдките на Майкъл. Той по-добър ли е от мен в ложето, Сара? Или може би вече и той ви отегчава, така че изневярата не безпокои съвестта ви?

— Не! — извика тя. — Не, никога не съм ви изневерявала. Никога... Не съм го правила, Адам. И Майкъл също. Той твърде много ви обича.

— Какво щастие е за мен да имам двама души, които толкова много ме обичат — саркастично отвърна Адам. — Не смея да помисля до каква низост бихте достигнали, ако само ме харесвахте. Въпреки че не мога да се сетя за по-долна мерзост от прелюбодеянието. Може би убийството?

Сара го удари с юмрук по гърдите.

— О, понякога можете да бъдете такъв глупав инат! — извика тя с раздразнение. — Казах ви истината. Майкъл също се опита да ви каже истината. И вие му заплатихте за това с изгнание.

— А вие какво искате, да го повиша в чин ли? — хвана я за китките той. — Мислех, че ще предпочетете да не убивам любовника ви.

— Той никога не ми е бил любовник — поклати буйно глава тя. — Никога не съм вярвала, че ще сте толкова глупав, за да повярвате на лъжите на майка си. Виждала съм я, Адам. Преследваше Майкъл като изгладнял лъв — охранен елен. Повярвах на Майкъл, когато ми каза, че тя искала да му отмъсти за това, че я отблъснал — вярвам също, че тя не иска вие нищо да узнаете за другите ѝ интриги.

Адам присви заплашително очи.

— Не замазвайте греховете си, като обвинявате майка ми. Тя е богобоязлива жена и при все че може да е разочарована от недостатъците на баща ми, никога не би пристъпила брачните си клетви. За разлика от вас.

Сара се свлече на колене, сведе глава, раменете ѝ се разтърсиха от риданията, които я задушаваша. Той не искаше да я изслуша. Без значение какво му казваше тя, отказваше да я изслуша.

— Ако вярвате на това, тогава защо и мен не изгоните оттук?

— Защото ви обичам твърде много — отвърна той с покруса.
— Бог да ми е на помощ, все още ви обичам.

Сара вдигна към него обляното си със сълзи лице.

— Тогава повярвайте ми, защото ви обичам повече от всичко на света, Адам. Нима мислите, че щях да ви се отдам, да се потопя в прегръдките ви миналата нощ, ако това не бе истина? Как дори би ми хрумвало да съм с друг мъж, когато сме толкова щастливи заедно?

По лицето му пробягна тръпка на болезнена несигурност.

— Не зная — прошепна той. — Не зная. Боже на небето, моля ти се да греша. Моля се повече, отколкото някога съм се молил през живота си.

Тя стана и взе ръцете му.

— Тогава Бог отговори на молитвите ви. Защото, кълна ви се във всичко най-свято за мен, никога не съм ви мамил. Бог да ме порази, ако лъжа.

Той падна на колене, хвана лицето ѝ между ръцете си и я погледна в очите.

— Искам да ви вярвам. О, боже, как бих искал да ви повярвам! Но защо би излъгала майка ми?

— Защото тя никога не ме е харесвала — отвърна просто тя.
— И защото, тя се е уплашила, че Майкъл ще каже истината и вие ще му повярвате. И така тя първа нанесе удара.

Ейдън я изгледа продължително и проникателно. Тя издържа погледа му, молеше се да я чуе.

И тогава той затвори очи. Когато отново ги отвори, бяха пълни със сълзи.

— Сара, любов моя. Вие наистина ми казвате истината, нали?

— Никога не съм ви лъгала. За каквото и да е — отвърна тя и даде воля на собствените си сълзи.

— Да, не сте ме лъгали. О, боже, мисля, че не бихте могли. — Той опря челото си о нейното. — Съжалявам. Никога не трябваше да

се съмнявам във вас. Никога не биваше да поставям думата на майка ми пред вашата, по никакъв повод. Ще ми простите ли?

— Всичко — прошепна тя. — Но вие трябва да се тревожите за прошката на Майкъл.

— Боже Господи, каква каша забърках! — изрече той, като потри лицето си с ръце. Въздъхна. — Ще отида да го намеря и ще му се извиня.

— Твърде късно е. Той е вече далеч оттук, Адам, и не зная дали някога ще успеете да го върнете обратно. Даже не зная накъде е тръгнал.

— Ще измисля нещо — каза той. Стана и отдръпна ръката си от нейната. — Рано или късно ще разбере накъде е поел. Но, Сара — планът на майка ми да покори Фамагуста. Зная, че се дразни от краля и политиката му от години насам, но нашата армия няма да нападне без заповедта на баща ми.

— Тогава по-добре се молете тя да не склони баща ви да издаде такава заповед — каза Сара, хвана го за ръката и се изправи. — Защото ако той направи това, всички ние ще си изпатим, и то ужасно.

— Ще поговоря с него. А също и с нея. Ще ѝ кажа какво мисля за нея, за долните ѝ лъжи по отношение на вас и Майкъл.

Сара кимна. Знаеше, че Адам щеше да удържи думата си. Но не можеше да се отърве от чувството, че всичко щеше да бъде напразно.

Сцената изчезна и Серафина не можа да види нищо повече, освен гъстата мъгла, която отново я погълна. И все пак нечия ръка я държеше, ръката на Ейдън, защото познаваше докосването на пръстите му. Не. Това беше ръката на Адам, която я дърпаше към замъка.

— Бягайте, Сара! Бягайте! Нахлуват от южния вход.

Объркани викове. Писъци. Мирис на пушек. Навсякъде пушек. Огнени езици.

Адам я изтегли през малкия прорез към откритото небе. Очите ѝ горяха. Не можеше да си поеме дъх. Но нямаше изход за бягство.

Нападащите войници бяха навсякъде. Сабите им проблясваха, издигаха се високо и се стоварваха жестоко върху всеки, изпречил им се на пътя. Огъваха се щитове, когато нападателите си пробиваха път към обезоръжената армия на Кирения. И Майкъл беше там. Биеше се в челните редици.

Той ги забеляза. Даже им извика, докато се биеше.

— Предадени сме. Сред придворните има шпионин. Върнах се, за да ви предупредя. Отидете в Рафос. Потърсете подкрепа там. Тук сме загубени!

Сабята на Майкъл се стоварваше отново и отново. Но тя не беше достатъчна за двамата войници, които го нападаха. Ризницата му бе пробита от един добре насочен удар в гърдите. Той се строполи пред ужасения поглед на Сара. От устата му се стичаше кръв. Беше мъртъв.

Адам извика гневно. Той се спусна към Майкъл. Грабна сабята му и жестоко посече двамата нападатели. Друг войник се отправи към него, но с посивяло от гняв лице той и него намушка.

Сара грабна сабята на убит мъж и я задържа в двете си ръце. Тя се насочи към края на бойното поле, проправяше си път към Адам.

— Сара! За бога, бягайте! — френетично ѝ извика той. Кръв се стичаше по челото му. — Тук не е място за вас!

— Няма да ви изоставя — отвърна тя. — Ще загинем, както винаги сме живели — заедно.

Той отвори уста, но протестът му бе прекъснат от писъка на жена, който идваше някъде отгоре.

Клио стоеше до ръба на прозореца на замъка. Роклята ѝ гореше. Тогава тя скочи и като се премяташе във въздуха, се стовари с глух удар на двора. Счупените ѝ крайници се бяха разкривили под нея.

Адам видя всичко. Сара го разбра по шокираното изражение на лицето му. И точно този момент на невнимание отне живота му. Сара нададе предупредителен писък, когато един войник се втурна към Адам изотзад и го промуши във врата.

Адам падна на колене със сподавен вик, после рухна на една страна.

Сара се втурна към него. Прегърна го. Ридания разтърсваха цялото ѝ тяло.

— Адам! Не... Адам!

Той потрепери и прошепна в ухото ѝ с последен дъх.

— Обичам ви, Сара. Винаги ще ви обичам...

Сара не чу нищо повече. Студеното острие на стомана я прободде в гърба. Не усети болка. Последната ѝ мисъл, преди да я обгърне мракът, беше, че това не беше краят. Никога нямаше да има край. Само друго начало.

Ослепителна светлина обгърна Сара, издигна я, отнесе я високо над мъглата на място с ослепителна чистота. Толкова весело, спокойно, изпълнено с любов. Целият този мрак, ужасът, безсилието бяха изчезнали. Тя беше спасена, най-накрая — спасена.

— Беше време... време е... — чу тя лек шепот, толкова лек, както най-нежния бриз. Кръгът е завършен...

Шепотът се доближи до нея. В ухото ѝ прозвуча глас, най-прекрасният глас, който някога бе чула. Разнасяше се песен, която сливаше в себе си звездната светлина и лунните лъчи — един божествен хор. Песента беше слова, а в словата се криеше познанието и разумът — едно послание за надежда, молитва за любов.

Сега тя си беше у дома. Някакви ръце я издигнаха, прегърнаха я силно. По лицето ѝ покапаха сълзи, горещи, човешки, напълно истински. Сълзите на Ейдън, гласът на Ейдън, който ѝ мърмореше нещо с пресеклив глас.

— Благодаря Ти, Боже... благодаря.

Серафина отвори очи и се усмихна.

— Любов моя. О, любов моя! — изрече Ейдън и залюля главата ѝ към своите гърди. — Вие се върнахте при мен. Вие се върнахте.

Той я целуна по косите и по челото с такова облекчение и любов, че не знаеше как да се сдържи. Пътешествието, което двамата бяха предприели, цялата тази сърцераздирателна история, която излезе наяве, всичко това му донесе невероятно облекчение, несъмнено го накара да разбере, възвърна спомените му, сякаш бяха преживели всичко това отново.

Сара. Адам. Един живот преди толкова време, на едно толкова далечно място, една любов, незасегната от времето. Тя винаги бе

знаела това. Само той бе сляп за всичко това.

Тя се раздвижи в ръцете му и го погледна със замъглен, замечтан поглед. На устните ѝ играеше усмивка.

Цареше пълна тишина. По лицето на Рафаел се стичаха сълзи. Погледът му бе зареян някъде в далечината. Ейдън погледна към баща си. Едната му ръка бе отпусната върху главата на Серафина. Сам бе свел глава. Ейдън отмести погледа си към Елспет.

Светлината, която я озаряваше по време на ритуала, бе избледняла сега. Тя бе възвърнала обичайния си вид. Всички изглеждаха както преди, сякаш през последния половин час нищо не се бе случило.

Но сега той бе готов да повярва на всичко, на абсолютно всичко. *На небето и земята, Хорацио, има много повече неща, отколкото са споменати във философията ви...*

И тогава погледът му падна върху Шарлот. Лицето ѝ бе застинало, тя гледаше втренчено Серафина. В очите ѝ бе изписан страх. Шарлот. Клио от Къриъм. Тя отправяше лъжливото обвинение за прелюбодейство.

— Скъпа ми сестрице — каза тя, като кършеше ръце, — благодаря на Бога, че се върнахте при нас! Всичките ваши бръщолевеници ме накараха да се страхувам за вашия разсъдък.

Усмивката на Серафина угасна.

— Не съм луда, Шарлот — напълно съм в ред, въпреки че наистина предприех странно пътуване. Възложиха ми задачата да ви предам следното послание. — Тя въздъхна с мъка. — Почитането на Бог не може да се използва за лични облаги и задоволяването на страстите за власт. Каквото посее човек, това и ще пожъне. Злото поражда зло и само вашата истинска вяра и любовта ви към ближния могат да счупят оковите, които са ви впримчили.

Шарлот стовари пестници по облегалките на стола си.

— Та това е богохулство! Всички вие сте заблудени от глупостите на тази вещица. Да, обвинявам я за вещица заедно с проклетата ѝ леля. Зная какво си мислите: че аз съм Клио и че съм стоварила всички нещастия върху главите ви.

— И умряхте с пречупени кости, както паднахте веднъж и в този живот — обади се Елспет. — Едно справедливо възмездие за вашата вина, Шарлот.

— Не сте права! — извика Шарлот. — Аз съм невинна и мога да ви го докажа, проклета да сте!

Ейдън беше шокиран, когато сестра му се изправи на крака и направи три стъпки към леглото. Очите ѝ пламтяха от гняв.

— Виждате ли? Никакви вериги не ме обвързват. Тялото ми е в цветущо здраве, цветущо, казвам ви!

Рафаел се спусна към нея толкова бързо, че Ейдън не успя да реагира. Той силно сграбчи Шарлот.

— Вие, проклета малка лъжкиньо — извика той. — От колко време? От колко време ни мамите?

Шарлот се заизвива безпомощно в ръцете му.

— Аз... аз не съм ви мамила. Искях да ви изненадам. Щях да ви кажа в нощта на бала, но тогава чух какво казахте за мен. — Тя заби нокти в лицето му. — Мразя ви. Мразя ви за това, че ме подведохте да ви повярвам, че ви е грижа за мен, че ще се ожените за мен, ако прохода.

— Да се ожения за вас? Да не сте полудели? — невярващо изрече Рафаел и я възпря. — Какво, по дяволите, ви накара да мислите така?

— Вие ми давахте всякакви поводи. Всякакви поводи — простена тя. — А после се отдръпнахте от мен заради нея. — Тя посочи с обвиняващ жест към Серафина. — Никой от вас не разбира каква в действителност е тя. Злобна и развратна!

— За това ли се опитахте да я убиеете? — попита я рязко Елспет. — Нима мислите, че като отстраните Серафина, ще разрешите всичките си проблеми?

Ейдън си пое дъх. Шарлот? Сестра му беше бутнала Серафина от стълбите? Той отвори уста, но нищо не можа да изрече. Гневът му го задавяше.

Шарлот изправи глава и изгледа злобно Елспет.

— Не зная за какво говорите — изсъска тя. — Вие сте само една злобна стара вещица. Бихте казали всичко, за да ме злепоставите. Вие винаги сте ме презирали.

— Любима? — попита Ейдън, като се молеше с цялото си сърце Елспет да грешеше. Той самият виждаше до каква степен можеше да стигне злобата на Шарлот, но не можеше да повярва, че би стигнала до опит за убийство. — Спомняте ли си какво се случи?

Серафина стисна Ейдън за ръката.

— Леля ми казва истината — отвърна тихо тя и изгледа спокойно Шарлот. — Онази сутрин вие бяхте там. Вие станяхте от стола си и ме ударихте по главата. Мисля, че и двете знаем защо.

Лицето на Шарлот стана бяло като тебешир.

— Лъжете! Лъжете! — Тя се огледа бързо наоколо. — Не вярвайте и дума на това, което тази уличница казва. В това няма и капка истина!

Ейдън кипна.

— Проклетата да сте! — извика той. — Проклетата да сте за вашата безкрайна ревност, за омразата ви към Серафина, и то, защото тя е всичко, което вие не сте. Как не ви трогнаха сълзите на слугите, които ден и нощ пееха химни пред вратата и бдяха над господарката, която обичаха, докато вие винаги сте ги карали да се страхуват от вас.

Той прокара треперещи пръсти през косата си.

— Боже мой, не зная какво ви е станало, за да се превърнете в такова чудовище — вие сте били обградена само с любов, нежност и съчувствие, които не сте заслужавали. Проклетата да сте, че се опитахте да ме настроите срещу собствената ми съпруга. Но това не ви беше достатъчно, нали, Шарлот? Когато планът ви пропадна, вие се опитахте да я убиете, нали така?

Шарлот се втренчи в него. В погледа ѝ гореше неопишуема омраза.

— Добре — изсъска тя. — За всичко сте виновен вие. Вие я доведохте тук, вие ѝ позволихте да ме измести в собствената ми къща. Даже ме заплашихте, че ще ме изгоните оттук, мен — вашата сестра, вашата плът и кръв.

— Вие вече не сте ми сестра! — изрева той. — И има само едно подходящо за вас място, защото, проклет да съм, ако останете тук още един ден.

Шарлот отстъпи назад.

— Какво... какво ще направите с мен? — попита тя с внезапно притихнал и уплашен глас.

— Вие сте такава религиозна фанатичка, че Англиканският женски манастир в Йоркшир, за който винаги сте говорили с такава любов, ще е най-подходящо място за вас. Може да прекарате остатъка от живота си в изкупление на греховете си, Шарлот. И се надявам с

цялото си сърце всеки ден да изпитвате същото нещастие, което сте причинили на толкова много хора около вас. И не за първи път.

— Не... — простена тя. — О, не, Ейдън, моля ви. Съжалявам. Кълна се, че е така. Ще се поправа. Даже ще отида да живея в едно от по-малките ни имения.

— Няма да стане! — срязва я той. — Рафаел, извикайте лакея да я отнесе до покоите ѝ. А вие, Шарлот, опаковайте си багажа. Няма да ви трябват много неща там, където отивате.

— Моля ви, няма ли да размислите, Ейдън? — изхленчи тя, когато Рафаел насила я бутна обратно в стола ѝ и я закара към вратата.

— Не. Тук сторихте последната от вашите злини.

— Ако бях на ваше място, Шарлот — добави строго Рафаел — бих се считал за щастливец, че Ейдън публично не ви обвини за преднамерено убийство. — Той затвори вратата зад тях.

В стаята се възцари мъчителна тишина. Ейдън не можеше да каже нищо.

Той взе ръката на Серафина в своята и нежният натиск на пръстите ѝ възвърна силите му.

— Ейдън. — Баща му, който изглеждаше дълбоко разтърсен, постави нежно ръка на рамото му. — Ако въобще може да ви помогне това, мисля, че вие взехте правилното решение. Колкото и да ме боли да си го призная, Шарлот заслужава наказание за всичко, което е сторила. Това, което се е опитала да направи веднъж, може да го стори и втори път, защото си мисля, че момичето не е много добре с разума.

Ейдън безмълвно поклати глава.

— Съгласен съм с баща ви — каза Рафаел, като се върна сам в стаята. — Не мисля, че ви остава някакъв друг избор. Женският манастир е най-доброто място за Шарлот. Може би ще се научи на малко истинска набожност.

— Съмнявам се в това, но поне ще бъде отстранена. Крайно време е това да стане — кисело изрече Елспет. — Но да не обръщаме внимание на Шарлот. Серафина напълно ще се възстанови, а това е най-важното.

— Казах това на прислугата — добави Рафаел. — Трябваше да видите лицата им — изглеждаха, сякаш щяха да запоят от радост.

— Така и трябва да бъде. — Елспет загаси свещите една по една. — И така, дългът е изпълнен и трагедиите от миналото са изяснени.

Вие всички сте свободни да изживеете живота си без страх, че ще повторите грешките си. А вие, Ейдън, и вие, Серафина, най-накрая сте свободни да изпитате цялата сила на любовта си един към друг, както трябваше да стане от самото начало.

Серафина леко въздъхна.

— Бях натоварена да донеса по един дар за всеки един от вас — каза тя. Извърна глава към Рафаел и го погледна. Той взе ръката ѝ в своята и я стисна.

— За вас дарът е, че отсега нататък думата ви винаги ще се чува и зачита. Знайте също, че вашата всеотдайност, която винаги ви е крепяла, ще ви крепи и занапред.

Рейф прочисти гърлото си и целуна ръката ѝ.

— Благодаря — отвърна тихо той.

Серафина погледна към лорд Деллауеър.

— Вие спечелихте вашата битка. Никога повече няма да изоставите хората, които ви обичат. Вашият дар е силата и смелостта, да следвате собствения си път.

Погледът ѝ падна върху Елспет и тя се усмихна.

— А вие, скъпа ми лельо, вече знаете какъв е вашият дар. Най-накрая се научихте да го използвате разумно.

Елспет се усмихна широко.

— Вие все сте си същата госпожица Твърдоглавка. Не зная защо въобще се занимавам с вас.

— О, знаете, и още как — отвърна Серафина със също толкова широка усмивка. — Вие не можете да се сдържите да не помагате на хората. Като епископ или вакханка, вие винаги сте следвали пътя на истината.

— Естествено — каза със задоволство Елспет. — Винаги съм знаела това. А сега ще ви оставя насаме. — Тя вдигна кандилницата си, отправи им една последна усмивка и излезе.

Лорд Деллауеър се наведе и целуна Серафина по челото.

— И аз ще ви оставя насаме. Това беше един необикновен ден. Никога не съм чувал подобно нещо, но всичко е добре, когато завършва добре.

Рафаел поклати глава.

— Това са прекалено слаби думи, за да опишат случилото се. Мисля, че трябва да го отпразнуваме с една бутилка коняк. — Той

прегърна лорд Делауеър през рамото и го изведе навън.

Ейдън изчака, докато вратата зад тях се затвори. После легна до Серафина на леглото и я привлече в прегръдката си.

— Любима. Честно, не зная какво да кажа. Както се изрази баща ми, това беше един необичаен ден.

Серафина отправи поглед към него.

— А сега вярвате ли ми, че ние наистина сме предопределени един за друг?

— О, да, вярвам ви! — трескаво отвърна той. — Но, боже мой, чувствам се, сякаш сме преминали през ураган. — Той въздъхна и подпря бузата си на косата ѝ. Усещаше голямо облекчение, че всичко беше свършило, че Серафина беше в безопасност и отново в прегръдките му. Той възнамеряваше да я задържи там до деня на своята смърт. Само че, този път имаше намерение да почине от старост.

Серафина се сгуши в него.

— Наистина беше ураган. И както след ураган, поривът на вятъра донася мир и спокойствие със себе си.

— Спокойствие — повтори той и усети дълбока промяна в душата си. — За първи път, откакто се помня, наистина се чувствам спокоен, сякаш всякаква опасност е преминала.

Серафина се обърна към Ейдън. В погледа ѝ се четеше такава нежност, че той пламенно я целуна.

— Това е дарът за вас, любими мой — каза тя, като го галеше нежно по лицето. — Вие получихте възможността да прозирате истинската същност на нещата. Никога повече няма да се подведете, защото любовта ще бъде винаги вашата пътеводна светлина. А това е най-ценният от всички подаръци.

Той я прегърна силно, а сърцето му започна да бие учестено. — Серафина — промърмори той в косата ѝ. — Зная само, че ви обичам. Вие сте най-скъпият дар, за който някога съм се надявал. Това ми стига.

— Е, Бейсил — весело изгука Елспет, след като беше обяснила на птицата всичко с най-големи подробности. — Има само още едно

нещо, което ми остана да направя, преди най-накрая да мога да се върна вкъщи.

Тя извади книгата си с магии и затърси магията за предизвикване на забрава.

— Няма нужда никой от тях повече да носи тежкото бреме на спомените, след като всичко се оправи. Те ще запомнят уроците, които научиха, дълбоко в сърцата си, но до сутринта ще се забравили всичко останало. Така и трябва да бъде. Настоящото ще си остане такова, каквото е.

Тя направи своя кръг и извърши последната магия. После скри книгата си за добро.

Любовта щеше да свърши останалото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.